

Loan
thế
anh
hưng

TIẾU
ĐOÀN

Table of Contents

Bộ 2 Đình Vân

Lời dẫn

Nhất giải:

Nhị giải:

Tam giải:

Tứ giải:

Bộ 3 Tông thất song kỳ

Lời dẫn

Chương 1 TÌNH THỂ BỨC BÁCH

Chương 2 THĂM CHỖN XƯA

Chương 3 VONG CƠ

Chương 4 PHÁ TRẬN

BỘ 2

ĐÌNH VÂN

LỜI DẪN

Cách Trữ Châu khoảng ba trăm dặm về phía tây có một tòa thành nhỏ, tên gọi Thu⁽¹⁾ thành. Tên thì rõ hay, gọi lên nghe thông thả, thoải mái nhưng đang buổi loạn thế, người trong thành có thoải mái nổi chăng? Chẳng ai biết được. Nhưng khi khúc đàn nọ vang lên, những người nghe được đều cảm thấy lòng mình yên ả. Đây không phải sự yên ả thông thường mà là “lặng lẽ như mây rủ khắp trời, bèo trôi tựa con thuyền không buộc⁽²⁾.”

Khúc đàn được gảy ở Túy Nhan các. Sở dĩ Thu thành hấp dẫn người ta, chi e không phải vì mấy con ngõ nhỏ sâu thẳm, cũng không phải vì những căn nhà cổ vắng vẻ nằm cạnh con ngõ, mà là vì thứ rượu cũ đã ngấm chất nổi danh của tòa thành cổ kính, trà mụn này: Khô Tô. Túy Nhan các là một quán rượu khá lớn, trong toàn Thu thành, Khô Tô ở Túy Nhan các là có tiếng nhất. Lúc này, trên sàn gỗ trong các, một thiếu niên đang ngồi đánh đàn, hấn mặc bộ đồ màu trắng, một thứ màu trắng cũ kỹ, đại khái là sau khi đem ánh trăng tháng Bảy lịch cũ vo nát, giặt đi rồi lại giã thêm ngàn lần thì sẽ ra được thứ màu như thế. Mặc trên người hấn, bộ đồ mềm mại ả y liền toát ra vẻ vật với người hài hòa. Trên đùi hấn đặt một chiếc thất huyền cầm bằng gỗ cây đồng đen mượt, khúc đàn đang gảy có tên là *Đình vân*, chỉ nghe hấn khe khẽ hát:

“Mây tụ ùn ùn

Mưa giăng lún phún

Chiều xuông nơi xa

Con đường trở c trở

Lặng tựa hiên đông

Rượu xuân độc ẩm

Bạn nơi xa khuất

Ngóng đợi băng khuông⁽³⁾;

Tiếng ca tuy nhẹ nhưng trầm bổng vừa tai. Bên kia góc có một lão giả đang ngồi, nghe được tiếng ca bèn duỗi bàn tay đeo nhẫn ngọc thời Hán, nâng một chén rượu Khổ Tô, chậm rãi nhâm nhi. Uống xong, lão mới vỗ nhẹ xuông bàn, miệng khẽ đểm: “Nhất giải”. Bên cạnh lão có một thư đồng mặc áo xanh, đội mũ quả dưa đứng háu, thấy lão đã uống hết bèn tới rót thêm chén nữa. Cậu lậy làm kỳ quái, lằm bằm: “Con thật không hiểu, hai hôm trước lão gia còn nói kẻ khác đang nợ người một món tiền lớn, chưa biết có⁽⁴⁾ thu về được không, vậy mà bây giờ người lại chẳng lo đển nó, vẫn còn tâm tư uống rượu.”

Lão giả cười mỉm, nói: “Không biết có thu về được không nhưng chủ vay này không giống người thường, nguy hiểm lớn, lợi tức nhiều. Có cơ hội kiếm, sao ta lại không thể uống rượu?”

Xem ra lão đặc biệt thích rượu Khổ Tô của Thư thành, trong lúc nói chuyện đã cạn thêm một chén. Thư đồng kia lại rót đầy, cười, hỏi: “Nhưng mà khoản nợ này đã quá hạn trả tới mười bảy ngày rồi, tiền trang của chúng ta trước nay chưa từng có chuyện thế này, sao người vẫn có thể nhàn nhã ngồi đây? Con thật rất tò mò, người mượn tiền kia là ai? Mỗi lần hấn chỉ gửi tới một tờ giấy, vẽ một

thứ chẳng ra hình dạng gì, cho dù là tên có ký, dấu đã đóng nhưng lằn nào hấn cũng vay lão gia mấy chục vạn lượng bạc, lại còn chẳng có thể chấp, lão gia không sợ không thể thu hồi tiền về sao?”

Vị lão giả nọ cười, bảo: “Sợ, sao không sợ cho được, nhưng hấn còn cần thể chấp sao? Chỉ cần cái tên của hấn đặt đó đã là quá đủ rồi. Đúng là quá hạn lâu một chút nhưng hấn có chỗ khó riêng. Huống chi, chẳng phải hấn đang gây đàn để đề cho ta đây thôi?”

Thư đồng kia trợn mắt, há miệng, bậy giờ mới chú ý tới thiếu niên đang gây đàn dưới lều, không kịp được trừng mắt nhìn hấn. Trước giờ thư đồng chưa từng thấy lão gia nhà mình hào phóng thế này. Lão gia của bọn họ - tức là vị lão giả đang ngồi đây - là một nhà buôn nước tiếng đất này, cũng là tài chủ nổi danh một dải Sào Hồ, ông chủ lớn của Thông Tế tài trang, tên gọi Lỗ Tiêu, người giang hồ gọi là Lỗ Cuồng Triêu. Thuở bậy giờ, hai nước Tông - Kim chia nhau cai trị, cũng chỉ có ngân phiếu của tiền trang nhà lão là có thể lưu thông bắc nam. Tiền trang của lão phân thành Bắc trang và Nam trang, chia nhau chuyên trách xử lý việc làm ăn ở hai nơi, thật là gia tài muôn vạn, giàu hơn nhà vua. Lão một đời tinh minh hơn người, xưa nay về tiền bạc chưa từng thua lỗ, cũng không cả tin, làm thế nào mà lão lại có thể tin tưởng người thiếu niên trông có vẻ không quá hăm mốt, hăm hai kia đến vậy? Thư đồng nhìn xuống dưới lều, chỉ nghe thiếu niên kia đệm xong một đoạn mới đàn tới giải thứ hai, lời rằng:

“Mây tụ ùn ùn

Mưa giăng lún phún

Chiều xuống nơi xa

Bình địa thành sông

Có rượu có rượu

Nhàn ẩm đông song

Nhớ mong thì lắ m

Xe thuyê`n không thông.”

Lão giả kia tựa như đã nghe tới nhập tâm, tay cứ khe khẽ gõ xuô`ng bàn, ứng theo nhịp phách, mi mày hơi nhú, nghe xong mới buông tiế`ng thở dài, khẽ đé`m: “Nhị giải.”

Thư đô`ng hình như vẫn chưa hiểu, tuy bié`t rõ lúc này không nên mở miệng nhưng vẫn không kìm nổi lòng hié`u kỳ ngày một tăng, bèn hỏi: “Hóa ra chủ vay là hắ`n. Hắ`n là ai thê`? Khúc ca này có gì đặc biệt? Đàn khúc này là có thể bù cho khoản lợi tức gắ`n ngàn lượng bạc tiế`n phạt quá hạn mỗi ngày sao? Lão gia người trước nay không thích đàn sáo mà.”

Lão giả cười mỉm, nói: “Mắ`y ngón đàn của bọn thô tục đương nhiên ta không thích, nhưng câ`m khúc của hắ`n, cho dù có bị xem là học đòi ra vẻ, ta cũng không dám nói không thích. Ài, “*Nhớ mong thì lắ m, xe thuyê`n không thông*”, khúc đàn thê` này, lẽ nào còn không đáng giá?”

Thư đô`ng nhìn thié`u niên dưới lâ`u, bĩu môi hỏi: “Con chưa nghe ra chỗ nào đáng giá.”

Lão giả cười, bảo: “Đó là vì ngươi còn nhỏ quá, cũng không chú tâm mà nghe. Đây là lâ`n đầ`u tiên hắ`n vì đé`n nợ mà gảy đàn cho người khác, chẳng lẽ còn không quý giá sao?”

Có vẻ như thư đô`ng càng lúc càng tò mò về` người đang gảy đàn này. “Hắ`n là ai thê`?”

Lão giả thở dài, ánh mắt như có ý cười nhưng trong ý cười lại ẩn tàng cay đắng, sâu thẳm bên trong chứa đựng một thứ ý vị khôn tả. “Hắn ư? Chỉ e hắn là kẻ nghèo nhất, ít được biết tới nhất, cũng lập dị, khó gần nhất trên đời.”

Thư đồ`ng đang định nói, bỗng nghe sau lưng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, một người ăn mặc giống gia nhân đi lên lầu, cung kính khom người sau lưng lão giả, hai tay dâng lên một tờ giấy. Thư đồ`ng nhận lấy rồi trình lên lão giả. Lão giả xem xong, hồi lâu không nói gì, sau đó khoát tay, gia nhân kia lui xuống, lão giả mới cất tiếng: “Tin từ Giang Nam, món bạc nợ đã qua sông rồi.”

Thư đồ`ng không tin nổi, nói: “Dựa vào Đỗ Hoài Sơn, Tiêu Tứ Ân cộng thêm mấy người Vương Mộc mà có thể đoạt món hàng đó sao? Tà`n Ôn quá vô dụng rồi! Chẳng phải lầu này Đê` kỳ cũng nhắm vào nó sao? Con nghe tin lầu trước lão gia nhận được, tới cả Viên nhị cũng tham gia, chẳng lẽ lầu này cũng thất bại? Chuyện này... quá... quá kỳ quái!”

Lão giả không đáp, một lúc sau mới nói: “Ta đã đoán hắn hẳn có trợ thủ khác, chỉ là không ngờ kẻ này lại ẩn nấp kín đáo đến thế. Ừm, ừm, Cửu huyền hư hô`, Cửu huyền hư hô`, rốt cuộc một kế`m ấy ra làm sao mà lại có thể khiế`n cho Đê` kỳ đại bại, Viên nhị trọng thương rút lui? Sau này, chỉ e đại thế` trên giang hồ` sắp biế`n đổi rồi.”

Trong lời lão hiển lộ sự chậ`n chừ hiế`m gặp, thư đồ`ng chưa từng thấy chủ nhân trậ`m ngâm tới mức này, thật không biế`t hạng người nào, việc thế` nào mà lại khiế`n cho chủ nhân của mình cũng phải suy tư? Bây giờ, lại nghe tiếng ca dưới lầu cất lên, khúc hát đã tới giải thứ ba:

“Cây nơi vườn đông

Lá cành lại mướt

Cành mới tươi nguyên

Gợi lại niêm cũ

Người ta lại bảo

Năm tháng trôi mau

Chẳng được cùng chiêm

Kể chí bình sinh...”

Tiếng ca của hã n khúc chiêm t, uyển chuyển, lão giả tựa như vì đó mà cảm khái, miệng ngâm nga theo: “... Mong gặp bạn xưa, kể chí bình sinh; mong gặp bạn xưa, kể chí bình sinh... Kể hã n hoài niệm là ai vậy?”

Thư đồ ng dường như không muố n thấ y chủ nhân do dự mãi thê , cô ý chen vào: “Tiêu ngân đã qua sông, ít ra cũng tốt, tiê n của lão gia người đã tới nơi rồi.”

Lão giả lắ c đầu, nói: “Không sai, đúng là đã tới nơi, có điê u, người chớ nghĩ đơn giản như thê , cho dù bạc đó đã qua sông, người cho rằng sẽ được yên ổn sao? Viên lão đại với đám người kia sẽ bỏ qua chắ c? Bạc ấy câ m bồng tay đấ y! Hắ c hắ c, có lấ y được không còn là vấ n đề . Vói lại, chủ nợ của hã n không chỉ có mình ta, chỉ sợ lầ n này còn chưa tới phiên ta thu nợ kia.”

Thư đồ ng ngạc nhiên nói: “Không phải chứ, món tiêu kia tuy không phải ít nhưng cũng chẳng phải lớn lắ m, lẽ nào Đề ky lại chấ p nhật đề n thê , vì nó mà đắ c tội với từng ấy người, hủy đi ước định năm xưa, tiê n vào Giang Bắ c? Hai mươi mấ y vạn lượng bạc có đáng để từng ấy cao thủ ra mặt tranh cướp không?”

Lão già nọ bật cười. “Không phải vì món bạc đó, e là vì trong chuyế n tiêu á y còn có can hệ khác, liên quan tới một bí mật cực lớn. Hà hà, cao nhân trong thiên hạ, chẳng ai vì món bạc kia mà động lòng đâu, nhưng chỉ sợ hiế m có người nào không sinh lòng với bí mật nọ!”

Tâm trạng lão tựa như rấ t kích động, tuy trước nay lão luôn có cử chỉ thông dong nhưng bây giờ bỗng mạnh mẽ nồ c cạn chén rượu, đôi má t già nua sáng rực, toát lên vẻ hăng hái tới mức người trẻ tuổi cũng khôn bì. Bỗng lại nghe tiế ng ca dưới lâ u vang lên, lâ n này thanh âm chuyển thành cao vút, lời ca rắ ng:

“Chim bay vờn nhẹ

Đậu nhánh vườn ta

Thu cánh ngời ngời

Hót vang tung bùm

Chẳng lẽ không ai

Nhớ người thực nhiê u

Lời mong chẳng đê n

Ôm hận đành sao!”

Lâ n này đã hát tới giải thứ tư của *Đình vân* - khúc cổ luôn gọi một đoạn là một giải. *Đình vân* là tác phẩm của Đào Uyên Minh thời Tấ n, tuy chỉ có bớ n giải nhưng tư vị chứa đựng trong đó là vô hạn. Lão già lảm bảm: “Hay cho câu: “*Chẳng lẽ không ai, nhớ người thực nhiê u*”, nhưng vì sao lại “*Lời mong chẳng đê n, ôm hận đành sao*”? E là khúc *Thủy điệu* còn chưa vang khắ p Giang Nam, tứ giải của *Đình vân* đã phá tan Thu thành rô i.”

Tĩnh lặng trở lại, chợt nghe từ dưới lá`u vọng lên giọng nói trong treo: “Một ngày hát một khúc, một khúc thưởng nghìn vàng. Nợ đàn hôm nay đã trả, Lỗ lão, ngày mai kẻ hèn sẽ lại tới.” Thư đô`ng nhìn xuống dưới lá`u, quả nhiên thấy thiế`u niên kia đã ôm đàn rời đi. Y phục bạc màu, ôm trong tay cây đàn cổ, hắ`n cá`t bước mà tựa như vẫn đang đi trong những nô`t nhạc mình đàn ban nãy. Mắ`t thư đô`ng hoa lên, cảm thấy thiế`u niên kia tuy đang cử` động nhưng lại mang một sự tĩnh lặng khó tả, đó là... tĩnh lặng ở trong tâm. Trong ánh dương trải vào bậu cửa dường như có sông lắ`ng mây ngừng tưởng đã bao đời...

NHẤT GIẢI:

Mây tụ ùn ùn

Mưa giăng lún phún

Chiều xuôi ngơi xa

Con đường trở c trở

Lặng tựa hiên đông

Rượu xuân độc ẩm

Bạn nẻo xa khuất

Ngóng đợi băng khuâng

Mùa tuyết ở Giang Bắc bắt đầu rất sớm, trên tầng không khô lạnh có cánh chim vạch ngang trời, người đi trong tuyết liếm môi khô khô c, cảm thấy bờ môi khô cần có rượu chảy qua, cần thứ cay cay, âm ấm đó chảy qua môi, xuôi xuôi hòng, thẳng tới dạ dày, cần cái cảm giác cay sè ấy - nếu không, tuyết chỉ là tuyết mà thôi. Cho nên, trong ngày lạnh thế này mới có nhiều cuộc chè chén dưới tuyết như vậy: Không có chén rượu nóng rát như dao cắt, sao trừ được cái lạnh giá buốt này đây?

Đỗ Hoài Sơn và Thẩm Phóng lúc này cũng đang uống rượu.

“Dịch tiên sinh là người thế nào?” Thẩm Phóng hỏi.

Đỗ Hoài Sơn thoáng trầm ngâm, nhìn ra màn tuyết khô lạnh ngoài song, tựa như đang nghĩ xem nên trả lời thế nào. Từ lúc tiến

vào đất Trữ Châu, lão nhận được tin tức, thế là không đi tiếp lên phía bắc nữa, lộ trình chuyển ngoặt sang hướng tây. Lúc tới địa giới Sào Hồ, tuyết đã ngừng rơi, nhưng lại thấy Thẩm Phóng với Tam Nương Tử cười trên một con la xám và một chú lừa hoa từ phía sau đi lên. Đỗ Hoài Sơn là nhân vật thế nào, tuy Thẩm Phóng cười bảo hai bên có duyên nhưng thấy phụ Thẩm Phóng mấy lần có ý muốn đồng hành với bên mình, thi thoảng bắt chuyện, bây giờ lại hỏi câu này thì lão đã đoán được trong lòng Thẩm Phóng tính toán điều gì. Lão nhạt giọng nói: “Việc này nếu chỉ một, hai câu thật khó nói tỏ tường, lão hủ đọc một bài thơ vị ẩn viết hồ i nhỏ cho Thẩm huynh nghe vậy.” Nói rồi, mắt lão híp lại. “... Bài thơ này đề ở Long Trung, ta cũng là tình cờ đọc được. Lúc Dịch tiên sinh làm bài này, hẳn chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi, câu từ chưa thể xem là hay, chắc sẽ khiến Thẩm huynh chê cười nhưng ý tứ trong thơ có chỗ rất đáng cảm khái, còn đáng để Thẩm huynh thử nghiệm một chút.”

Nói rồi, lão nhẹ giọng ngâm:

“Gia Cát tài hoa ai sánh được

Bình thảo can qua chính mỹ khản.

Rồ ng khóc muôn dậm mong thiên hạ,

Khách ngô i lê u tranh kê chia ba.

Không công cũng trọn đời tận tụy,

Tao nhã oai phong cũng cực là.

Chẳng phải nhờ ngài luông vấ t vấ,

Sáu lần xuất quân thế nào ra?”

Giọng lão mang khẩu âm Hoài Bắ c, thô khàn già nua, dùng để ngâm thơ chưa hẳn đã hợp nhưng lại hợp với nét mặt lão. Bài thơ viết về Gia Cát Lượng từng ở ẩn tại Long Trung, về sau xuống núi phò tá Lưu Bị. Tên chữ của ông là Khổng Minh, hậu thế xưng tụng là Gia Cát Võ Hầ u. Từ xưa đến nay có rất nhiều thơ văn vịnh Gia Cát Võ Hầ u, Thâm Phóng đã đọc qua không biết bao nhiêu mà kể, nhưng thấy một lão già không quen việc bút mực lại cẩn thận ngâm vịnh tác phẩm thuở ấu thơ của một người thì không khỏi ngạc nhiên. Bài thơ này không được coi là hay nhưng nhìn vẻ mặt của Đỗ Hoài Sơn, Thâm Phóng buộc phải thề m ngâm ngợi mấy câu ấy vài lượt. Chỉ nghe Đỗ Hoài Sơn nói: “Tiên sinh là người cao nhã, chẳng như hạng võ phu bọn tôi, hẳn là cảm thấy trong bài thơ này còn nhiều chỗ chưa được thanh nhã. Nhưng hoài bão trong lòng của người làm thơ, lúc bây giờ đã có thể thấy đôi chút. Mấy năm nay, một mình ngài chống đỡ đại cục Hoài Bắ c, hô ứng từ xa với Sở Tướng quân ở Tương Phần, Lương tiểu ca nhi ở Hà Nam, Dữu Bắ t Tín ở Tô Bắ c, một mình lo toan điều phối lương thảo, khăn áo cho nghĩa quân trong thiên hạ, vất vả trù tính, giặt giũ và vai nhưng trước sau không gục ngã. Người khác có khi không biết nhưng hai lão già tôi thì biết rõ sự tận tâm, tận sức của ngài. Cũng nhờ có ngài, nghĩa quân, phản thần, nghiệt tử, cô nhi trong thiên hạ mới có nơi để hướng về, có đất để yên thân dựng nghiệp, trăm họ ở Hoài Thượng cũng được nghỉ ngơi dưỡng sức. Sở Tướng quân, Lương tiểu ca nhi và Dữu Bắ t Tín có thể nói là nước tiếng thiên hạ, nhưng có mấy người biết đến Dịch tiên sinh ở Hoài Bắ c đây? Ngài cũng không cần được người khác biết đến, thậm chí còn sợ người ta biết đến mình, nhưng mấy năm nay, cái tiếng tăm không cần mà có, cái công tích thề m lạng gây dựng nên thật chẳng biết đã bao nhiêu rồi. Có điều, thiên hạ tự nhiên có người hận ngài, ví như người Kim ở phương bắc từng có lời rằng: “Muôn có được Hoài Thượng, trước phải giết Bôi Tửu”, mà Bôi Tửu chính là ngoại hiệu của Dịch tiên sinh. Thâm huynh nói xem, ngài là người thế nào?”

Thẩm Phóng yên lặng lắng nghe, hồi lâu mới hỏi: “Thiên hạ thật sự còn có người như thế sao?”

Đỗ Hoài Sơn mỉm cười, gật đầu.

Thẩm Phóng nâng bầu rượu, rót đầy một chén cho mình, sau đó nhìn Đỗ Hoài Sơn, nói: “Hồi huynh đệ còn ở Giang Nam, lòng lo việc nước nhà nhưng chẳng có chỗ để góp sức, thường ân hận đã uống kiêu này. Nếu sớm biết thiên hạ vẫn còn anh tài bậc ấy, cho dù bán mạng cho người ấy cũng cam lòng. Luận cái khác Thẩm mỗ chẳng có gì hay ho nhưng tiên nông lương thảo, trừ vận mưu lược, quân vụ tới lui, thư từ viết lách, hẳn cũng có thể đọc một phần tâm sức vì người khác, có lẽ bên cạnh Dịch tiên sinh cũng đang thiếu một người như thế. Nếu Dịch tiên sinh không chê, tại hạ sẽ dốc sức phò tá, đem thân báo đáp. Chỉ là, Đỗ lão, ngài nói xem, liệu tiên sinh có dùng tôi chăng?”

Đỗ Hoài Sơn như đang đợi câu này của hã n, chưa đợi Thẩm Phóng nói hết, trong mắt đã ngập tràn niềm vui. Thẩm Phóng nhìn lão, thầy lão dứt khoát gật đầu khẳng định, liền nâng chén rượu trong tay, từ từ uống cạn, trong lòng như chưa từng vui vẻ nhường này. Bây giờ, ngoài song đang lúc trời trong tuyết lặng, trong cửa chén rượu ước hẹn đã thành.

Đang nói chuyện, bỗng thầy Tiêu Tứ Ân vội vã bước tới, trong tay cầm máy con chim bồ câu đưa thư, Đỗ Hoài Sơn trông thầy liền biết có tin truyền tới. Lão trước giờ luôn tự tin vào khả năng nhìn người của mình, nay đã được Thẩm Phóng gia nhập, cũng không tránh né hã n nữa, bèn hỏi: “Tin gì thế?” Tiêu Tứ Ân, nét mặt trịnh trọng, nói: “Theo tin tức từ Trấn Giang, Viên lão đại rời kinh rồi.”

Đỗ Hoài Sơn cả kinh. “Thật sao?”

Tiêu Tứ Ân nặng nề gật đầu. Đỗ Hoài Sơn hỏi: “Vẫn vì chuyện món tiêu hàng này?”

Tiêu Tứ Ân đáp: “Không sai. Nghe nói, Viên lão đại rất đau lòng, tức giận vì chuyện Viên nhị bị thương, bất mãn với việc Lạc Hàn kiếm hạ vô tình nên đã phao tin muốn toàn lực truy sát những người ở Khôn Mã Tập đêm mưa hôm ấy, rồi sai họa công vẽ hình, truyền lệnh xuống dưới. Hắn còn buông lời rằng trong chuyện tiêu ấy của Lạc tiểu ca còn có một bí mật liên quan tới đại thế thiên hạ, người có được nó tuy không thể nói là uy hiếp thiên hạ nhưng đã gần như có thể khiên tình thế đôi bờ nam bắc đại giang biến đổi to lớn chỉ trong một đêm. Lời này của hắn rõ ràng là muốn khiêu khích hào kiệt trong thiên hạ động thủ, dụng ý không gì ngoài việc ép Lạc tiểu ca xuất hiện. Nghe nói, nhà họ Văn ở Giang Nam với Lão Long đường ở Trường Giang đã có ý nghe tin là sẽ hành động, chỉ sợ từ nay Hoài Thượng sẽ lăm chuyện. Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, bên ngoài đồn rằng Viên lão đại đã đích thân tới Trán Giang, cũng biết tiêu bạc đã vào tay chúng ta, rất bất mãn với hành vi lãn này của nghĩa quân, bảo rằng chúng ta qua sông gây chuyện, đã vi phạm minh ước năm xưa, có ý muốn qua Giang Bắc, tự mình nói chuyện với Dịch tiên sinh. Lần này, nếu gã thực sự qua Giang Bắc, chỉ sợ chẳng phải một, hai câu là đuổi đi được. Sau này, chỉ sợ thành ra binh đao gặp nhau, hai lão già ta e rằng đã đem phiền phức tới cho Dịch tiên sinh rồi.” Nói xong, lão than nhẹ một tiếng: “Ài, tình cảnh thế này, liệu Dịch tiên sinh còn có thể gánh được phiền phức bằg trời của Viên lão đại không đây?”

Sắc mặt trở nên nặng nề, Đỗ Hoài Sơn hỏi: “Giá Viên huynh bên chỗ lão gia có đưa tới tin gì không? Rồi cuộc bên chỗ Dịch tiên sinh thế nào?”

Tiêu Tứ Ân than: “Vẫn thiếu người, Thập niên, Ngũ canh đều đang có việc ở bên ngoài, ai lo việc này, trong nhà chỉ còn Tiêu Cam,

Tiểu Khố trông giữ, ngay Giá Hiên huynh cũng đã sang Ngạc Bắ c xử lý chuyện chỗ Sở Tướng quân. Gầ n đây, Cù lão anh hùng, môn chủ Lục Hợp môn ở phủ Lục An vừa qua đời, Lục Hợp môn đại loạn, nguy tới liên minh Hoài Nam. Lại thêm nợ nầ n ở Sào Hồ` lữ lượt tới hạn, từng khoản, từng khoản cộng đô` n, e phải tới bó` n, năm mươi vạn lượng bạc, Dịch tiên sinh quả thật không dứt ra được, chuyện này lại quá lớn, đã tự đi rô` i.”

Đỗ Hoài Sơn đang bình tĩnh, lúc này không khỏi nhúu mày, vặ n vẹo tay mà nói: “Lúc này mà công tử còn ra ngoài một mình sao? Thê` bệnh suyễn của công tử...” Rõ ràng lão đã lo lắ ng vô hạn, một tay sié` t chặt hoa văn ở mép bàn, ngắ ng đầ u nhìn mây lạnh trên không trung. Mây che mặt trời, tuy ánh dương chẳng chút ló dạng nhưng áng mây đỏ vô cùng rực rỡ. Đỗ Hoài Sơn nhìn mãi, như đã bình tĩnh lại, lắ y lại giọng điệu bình hòa mà hỏi: “Dịch tiên sinh có lời gì lưu lại cho chúng ta không?”

Tiêu Tứ Ân nói: “Ngài chi nói nê` u thuận lợi, chúng ta lập tức áp tải bạc tới Thư thành ở Giang Bắ c, ở đó sẽ có người tiế` p ứng cho chúng ta. Còn nê` u như không thể đắ c thủ, cũng không câ` n bận tâm, ngài sẽ có biện pháp.”

Đỗ Hoài Sơn thở dài, nghĩ: Tiên sinh còn có thể có biện pháp gì, nhắ t là với sức khỏe của ngài hiện giờ... Nhắ t thời lão không nói gì thêm, hồ` i lâu mới bảo Tiêu Tứ Ân: “Chố` c nữa huynh ra ngoài dặn bọn Vương Mộc một tiế` ng, đêm nay anh em nghỉ ngơi cho tô` t, cho ngựa ăn đầ y đủ, sáng sớm mai mọi người phải dậy thật sớm, ngựa không dùng gót, nhắ t định trong vòng ba ngày phải tới được Thư thành, không được để Dịch tiên sinh đợi lâu.”

Ngày hôm sau, trời vừa tảng sáng, cả bọn y lời Đỗ Hoài Sơn mà hành động, dọc đường đi vôi vắ, đội trăng đội sao, ngày đi đêm nghỉ, tới sáng sớm ngày thứ ba đoàn người đã tới Thư thành. Chạy trên lắ n

bánh xe đóng băng nên xe ngựa không khỏi nghiêng vẹo nhưng được cái hai xa phu đều quen đường, lại có một đám hán tử của Lâm An tiêu cực, nhờ vậy mà xe đi một mạch thuận lợi.

Lúc tới được Thục thành, Thẩm Phóng cũng không ngờ được cái thành nhỏ nhỏ này mà cũng có khí tượng riêng. Vì dải đất này nằm ở Sào Hồ, đất đai sông nước hợp người, mỗi năm tới mùa Sào Hồ vào vụ lúa chín, đất Dự, đất Hoán đều được đủ đầy, một dải này có thể coi là một vựa thóc lớn của Trung Nguyên, lại thêm trăm họ cần cù, mấy năm gần đây được cả mưa thuận gió hòa, việc binh hỏa yên ả, không có chiến sự quá lớn, cho nên đến Thẩm Phóng cũng phải trầm trồ Giang Bắc vẫn còn có nơi trù phú tới mức này. Theo lời Đỗ Hoài Sơn, sự bình yên của dải đất này trong mấy năm nay phần lớn là nhờ vào Dịch tiên sinh của bọn họ khổ tâm xoay sở, nam thì võ võ sĩ nhà Tô ng, bắc thì chọi với người Kim, lại phải trong trù giặc cướp, ngoài kháng cường tặc, trong vòng vài năm, nơi đây đã được xây dựng thành kho lương quan trọng nhất của nghĩa quân Hà Nam. Hiện lương thảo qua tay Dịch tiên sinh có non nửa là điếu từ đây tới.

Đọc đường đi, Thẩm Phóng cũng nhận ra Đỗ Hoài Sơn tuy ngoài mặt lạnh lùng nhưng hành sự lại tỉ mỉ, chu đáo, bây giờ thấy Đỗ Hoài Sơn cố ý nói cho mình nghe thì càng lắng nghe chăm chú. Đỗ Hoài Sơn quả là một bậc kiến thức địa lý số ng, lão đem tất tạt việc ở dải đất này, vùng nào sản xuất thứ gì, có thể dùng vào đâu, có thể sản xuất bao nhiêu, trước nay sắp xếp thế nào... nhất nhất nói ra, đã biết là nói hết, đã nói là nói kỳ tận, Thẩm Phóng cũng thu được không ít lợi ích, biết rằng nếu quả có một ngày bản thân chủ quản việc tài vụ, điếu phó i lương thảo các nơi của nghĩa quân thì những lời này ả t là có ích cho mình.

Thục thành là một tòa thành nhỏ, tự dung có bao nhiêu người tới thế này, lũ trẻ nhỏ liền kéo nhau chạy theo xe, hò reo í ới. Vương

Mộc túm lá y một đĩa, cười, hỏi: “Tới Túy Nhan các đi lộ i nào?”

Đứa nhóc đó cười, đáp: “Đâ y là tửu lâu đâ y, các vị đồng thế này, muôn ở trọ thì nên tìm khách điếm trước, chỗ kia chắc không có chỗ ở đâu.”

Vương Mộc liền nhìn Đỗ Hoài Sơn. Đỗ Hoài Sơn trâm ngâm một lát rồi nói: “Thế cũng được... Chỉ là không biết Dịch tiên sinh vội đến đâu, bọn ta không thể để ngài đợi lâu. Thế này đi, người với Kim hòa thượng đem xe tiêu đi tìm khách điếm trú lại trước, tiện thể nghỉ ngơi, ta với vợ chồng Thâm huynh tới Túy Nhan các trước xem sao. Nơi đây tuy yên bình nhưng xét cho cùng vẫn là đất nhà quan, các người phải hết sức cẩn thận, để hai người lưu lại ngoài khách điếm canh chừng, có động tĩnh là phải nhanh chóng báo lại, tránh trường hợp gặp phải địch thủ quá mạnh, lại bị chúng vây khốn, không thoát thân được.”

Thâm Phóng nghe mà lòng bội phục, thâm nhủ: Xét cho cùng, lão giang hồ quả là có tác phong của lão giang hồ. Tiêu Tứ Ẩn lại càng cẩn thận, chỉ sợ có mấy người Vương Mộc với Kim hòa thượng thì không gánh nổi trọng trách bảo vệ tiêu hàng, bèn đi theo đám Vương Mộc, chỉ có Thâm Phóng, Kinh Tam Nương cùng Đỗ Hoài Sơn đi tới Túy Nhan các trước để dò hỏi tin tức.

Ba người còn chưa tới Túy Nhan các, Đỗ Hoài Sơn trông thấy bên đường có một quán ăn nhỏ, liền dừng bước, cười, nói với Thâm Phóng: “Chúng ta ăn chút gì trước đã nhé?”

Thâm Phóng hơi ngạc nhiên, thâm nghĩ: Túy Nhan các là tửu lâu, tới đó còn lo không có đồ ăn sao? Sao lại phải tìm một quán nhỏ bên đường để ăn trước? Xem ra nghĩa quân Hoài Thượng thật tiết kiệm. Hấn còn đang nghĩ ngợi, Đỗ Hoài Sơn đã rẽ vào trước, dùng giọng Hoài Thượng dặn chủ quán làm ba bát mì, lại gọi thêm vài món

nhấ m. Tam Nương Tử kê t tóc với Thảm Phóng đã chục năm, biế t tổng tâm tư của hấ n, vừa nhìn sắ c mặt hấ n đã rõ hấ n nghĩ lâ m, mới thấ p giọng cười, nhắ c: “Lão chẳng phải vì tiế t kiệ m đầ u. Đố Hoài Sơn là lão cáo già, trước nay chỉ bày hô cho người khác, sợ nhấ t là bước vào cái bẫy do người khác bày ra, cho nên lão nhấ t định phải nghe ngóng tình thế đại khái trong Túy Nhan các trước rô i mới chịu đi tiế p. Giang hô hiể m ác, nói không chừng lại có chuyện gì... Xem ra, một dải Thu thành này cũng không phải nắ m trong phạm vi thế lực của bọn họ, nế u không đã chẳng phải cẩn thận thế này. Ý tứ của lão chính là nế u có đánh nhau thì cũng phải ăn cơm cho có sức trước đã.”

Thảm Phóng bật cười, nghĩ thầ m, mắ y thứ thói người lữ việ c, chiêu trò quý quái này thật không qua nổi mắ t nương tử của mình. Thế rô i hấ n kéo tay áo Tam Nương, cùng vào ngô i. Đố Hoài Sơn bên kia cũng đã gọi món xong, cười, nói với Thảm Phóng: “Thảm huynh vô n không chê nghĩa quân Hoài Bắ c bọn tôi nghèo khổ, chịu gia nhập tương trợ, đáng lẽ tiể u lão nhi nên liệ u đường mà mời vợ chồ ng Thảm huynh một chén, nhưng giang hô quý dị, không thể không đề phòng, với lại tôi có tiế ng là cáo già, đã quen giao hoặ t, ba bát mì này coi như là rượu mừng Thảm huynh gia nhập đi, Thảm huynh chớ hiể m sơ sài.” Miệ ng nói, ánh mắ t lão lại hiệ n ý cười mà nhìn Tam Nương.

Tam Nương không ngờ lão đầ u này đã già nhưng tai lại thính thế , mặt hơi đỏ, có chút xấ u hổ, thắ y Đố Hoài Sơn không hề có ý trách cứ, ngược lại còn tỏ thái độ hài hước, rộng rãi, biế t lão không giận, nàng mới yên lòng, thầ m nhủ: Lão đầ u này cũng không phải chỉ có mỗi bộ mặt âm trầ m, xét ra vẫn có khá nhiề u chỗ đáng yêu. Ba người cùng nhau ăn, quán nhỏ này chẳng mắ y nhộn nhịp, khách không nhiề u, nhà chủ cũng không bận rộn. Đố Hoài Sơn vô n nóng lòng chạy tới Túy Nhan các nhưng bây giờ lại không gắ p, không vội,

ăn xong mì cũng chẳng lên đường ngay mà câu được câu chẳng chuyện trò với tiểu nhị.

Chỉ nghe Đỗ Hoài Sơn cười, hỏi: “Nhớ năm xưa, chỗ các vị có Túy Nhan các khá là được, nãy u được rượu ngon, giờ có còn không?”

Tiểu nhị kia cười, đáp: “Tên tuổi mà y chục năm, đương nhiên vẫn còn, sao có thể bảo không còn là không còn luôn được?”

Đỗ Hoài Sơn cười. “Chỗ đó thực là một nơi thú vị, dạo gần đây có chuyện gì mới mẻ, hay ho không, nói nghe coi! Ta nhớ ở đó thường có nhiều chuyện mới mẻ nhất đây!”

Cũng đúng, tửu lâu trà quán vốn là nơi có nhiều tin tức mới mẻ nhất. Tiểu nhị nọ cũng vui tính, chớp chớp mắt, nói đùa: “Lão nhân gia người thọ đà bao nhiêu rồi?”

Đỗ Hoài Sơn cười híp mắt, đáp: “Sáu mươi sáu.”

Tiểu nhị nọ tiêc rẻ, thở dài một tiếng. “Đáng tiêc, lão nhân gia ngài đến muộn mất rồi.”

Sâu trong đôi mắt tươi cười của Đỗ Hoài Sơn chợt hiện tia sắc bén. “Sao lại thế?”

Tiểu nhị cười, đáp: “Nếu lão nhân gia ngài tới sớm vài năm, trẻ lại vài tuổi thì đảm bảo sẽ cảm thấy tới Túy Nhan các kia đúng là không uổng, sẽ gặp được người ngài muốn gặp. Hắc hắc, không phải tôi trêu chọc ngài, ngài chớ giận, hôm ấy chỉ e bảo ngài giao cái mạng cho người ta, ngài cũng đồng ý ấy chứ!”

Khuôn mặt tươi cười của tiểu nhị nọ khá ám muội, lời nói ra như có ý mà như vô tình, nhưng lọt vào tai kẻ đi lại trên giang hồ đã lâu, sống đời đâu đao mũi kiếm đã thạo như Đỗ Hoài Sơn thì đương nhiên có ý nghĩa khác. Tới Thẩm Phóng cũng ngạc nhiên, không rõ

rốt cuộc tiểu nhị kia có ý gì. Tam Nương không kịp được chăm chú nhìn thẳng vào tiểu nhị nọ, đôi mắt nàng trong treo, sáng ngời, có thể nói là từng xem qua vô số người ròi nhưng cũng không nhìn ra hàm nghĩa đằng sau vẻ tươi cười của tiểu nhị này. Đỗ Hoài Sơn lại càng hồ nghi, nhưng lão có tính cẩn thận trời sinh, thấy tiểu nhị này trong lời có hàm ý, không chịu nói rõ, lão cũng không hỏi sâu thêm, chỉ làm như thuận miệng hỏi: “Túy Nhan các kia còn việc gì khác hay ho không?”

Tiểu nhị nọ cười, đáp: “Còn, nghe bảo lão gia tử của Lỗ gia giàu nhất đám thương nhân Huy Châu bọn tôi cũng tới đó, đây hẳn được xem là tin tức mới chứ?” Sau đó, gã lại rề rà nói: “Ngoài ra, mấy ngày nay trong Túy Nhan các, sáng nào cũng vọng ra tiếng đàn. Có một người tới đó đánh đàn, không uống rượu, cũng chẳng ăn cơm, hình như là khách của Lỗ lão gia, hai người này lại chẳng nói chuyện với nhau, ngài bảo có lạ không?”

Đỗ Hoài Sơn nhìn chằm chằm tiểu nhị kia, mỗi câu của gã tựa như đều có can hệ rất lớn nhưng lại không nhận ra được là gã có ý hay vô tình. Tới lúc này, Đỗ Hoài Sơn cũng không tiện ngời thêm, liền trả tiề n, nói: “Quá y rầy ròi!” ròi cùng Thẩm Phóng và Tam Nương đứng dậy rời đi.

Ra khỏi cửa tiệm, rẽ vào một góc phố, Đỗ Hoài Sơn liền trông thấy một hán tử hộ tiêu mà Tiêu Tứ Ân phái tới đang đứng đợi bên đường, bèn vẫy tay gọi gã lại, thấp giọng sai phái: “Trở về báo với Tiêu lão gia tử, nơi này chỉ e có điề u cổ quái, bảo lão cẩn thận mọi sự, ngoài ra, phái thêm người tới đợi tin của ta!”

Hán tử kia “ạ” một tiếng ròi rời đi. Bây giờ Thẩm Phóng mới hỏi: “Đỗ lão, bây giờ chúng ta có tới Túy Nhan các nữa không?”

Đỗ Hoài Sơn chỉnh lại nét mặt. “Đi, sao lại không đi? Tôi muốn xem xem là kẻ nào mà đáng để lão Đỗ này giao mạng cho hắ n, hắ c!” Tuy miệng lão nói thế nhưng trong lòng lại đang lo cho một người, không khỏi cất bước đi dầ u.

Túy Nhan các là một tòa lầu cổ có kết cấu tinh xảo, đẹp đẽ. Cả tòa lầu được dựng bằng gỗ, tuy có chỗ màu sơn đã bạc nhưng từng phòng, từng tòa đều được làm vô cùng tỉ mỉ. Toàn bộ tòa lầu không lớn, bên trong men theo hành lang mà đi, lại có chỗ queo ngoặt, tạo thêm cảm giác hiên vườn thâm u. Tiểu nhị đón bọn họ lên lầu hai, tửu lâu này cũng chỉ có hai tầng, cửa ở ba mặt lầu hai vây thành một hành lang uốn khúc ở lưng chừng, ở giữa là một cái giếng trời thông thẳng xuống lầu một. Ánh nắng soi xuống, bóng xuyên qua khe cửa, cả tòa lầu mang một vẻ tĩnh lặng khôn tả, hoàn toàn không có không khí ồn ào của tửu lâu thông thường. Thẩm Phóng hỏi tiểu nhị: “Ít khách thế này, tửu lâu của các người làm sao mà tiếp tục mở cửa được?”

Tiểu nhị nọ vừa lau bàn vừa cười, đáp: “Khách quan không thích yên tĩnh sao? Mà đúng là tửu lâu của chúng tôi ít khách thật. Thư thành vốn đã nhỏ, lại chẳng phải nơi giao thông trọng yếu gì, cho nên khách càng ít. Chỉ vì tòa tửu lâu này do Bùi Thượng thư hộ lập quốc của triều ta thuê thợ giỏi thầy khéo dựng cho nên ở một dải Hoán Nam cũng rất có danh tiếng. Không giá khách quan, thật ra tửu lâu này của chúng tôi chủ yếu chỉ phục vụ một người, chính là Lão gia danh tiếng vang dội ở chỗ chúng tôi đây. Vừa hay Lão gia thích yên tĩnh, cũng dặn rằng ngài thích sự thanh tĩnh, ông chủ chúng tôi liền chấp nhận thà ít khách cũng được. Lão gia kia vốn là đệ nhất phú thương ở nơi này, không phải giàu nhất cả nước thì chỉ ít cũng giàu nhất báy tỉnh. Ông ấy thích nhất phòng ở chỗ chúng tôi, đã dặn phải giữ gìn cho tốt. Mà một năm ông ấy tới được mấy lần chứ? Nhưng lần nào tới cũng thưởng rất nhiều, cho nên

bắ ng vào má y lầ n á y, chỉ cá n một vị khách như ông á y cũng đủ để nuôi số ng tửu lâu này rô i.”

Thẩm Phóng kêu “oa” một tiế ng. Chẳng giồ ng hắ n - kẻ hoàn toàn không có tâm cơ gì - Đỗ Hoài Sơn với Tam Nương vừa vào liề n quan sát khắ p xung quanh, liệu xem nế u có chuyện gì thì chỗ nào tiế n được, chỗ nào lui được, chỗ nào có thể công, chỗ nào thì nên thủ. Ba người vừa mới ăn mì, lúc này chỉ gọi trà. Trà Lục An là thứ nổi tiế ng ở nơi này, lúc khói trà bốc lên, tiểu nhị liề n lui xuồ ng. Vài ngày nay, má y người họ vắ t và suồ t, chẳng dễ dàng gì mới tới được đích, cộng thêm sự tĩnh lặng đột ngột này, thật khiế n cho người ta không sao quen nổi. Nhắ t thời cũng không có gì để nói, tâm tình vô n đang dâng tràn, uồ ng má y hộp trà, chọt như voi đi rắ t nhiề u.

Thẩm Phóng đang nghĩ không biế t Dịch tiên sinh kia là người thế nào, sẽ phái ai tới nhận xe hàng? Suồ t chuyề n đi, đặc biệt là sau khi qua sông, đâu đâu cũng có tai mắ t của hội Đỗ Hoài Sơn, không chỉ thông báo tin tức mà còn có lương tiề n qua lại, đắ t Sào Hồ` này xem ra chính là hậu phương lớn của Hoài Thượng. Lúc này hàng hóa mà Đỗ Hoài Sơn áp tải đã không chỉ là thứ Lạc Hàn tặng. Trừ hai chục vạn lượng bạc có dư đổi thành vàng ngọc ra, dọc đường Đỗ Hoài Sơn còn thu thêm má y chục bao bạc, tính ra cũng khoảng dăm ba vạn lượng, đề u là tiề n dọc đường được tai mắ t nghĩa quân cũng như trăm họ dân gian thật tâm quyên tặng. Thẩm Phóng không khỏi ngầ m bội phục vị Dịch Bôi Tửu kia: Đắ t Hoài Thượng được người này cày xới tỉ mỉ nhường này, đủ để thắ y công sức bỏ ra. Chẳng rõ người này qua lại thế nào với Lỗ lão gia?

Ở một dải Sào Hồ`, thanh danh của người này có vẻ vang xa. Dọc đường đi, Thẩm Phóng nghe người khác nhắ c tới tên người đó không dưới năm, sáu lầ n, trong giọng nói đề u có vẻ kính trọng. Một đường từ Trữ Châu tới đây, trên mọi phồ lớn trá n to dọc đường, gầ n như

nơi nào Thảm Phóng cũng thấy có bảng hiệu “Thông Tế tiên trang”, còn có cả “Thông Tế dược phòng”, “Thông Tế khách điếm”, tất hẳn đều do một nhà bỏ vốn. Tuy trước đây Thảm Phóng từng nghe tên người này nhưng không ngờ việc làm ăn của lão lại hưng vượng đến vậy.

Vị Lão gia này nghe nói họ Lão tên Tiêu, tên chữ là Cuông Triều, thương nhân đất Huy nổi tiếng khắp thiên hạ, nghe nói một nửa thương nhân của Huy Châu vay tiền vốn của lão để làm ăn, có thể tưởng tượng ra mức độ giàu có của lão. Khi ấy, hai nước Tông - Kim chia thiên hạ, duy chỉ có ngân phiếu trong tiền trang của lão là có thể lưu thông ở cả hai bên. Việc làm ăn chủ yếu của lão chỉ có một, chính là Thông Tế tiên trang nức tiếng thiên hạ. Lão chia tiền trang thành Bắc trang và Nam trang, xử lý việc làm ăn ở hai nước. Nghe nói triều đình Nam Tông xây đê biển ở Tiên Đường cũng phải có qua lại tiền bạc với lão, thật xứng danh gia tài bạc vạn, giàu ngang một nước. Thảm Phóng đang mãi nghĩ, chợt thấy tiểu nhị kia đem nước sôi tới, châm thêm nước rồi cười, nói với Thảm Phóng: “Khách quan chẳng phải chê yên tĩnh sao? Sắp náo nhiệt tới nơi rồi, có một đám sứ Kim quá cảnh, Ngô Huyện lệnh của bản huyện muốn đích thân khoản đãi, nha phiếu của nha môn vừa được đưa tới, lát nữa Ngô Huyện lệnh sẽ tới đây đón khách, thu xếp chỗ ngồi ở ngay hành lang đối diện với chỗ của các vị, tới lúc ấy chỉ e còn phải diễn đàn nhạc, mời ca kỹ, chốc nữa thôi là ồn ào rồi.”

Thảm Phóng biết gã có lòng tốt, liền cười với gã, thà nghĩ: Cái người mà viên tiểu nhị lúc nãy nói Đỗ Hoài Sơn vừa gặp thì sẽ cam tâm giao mạng mình ở đâu nhỉ? Chắc không phải chỉ là một câu nói đùa đấy chứ!

Một lúc sau, quả nhiên bên ngoài lâu vọng vào tiếng ồn ào. Bộ cục của tử lâu này không giống bình thường, cách với đường lớn ngoài cửa một con ngõ nhỏ, như có ý giữa chốn ồn ào tìm lấy cái

tĩnh lặng, giữa lầu chính với con ngõ nhỏ ấy lại cách một bức tường ngăn, sau tường vẫn còn một quãng dăm ba chục bước chân nữa. Cứ như vậy, tiếng ồn ào từ đường lớn truyền vào ngõ nhỏ, truyền vào cửa, vào tiểu viện rồi mới dần vọng tới lầu. Thảm Phóng và Tam Nương muốn nhìn xem rốt cuộc là ai mà ồn ào thế, bèn chăm chú ngóng nhìn, chỉ thấy đằng trước có ba, bốn nha dịch mở đường, mình mặc áo đen, đầu đội mũ công sai, khá uy phong. Kế đó là một sư gia mình bận áo lụa, vừa vào đã đảo mắt xem xét trên dưới cả tòa lầu. Tiếp đó mới là Huyện lệnh. Vị Huyện lệnh này độ ngoài ba mươi, da trắng bóc, mang bộ dạng điển hình của thư sinh Nam triều, vừa vào cửa đã cung kính đưa tay mời khách. Khách khứa lũ lượt kéo vào, có đến hơn hai chục người, đều ăn mặc kiểu Bắc triều, tiết trời còn chưa quá lạnh mà bọn họ đã đeo thêm mấy thứ da, lông trên mũ. Người đứng trước có dáng vẻ vênh vác, cử chỉ ngang tàng, hình như là trưởng đoàn, háy xem xét lầu này rất kỹ, cứ gặp những chỗ tạc hoa khảm gỗ, hoa văn tinh xảo là dừng bước ngắm nghía. Đến cả chỗ đầu gỗ nối ghép cũng thường khi háy phải tán thán. Tiếng Hán của gã tuy cứng nhưng vẫn lưu loát, chỉ nghe gã nói với người Kim bên cạnh mấy câu tiếng Kim rồi mới dùng tiếng Hán nói với Huyện lệnh rằng: “Người Nam đánh nhau kém nhưng thợ thủ công thì thật ưu tú.”

Huyện lệnh nọ rất mực văn nhã, đưa tay mời khách lên tầng hai, vừa hay chênh chếch đối diện với chỗ ba người Thảm Phóng, cách cái giếng trời, đôi bên có thể nhìn rõ nhau. Người bên đó ồn ào chiếm cả một đoạn hành lang nhưng chẳng có hứng thú gì với ba người Thảm Phóng bên này. Đám tiểu nhị trong Túy Nhan các nhàn tản quen rồi, vốn trước nay ít khách, bây giờ bỗng lăm người tới thế này, lại là khách của Huyện lệnh, bọn họ nhát thối náo loạn. Hồi lâu sau, ba mươi mấy người bên kia mới coi như an tọa, bấy giờ rượu mới được mang lên. Người Kim dường như không quen

uống món rượu Khô Tô nổi tiếng ở đây, ai nãy nhieu mày, kêu àm lên: “Nhật, nhật quá!”

Chỉ nghe viên quan huyện nọ cười, nói: “Đây là rượu của người Nam chúng tôi, vị không mạnh nhưng dư âm kéo dài, vào miệng hơi đắng nhưng hay ở chỗ trong đắng có ngọt. Bá Nhan đại nhân vốn hào sảng, hẳn là uống không quen, để tôi bảo họ đem đổi rượu. Có điếu, nếu đại nhân có thể kiên nhẫn thưởng thức, hẳn sẽ cảm nhận được một thú vị khác.”

Viên quan nhà Kim được gọi là Bá Nhan nọ không ngờ lại nghe theo lời khuyên của Huyện lệnh, nhâm nhi hai ngụm, cười, nói: “Người Nam các ông chỉ giỏi làm ra mấy thứ lạ lùng quanh co, đến rượu mà cũng phải xét dư vị. Theo ta thấy, là do cổ họng các người mềm, chẳng chịu nổi hơi rượu mạnh, không như người Kim bọn ta, uống rượu mà lớn, thế mới là anh hùng thật sự, các người cái gì cũng phải làm mềm trước rồi mới nói.” Nói xong, gã quay đầu dặn viên quan người Kim sau lưng: “Nhớ khi nào quay về phải bảo sứ thần Nam triều đem cái kẻ chế ra rượu Khô Tô với đám thợ dựng Túy Nhan các này đến cho Hoàng đế chúng ta.”

Nói rồi, gã cười ha ha, bảo: “Không sai, rượu này quả có chút hương vị, cơ mà người Nam các ông có khéo hơn nữa thì cũng có tác dụng gì? Nếu không đủ mạnh, đồ có tinh xảo hơn cũng chỉ để đem cho chúng ta dùng thôi.”

Nghe lời này của người Kim, Đỗ Hoài Sơn không khỏi nổi giận, Thẩm Phóng thì khẽ than: “Đáng tiếc, lời gã nói chẳng sai.” Không thể không nói rằng ham của lạ, thích đồ đẹp là nguyên do chính khiến người Nam Tô ng đón hèn. Đám Thẩm Phóng không muốn chú ý tới bên kia nữa, để tránh tức giận. Đang định tìm chuyện mà nói, chẳng ngờ lời kế tiếp bên kia lại cứ rõ ràng chui tọt vào tai họ. Chợt nghe Bá Nhan nói: “Có điếu, trong số người Nam các ông

cũng có người được đấ y, lâ n này ta tới là vì chuyện sứ giả nhà Kim bị giết ở quán Thấ t Lý. Ngộ Nhi Ca đại nhân cũng là một trang dũng sĩ, đấ u vật, bắ n tên, trước nay trong người Kim bọn ta ít có địch thủ, thế mà ông â y cùng hai mươi mấ y hộ vệ với bao nhiêu lính Tô ng lại bị một người giết sạch, sao Hoàng đế bọn ta chẳng nổi cơn thịnh nộ? Ta vô n cũng không tin, nhưng khi tận mắ t trông thấ y vết thương của bọn họ thì đúng là do một người ra tay. Cái người động thủ này thật sự là anh hùng, chỉ là chẳng biế t tại sao bỗng dưng không thấ y đâu nữa.”

Ngô Huyện lệnh cười bợ đỡ. “Bá Nhan đại nhân đúng là anh hùng trọng anh hùng, tấ m lòng này quả thật khiế n tại hạ bội phục, hẳn là triề u đình đã đô ng ý sai người truy xét?”

Bá Nhan cười, đáp: “Triề u đình các ông giao chuyện này cho Đê kị, đáng tiế c là thủ lĩnh Đê kị lại chẳng hê chuyên tâm, ta rấ t không hài lòng. Bức ép thế nào, thủ lĩnh Đê kị vẫn không chịu trả món nợ này, chính là Tầ n Thừa tướng của các ông không chịu nổi áp lực của ta nên mới mời người của Văn gia Giang Nam tra xét hung thủ, rô i bảo hung thủ là kẻ thôn dã không được giáo hóa, với người trên giang hồ phải dùng cách của giang hồ. Ta lại chẳng xem trọng người của nhà họ Văn nợ, chỉ biế t ám sát, hành thích, việc này bọn chúng ấ t làm chẳng xong. Về sau, nghe nói bảy bộ hạ, một đô đê của thủ lĩnh Đê kị Viên lão đại cũng bị một người giết sạch, lại còn đánh trọng thương em ruột hắ n, bắ y giờ hắ n mới tức giận mà động thủ. Bây giờ hắ n tới Trấ n Giang rô i ta mới yên tâm, Viên lão đại là một anh hùng, chỉ có hắ n mới tóm được tên kia.”

Gã dường như hiểu rấ t rõ mọi chuyện ở Nam triề u, tuy nói tiế ng Hán còn cứng gượng nhưng đủ để biểu đạt ý tứ. Thẩ Phóng không ngờ trong triề u đình lại còn uân khúc này. Hiện giờ áp lực của Viên lão đại đô n lên Hoài Thượng rấ t lớn, Thẩ Phóng cùng Đỗ Hoài Sơn không khỏi vênh tai lắ ng nghe. Lại nghe sứ Kim nói: “Sao

gã Lạc Hàn này không xuất hiện nữa nhỉ? Hắ n với người Nam Tô ng tâm thường các ông rấ t khác nhau, người Nam các ông toàn dựa vào bạn bè thân thích của người khác để khô ng chê người ta, nhưng hắ n hình như chẳng có bạn bè thân thích, tới cả Đê` kỳ cũng tra không ra ai có quan hệ với hắ n. Ta rấ t lo, cũng rấ t giận. Nê u hắ n cứ một mực không chịu thò mặt, lẽ nào cái án này coi như thôi?”

Ngô Huyện lệnh chỉ giương vẻ mặt cười nhạt mà lắ ng nghe, tuy gã làm quan trong triê`u nhưng thói quen nhấ t quán là việc to việc nhỏ gì hể không liên quan tới mình thì chỉ nghe để đắ y, nhưng sứ nhà Kim ngược lại càng nói càng hưng phấ n: “Ta mới đem lời này nói với Viên lão đại, vẫn là hắ n có biện pháp, hắ n chỉ hỏi ta một câu: “Ngài có biế t chuyện chúng tôi bị cướp một món bạc không?” Ta gật đầ u, bảo: “Biế t.” Hắ n hỏi tiế p: “Thê` ngài có biế t là ai cướp bạc không?” Ta lắ c đầ u, rồ i lại gật đầ u, không rõ Viên lão đại có thích nghe tới tên người đó không. “Nghe bảo là một kẻ tên Lạc Hàn.” Ta thấ y mặt Viên lão đại âm trầ m như nước, rồ i hắ n hỏi: “Vậy ngài có biế t bạc ấy đư ợc chuyển tới đâu không?” Ta lắ c đầ u. Ta thấ y Viên lão đại cười, bảo: “Hoài Thượng!” Lời của hắ n luôn rấ t ngắ n nhưng lại chắ c chắ n, khiế n người ta tin tưởng. Hắ n bảo: “Tuy tôi không thật chắ c chắ n nhưng tôi đã đoán ra hắ n muố n đem bạc ấy gửi cho ai rồ i, người kia cũng đang trong lúc khô n khó. Hắ c hắ c! *Phiêu bạt khô n cùng một bôi rượu*⁽⁵⁾, thiên hạ ngày nay cũng thật sự chỉ mình hắ n mới có đư ợc bằ ng hữu như Lạc Hàn. Hắ c hắ c! *Vỏ tuyê`t kiê`m bằ ng, thanh bạch song bích!* Cho nên tôi chẳng câ`n phí sức đi tìm Lạc Hàn, chỉ câ`n tuyên bố một câu: Nê u hắ n không ra mặt, tôi sẽ ép Hoài Thượng. Với câu này của tôi, hắ n nhấ t định sẽ xuất hiện.””

Thẩm Phóng và Đỗ Hoài Sơn nhìn nhau. Không sai! Viên lão đại quả nhiên cao minh. Hắ n vừa tới Trầ n Giang đã lộ vẻ hung hãn khó đoán, khí thê` áp bức, mau lẹ, thì ra mục đích thực sự là như thê`

này. Chỉ nghe Bá Nhan kia nói: “Ta hỏi: “Nếu u hấn vẫn không chịu ra thì sao?” Viên lão đại sầm mặt, nói: “Ngài có ấn tượng sâu sắc với một kẻ họ Dịch chăng?” Ta đương nhiên biết người hấn nói là ai, triều đình bọn ta trên dưới chẳng ai không có ấn tượng sâu sắc với hấn. Chỉ thấy mặt mày Viên lão đại âm trầm. “Nếu gã không ra, tôi đã biết được bạc kia chuyên tới đâu, vậy tôi sẽ trực tiếp tìm họ Dịch kia tính nợ.””

Đỗ Hoài Sơn bất giác siết chặt tay vịn ghế, tay vịn làm bằ ng gỗ Hoa Lê trong tay lão vang lên tiếng “lắ c rắ c” rõ i nút ra. Thảm Phóng biết lão có kỵ Viên lão đại nhưng không ngờ lại tới mức sợ hãi thế này, quả thật đoán không ra Viên lão đại rốt cuộc có thủ đoạn gì, có thể khiến Tam thập nhị đô úy lai lịch hỗn tạp, ai cũng có chỗ dựa phải cúi đầu nghe lệnh, khiến bậc lão luyện giang hồ như Đỗ Hoài Sơn, Tiêu Tứ Ân cũng sợ hãi bó tay, thậm chí ngay sứ Kim là Bá Nhan cũng hiện rõ vẻ bối phục. Tuy Thảm Phóng chẳng có ấn tượng gì tốt với gã nhưng tới mặt mũi người Kim mà gã cũng chẳng nể lắ m, riêng điểm này so với trên dưới trong triều đã là một trời một vực, khiến Thảm Phóng không ngờ được. Theo lời Bá Nhan, dường như quyề n thế mưu mô của Tầ n Thừa tướng cũng khó lay chuyển chủ kiế n của gã, đủ thấy Viên lão đại này quả thật bất phàm. Thảm Phóng nhìn sang Đỗ Hoài Sơn, cũng đã rõ lão lo lắ ng điề u gì: Dịch tiên sinh - một thân văn nhân sức yế u nơi Hoài Thượng liệu có chỗ ng đờ nổi Viên lão đại đích thân bức ép không đây?

Ai nắ y nhắ t thời yên lặng, Thảm Phóng nhìn Tam Nương, thấy Tam Nương đang chỉnh lại tóc mai. Tóc mai của nàng vô n rắ t ngay ngắ n, không cần chỉnh trang, Thảm Phóng hiểu rõ Tam Nương, biết đó là biểu hiện nàng đang vô cùng lo lắ ng. Biết nhau đã mười năm, trước nay hấn chưa từng thấy nàng như vậy. Nếu Viên lão đại thật sự qua sông, thế lực Đê kỵ lắ n lên bờ Bắ c, vợ chồ ng hấn

tất nhiên bất hạnh. Có điều, Thẩm Phóng tuy là thư sinh nhưng có dũng khí của thư sinh, hắ n vươn tay nắm chặt tay Tam Nương. Tam Nương được hắ n nắm tay, tựa hồ bình tĩnh hơn nhiều, cũng nắm chặt lấy tay hắ n, thắ m nghĩ: Vị phu quân này tuy không hiểu võ kỹ nhưng tính cách cũng có chỗ có thể nương tựa.

Tới cả Ngô Huyện lệnh cũng biết chuyện này trọng đại, Dịch Bôi Tửu kia tuy xa tít tận Hoài Thượng nhưng chính là một tá m bình phong đệm giữa Tô ng - Kim. Mắ y năm nay, Hoài Nam được bình ổn phần lớn là nhờ vào điề u đó. Gã bèn cá t giọng lo lắng mà hỏi: “Thế rồ t cuộc Lạc Hàn kia đã xuấ t hiện chưa?”

Hầ u hết những người ngô ì đây đầ u muố n biết, lại nghe sứ Kim nói: “Không biết, có điề u, không rõ tại sao Viên lão đại đột nhiên dừng việc Bắ c thượng, cứ nán lại Trắ n Giang. Hình như có người nói, bên bờ Trường Giang chỗ gầ n Trắ n Giang thắ p thoáng nhìn thắ y một thiế u niên mặc đồ ðen dắ t lạc đà uố ng nước. Hành tung của hắ n rắ t mơ hồ , ai biết đầ y có phải Lạc Hàn hay không? Mà dầ u có phải, người khác cũng chẳng lường đầ u hắ n nghĩ gì.”

Thẩm Phóng bỗng cảm thắ y máu huyế t toàn thân như ðồ n cả lên mặt, siế t chặt tay vịn ghế , ðồ ng thời cảm thắ y bàn tay Tam Nương trong bàn tay mình siế t lại. Hai người tâm ý tương thông, liề n biết suy nghĩ của người kia giố ng hệt mình, ðang nhớ tới một kiế m nọ của Lạc Hàn trong ðêm mưa ở quán trọ ngày trước. Cái thầ n thái và sự sắ c bén không thể tránh thoát đó, cái dũng khí quyế t tâm sôi sục xoay chuyển tình thế ðó... Thẩm Phóng chỉ cảm thắ y tim mình ðập nhanh, thắ m nhủ: Ai bảo trời ðắ t tiêu điề u, giang hồ tịch mịch? Có Viên lão đại nọ uy phong trong cõi, thế vươn Hoài Thượng thì liề n có thiế u niên áo ðen kia lựa lúc hắ n ở Trắ n Giang mà thắ p thoáng xuấ t hiện. Tuy chỉ thắ p thoáng nhưng ðã khiế n Viên lão đại dừng lại, không dám Bắ c thượng, còn

ai dám nói chẳng kẻ nào có thể chặn mũi tiến của Viên lão đại? Chỉ một thoáng xuất hiện thôi, tuy mũi kiếm của người nọ còn chưa xuất nhưng đã khiến ai nấy thấy được chỗ mà mũi kiếm chẳng e chẳng sợ của hắn hướng vào.

Đỗ Hoài Sơn thở dài, sắc mặt Ngô Huyện lệnh bên kia cũng dần ra. Tam Nương Tử cũng cảm thấy lòng nhẹ bẫng, thấy Thẩm Phóng và Đỗ Hoài Sơn chăm chú vênh tai nghe phía đối diện, không biết vì sao nàng chợt có cảm giác mình đã trở lại là một người phụ nữ. Lời này nói ra dường như buồn cười nhưng từ khi Kinh Tam Nương xuất đạo tới nay, một mình giữ gìn Bồng Môn, thoa lệnh đến đâu là ở đó tầm cừu báo hận, chưa từng có cơ hội cảm thấy bản thân mình là một cô gái. Nàng trước nay cũng rất căm hận nam nhân xung quanh mình, bởi vì nàng gần như chẳng cảm thấy bọn họ giống nam nhân, sau khi kết duyên với Thẩm Phóng, tuy nàng tạm thời bình tĩnh lại nhưng Thẩm Phóng trước giờ có chí nhưng không được thỏa, tâm tình buồn bực, nàng cũng thường phải an ủi trượng phu. Bây giờ, thấy hai nam nhân bên cạnh vì chuyện quốc gia, vì thế lực tăng giảm mà vô cùng chăm chú, không hiểu sao lần đầu tiên Tam Nương có cảm giác mình là nữ nhân.

Cảm giác này thật là tuyệt, đây chính là cảm giác gác đao kiếm xuống, toàn thân yên ổn. Nàng nhìn xuống lầu dưới, bóng nắng chiếu nơi cửa đột nhiên ngừng lại, nàng nhìn kỹ, thì ra có người đang đi vào. Đó là một thiếu niên ôm đàn. Tam Nương nhìn hắn, không biết tại sao trong lòng tĩnh lặng. Thiếu niên nọ khoác trên người bộ y phục đã cũ, chẳng có gì khác với người thường, chỉ là chưa từng thấy ai mặc đồ cũ mà lại toát lên vẻ thư thái, trong sáng, mềm mại, nhẹ nhàng, khiến người ta nhìn vào mà thấy thoải mái như hắn. Hắn ôm đàn, bước thong thả, không phát ra chút tiếng động, tới ngõ rẽ xuống tẩm phản gỗ cạnh cửa sổ mé trái của lầu một rồi đặt cây đàn lên đùi. Tam Nương vừa rồi còn nghĩ tới hai chữ “nam

nhân”, giờ trông thấy thiếu niên này lại không biết nên phẩm bình ra sao, bỗng nghĩ tới một câu trong tập *Đường thi* năm ngay ngắn trên bàn trong thư phòng của phu quân mà nàng từng đọc được: “*Trướng ngọc tân xuân bạch giáp y*”⁽⁶⁾.” Sau mới sực nghĩ, bây giờ đâu phải thiếu xuân chứ!

Bên kia lầu vẫn đang sôi nổi, lại nghe Bá Nhan cười, nói: “Ngô đại nhân, chắc ông không chỉ định mời bọn ta rượu suông đây chứ? Hình như người Nam các ông có câu thơ: “*Hoa thời đông túy phá xuân sâu, túy triết hoa chi tác tửu trừ*”⁽⁷⁾”, đông tửu há có thể không có hoa, không có hoa làm sao được, hoa đâu? Dem hoa tới!”

Ngô Huyện lệnh nọ bật cười “hắc hắc”, cúi đầu trầm ngâm, bảo: “Thư thành đất mọn, tuy có doanh kỹ nhưng chẳng qua đều là bọn quê mùa, thô kệch, không so bì được với gái đẹp Giang Nam, chỉ sợ chẳng có đứa nào lọt được vào mắt Bá Nhan đại nhân, thế này đi...” Gã vỗ tay, một người hầu tiến tới, chỉ thấy gã thấp giọng dặn dò người hầu vài câu, lại nói: “Đi nhanh về nhanh, chọn mấy đứa được được đem tới!”

Vào thời Tô ng, chế độ doanh kỹ là một chế độ cực kỳ tàn nhẫn, phạm là gia quyến của quan lại phạm tội, vợ cùng con gái của kẻ đó, ngoài việc bị đưa vào cung làm nô, làm tì thì còn bị đem vào trong doanh làm kỹ nữ, từ đó số kiếp đời hầu hạ mua vui, bán thân bán xác. Tàn nhẫn nhất chính là, vào một thời điểm nhất định hằng năm, bọn họ còn phải luân phiên vào hầu trong trại lính, cho nên bao giai thoại súc tích được lưu truyền trong phường hát của bọn sĩ đại phu phong lưu thơ rượu, chẳng cái nào không viết từ máu và nước mắt của những nữ nhân đó. Tuy Tam Nương Tử ở tầng lớp dưới cùng của xã hội, xuất thân mãi nghệ, nhưng dù thế nào vẫn có chút tôn nghiêm ít ỏi, song nếu thân là doanh kỹ thì chẳng khác nào đọa mình dưới địa ngục tăm tối nhất, muôn đời chẳng thể thoát ra.

Cho nên lúc nghe nói thế, Thẩm Phóng không khỏi buồn rầu thở dài. Đám bên kia vẫn truyện ly đôi chén, chẳng ai bận tâm. Khi ấy, người Kim trên đất Tông luôn thích gì đoạt nấy, vàng lụa, đàn bà đều không ngoại lệ, huống chi vài đũa doanh kỹ. Được một lúc, chỉ nghe ngoài cửa có tiếng xe ngựa dừng bánh, cả đám đang vui vẻ, cũng chẳng để ý. Chỉ có một viên sứ Kim hỏi sư gia của Ngô Huyện lệnh: “Tổng cộng gọi tới mấy đũa?”

Sư gia kia tùm tùm cười, đáp: “Thư thành đất nhỏ, chẳng có đũa nào xuất sắc, đã truyện gọi sáu đũa, còn một đũa là từ bên ngoài tới, nghe bảo đũa này còn được xem là xuất sắc, quan gia chỉ cần nhìn mình nó là được.”

Viên sứ Kim kia nghe không rõ, sững người. “Một đũa?” Từ lúc tới Nam triều, gã chưa từng gặp chủ nhà nào “nhỏ mọn” nhường này, thế rồi gã quay người nhìn xuống lầu, quả nhiên thấy có mấy nữ nhân tiến vào lầu dưới, đúng là chẳng có ai xuất sắc, mặt người nào người nấy trát đầy phấn, cười gượng gạo đi lên lầu. Bên người họ đương nhiên không thiếu mấy thứ đàn sáo. Mấy người Bá Nhan đi sứ Nam triều nhiều lần rồi, mà kể cả ở đất Bắc, phụ nữ Hán bọn họ cướp về cũng không ít, khi thấy những ả này thì đều không kìm được nhíu mày. Trừ một ả được miễn cưỡng lưu lại để hậu rượu, đám còn lại đều bị đuổi xuống lầu táu nhạc. Thư thành quả nhiên là đất quê mùa, heo lánh, mấy quan kỹ nô táu khúc *Nghênh tiên khách* cũng chẳng ra làm sao, tới Ngô Huyện lệnh nghe mà cũng phải cau mày. Bá Nhan không kìm được, ném ly rượu xuống lầu dưới, “xoảng” một tiếng, cắt ngang khúc nhạc, mặt mũi đỏ bừng. Ngô Huyện lệnh như đã sớm đoán được tình cảnh này, lầm bầm: “Sao Chu Nghiên còn chưa tới?”

Lại thấy Bá Nhan cười “hắc hắc”, nói: “Ngô Huyện tôn, ông coi thường bọn ta hay là tiếc mấy đũa doanh kỹ của ông, sao lại đem mấy thứ vùng mè kê thóc vút đi này tới? Ta nghe nói chỗ các ông có

một nữ tử nổi tiếng, tên là Chu Nghiên, nàng ở đâu, sao không thấy đến?”

Ngô Huyện lệnh lo tới toát mồ hôi, cười nịnh. “Tôi đã sai đám hạ nhân đi gọi nàng rồi, đại nhân bớt giận, đợi thêm một chút, đợi thêm một chút!”

Đây là lần đầu tiên mọi người nghe thấy có doanh kỹ dám đến chậm. Đợi hồi lâu, mãi vẫn chưa thấy đến, chẳng đợi Bá Nhan nổi giận, Ngô Huyện lệnh đã phát nộ rồi. Một kẻ văn nhã như gã mà cũng tát ngay vào mặt tên gia nhân tới thưa lời, in dấu năm đầu ngón tay, giận dữ thét lên: “Ngươi chuyển lời của ta, có phải khiêng cũng phải mang nàng tới đây!”

Gia nhân nọ không dám nói gì, vội vàng lui xuống. Bá Nhan ở bên cạnh quan sát rồi cười lạnh, Ngô Huyện lệnh cũng tự thấy mất mặt, chỉ nghe Bá Nhan cười “hắc hắc”, nói: “Ngô đại nhân, khi quay về ta sẽ nói chuyện với Án sát sứ An Huy Lô đại nhân của các ông, ông tiếp đãi hạ quan thật tốt, phải thăng cho ông hai cấp quan ấy chứ!”

Không khí trong sảnh đột nhiên thắt lại, Ngô Huyện lệnh không dám đáp lời, chỉ liên tục vuốt mồ hôi. Nên biết lúc bấy giờ, lễ tiết của Nam triều đối với sứ thần phương Bắc luôn là lấy chiêu ý làm chủ, không ai dám chậm trễ, dưới uy thế của Tần Thừa tướng, ai dám gánh trách nhiệm sơ sót gây chiến loạn đây? Lại thấy mặt mày Bá Nhan âm trầm như nước, giọng lạnh băng: “Ngô đại nhân, ta đếm đến ba, nếu Chu Nghiên còn chưa tới, tiệc rượu này bọn ta không ăn cũng được.”

Nói rồi, hắn bắt đầu đếm: “Một...”

“Hai...”

“Ba...”

Chỉ thấy trán Ngô Huyện lấm tưa mồ hôi, trông vừa hèn hạ vừa đáng thương. Bá Nhan đã đề m tới ba, gã nói được là làm được, chẳng hề giữ cho Ngô Huyện lệnh chút thể diện, đứng dậy định đi. Ngô Huyện lệnh biết chỉ cần gã đi, cái chức quan của mình e là đi đứt, mười năm khổ sở đèn sách sẽ hóa thành bọt nước, bèn nài nỉ cần xin: “Bá Nhan đại nhân, ngài nguôi giận, đợi thêm chút nữa, tôi nhất định gọi nàng tới cho ngài!”

Bỗng nghe dưới lầu vang lên tiếng thở dài nhẹ. Tiếng thở ấy tuy nhẹ nhưng nghe vui tai, tiếp đó một giọng nói cực kỳ dễ nghe cất lên: “Ngọc Trác, không cần xin nữa! Bá Nhan đại nhân, Chu Nghiên tới rồi!”

Mọi người nhìn xuống lầu nhưng chẳng thấy mỹ nữ nào, tiếng nói ấy là của một gã xách đồ vừa ròi vào cùng mấy ả doanh kỹ, ban nãy không theo lên lầu. Hấn vừa cất tiếng, chúng nhân thấy hấn thân thể thuột tha mới biết ra là nữ tử. Bá Nhan cũng ngần người, nhìn xuống dưới lầu, hỏi: “Ai là Chu Nghiên?”

Đứa tớ kia đáp: “Chính là thiếp.”

Nàng ngẩng mặt, mọi người chỉ thấy nàng có ngũ quan rất đẹp nhưng sắc mặt ảm đạm. Bá nhân ngó ra. “Cũng không thấy có gì xuất sắc.”

Đứa tớ kia như chẳng hề sợ gã, lạnh nhạt nói: “Ngài chớ làm khó Ngô Huyện lệnh, thiếp sẽ trả cho ngài một Chu Nghiên tuyệt diệu vô song.”

Bá Nhan cũng muốn xem xem nàng có trò biến đổi gì, bèn gật đầu. “Được!”

Đứa tớ kia bèn bảo: “Đem nước lên!”

Nàng hẳn đã quen thuộc với Túy Nhan các, người làm quả thật mang nước tới, trong mắt còn phảng phất vẻ lo lắng cho nàng. Chỉ thấy Chu Nghiên đặt chậu xuống đất, cúi đầu, từ từ rửa mặt. Những người ngồi đây đều yên lặng, khắp lầu chỉ nghe tiếng nàng vỗ nước. Nàng còn chưa ngẩng đầu, tiếng động nọ như đã lay động lòng người. Kế đến, chỉ nghe nàng thở dài một tiếng, từ từ ngẩng đầu, nhìn lên lầu. Mới rồi sơn phấn làm nhợt nhạt sắc, mọi người không trông thấy diện mạo thật của nàng, bây giờ nàng mới hơi ngẩng đầu, lại như toát ra vẻ mệt mỏi khôn tả, mệt mỏi với việc để nam nhân ngắm nhìn. Mọi người giờ mới thấy dung nhan như phù dung đượm sương sớm của nàng, trong tòa lầu cổ này, đó quả là một vẻ tuyệt diệu khó có thể diễn tả bằng lời. Bá Nhan há hốc miệng, chỉ nghe nàng cất tiếng thở dài, nói: “Thiếp đi thay y phục”, sau đó cất bước thướt tha đi ra khỏi cửa. Chúng nhân nhìn theo bóng lưng nàng mà chẳng nói nên lời, tựa như giờ mới hiểu thế nào là: “*Vân tướng y thường hoa tướng dung*⁽⁸⁾”, thế nào là: “*Danh hoa khuynh quốc lưỡng tương hoan*⁽⁹⁾.”

Chu Nghiên rời đi rất lâu, thúc má y lầu, mãi sau nàng mới trở lại trong sự kỳ vọng của mọi người. Đầu tiên, chúng nhân chỉ nghe tiếng nàng xuống ngựa, hẳn là nàng thay y phục trên xe, sau đó có tiếng ngọc bội “lanh canh”, tuy rất nhỏ nhưng lại khiến ai nấy phải vánh tai lắng nghe. Trang sức của Chu Nghiên hẳn không nhiều nhưng cứ vang lên tiếng “tinh tinh”, lúc ngưng lúc tỏ, người còn chưa tới, âm thanh đã vang khắp không gian. Chỉ mấy bước từ cửa viện tới cửa lầu, ngọc bội của nàng đã tạo thành một đoạn nhạc, tựa như khê khàng gõ vào lòng người, nàng nói: “Thiếp đến rồi, đến rồi đây!”

Thẩm Phóng cùng Tam Nương cũng dõi theo ánh mắt mọi người, kẻ đó Chu Nghiên mới xuất hiện ở cửa. Những người nhìn thấy nàng đều bất giác giật mình, người vốn đang mở miệng tép nhảy bỗng ngậm miệng, người vốn đang ngậm miệng thì lại hơi hé miệng, tiếng nói chuyện ở các bàn liền lẹt lẹt đi, chỉ thấy Chu Nghiên đứng nơi ngưỡng cửa, dáng vẻ ngại ngùng, giống như không biết mình đang làm gì, đi đâu, đẹp tới cùng cực chính là ở vẻ mê man mà chính mình cũng không biết. Nàng bận một chiếc áo đỏ rực, choàng khăn màu bạc, dưới làn khăn lộ nửa cánh tay áo màu xanh nhạt, nàng đứng ở cửa, ánh sáng sau lưng, như thật như ảo. Bây giờ mọi người chẳng nhìn rõ mặt nàng, tới Đỗ Hoài Sơn cũng kinh ngạc. Lúc này, Chu Nghiên mới ngẩng đầu nhìn lên lầu, cất tiếng hỏi: “Ngọc Trác, ba tháng nay chàng không chịu gặp ta, sao bây giờ lại vội vàng gọi ta tới thế?”

Người nàng hỏi hình như là Ngô Huyện lệnh, hẳn tên thật của Ngô Huyện lệnh là Ngọc Trác, chỉ thấy vẻ mặt gã cực kỳ xấu hổ. Chu Nghiên ra mặt tuy đã giải vây cho gã nhưng lúc này dường như gã không muốn gặp Chu Nghiên. Vừa chạm vào ánh mắt Chu Nghiên, gã lập tức nhắm mắt. Hình như Chu Nghiên và gã biết nhau từ trước, thấy gã không đáp thì khe khẽ thở than một tiếng rồi đi lên lầu.

Nàng uyển chuyển chào hỏi: “Tiểu nữ xin ra mắt các vị đại nhân!”

Giọng nàng không thể ví là như châu như ngọc, bởi có là châu ngọc cũng chẳng thể tạo ra thứ âm thanh trong trẻo, nhuần nhị chẳng có ở chốn nhân gian đó. Bây giờ ở gần, chúng nhân mới trông tỏ dung mạo của nàng. Chỉ thấy nàng quả đúng như tên gọi, xinh đẹp thanh tân⁽¹⁰⁾. Thông thường, khi nữ nhân nhìn nhau thường sẽ nhìn y phục trước tiên, nhưng Tam Nương cảm thấy Chu Nghiên khiến cho người khác chưa kịp nhìn y phục của nàng thì đã mơ màng rồi. Nàng không mang nhiều trang sức rườm rà nhưng không phải là không có,

để tránh nhạt nhẽo. Không thể diễn tả nỗi nàng đẹp thế nào, chỉ là bất cứ nữ nhân nào trên đời trông thấy nàng, chỉ e con tim sẽ mất đi cảm giác. Thì ra một người con gái có thể “con gái” tới mức này. Tam Nương Tử kinh ngạc nhìn cô gái tên Chu Nghiên đó, đã từng này tuổi, vậy mà bây giờ nàng mới hiểu ra thế nào là “kinh diễm”.

Trước nay Tam Nương không thích nữ nhân quá chói mắt, nhưng thì ra “chói” cũng có thể chói thành vẻ tuyệt diễm nhường này, nàng cũng có chút xem thường “mị”, nhưng “kiêu mị mà không tục tĩu” hóa ra cũng không phải câu nói suông. Sau khi nhìn thấy Chu Nghiên, nàng mới biết nữ nhân chói thành thị hóa ra cũng có thể “tươi mới”, nhưng lại không phải kiểu tươi mới tới quê kệch như con gái miền quê, còn vẻ phàn “xinh đẹp”, thì ra mấy thứ phàn son có thể điểm trang cho một người để có được vẻ tự nhiên nhường ấy.

Trong cả tòa lầu, người duy nhất không kinh ngạc đến ngây người hẳn là Thẩm Phóng, hắn nhìn một cái rồi quay lại nhìn Tam Nương. Bỗng nghe Ngô Huyện lệnh nói: “Chu hiệu thư⁽¹¹⁾, chuyện của chúng ta sau này sẽ nói. Bá Nhan đại nhân là khách quý của triều đình, vừa rồi ngài than thở đối tửu không thể thiếu hoa, mới đợi nàng tới. Thư thành của chúng ta nhỏ bé, chẳng ai xứng lọt vào mắt ngài. May có nàng lưu lại đây, ta muốn mời nàng đàn một khúc, thế nào?”

Chu Nghiên đưa mắt nhìn hắn, vừa có vẻ vui mừng vừa có vẻ nghi hoặc, nhưng trong hoàn cảnh này cũng không tiện nhiều lời, bèn khẽ gật đầu, tự mình tới ngồi xuống một cái đôn vuông cạnh lan can. Nàng có đem theo một cây đàn tỳ bà, chỉ thấy nàng ôm nó trong lòng, mắt vẫn nhìn về phía Ngô Huyện lệnh, tựa như có nét u oán. Song Ngô Huyện lệnh lại chẳng nhìn nàng, nàng khẽ cười khờ rồi gảy dây đàn, sau đó liếc nhìn xung quanh. Nàng ngồi chệnh chệch, chọn vị trí tốt, có thể bao quát toàn lầu. Làn thu ba lưu chuyển, những người ngồi đây bất kể là ai, ngay cả Thẩm Phóng và

Tam Nương bên kia đề u cảm thấ y, nàng đã nhìn tới mình. Kể tuổi trẻ thì tim nhảy thót, không khỏi nảy sinh cảm giác tự thẹn mình hình dung xấ u xí. Cái nhìn ấy xem như lời đạo đầ u của nàng, chỉ nghe nàng gảy đàn, tiế ng đàn “tinh tang”, dầ n kế t thành khúc điệ u, nàng nhẹ câ t tiế ng hát:

“Hay là thoi mấ y lời thủ thi, chỉ muồ n hỏi chàng lâ y một câu, phải chắ ng có phép hay cách lạ, cỏi thiế p đầ y mê loạn muồ n phiề n. Thiế p thấ y sợ gồ i đầ y chắ n đầ y, nhữ ng â p ô m đơ bản thê kia, nói cái gì mà ca hay múa đẹ p, đề u chỉ là giả đố i buổi ngày thoi. Ôi đắ ng hận, thật là đắ ng hận. Thiế p chỉ mong đư ợc áo vải với quầ n thô, thoát khỏi chồ n phong hoa phỏ ng đắ ng.”

Lúc nàng câ t tiế ng ca nhẹ ở bên này, ở bên kia Đỗ Hoài Sơn đắ ng thấ p giọng hỏi tiểu nhi: “Nàng ấy là ai thê ?”

Tiểu nhi khế cười, đắ p: “Cô nương ấy chính là Chu Nghiê n, nghe bảo ở Lâm An cũ ng là phườ ng nứ c tiế ng. Quý khách chưa từng nghe tới à? Nàng lưu lạc tới đầ y, thật xinh đẹ p tới sữ ng sờ phải không? Đắ ng tiế c, doanh kỹ có tới đầ u vẫn cứ là doanh kỹ, chắ ng thoát nổi sổ sách của giá o phườ ng, có xinh đẹ p hơn nữa cũ ng chỉ uồ ng mà thoi.”

Đỗ Hoài Sơn gậ đầ u, lão là người cắ n thậ n, lại hỏi nhỏ: “Sao thi thoắ ng nàng lại ngó nhìn Huyệ n lậ h của các vị thê ? Ta thấ y lời ca này của nàng đườ ng như là hát cho hắ n nghe vậy.”

Tiểu nhi nộ biế n sắ c mặt, ngó bô n phía thấ y không có ai mới than khế một tiế ng, nhưng vẫn không nói gì, xoay người rời đi. Đỗ Hoài Sơn sao chịu để gấ đi, bèn níu lại, cười mà truy hỏi: “Kể đi mà!” Tiểu nhi hấ y còn do dự, Đỗ Hoài Sơn đã nhét vào tay gấ một thứ cứng cứng, lành lạnh, màu bạc, khiế n cho con mắ t nhìn thấ y thì con tim không thể không độn g. Tiểu nhi nộ không thể không đừ ng lại, tùm tùm cười, nói: “Thật ngại quá, chuyện nói ra cũ ng dài, tôi cũ ng là nghe

ông bố vợ ở nhà kẻ, Chu Nghiên cô nương này thuê nhà lão mở một quán trọ nhỏ.”

Nói tới đây, thân sắc của tiểu nhị nọ có phần ảm đạm. “... Đúng là hồng nhan bạc phận! Nghe bảo Chu Nghiên cô nương vốn có xuất thân tốt, ai ngờ hôm chạy xuống phía nam, gia đình tan nát, vì sao tới mức lưu lạc vào ngõ Bình Khang làm nghề này để sinh nhai, nàng không nói, cũng chẳng ai biết, tóm lại chẳng phải bởi số khổ sao? Được cái nàng lớn lên xinh đẹp, thân ở giáo phường, nếu lớn lên mà xấu xí thì sẽ càng phải chịu thiệt thòi. Cũng may, nhờ dung mạo ấy mà nàng có được vị trí tốt, tôi nghe một vị chưởng quỹ ở chỗ chúng tôi hay qua lại thành Lâm An kể, điếu hiếp có chính là rất ít nam nhân chiếp được nàng, bởi nàng quá đẹp, hiếp ai đồi diện với nàng mà không tự thẹn mình xấu xí, suốt mấy năm liền, nàng không động lòng với ai, cũng chẳng tiếp bao nhiêu khách, nhưng danh tiếng trong thành Lâm An thì rất cao, lời rằng: “*Chu Nghiên múa một điệu, ngàn vàng cũng khó mua*” e cũng chẳng phải ngoa. Bên trên cũng tự có vài quý nhân chiếp u cô bảo vệ nàng, chỉ cần nàng không vướng vào yêu đương thì ổn rồi.”

Nói rồi, giọng tiểu nhị bỗng nhẹ đi: “Đáng tiếc, hồng nhan bạc phận, giai nhân thường vướng phải phường kém cõi. Bao nhiêu vương tôn công tử như thế, nàng chẳng để ý mà lại nhìn trúng Huyện lệnh chỗ chúng tôi. Huyện lệnh chỗ chúng tôi hôm chưa đỗ tiến sĩ, gia cảnh cùng quẩn, chẳng biết thế nào lại quen được Chu Nghiên, nghe nói hã n cũng có chút tài hoa. Chu Nghiên cũng vì quý tài hoa của hã n mà chịu hạ mình bảu bạn, còn đem vàng lụa giúp hã n đỗ đạt. Đáng tiếc, Huyện lệnh chỗ chúng tôi chẳng có chỗ dựa nào trong triêu, đành phải ở ngoài làm huyện lệnh của cái huyện bé tí này. Mới đầu, bọn họ còn hay thư từ qua lại, về sau, Ngô Huyện lệnh bèn cắt đứt. Tôi nghe người biết nội tình kể: Ngô Huyện lệnh đã sớm hôm hận vì chuyện qua lại với nàng khiến cho thanh danh hã n

không được tốt, hắ n cũng không được đám công tử quý nhân trong thành Lâm An dung nạp nên mới phải làm quan ở bên ngoài, nhưng vì Chu Nghiên vẫn đang ở trong kinh, giao lưu với toàn những người không tầm thường, cho nên hắ n vẫn phải dây dưa với nàng. Về sau, nghe nói từ khi hắ n ra ngoài làm quan, Chu Nghiên liền đóng cửa từ chối khách, Ngô Huyện lệnh không hài lòng, bèn không hời âm thư của nàng nữa. Ai ngờ, Chu Nghiên cô nương này thật sự si tình, dứt khoát vứt bỏ hết phò n hoa, một mình vượt xa xôi nghìn dặm tìm đến đây. Nàng tới Thu thành cũng được ba tháng rồi, nhưng Ngô Huyện lệnh một mực không tiếp. Ài, chẳng ngờ... hôm nay bọn họ cũng đã gặp mặt...” Tiểu nhị dường như cũng chẳng biết nên bình luận cục diện khó xử hôm nay ra sao, bèn nhìn má y người Đỗ Hoài Sơn, trên mặt hiện nụ cười khổ rồi xách ấm đi.

Điệu khúc Chu Nghiên hát gọi là *Đao đao lệnh*, vốn có xuất xứ từ phương Bắc, sau vào Giang Nam thì biến hóa phức tạp hơn, hai năm nay rất nổi tiếng. Chỉ thấy nàng hát một câu lại nhìn Ngô Huyện lệnh một cái, ánh mắt chắt chứa sự thở than, tựa như một người vốn không dám tin trên đời có thể nương tựa vào ai nhưng lại tình nguyện nhẹ dạ một lần, khuấy t thân bâu bạn song lại bị phụ bạc, nhìn rồi lại nhìn, nhận ra mình đang đến gần vực sâu của sự thê lương và cảm thán. Thê lương vốn là khổ nhưng trong mắt nàng, thê lương cũng là đẹp. Những người nghe đều nghiêm nghị ngó i thẳng, chỉ có Bá Nhan là hơi há miệng, ngơ ngẩn nhìn nàng... bởi vì cũng chỉ có gã mới có tư cách này. Chu Nghiên đàn xong một khúc liền thu tỳ bà lại, chậm chậm đứng dậy, thấp giọng hỏi: “Ngọc Trác, chàng thật sự không nhận ra thiếp sao?” Nét mặt nàng lộ vẻ quyết tuyệt.

Ngô Ngọc Trác sững người, dường như không tiện trả lời. Sư gia bên cạnh gã luôn luôn cuống, vội chỗ miệng cười, đáp: “Chu hiệu thư

vang danh thiên hạ, làm gì có ai không biết. Tới đây, tới đây, ta rót một chén rượu, cô nương tới kính Bá Nhan đại nhân một chén.”

Chu Nghiên chẳng hề nhìn hấn lấy một cái, cũng chẳng buồn liếc Bá Nhan, cay đắng hỏi: “Ba tháng rồi, chàng chẳng chịu gặp thiếp lấy một lần. Thiếp biết chàng đã nạp thê cưới lẽ, thiếp chẳng biết nói sao, nhưng hai năm ân tình, sớm hôm bà u bạn, lẽ nào cứ thế cắt đứt ư?”

Ngô Huyện lệnh tỏ vẻ xấu hổ, lại nghe Chu Nghiên nói: “Kỳ thực, thiếp là hạng người này, cắt đứt thì cắt đứt thôi, thiếp chỉ muốn chàng ở trước mặt nói với thiếp một câu, thật ra chỉ cần tốt cho chàng, thiếp thế nào cũng được.”

Trán Ngô Ngọc Trác lăm lăm mồ hôi, lần này chẳng phải vì sợ mà là vì hổ thẹn. Chỉ nghe gã nói: “Chu Nghiên, chuyện này chúng ta nói sau được không? Bây giờ Bá Nhan đại nhân với bao nhiêu vị đại nhân đều có mặt ở đây, nàng... nàng hát thêm một khúc đi!”

Chu Nghiên khẽ run rẩy. Nàng nhìn Ngô Ngọc Trác, chỉ thấy gã đang mặt mày bất an mà ngó Bá Nhan. Cuối cùng nàng cũng nhìn rõ nam nhân này, nghe thấy trong cõi lòng mình có thứ gì đó tan vỡ, âm thanh ấy tuy rất nhỏ nhưng cũng rất lớn, tới cả Tam Nương ở phía đối diện cũng có vẻ nghe ra từ thân hình khẽ run rẩy của nàng. Đáng tiếc, kể nàng từng quan hoài nhất, từng vì gã mà buông bỏ tất cả thầy lại đang mồ hôi đầy mặt mà nhìn viên sứ thần nước Kim, sợ sệt run rẩy, hoàn toàn chẳng nghe được.

Chu Nghiên nở nụ cười, nụ cười rạng rỡ khôn bì, cảm thấy đời này kiếp này không muốn nhìn thấy loại nam nhân này nữa.

Sau đó, nàng khinh rẻ tột độ, chỉ vào Bá Nhan. “Rốt cuộc, vì Thu thành quá bé, chẳng có gì để khoản đãi vị quan nhà Kim này nên chàng mới nhìn tới thiếp, đem thiếp ra tiếp đãi?”

Nàng đau lòng đến muốn chết, trên khuôn mặt vẫn toát ra vẻ diêm lệ mà thâm lương. Nàng lắc đầu, cười khổ. “Nam nhân a!” Nam nhân ngơ ngác, những ai có chút lòng đều thấy hổ thẹn, cảm thấy ba chữ này của nàng đã cảm thán tới cùng tận cái đức hạnh của nam nhân. Lại nghe Chu Nghiên than rằng: “Vậy thiếp còn hát *Đao đao lệnh* làm gì nữa, vốn là giả tình giả ý, có thiếp tha mà y cũng níu chẳng được, giữ chẳng xong.”

Mắt nàng nhắm lại. Nàng vốn tuyệt sắc, tuy trong chốn bùn nhơ nhưng vẫn xuất trần. Nàng cảm thấy mình vốn đã cho cái thế giới đen tối này một cơ hội để níu giữ nàng... tựa như lưu giữ lại sự tốt đẹp và một chút chân tâm, tuy nàng hoàn toàn không tin nó nhưng vẫn cho đi, nhưng nó lại đem chà đạp.

Nàng nhìn Bá Nhan, khẽ cười, hỏi: “Ngài muốn ngủ cùng ta sao?”

Bá Nhan ngớ người, không ngờ nàng lại hỏi như thế, cũng chỉ có thú tính bên trong gã mới không bị sự thương cảm cảm nhiễm, chỉ nghe gã hờn hờ đáp: “Phải!”

Chu Nghiên chỉ cười, ánh mắt nhìn gã giống như đang nhìn một loài thú vật, rồi nàng quét mắt nhìn tất cả mọi người có mặt, sau đó nhìn vào khoảng không, miệng khẽ buông: “Nằm mơ đi!”

Miệng nói, tay trái nàng đã đưa ra ngoài lan can rồi buông ra, cây đàn tỳ bà trong tay rơi xuống. Mọi người xung quanh cả sợ. Chỉ thấy nàng cười khế, cơ thể nhẹ nhàng đổ xuống, cả người rơi xuống lầu, chẳng ai ngờ nàng lại dứt khoát đến thế, chỉ kịp nghe nàng thủ thỉ một câu: “Ngọc Trác, nhớ lấy, ta không phải vì chàng mà nhảy, chàng còn chưa xứng để khiên ta thất vọng...”

Những người có mặt đều “úi” một tiếng, đa số còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã sắp có cảnh máu nhuộm lan son rồi.

Lúc Chu Nghiên buông mình nhảy xuống, trong tay nàng nắm sẵn một con dao gọt hoa quả nhỏ. Nàng biết t lầ u gác không cao, cho nên lúc nhảy đã hướng người xuống, lại kê mũi dao ngay ngực, rõ là đã ôm lòng chết chắc. Mọi người đều chẳng ngờ nàng lại cứng cỏi đến vậy, chỉ có Đỗ Hoài Sơn là phản ứng nhanh, vừa thấy Chu Nghiên nhảy xuống đã lập tức nhào tới cứu. Đoạn hành lang chỗ lão cách chỗ Chu Nghiên phải bốn, năm trượng, Chu Nghiên rơi thẳng xuống, lão lại bay nghiêng qua, có điều thân thủ của Đỗ Hoài Sơn cực nhanh, dù tà tà lao tới vẫn bắt kịp lúc nàng còn cách mặt đất ba thước. Ngoại hiệu của lão là Động Minh thủ, vốn có ánh mắt sắc bén, giữa không trung đã thấy được trong tay Chu Nghiên cầm dao. Lão không vội túm lấy người mà vươn tay túm lấy cổ tay nàng trước, vừa kéo vừa vặn, con dao trong tay nàng liền tuột ra, mũi dao cắm thẳng xuống, “phụp” một tiếng, ghim xuống sàn gỗ, dao lút tới cán, đủ thấy nó sắc bén tới mức nào.

Kể đó Đỗ Hoài Sơn mới giữ lấy Chu Nghiên, vững vàng đáp xuống. Tuổi lão đã cao, đã quá cái tuổi tri thiên mệnh, vốn chẳng cần để ý tới cái mà thế tục gọi là kiêng kỵ nam nữ, nhưng Chu Nghiên này quả thật quá xinh đẹp, lúc Đỗ Hoài Sơn đón lấy nàng bèn bất giác đưa hai tay về phía trước, giữ người nàng ở xa xa, sau đó nhẹ nhàng đặt nàng xuống đất, bây giờ nước mắt của Chu Nghiên mới tuôn rơi. Đỗ Hoài Sơn sống trên đời đã sáu mươi mấy năm, giờ mới rõ thế nào là lệ má hồng chẳng quản tuế nguyệt, chỉ nghe nàng lẩm bẩm: “Có sao còn cứu thiếp?”

Đỗ Hoài Sơn không tiện đáp, mà cũng không đáp nổi.

Chu Nghiên than rằng: “Thiếp đã là một nữ nhân chẳng ai đoái hoài. Cuộc đời này thiếp đã sống chán rồi. Thiếp có sống tiếp, cũng chỉ chịu thêm khuất nhục mà thôi, có còn ý nghĩa gì đâu! Ài... Chu Nghiên à Chu Nghiên, trăn thế nhận nhạo, toàn là bọn mày râu bản thủ, chẳng có được người nào có thể bao bọc người.”

Đỗ Hoài Sơn ngán người nhìn nàng, tự đáy lòng dâng lên cảm giác dịu dàng đã lâu không gặp. Trên lầu bổng vang lên một tràng hoan hô, hóa ra thầy lão một thân già cả, suy yếu mà lại phóng mình vút đi, cứu người thành công, thân thủ nhanh nhẹn hơn đứt đám thiếu niên, đám người Kim ở dãy hành lang phía bắc tuy trước nay vẫn xem thường người Nam triều cũng vỗ tay tán thưởng. Đỗ Hoài Sơn không tìm được lời nào để an ủi, cảm thấy không nên tiếp tục lưu lại bên cạnh Chu Nghiên. Trong lòng lão cũng thâm thẹn, từ lúc thế tử của lão qua đời, lão vẫn luôn nhìn hồ ng nhân như xương khô, lòng chẳng dấy ý niệm nam nữ đã hơn hai chục năm, nhưng khi cứu Chu Nghiên, lão không kìm được hai tay nâng đỡ, rõ ràng đã động lòng nam nữ, bây giờ dưới ánh mắt bao nhiêu người lại cảm thấy không tiện lưu lại bên cạnh Chu Nghiên, thế là do đâu? Thoáng ngẫm, mặt đỏ lên, lão nghĩ: Đỗ Hoài Sơn à Đỗ Hoài Sơn, thật uổng cho người chăm chỉ tu luyện Động Minh thủ hơn ba chục năm! Liếc mắt nhìn sang, thầy Chu Nghiên tuy đang rơi lệ nhưng phong thái không loạn, vẻ đẹp đó của nàng thật khiến người ta kính nể, Đỗ Hoài Sơn thâm than trong lòng, tự nhủ: Người như thế, vốn không nên sinh trong cõi người. Lão nhặt cây đàn tỳ bà Chu Nghiên thả rơi lúc trước, thấy đuôi đàn cùng trụ căng dây đã nứt vỡ.

Lão xoay mình đưa cây đàn cho Chu Nghiên, khẽ nói: “Cô nương hãy bảo trọng, nghe một câu của lão hủ, đời người dài lắm, dù sao cũng chớ nên nghĩ quân nữa!” Rồi lão xoay người lên lầu, biết hành động này của mình chẳng phải là vì giết cũ sống không gọn, mà là để tránh né vẻ mỹ điểm tỏa ra bốn phía của nữ tử kia.

Ánh mắt từ bốn phương nhắt thời tụ lại trên người Chu Nghiên ở dưới lầu, chỉ thấy nước mắt nàng không ngừng rơi, người gập xuống, ngó i bệt dưới đất. Sau một lát tìm tới cái chết, nàng như đã quên đi ý muốn tự tuyệt, ôm cây đàn tỳ bà tựa người bằng hữu đã bầu bạn với mình cả đời vào lòng, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, không rõ

đang nghĩ gì. Bất tri bất giác, ngón tay giữa của nàng khẽ cử động, chạm phải dây đàn, âm thanh vang lên, nàng như mới có chút tri giác với thế giới bên ngoài. Nàng đưa đôi mắt mờ mịt nhìn bốn phía, tất thấy đều trống rỗng, âm đạm, không thể nương tựa, chỉ có cây đàn này là thân thuộc. Thế giới này cô quạnh là thế, tới mức chỉ còn lại cây đàn này thôi! Bàn tay nàng không tự chủ nhấn xuống dây đàn ngày thường nàng quen nhất, sợi dây khẽ rung, vang lên điệu khúc ngày thường nàng thuộc nhất. Tỳ bà rơi hồng, âm thanh hơi vỡ, trụ dây lại lung lay, âm chuẩn có chút loạn nhưng càng tăng nỗi thể lương. Móng gảy đàn của Chu Nghiên rơi đâu mất hai, ba cái, nàng cũng chẳng buồn tìm, tựa như hoàn toàn không cảm thấy gì, tùy tay gảy tấu, chên chên tấu lên lại chính là khúc *Đao đao lệnh* vừa rồi - người con gái đẹp như nàng cũng chỉ mong tìm thấy một mối tình có thể một đời một kiếp tha thiết không thôi.

Nàng nhỏ giọng ca rằng:

“Nhớ về buổi hương đưa ngày trước, đã buông lời thề ước chân thành. Tiễn người đi ngựa xe đà khuất nẻo, mà lệ rơi cô quạnh tới thể lương. Ngóng mòn mỏi chẳng thấy tin ngư nhận, mối hàn ôn biết ký thác vào đâu. Nhắc tới chàng phụ tình bạc bẽo thế, cõi lòng khôn nguôi nỗi xót xa. Đau lòng lắm thật là đau muôn chết. Tội kiếp đây sớm khuya đã nặng đặc, chịu hết thấy đọa đầy chốn yên hoa.”

Khúc điệu thật thể lương, ngay cả đám châm trà của Túy Nhan các cũng đưa tay áo lau nước mắt. Bỗng lại nghe giọng Chu Nghiên dậm vút cao:

“Chàng mãi miết điệu đàn tiếng trống, ngày ngày lạnh lạnh ở bên thân. Chàng cùng bày cơ nương thân cận, chẳng dứt tình ái ới triền miên. Nào có nhớ cái thuở không giày áo, phải bần cùng cơ cực tới thế nào. Cũng chẳng nhớ kiếp hết lòng hết dạ, mới mòn

mong thật ngộ c nghệ ch đáng thương. Giận chét mât ôi thật giận muôn chét! Có làm sao mà linh thiêng thần thánh, như hô`đô` mà quên mô`i nợ kia!”

Khúc ca dứt, nàng không không chét nỗi tâm tình, quăng đi cây đàn tỳ bà đã bâu bạn bên mình nhiều năm. Một cây đàn tốt tiéc thay đã vỡ! Chu Nghiên ôm mặt khóc, trên lầu, sắc mặt Ngô Ngọc Trác khi đỏ khi trắng, tới Bá Nhan cũng thấy xót thương, gượng gạo nói: “Tiểu nương tử này, nàng không muôn thì thôi, bọn ta đâu ép uông gì nàng!”

Chu Nghiên chẳng hề` để ý đến hắ n, chậm rãi đứng dậy, dáng hình nàng hòa trong ánh ban mai, toát lên vẻ yếu diệu tuyệt thế. Lại nghe tiếng nàng than: “Thật là lạnh... Ai có thể đàn cho thiếp một khúc, thiếp sẽ vì người đó mà múa ca.”

Vào thời khắc gặp phải sự đả kích lớn nhất của cuộc đời, điề u mà nàng có thể nghĩ tới chỉ là hai thứ khiế n nàng khó nói là yêu hay ghét - ca và múa.

Bỗng từ chỗ hành lang bên dưới vọng lên tiếng đàn, mọi người đề`u ngạc nhiên, lúc này mới nhắ t loạt nhìn về` phía thiế u niên bạn áo cũ ban nãy Tam Nương trông thắ y. Chỉ thắ y người này đặt ngang đàn trên đùi, yên lặng ngồ`i thẳng, tay trái vè nhẹ, tay phải chậm gảy, tiếng đàn phát ra từ chỗ của hắ n. Chu Nghiên cũng không nén nỗi kinh ngạc, lời của nàng ban nãy chẳng qua chỉ là lời nói rỗng tuế ch buông lúc buồ n bã, có ý tự xót bản thân không ai bầ u bạn, chẳng ngờ lại có người mang theo đàn thật, mà còn là đàn Thắ t huyền bá y giờ hiế m thắ y. Tiếng của nó lạnh lạnh, âm sắc trong trẻo. Chu Nghiên vô`n là người sành nhạc, vừa nghe đã biế t đàn làm bằ ng gỗ tốt, không kìm được bèn quay đầ u nhìn, lại nghe đàn bên đó vang lên dăm ba tiếng, phảng phắ t ý an ủi, khuyên giải.

Chu Nghiên sững người, lại nghe đàn khúc đã vang lên, tựa như có giọng nói trầm nhẹ: “Muôn múa hãy múa đi!” Đôi chân Chu Nghiên bắt giắc cử động. Chỉ có múa một khúc mới có thể quên ưu sầu. Khúc đàn kia mở đầu thì mệnh mang, man mác, nhập đề rồi thì dần chuyển bỗng trầm, ra là khúc *Lục ma* thời Đường. Chu Nghiên nghiên cứu sâu về âm luật nên nhận ra ngay, bèn theo đó múa điệu *Chá chí*⁽¹²⁾. Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng xoay rồi bẻ cành, vin hoa, tất thấy đều là động tác trong *Chá chí vũ*. Những người ngồi đã y nhất thời xem mà ngây người, từ lâu đã nghe tiếng “*Chu Nghiên múa một điệu, ngàn vàng cũng khó mua*”, ai ngờ hôm nay lại được tương ngộ ở cái thành vắng vẻ này, lại còn được thấy nàng múa trong tâm trạng thế kia. Tam Nương khe khẽ gõ phách, có khi nàng là người duy nhất đang ngồi đây nhận ra được điệu múa này.

Tiếng đàn của thiêu niên dưới lầu nọ lại trở nên mệnh mang, mỗi khi vang lên như nâng bước cho Chu Nghiên. Miệng người nọ dường như vẫn đang ngâm nga nhỏ, vì cách xa, nghe không rõ, Thẩm Phóng kiên nhẫn lắng tai, hình như là *Đình vân* của Đào Tiềm. Màn múa này kéo dài suốt khoảng thời gian một bữa cơm, đột nhiên thiêu niên thu ngón, Chu Nghiên đang xoay nhanh cũng dừng phắt lại, hai bên phối hợp khéo đến mức tưởng như trong lòng đã ngầm hẹn, luyện tập tới nhuần nhuyễn rồi. Thẩm Phóng nghe thấy thiêu niên nọ lúc thu ngón than rằng: “Tự cổ tài nhân hay tịch mịch, cần chi lưỡng lự chuyện ở đi”, lời này tựa như nói với Chu Nghiên vậy.

Một điệu múa như câu vô tình rủ mây, mỹ diệu muôn phương, sớm đã khiến đám người Kim ở lầu đó diện xem mà vô đầu bút tai, hưng phấn dạt dào. Sứ Kim Bá Nhan vỗ mạnh tay, thốt lên: “Tuyệt kỹ thế này, nếu không đem về dâng lên Hoàng thượng, há chẳng đáng tiếc sao! Người đâu! Xuống mời Chu Nghiên cô nương lên!”

Chu Nghiên chẳng qua vì tri âm mà múa, nhờ đó giải khuây, ai ngờ lại gây ra mối tai họa này. Nàng nhìn về phía Ngô Huyện lệnh, nghĩ ân tình đó đây ừ đã đoạn, cái nghĩa bạn bè hẳn nên còn, mong gã mở lời giúp đỡ, Ngô Ngọc Trác lại chỉ nhìn nàng, lắ c đầ u cười khỏ. Thấ y hai gã người Kim đã xuố ng lầ u “mời” mình, sắ c mặt Chu Nghiên thê thảm, nàng lùi lại trước một cây cột, ngay trước chân nàng là con dao ban nãy rơi cắ m xuố ng sần, nàng đưa ngón chân khê hướng vào nó. Trên con dao nọ có Hạc đĩnh hồ ng nàng bí mật luyện đã lâu, lúc chề món thuố c này, nàng tự biế t nó chẳng phải dùng để đầ u độc kẻ khác, trên đời này chưa có ai xứng để nàng hạ độc giế t, nàng là muố n dùng nó cho chính mình. Chỉ cầ n mũi chân nàng khê động, cứa đứt hài, độc tồ trên dao sẽ ngắ m vào máu, chưa tới một giờ ba khắ c, hồ n nàng sẽ về miề n cực lạc. Miệng nở một nụ cười nhạt, nàng ngắ ng đầ u lên trời, nói: “*Ta chưa thành danh nàng chữa lắ y, hẳn bởi là do chẳng bắ ng người*⁽¹³⁾, Chu Nghiên ta thật sự sinh ra chẳng bắ ng người khác sao? Ài!... Hôm nay ai lắ y Chu Nghiên? Bạc đầ u quyế t sẽ chẳng phụ chàng!... Hôm nay ai lắ y Chu Nghiên? Bạc đầ u quyế t sẽ chẳng phụ chàng!”

Câu này nàng nói ra thẳ m liệt mà trịn trọng, nhưng trong lầ u này có mấ y người hiểu đượ c? Có mấ y người dám đắ p? Có mấ y người có thể đắ p? Hai gã người Kim đã tới gầ n, trên mặt Chu Nghiên lộ vẻ phong tìn đẹp đẽ, giọng nói uyển chuyển như lời thủ thi mà nhắ c lại lầ n cuố i: “Hôm - nay - ai - lắ y - Chu - Nghiên?”

Nàng nhẹ nhàng ngắ ng mặt. “Bạc đầ u quyế t sẽ chẳng phụ chàng!” Nói xong, nàng hướng chân trái tới lưỡi dao nọ, chầ m chậm đắ p xuố ng. Người con gái mỹ lệ phải chẳng hết như giấ c mộng đẹp, cuố i cùng chỉ có thể gió thổi mây tàn? Hai gã người Kim nọ cười, bảo: “Cô nương, theo bọn ta lên lầ u thôi, nàng gặp vận may rồ i! Với dung mạo này, giọng ca này, tài múa này, vinh hoa phú quý đang đờ i nàng đầ y!”

Chu Nghiên từ từ nhắm mắt, chẳng muốn nhìn mặt hai người này thêm nữa - rất những bộ mặt tham quyền hámsắc, nanh độc tàn ác, nàng mệt rồi, muốn ra đi, cõi đời này chẳng xứng cho nàng lưu lại. Bây giờ nàng bỗng nghe thấy ba tiếng: “Ta lấy nàng!”

Nàng tựa như không tin nổi, cũng chẳng dám tin nhưng vẫn không kìm nổi khe hé mắt, bởi âm thanh kia mới dễ chịu làm sao! Những người ngò i đây nhất loạt tìm theo hướng giọng nói, thấy thiếu niên gảy đàn nọ đẩy đàn đứng dậy, đi tới chỗ Chu Nghiên. Thấy nàng mở mắt, thiếu niên khe cười, bảo: “Hôm nay ai lấy Chu Nghiên? Ta lấy nàng, ta lấy nàng là được.”

Hắn nói ba từ này với vẻ rất trịnh trọng, để lộ hàm răng trắng đều. Chu Nghiên nhìn hắn, mê man như mộng. Nàng lại liếc nhìn con dao khe lấp lánh ánh xanh dưới sàn, chẳng biết giữa hắn với nó, cái nào là thật, cái nào là mộng, cái nào đáng tin hơn. Hắn... dựa vào cái gì mà lấy nàng? Dựa vào cái gì mà đòi đáp nàng? Dựa vào đâu để che chở nàng? Đến hai gã người Kim cũng ngẩn ra, cả tòa lầu im phăng phắc, thiếu niên nọ đã tới trước mặt Chu Nghiên, chĩa giữa nàng với con dao, trầm giọng nói: “Ta - lấy - nàng!”

Giọng hắn tuy thấp nhưng vang khắp lầu tựa sấm giạt chớp rung. Hai gã người Kim nọ đã tỉnh lại, quát: “Tiểu tử thô i từ đâu tới, ngươi dựa vào cái gì mà đòi lấy nàng?”, rồi vươn tay ra, muốn chộp lấy thiếu niên.

Tay Tam Nương khe động, đang muốn xuất thủ, bỗng thấy thiếu niên kia ngẩng đầu sang bên này, hô: “Lão Đồ!”

Đồ Hoài Sơn nghe tiếng gọi bèn đứng dậy, mặt lộ nét cười, nói: “Công tử?” Nói rồi, lão rút từ trong người ra một cây cờ nhỏ, nõn đen chỉ vàng, thêu một ngọn đèn, chỉ nghe lão quát: “Giang hồ` dạ vũ thập niên đăng!”

Hai gã người Kim kia chẳng bận tâm tới điê`u đó, vẫn chộp về` phía thiế`u niên, mặt của sứ Kim Bá Nhan ở trên lâ`u thoả`t biế`n sắ`c, gã đứng phắ`t dậy, quát: “Dừng tay!”

Hai gã kia sững sờ, vội thu tay lại. Mặt Bá Nhan tái nhợt, quay sang bên này hỏi: “Là các người?”

Đỗ Hoài Sơn gật đầ`u.

Bá Nhan nói: “Các người quản quá rộng đó!”

Đỗ Hoài Sơn lạnh lùng đáp: “Đây là giang sơn của người Hán bọn ta, bọn ta không quản thì ai quản? Ngài còn muô`n yên ổn quay về` đạ`i đô chứ?”

Sứ Kim Bá Nhan đáp: “Muô`n, đương nhiên là muô`n” rồ`i chột nghiế`n rằng, quát: “Đi!” Động tác của bọn họ quả thực rắ`t nhanh, một đám người nói đi liề`n đi, thoáng cái đã biế`n sạch. Ngô Huyện lệnh biế`t người của nghĩa quân Hoài Thượng đang có mặt ở đây, lúng túng một lúc bèn kêu sư gia ở lại xử lý mọi sự, còn mình thì đem gia đình đi trước.

Đỗ Hoài Sơn vui vẻ đi xuô`ng lâ`u, hướng về` phía thiế`u niên nọ mà thăm hỏi, thiế`u niên nọ cũng cười nhẹ, đáp: “Đỗ lão vắ`t vắ` rồ`i, Dịch tiên sinh sai tôi tới nhận chuyế`n xe này của Đỗ lão, đoàn các vị ỏn cả chứ?”

Đỗ Hoài Sơn không kìm được niề`m vui trong lòng, cứ như đã trút được một tảng đá lớn trong tim, gật đầ`u, cười, nói: “Tồ`t cả.”

Lúc này, một tiểu nhị mới chạy tới, nói với thiế`u niên: “Lỗ lão gia biế`t hôm nay huyện quan ở đây mời khách, không thích ô`n ào nên đi trước rồ`i, có lời nhắ`n lại rằ`ng hôm nay không nghe thiế`u gia

đàn nữa. Lão gia nói, sau má' y ngày sẽ gặp thiế' u gia ở phủ Lục An, bá' y giờ mong thiế' u gia đã chuẩn bị đầ' y đủ, đừng lâ' n nữa.”

Thiế' u niên kia “ừm” một tiế' ng. Thâm Phóng cùng Tam Nương nhìn hắ' n - đây chính là người nhận xe hàng, nhận tiêu hàng xong thì hắ' n muố' n làm gì tiế' p? Làm the' nào? Người này xem ra phong thái từ tồ' n nhưng ngoài gáy đàn ra, hắ' n còn có tài gì khác sao? Trong lòng họ nhấ' t thời nghi hoặc vô hạn.

NHỊ GIẢI:

Mây tụ ùn ùn,
Mưa giăng lún phún,
Chiề`u xuô`ng nơi xa,
Bình địa thành sông,
Có rượu có rượu,
Nhàn âm đông song,
Nhớ mong thì lắ`m,
Xe thuyê`n không thông.

Thiê`u niên nọ tự xưng là Dục Liễm, cái họ này rấ`t hiê`m gặp, Dục và Dịch đờ`ng âm, Thâm Phóng cũng không biê`t người này có quan hệ thê` nào với Dịch Bôi Tử của Hoài Thượng, chỉ thấ`y người này cư xử với người khác rấ`t khách khí nhưng Đỗ Hoài Sơn và Tiêu Tứ Ân đờ`i với hắ`n lại khá kính trọng. Vừa ra khỏi Túy Nhan các, hắ`n liê`n vẫ`y gọi một lão đánh xe, bảo lão đưa Chu Nghiên về` khách điể`m trước. Có lẽ vì vẻ bình tĩnh trong lời nói của hắ`n mà tuy chỉ là bè`o nước gặp nhau nhưng Chu Nghiên cũng tin tưởng hắ`n. Bắ`y giờ thiê`u niên mới cùng ba người Đỗ Hoài Sơn, Thâm Phóng và Tam Nương quay về` khách điể`m nơi đoàn người Tiêu Tứ Ân dừng chân.

Trước tiên, thiê`u niên nọ gặp mắ`y người Vương Mộc, Kim hòa thượng, tuy không nhiê`u lời nhưng thái độ hòa nhã, khiê`n người ta bắ`t giác cảm thấ`y như đượ`c tắ`m gió xuân. Xe tiêu trong tay Đỗ

Hoài Sơn lúc này về độ rậm rạp đã thua xa hồ i trong tay Tân Ôn lúc chưa qua sông, chỉ còn hai xe nhưng giá trị lại hơn hẳn. Một xe chứa số vàng bạc, châu báu Lạc Hàn tặng, xe kia là tiền bạc bọn họ thu gom dọc đường, tổng cộng cũng phải mấy vạn lượng. Tiêu Tứ Ân biết sẽ phải bàn giao hàng tại đây nên đã thuê đứt một gian viện. Việc canh cửa hoàn toàn do đám tiêu sư phụ trách, đám tạp vụ không được tiến vào. Vương Mộc và Kim hòa thượng dẫn mọi người khuân từng món hàng hóa trên xe vào phòng. Thâm Phóng cùng Tam Nương ở bên cạnh xem. Thâm Phóng trước nay luôn nghĩ đám người trong lục lâm cùng hạng anh hùng trong dân gian đều là những nhân vật uống rượu bát lớn, ăn thịt miếng to, chẳng biết so đo, ai ngờ đám người này đối với vàng bạc lại rất thận trọng, gầy bàn tính cũng cực kỳ kỹ càng. Thiệu niên kia dường như đã nghe Đỗ Hoài Sơn giới thiệu về Thâm Phóng, bèn đưa giấy bút cùng bàn tính qua chỗ Thâm Phóng, cười, nói: “Vật và rô i!”

Thâm Phóng tuy là danh sĩ Trán Giang nhưng như Tam Nương có nói, đối với vấn đề binh lương, vật tư trước nay đều lưu tâm, khác xa hạng hủ nho thông thường, bởi trong lòng hắn biết rõ, bất luận là việc đại sự oanh liệt đến đâu, cái đạo sinh tồn, cái cơ xoay chuyển trong đó đều không rời được chỗ này. Hắn không để ý lắm tới việc nhỏ nhặt trong nhà nhưng luận tới gầy bàn tính toán, sổ sách qua lại, hắn còn tinh tường hơn người thường. Việc tiếp đó cũng không khước từ, có tay danh sĩ Giang Nam như hắn ở bên, giấy bàn giao đương nhiên được liệt kê kỹ lưỡng, rõ ràng khó bì. Vàng ròng, châu báu, bạc thỏi sắp riêng đâu ra đấy, đến cả màu sắc cũng phân chia rành rẽ.

Bận rộn cả một canh giờ mới tính toán xong xuôi. Thiệu niên kia không hề có nét vui vẻ, trong mắt như chứa ưu phiền, sau cùng hắn hỏi: “Nếu gom tất cả lại, tổng cộng được bao nhiêu bạc?”

Thẩm Phóng đã tính toán xong, đáp: “Nếu u theo giá ngoài chợ mà tính thì tổng cộng được hơn ba mươi vạn lượng, đây là đã tính cả độ tinh của vàng rồi. Có điề u, giá châu báu khó có thể nói chính xác, còn phải xem lúc mua bán làm chuẩn. Nếu u đổi chắc thuận lợi, có thể đổi thành ba mươi hai, ba mươi ba vạn lượng.”

Thiê u niên cúi thấ p đầ u, chau mày, tính toán lại.

Đỗ Hoài Sơn ở bên cạnh hỏi: “Vẫn chưa đủ sao?”

Thiê u niên khẽ thở dài. “Trong tay tôi vẫn còn một khoản gầ n chục vạn lượng, tổng cộng số còn thiê u tôi cũng không rõ là bao nhiêu, nhưng gộp hế t cả lại mới được bố n, năm chục vạn lượng, cho nên chỉ sợ còn thiê u độ bảy, tám vạn lượng bạc. Ài, ngàn toán vạn toán, cũng không liệu được lão môn chủ Lục Hợp môn Cù lão anh hùng lại qua đời đúng lúc này.” Hắ n khẽ vỗ xuô ng bàn, than: “Thật đúng là trời không thêm tuổi, ông trời không giúp ta rồi!”

Đỗ Hoài Sơn cũng thở dài, câ t tiế ng: “Thật ra, bên chỗ ông á y, chỉ câ n công tử không đi, món nợ đó giữa ngài với ông á y cũng chẳng ai biế t.”

Thiê u niên nhướng mày, mặt tuy lãnh đạm nhưng lộ ra khí thế sáng ngời. “Tôi với ông á y là bạn vong niên, má y năm nay ông á y đã gánh vác trách nhiệm giúp tôi quá nhiề u. Bây giờ ông á y qua đời, lại chẳng có người nồ i nghiệp, việc nhà bê ãn, sao tôi không đi cho được? Có khó khăn hơn nữa, tôi cũng nên thay ông á y lo liệu cho ổn thỏa, để ông á y an tâm mà yên nghỉ.”

Đỗ Hoài Sơn biế t tính hắ n là thế , cũng khó khuyên thêm. Lại nghe ngữ khí thiê u niên hòa hoãn lại, nhàn nhạt nói: “Dịch tiên sinh dặn: khoản bạc này đế n được đây, quả thật vấ t vấ cho hai vị. Cái khác không câ n nói nhưng trước mắ t vẫn còn việc gắ p. Tiên sinh vừa đặt ba chục vạn cân lương thảo tại Sào Hồ , đang để ở trấ n Phi

Tây, phải nhờ Đỗ lão đem thêm hai người chạy qua đó, mau chóng chuyển tới bên Lương Hưng ở Hà Nam. Bên chỗ ông ấy đang khẩn cấp, hơn ba ngàn người đã sắp cạn lương, chuyến này đưa đi, thế nào cũng phải cầm cự được ba, bốn tháng. Ngoài ra, xin Tiêu lão đem người của Lâm An tiêu cục cùng mấy người Kim hòa thượng lên Hoài Thượng, trên ấy cũng đang căng, không đủ người điề u động.”

Lời hắ n nhàn nhạt nhưng lại có vẻ uy nghi khiế n lòng người khâm phục, Đỗ Hoài Sơn tựa như chẳng thể khước từ, miệng hỏi: “Vậy còn công tử?”

Dục Liễn đáp: “Tôi với Thảm huynh...”, rồ i nghiêng người cười với Thảm Phóng cùng Tam Nương, hơi lộ vẻ áy náy, “... cùng Kinh nữ hiệp sớm ngày mai sẽ chạy tới phủ Lục An, xe tôi cũng đem theo, còn có việc khác cầ n nhờ vợ chồ ng Thảm huynh giúp đỡ.” Thái độ hắ n nhã nhặn, tựa như hơi bất an đố i với việc quyế t định hành trình của người khác, bèn quay sang vợ chồ ng Thảm Phóng, mỉm cười. “Kẻ hèn này đường đột, mong hai vị chớ trách, nế u không có việc gấ p chi khác, mời cùng đồ ng hành được chẳng?”

Thảm Phóng thấ y Đỗ Hoài Sơn luôn rấ t mực cung kính với người này, biế t hắ n mang theo mình đồ ng hành tấ t có thâm ý, bèn liế c Tam Nương một cái rồ i đáp: “Công tử nói gì thế , phu phụ tôi là kẻ chạy nạn, cậy nhờ công tử, được cùng đồ ng hành chính là may mắ n của bọn tôi.”

Dục Liễn cười, nói: “Trong thời thê bậy giờ, với đảm lượng cùng kiế n thức của phu phụ Thảm huynh, không chạy nạn mới là lạ. Hoài Thượng được Thảm huynh tương trợ thật sự là việc may mắ n vô cùng.”

Lời này của Dục Liễn có vẻ chân thành, lúc nói đôi mắ t nhìn thẳng vào Thảm Phóng. Thảm Phóng lâ n đầ u tiên thấ y có người

nhìn mình thẳng thắn, vô tư như thế, cũng bất giác nhìn lại Dục Liễm, thấy người này có ánh mắt như tuyế t sớm nắng mai, này giờ hắ n chưa từng chú ý tới tướng mạo của thiế u niên này, bây giờ đánh giá, vẫn không cách nào nhìn được rõ ràng, chỉ cảm thấy thứ khí độ kinh tài tuyệt thế, chẳng dính bùn nhơ kia quả thực là thứ bản thân mình bình sinh chưa từng gặp. Không biế t vì sao, khẩu khí của Dục Liễm vô n khiêm nhường nhưng mỗi câu đề u như có ý vị chắ c như đinh đóng cột. Thảm Phóng cùng Tam Nương một đường phiêu bạt, đang không biế t náu chân nơi nào, tuy nhận lời Đỗ Hoài Sơn gia nhập Hoài Thượng nhưng cũng không được như lời mời khiế n người ta yên lòng của thiế u niên này. Thảm Phóng liế c sang Tam Nương, lòng nảy sinh cảm giác cuô i cùng cũng được ổn định: cuộc số ng ổn định, sự nghiệp cũng đã xác định, tuy biế t sinh hoạt sau này chưa chắ c đã không khổ, chưa chắ c đã không muôn trùng hiểm nguy, nhưng đại trượng phu có thể làm công việc bản thân yêu thích, phụng sự người mà mình vui lòng phụng sự, tuy trùng trùng gian nguy cũng có gì là khổ...

Tam Nương hiểu rõ suy nghĩ của hắ n, bèn khẽ nắ m lắ y tay hắ n.

Lại nghe Đỗ Hoài Sơn nói: “Chỉ là... bên cạnh công tử không phải cũng thiế u người sao, giữ lại một người để sai bảo chứ? Đề Vương Mộc ở lại đi, thắ ng nhóc đó tuy không thạo nói năng nhưng làm việc chắ c chắ n, đáng để trọng dụng.”

Dục Liễm lại cười, bảo: “Hắ n là người làm việc lớn, sao có thể chịu thiệt thòi ở lại cạnh tôi làm chút chuyện vặt này? Có hắ n ở đắ y, tuy Kim hòa thượng và mắ y anh em Lâm An tiêu cục là người mới nhưng ngài với Tiêu lão cũng có thể yên tâm. Tôi đi phủ Lục An cũng không có chuyện gì lớn, một người là đủ, chưa kể còn có vợ chồ ng Thảm huynh nữa. Các vị câ n gì phải lo lắ ng, chẳng lẽ hiện giờ tôi đã khiế n người khác không an tâm tới mức á y rô i à?”

Câu cuối của hắ n tắ t nhiên là nói vui, nhưng Đỗ Hoài Sơn nghe xong, trên mặt chỉ miễn cưỡng lộ nét cười. Thẩ m Phóng cũng có thể hiểu đượ c nỗi lo của lão, một chuyế n tiêu hàng này, từ lúc ra khỏi Phúc Kiế n tới khi tới Thu thành, Hoán Nam, dọc đườ ng không biế t đã trải qua bao phen gió tanh mưa máu, có biế t bao người đã vì nó mà máu chảy thân vong. Cảnh Thương Hoài bị Đê` ký truy sát, Tắ n Ổn phải nhắ n nhục bảo hộ hàng hóa, Viên lão nhị thì danh bại thân tàn, không chuyế n nào là không liên quan tới nó, vậy mà Dục Liể m lại thắ n nhiên bảo chẳng phải chuyế n gì lớn, thật sự muố n một mình mình cùng hắ n và Tam Nươ ng áp tải xe tới phủ Lục An. Thẩ m Phóng ngó nhìn Đỗ Hoài Sơn, chỉ nghe Dục Liể m nói: “Ài, Đỗ lão, chuyế n này cũng thật vắ t và cho ngài rồ i! Tô t nhắ t ngài nên nghỉ ngơi cho tô t, sớm ngày mai lại phải lặn lội tới Phì Tây đắ y. Ài, tuổi tác ngài đã lớn như thế, vậy mà còn phiề n ngài bôn ba mệt nhọc, cũng là bởi bọn trẻ tuổi chúng tôi vô dụng. Ngài không cắ n để ý tới tôi, tôi còn muố n nói chuyế n cùng Thẩ m huynh một lúc nữa.”

Đỗ Hoài Sơn đáp tiế ng lui đi, trong lòng tuy lo cho Dục Liể m nhưng vẫn rắ t an tâm. Không biế t vì sao, mỗi lâ n gặp thiế u niên này, trong lòng lão lắ ng lại rắ t lâu, thế thòi nhộn nhạo, ngang dọc khó lường, nhưng chỉ cắ n nhìn vào mắ t hắ n, Đỗ Hoài Sơn bèn cảm thắ y bản thân dường như lại có thể số ng một khoảng thời gian bình ổn và có tôn nghiêm.

Sớm ngày hôm sau, ba người Thẩ m Phóng, Tam Nươ ng cùng Dục Liể m áp tải hai xe hàng lên đườ ng. Xa phu vẫn dùng người Đỗ Hoài Sơn gọi tới, hình như cũng là người trong nghĩa quân. Lúc chia tay, Thẩ m Phóng có cảm giắ c, tuy không ai nói gì nhưng bá t luận là Đỗ, Tiêu nhị lão hay là má y người Vương Mộc, Kim hòa thượng đê`u có ý quyế n luyế n thiế u niên nọ. Vì họ đê`u là nam tử, thắ n sắ c thiế u niên lại vững vàng, cho nên trên mặt mọi người đê`u không lộ ra. Dọc đườ ng, Thẩ m Phóng nghĩ: Vị Dục Liể m này rồ t cuộc là người

thế nào? Kim hòa thượng vốn không quen hấn, ắt hẳn tôi qua Vương Mộc đã nói gì đó, hôm nay mới có thái độ như thế.

Thẩm Phóng cùng hai người Đỗ, Tiêu và đám Kim hòa thượng tự nhiên cũng có một phen bịn rịn. Gặp nhau lúc khó khăn, cùng thuyền vượt sông, bỗng một sớm lại kẻ đó người đây, mỗi người một nẻo, thời thế như vậy, có thể không thương cảm sao? Nhưng mọi người cũng không nói gì, vẫn là Tiêu Tứ Ân lên tiếng: “Bảo trọng, gặp nhau trên Hoài Thượng.”

Một câu này tựa như đã nói ra tiếng lòng của mọi người, hai mươi mấy người đều đưa tay ra, tụ lại một chỗ, vỗ mạnh một cái rồi tản đi. Tam Nương ở một bên nhìn, không tham gia nhưng tủm tỉm cười. Trong lòng nàng lại dấy lên cảm giác rõ rệt cuộc cũng thấy được một đám ra dáng nam nhân. Thứ cảm giác này thật tốt, là một nữ nhân, từ trước tới nay, nàng lo lắng quá nhiều, sống cũng quá mệt mỏi. Bây giờ, nàng quay đầu lại, chợt thấy Dục Liễm không hề ở trong đám ấy mà đã lên xe trước rồi. Nàng liếc nhìn bóng hình hấn ở trong xe, cảm nhận được rằng: hấn cô đơn.

Cái xe chở vàng quá đầy, ba người bèn ngồi trong xe chở bạc. Cái xe này đã đổi thành cái xe thiếu niên nọ tự mình chuẩn bị, xem ra là hay sử dụng, kết cấu rất hợp lý, bạc đều đặt dưới gầm cho nên lòng xe rất rộng. Bên trong tuy giản dị nhưng thoải mái. Tôi qua, Thẩm Phóng cùng thiếu niên nọ trò chuyện cũng không lâu, chủ yếu là Dục Liễm thỉnh giáo hấn về vấn đề phân loại sổ sách, xem ra Hoài Thượng quả nhiên đang thiếu nhân tài ở phương diện này.

Lúc này, Thẩm Phóng chợt nhớ tới một vấn đề khác, bèn hỏi Dục Liễm: “Tôi nhớ sứ thần nhà Kim trước nay thường ngông cuồng, thích gì làm nấy, vì sao hôm qua Đỗ lão mới dọa một câu mà Bá Nhan kia đã chạy mất vậy?”

Dục Liễn tùm tùm cười, đáp: “Câu đó là tiếng lóng của nghĩa quân Hoài Thượng, trên đất Hoài Thượng e là chẳng mấy ai không biết. Sứ nhà Kim ở Giang Nam có thể công cuộc là bởi có Triệu quan gia⁽¹⁴⁾ bảo hộ, ở Giang Bắc thì phải thu liễm một chút. Mấy lần trước, Bá Nhan cũng từng đi sứ, dọc đường kiêu căng, tàn hại trăm họ, làm vô số việc xấu xa. Nghĩa quân Hoài Thượng phản nộ, nhưng vì không muốn gây chiến tranh với nhà Kim, khiến muôn dân chịu khổ nên cũng không tiện giết gã, bèn vạch đao cảnh cáo gã trên đường gã đi sứ lần trước, một đường từ Thương Khâu tới An Khánh tổng cộng là mười ba lần, lần cuối cùng thậm chí còn để lại vết đao cạnh gờ i gã, cho nên Bá Nhan kia mới biết sợ. Sau đó tại An Khánh, Tam Canh Cô Vũ trong Thập niên ngũ canh ra mặt, gặp Bá Nhan một lần, hỏi gã một câu: “Nếu muốn lấy thủ cấp của người, người phải chết bao nhiêu lần rồi?” Mặt Bá Nhan xám như tro, đáp không nên lời, Cô Vũ cười lớn mấy tiếng, xuất ra một đao nhanh như chớp, chém đứt tóc gã thông dịch của gã, từ đó lúc gã đi sứ, khi ở trên đất Hoài Thượng cho tới Giang Bắc đã thu liễm hơn nhiều.”

Thẩm Phóng nghe mà lòng sáng khoái, cảm thấy quả nhiên đất Hoài Thượng chẳng như Giang Nam, có thật nhiều chân anh hùng, hảo hán, bèn cười, nói: “Thế chẳng phải ai tụng câu ấy cũng có thể hù dọa người Kim sao? Ha ha... “Giang hồ dạ vũ thập niên canh”, đây đã thành một lời chú rồi, câu nói đó ám chỉ Thập niên và Ngũ canh mà Dục công tử nói đến chẳng?”

Dục Liễn cười nhẹ không đáp, Tam Nương Tử thấy phu quân quá ngây thơ đối với việc trên giang hồ, không khỏi cười, nói: “Còn cần có cây cờ nhỏ kia nữa, đó mới là bả chúng. Chàng cho rằng ai đọc mấy câu ấy Bá Nhan cũng tin ư? Còn nữa, câu ấy từ miệng ai nói ra cũng có được cái khí thế như từ miệng Đỗ Hoài Sơn sao?”

Cả chặng đường, quả nhiên xe đi vô sự, Thảm Phóng cũng thấ y hơi lạ. Có thể nói chuyế n tiêu này từ lúc xuấ t phát ở Phúc Kiế n chưa từng được yên ổn thế này. Kể cả khi đã tới Giang Bắ c, lúc còn trong tay Đổ, Tiêu, một đoạn từ Trữ Châu vận chuyển tới Thu thành tuy cũng không có sự cô ̣ nhưng cảnh ai nắ y đê ̣ u cẩn thận như vào rừng sâu, như đạp bằng móng vẫn còn khiế n Thảm Phóng nhớ như in. Từ lúc bắ t đầ u lên đường, hắ n vẫn luôn lo lắ ng, nhưng thấ y Dục Liể m kia thản nhiên như thế ̣ , hắ n cũng dầ n quên đi, lúc nghỉ chân ăn cơm, hắ n cười, nói riêng với Tam Nương: “Vị Dục huynh kia có ngón đàn tuyệt diệu, nho nhã, lịch sự, hẳn cũng giồ ng ta, đê ̣ u là hạng quân tử ôn tồ n, không biế t võ công. Chuyế n tiêu lớn thế này, Kinh nữ hiệp lại hiên ngang oai vệ, hiện giờ hai người bọn ta cùng xe hàng này đê ̣ u phải trông cậy Kinh nữ hiệp chiế u cô ̣ rô i.”

Trong lòng Kinh Tam Nương vớ n cũng có nghi hoặc song vẫn bị Thảm Phóng chọc cười, nhưng lại cô ̣ ý nghiêm mặt, đắ p: “Quá khen, quá khen, không dám, không dám!”

Không nhắ c tới chuyện vợ chồ ng hắ n trêu đùa nhau, tới ngày thứ tư, xe đã tới phủ Lục An. Lục An là một tòa thành cổ, vớ n cũng có chút quy mô, đáng tiế c, chịu qua nạn binh hỏa, đã sồ những chỗ bị chiế n hỏa tàn phá tới giờ cũng chỉ là miễn cưỡng tu bổ. Năm xưa, Tam Nương Tử hành tẩu giang hồ ̣ từng đi qua đây, còn nhớ được, bèn nói với Thảm Phóng: “Thành Lục An này ngoài nổi tiế ng vì lá chè ra, còn có Lục Hợp môn danh tiế ng vang lừng trên giang hồ ̣ , là môn phái tục gia lớn nhấ t ở Giang Bắ c. Năm xưa, Cù lão gia Cù Bách Linh dùng Lục Hợp chưởng cùng Lục Hợp thương đánh khắ p nam bắ c Trường Giang, hiế m gặp địch thủ. Đáng được coi là tông sư một phái, so với Đổ Hoài Sơn cùng Tiêu Tứ Ân chỉ e còn cao hơn không chỉ một bậc.”

Thảm Phóng biế t nàng nghe rộng biế t nhiề u, cô ̣ ý trêu chọc, hỏi: “Lục hợp, là lục hợp nào?”, rô i hắ n nhúu mày, duỗi ngón tay ra,

nghiêm túc đê m: “Chắ c là vua hợp với thắ n, cha hợp với con, chồ ng hợp với vợ nhi?”

Tam Nương thắ y bộ dạng hắ n, biể t ngay hắ n đang đùa, nghe hắ n nói “chồ ng hợp với vợ”, mặt nàng đỏ lên, nàng vậ vê tóc mai, cười, nói: “Tiên sinh Nho học của thiế p oi, Lục Hợp kia là chỉ “Tâm hòa hợp với ý, hình hòa hợp với thắ n, tinh hòa hợp với khí”, đây mới là pháp môn duy nhắ t của Lục Hợp môn, chàng đang nói lung tung gì thế , nghĩ rắ ng đang thi ở Quồ c Tử Giám sao?”

Thắ m Phó ng cười. “Oa, thì ra là thế , cái này làm gì có ai không biể t, vậy mà cũng coi là mật quyế t sao?”

Tam Nương đắ p: “Trong đó đưong nhiên còn có chỗ ngoắ t ngoáo. Đạo lý ai ai cũng biể t, nhưng nói tới thể hội cùng việc dùng cụ thể thế nào thì đó chính là học vắ n, không phải là người trong đó thì không đủ tư cách để nói.”

Hai người đang nói cười thì Dực Liể m ra ngoài thắ m dò hình thế đã quay về , cũng không nói gì, chỉ chỉ hướng đi cho phu xe. Thoắ t cái xe lại đi về khu vực phía bắ c tòa thành. Khu vực phía bắ c là một nơi cỏ thụ rậm rạp, xe cứ lắ n bánh, chỉ thắ y ngoài cửa sổ dắ n hoang vắ ng. Từ đây trông về phương bắ c có thể thắ y Thanh Sơn ở thành bắ c, thật đứ ng là: “*Cây cũ miên man cùng ngô thắ m, núi lạnh quạ ng hiu cửa vắ ng hoe*⁽¹⁵⁾”. Thắ m Phó ng cùng Tam Nương bắ t giắ c cảm thắ y toàn thân lạnh toát.

Xe đứ ng lại trong một con ngõ nhỏ, trong ngõ chỉ có một nhà, Dực Liể m gọi cửa nửa ngày mà cửa vẫn không mở, cuố i cùng đành đắ y một cái, cửa kẻo kẹt mở ra, bên trong là một ao vườn nho nhỏ. Hoa sen trong hồ sớm đã khô cạn, lá rơi đắ y đắ t, khung cảnh vắ ng lắ ng, chồ mái hiên hành lang thì yên ắ ng, chẳng có lắ y một người. Dực Liể m than thờ: “Mọi người để u tới Vĩ nh Tề đườ ng ắ n cơm cả

rồi, chủ nhân nơi này mới mất được vài ngày, nơi đây đã trở nên quanh quẽ như vậy.”

Nghe ý tứ trong lời nói của Dục Liễm, đây có vẻ là nơi ở của Cù Bách Linh lúc sinh tiền. Dục Liễm kêu xa phu đánh xe vào cửa, ba người tự đi vào nội đường, xe đỗ ở khoảng trống giữa sảnh đông với sảnh tây, có động tĩnh gì bên trong ắt nghe được. Trong nhà chỉ còn lại vài món ghế gỗ, giường gỗ thô kệch, ngoài ra không có bất cứ thứ đồ trang trí nào cả, chăn đệm cũng chỉ đủ một giường, Dục Liễm để cho vợ chồng Thẩm Phóng dùng, còn mình thì bỏi hời đứng trong vườn một dạo, thân sắc đượm vẻ thê lương.

Thẩm Phóng không rõ vị Cù lão anh hùng kia là người thế nào, nhưng nghe Tam Nương nói, lúc sinh tiền ắt cũng từng cực kỳ vang dội, ai ngờ sau khi mất lại quanh hiu nhường này. Đêm hôm ấy, hấn cùng Tam Nương giường hẹp chần mỏng, cửa sổ hứng gió bấc, cả đêm chẳng được ngủ yên. Hời tưởng một đường chạy nạn, giò trú trong vườn cũ của người đã khuất, không tránh khỏi nảy sinh chút cảm xúc đời người ngấn ngùi, thoáng chốc trăm năm. Tới canh hai, họ liền nghe thấy tiếng lá rơi xào xạc trong vườn, nghe kĩ, hóa ra là tiếng bước chân của Dục Liễm ôm đàn bước vào vườn. Hấn ở trong vườn đánh đàn cả đêm. Táng sáng, Thẩm Phóng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, trong bóng tối, chỉ thấy hấn tĩnh tọa cạnh hồ sen khô, trâm lặng, một mình một bóng, chẳng thể đoán hiểu.

Tới sớm hôm, Tam Nương nói: “Vị Dục công tử này không những là kỳ nhân mà còn là người chí tình.”

Thờ dài một tiếng, nàng nói tiếp: “Đêm qua, thiếp nghe hấn ở trong vườn than khê: “Cù lão gia, tôi với ngài là bạn vong niên, ngài thích nhất là nghe tôi đàn. Nhưng lúc còn tại thế, sự lắm việc nhiều, luôn chẳng được nhàn, lại có bao nhiêu khó khăn phiền phức, đều cậy mình ngài ra sức gánh vác. Tới giờ ngài đã khuất

bóng, thứ tôi có thể báo đáp ngài cũng chỉ là một đêm không ngủ, thức trọn gày đàn thôi. Ài, khúc còn người mấ t, nhân gian hư ảo”.

Tam Nương nhìn Thẩm Phóng, nói: “Lời nói và hành vi này của hắ n có chút phong vị thời Ngụy Tấ n mà ngày thường chàng hay nhắ c.”

Ăn sáng xong, ba người theo xe đi về hướng đường Cổ Lâu náo nhiệt nhắ t thành Lục An. Thẩm Phóng hỏi: “Dục công tử, hôm nay chúng ta đi đâu?”

Dục Liễm cười, đáp: “Tới Vĩnh Tê đường.”

Ngừng một lát, hắ n cảm thắ y câ n phải giải thích: “Vĩnh Tê đường là tổng đường của Lục Hợp môn ở Hoán Nam, kiế n trúc tráng lệ. Lục Hợp môn khởi nguyên là từ Dương Tô triề u nhà Tùy, võ công thì bắ t nguồ n từ đạo Ngũ Đầ u Mễ⁽¹⁶⁾ cuố i thời nhà Hán. Tới thời Đường, quầ n hùng trong thiên hạ lũ lượt nổi dậy, trong Lục Hợp môn có nhiề u nhân vật tòng quân, tới đây võ công có biế n hóa, mở ra phong khí của một môn phái đàng hoàng. Tới đầ u thời Tô ng, Lục Hợp chươ ng và Lục Hợp thương từng thịnh hành một thuở, tới nay một dải Hoán Nam, Ngạc Đông, phàm là người thích võ nghệ đa phầ n vẫn còn truyề n nhau, tới cả đứa bé vài tuổi cũng có thể đi được Lục Hợp chươ ng có hình có dáng. Đáng tiể c, về sau thái bình lâu ngày, người tập võ trong thiên hạ đã dầ n đánh mấ t cái tinh nghĩa của Lục Hợp chươ ng, chỉ còn được cái công hiệu rèn luyện thân thể mà đã thiế u đi cái công phu xung sát đánh đầ u. Tới thời Cù lão gia, Cù lão quyế t chí chắ n hưng, tái dựng phong khí của Lục Hợp môn. Tạo nghệ của lão với môn Lục Hợp quyề n và Lục Hợp thương rắ t sâu, từng tự mình tham gia Bát Tụ quân kháng Kim, một cây trường thương trước trận tiề n càn quét, bởi vậy mà có mỹ danh Lục Hợp thương vương, tới nay, trên cửa nơi â y vẫn treo tâ m biển mười sáu chữ do đầ u lĩnh Bát Tụ quân Vương Thông đề : Quyề n đẹp

cuóp trong, thương đánh giặc ngoài, đấ y Cù môn ta, Lục Hợp nghĩa đầ u.”

Hiểu biế t của hấ n về Lục Hợp môn rấ t sâu, hấ n ngưng một lát rô i nói tiế p: “Cù lão anh hùng cuô i đời vẫn bê n gan vững chí, tráng tâm không bớt, ủng hộ rấ t lớn cho nghĩa quân Hoài Thượng. Nghe nói, Lục Hợp môn dưới tay Cù lão phân thành sáu đường, ba nội đường Thiên, Địa, Nhân, ba ngoại đường Phúc, Lộc, Hy. Từng có người hỏi ngài sao lại bớt đi đường chữ Thọ, ngài đáp rằ ng: “Đương là thời loạn, nước nhà chia cắ t, người tập võ ấ t gặp chuyện bắ t bình, còn như hưởng vĩnh thọ, đấ y không phải vinh, ngược lại chính là nhục.” Cho nên ba năm trước, vào dịp đại thọ bảy mươi của Cù lão, tôi cũng từng sai người tới trước. Nghe kể Cù lão biế t mình tuổi cao, tự trào mà đê một câu lên xà nhà, lời rằ ng: “Thẹn đã bảy mươi Cù trăm tuổi⁽¹⁷⁾”, thành một giai thoại trên giang hồ .” Dục Liễm bật cười khẽ, nhớ lại dáng vẻ người cũ, trong lòng tựa như thấ y khuây khỏa, rô i buô n rầ u than rằ ng: “Đáng tiế c, nay người đã cười hạc về Tây. Cù lão anh hùng không có con cháu, người vừa khuấ t, nghe bảo đám môn hạ đã loạn hế t cả, chúng ta đi chuyế n này, e là phải gặp rắ c rô i rô i.”

Xe đã tới đường Cổ Lâu, bên đường quả nhiên náo nhiệt, tiệm giấ y, tiệm đầ u, tiệm chải răng, tiệm khăn, quán điể m tâm... lầ n lượt mở hàng. Thảm Phóng im lặng nhìn ra bên ngoài, hấ n thích kiể u chợ sớm này, đây là lúc có sức số ng nhấ t trong ngày trong sinh hoạt thị thành. Bên tai bỗng nghe Dục Liễm hỏi Kinh Tam Nương: “Kinh nương tử dùng chủy thủ có phải không?”

Kinh Tam Nương gậ đầ u.

Dục Liễm thoáng trầ m ngâm. “U buô n nhịp nhàng, cảm kích mênh mang, đó hẳn là phái kiế m khí của Công Tôn lão nhân ở Quý Cô c, núi Vương Ô c.”

Tam Nương cả kinh, nàng biế t môn võ công này của mình cực kỳ kín tiế ng trên giang hồ , bản thân nàng từ khi xuấ t đạo tới nay cũng gặp qua không ít danh gia võ thuật, trước nay chưa ai có thể nói ra uyên nguyên sư thừa của mình, không ngờ thiế u niên này lại có thể nói trúng, không biế t hắ n nhìn ra từ đâu. Lại nghe Dục Liễn hỏi: “Công Tôn lão nhân vẫn khỏe chứ?”

Tam Nương Tử than: “Tôi chỉ theo người ba tháng, sau ba tháng thì không có phúc đượ bái kiế n lão nhân gia nữa rô i. Tới nay cũng đã mười mấ y năm không gặp, không biế t người có khỏe không”, rô i nàng ngắ ng đầ u, hỏi: “Dục công tử cũng biế t gia sư u?”

Dục Liễn nghe câu trước của nàng, không khỏi buồ ng một tiế ng: “Đáng tiế c!” Kinh Tam Nương biế t hắ n tiế c vì duyên phậ giữa nàng và Công Tôn lão nhân quá mỏng. Nghe tới câu sau của nàng, hắ n chỉ bình thản đắ p: “Xem như có duyên gặp mặt một lâ n.”

Bồ ng nghe xa phu bên ngoài gọi: “Thiế u gia, đã tới Vĩnh Tê ùng mà ngài nói.”

Dục Liễn thò đầ u ra nhìn rô i gậ đầ u, ba người liề n xuồ ng xe. Thẩ Phó ng cùng Tam Nương nhìn ra công ngoài, quả nhiên kiế n trúc khá trắ ng lệ. Cửa lớn có kế t câ u đườ ng hoàng, khí phá i bắ t phầ m, ngoài công có một đò i sư tử bằ ng đá Duyệt Châu, thầ n thái uy mắ nh, cực kỳ số ng độ ng. Trước cửa có cộ t cò lớn treo một lá cò thêu ba chữ “Lục Hợ p môn”, hắ n là vì Cù lão anh hùng qua đò i nên cò đã đò i sang màu đen. Hai bên cửa lớn đầ u quây vãi trắ ng, đượ hiế u trưng. Bên trong lại hoàn toàn yên ắ ng, hai bên cửa có sáu đạ i hán áo trắ ng đứ ng, đầ u bận đồ ù sô gai. Thẩ Phó ng thắ y lạ ở chỗ hai cánh cửa lớn cú thể đứ ng chặ t, lẽ nào không cho phứ ng điế u sao? Dục Liễn tựa như chắ ng thắ y có gì lạ, cùng mấ y người Thẩ Phó ng tiế n tới, hắ n không đễ y tới sáu hán tử canh cửa, tự mình tới gõ cửa. Chỉ thắ y trong sáu người kia có một người hắ ng giọng, tiế n

lên ngăn lại. “Vị công tử này, hôm nay Lục Hợp môn chúng tôi có việc, không tiếp phúng điếu. Tâm ý của các vị, chủ nhân của chúng tôi xin nhận nhưng xin quay về cho.”

Thẩm Phóng ngạc nhiên, Dục Liễm thì cười, nói: “Tôi vì việc của quý môn nên mới tới đây. Thẩm cô cô có đó không? Quách, Lưu, Dương tam lão cũng ở đây cả chứ? Phải rồi, Cù lão anh hùng không có người nối dõi, hẳn cháu đáng nội là Cù Vũ cũng ở đây.”

Người kia nhú mày, thấy hắn rất quen thuộc với người trong nhà liền không ngăn nữa. Lại ở chỗ người kia cũng không hề mở cửa thông báo, chỉ lui sang một bên. Dục Liễm cũng không bận tâm, tiếp tục gõ cửa. Hắn gõ rất có tiết tấu, đợi một lúc mới thấy cửa mở, vẻ mặt tức giận, từ trong nội đường, có tiếng thanh niên bực bội vọng ra, hỏi: “Là ai?”

Người mở cửa nọ đáp: “Không nhận ra.”

Giọng bên trong vang lên: “Ngăn lại!” rồi làm bầm: “Sao lại có hạng người như thế? Mặc kệ nhà người ta có chuyện hay không, chỉ biết xông tới, muốn lừa một bữa cơm sao?”

Gã mở cửa vừa định đóng cổng, Dục Liễm mỉm cười, vươn tay chặn lại, bước một chân vào. Kinh Tam Nương liếc mắt, thấy trong cổng có tường chắn. Nàng không nhìn được phía sau tường, có lẽ chính đường hẳn phải cách bức tường này một khoảng, liền thấp giọng nói với Thẩm Phóng: “Người ở trong kia nói chuyện đề khí đầy đủ, cách một lớp tường, tiếng còn to như thế, lại không hết hơi, khàn giọng, xem ra công phu không tệ.”

Lúc này chợt nghe trong nhà có tiếng nữ nhân xen vào: “Vũ thiếu gia, khách tới viếng lão gia sao tiện ngăn không cho vào? Nói thế nào người ta cũng có lòng, Tứ Phúc, mời vào!”

Giọng nói khàn khàn, không cao nhưng rất trong. Tam Nương cả kinh, thắm nhũ trong Lục Hợp môn quả có người tài, người phụ nữ này nghe tiếng là biết cũng là cao thủ.

Tứ Phúc nọ dường như nghe lời người phụ nữ kia hơn, nghe xong vẻ tức giận liền giảm. Dục Liễm khẽ cười. “Xin tiểu ca mở cửa ngạch, chúng tôi có nữ quyê n, mong được đưa xe vào.”

Tam Nương cười thắm. Hắ n muố n đưa xe vào, không phải vì bảo hộ nữ quyê n mà là muố n bảo vệ... bạc.

Xe từ cửa ngạch tiế n vào, vòng qua tường chắ n là một khoảng sân nhỏ. Thảm Phóng cùng Tam Nương không nghĩ sau bức tường be bé của Lục Hợp môn lại là một khoảng không rộng thế này, ắ t hẳn đây là trường luyện võ của Lục Hợp môn, rộng đủ mười trượng, dài ước mười lăm, mười sáu trượng, trên thề m đố i diện hẳn là chính đường của Lục Hợp môn, cũng là nơi nghị sự, bên trên quả nhiên treo tá m biển mười sáu chữ mà Dục Liễm nói tới, nét bút khỏe khoắ n, nề n đen chữ vàng: “*Quyê n đẹp cuóp trong, thương đánh giặc ngoài, đầ y Cù môn ta, Lục Hợp nghĩa đầ u*”, xem ra trên giang hồ , Lục Hợp môn này quả nhiên có khí thế không nhỏ. Dục Liễm bảo xa phu đánh xe tới đỗ dưới gồ c cây hòe già bên trái chính đường rồ i để xa phu ở ngoài trông, còn mình cùng Tam Nương, Thảm Phóng đăng đường nhập thắ t.

Tiế n vào cửa, Thảm Phóng cảm thắ y sảnh rắ t rộng nhưng đã kín người. Sảnh chia trước, sau, giữa dựng một bức tường nhỏ, bên trên vồ n vẽ hình Vũ thánh Quan lão gia, lúc này đang phủ sa trắ ng, treo một bức di ảnh Cù lão anh hùng mình bận quan phục. Di thể hẳn đặt sau tường. Những người ngồ i đây mặc không giồ ng nhau, người ngồ i, người đứng nhưng có vẻ đề u đang bừng bừng tức giận. Chỉ thắ y đứng đầ u bên trái linh vị là một phụ nhân trung niên, thân hình gầ y gồ, móng tay dài nhọn, mình mặc đồ sồ trắ ng, mặt che

mạng đen, không nhìn rõ mặt, mơ hồ lộ ra một nét tú lệ, chỉ là e rằng dung nhan có chút già nua rồi. Bên cạnh phụ nhân là một thiếu niên chắt phác, cùng nàng canh linh vị. Đứng đầu bên phải là một thanh niên hăm tám, hăm chín tuổi, tướng mạo không tồi nhưng trên mặt có chút ngông cuồng, tuy đang trong kỳ hiếu, giày áo đều màu trắng nhưng chắt liệu đều là lụa là, trang sức trên người là Hán ngọc bạch kim, có chút xa hoa, Dự Liễm nhận ra, hẳn chính là Cù Vũ, cháu của Cù lão anh hùng, một thân võ công cũng được chút chân truyền.

Kế tiếp bên phải bày lên lượt ba chiếc ghế, ba lão nhân đang ngồi, hẳn là ba vị Quách, Lưu, Dương vừa nãy Dự Liễm nhắc tới, họ là sư đệ của Cù Bách Linh, chia nhau chắt p chương ba ngoại đường Phúc, Lộc, Hy, cũng là những nhân vật có thực quyền trong Lục Hợp môn.

Khách vị bên dưới cũng tới dăm sáu chục người, tùm nãm tùm ba, ngồi quanh một chiếc bàn nhỏ. Bọn họ dường như cũng nghe được hôm nay trong Lục Hợp môn có việc nên đặc biệt chạy qua. Trong đó có mấy vị như đại chương quỹ Lý Bạt Tương của Lương Tương tiên trang, cao thủ Ngũ Hành đao Hồ Thất Đao, có thể nói là khá nhiều nhân vật xuất sắc.

Cù Bách Linh không có con nối dõi, giờ rời trần gian, không ai tiếp nối, Cù Vũ là đứa cháu duy nhất, lại một thân võ công không tệ, đương nhiên là có mong mỗi tiếp ngôi môn chủ Lục Hợp môn. Cù Vũ bực bội vì người hỗn tạp quá nhiều, hẳn cũng không biết trong những người này rốt cuộc ai là bả ng hữu thật sự của Cù lão anh hùng lúc còn sống, chỉ hoài nghi đám người này ai nấy đều bắt mối với hắn, có ý tới giúp Thẩm cô cô và Quách sư thúc. Bản thân hắn trước nay sống phóng đảng, tính tình cuồng ngạo, lúc bé rất được thúc thúc sủng ái nhưng khi lớn lên lại có nhiều thói xấu khiến Cù Bách Linh không ưa. Hắn cũng tự biết tiếng tăm của

mình bên ngoài không tốt, sợ chẳng được ai ủng hộ, cho nên việc gia môn hôm nay mới mong người tới càng ít càng tốt, bởi thế đã sớm hạ lệnh cho đóng cửa lớn, bảo gác cửa nói: “Trong nhà có việc riêng, không tiếp khách bên ngoài”, ai ngờ từ sáng sớm, lượt nào lượt này toàn là khách không thể ngăn, trong lòng không khỏi buồn bực. Hấn giận dữ, khí sắc lộ hết trên mặt, biểu rõ thế này người bên cạnh sẽ đàm tiếu nhưng vì thế lại càng giận, nói năng càng nóng nảy.

Bấy giờ thầy ba người Thẩm Phóng tiến vào, hấn càng không thèm để ý, Dục Liễm tiến tới chỗ Thẩm cô cô, nói: “Kẻ hèn cùng Cù lão anh hùng từng có duyên gặp gỡ một lần, nay đặc biệt tới dâng hương tỏ lòng thành kính.”

Thẩm cô cô vô cùng giữ lễ, khiêm hòa nói: “Người chưa khuất⁽¹⁸⁾ xin thay người đã khuất cảm tạ.”

Thẩm Phóng nhìn Dục Liễm, thầy hấn tới qua vì Cù Bách Linh mà gầy đàn cả đêm, kẻ còn điếu người mất, rất có cảm giác Quý tử treo kiế^m(19), vậy mà lúc này lại chỉ lãnh đạm dâng một nén hương, hơi khom mình, không hề nghiêng u lời. Bên kia, Cù Vũ tiếp lời Thẩm cô cô, hừ lạnh, nói: “Hắc, “người chưa khuất”, chẳng biết tự mình thẳng cho mình từ lúc nào thế, đem gia phủ Cù gia ra xem xem, từ lúc nào cho người xưng là người chưa khuất vậy?”

Xem ra Thẩm cô cô không phải là chính thất mà Cù Bách Linh cưới hỏi đàng hoàng. Thiếu niên mặc mặc đứng bên cạnh Thẩm thị tỏ vẻ giận dữ, bản thân Thẩm cô cô lại chỉ coi như không nghe thầy, thầy Thẩm Phóng và Tam Nương cũng đã hành lễ xong, liền đáp lễ, nói: “Mời ba vị ngồi, người đâu, dâng trà!”

Dục Liễm lựa một góc xa chếch đầu đông ngồi xuống. Thẩm Phóng và Tam Nương thầy hấn không nói gì, cũng ngồi xuống,

yên lặng xem tình hình.

Trong lòng Cù Vũ cũng có tính toán, hắ n thắ y người tới ngày một nhiề u, biế t không thể đơ i thêm nữa. Thật ra người tới viế ng há có thể biế t hế t chuyện Cù Bách Linh sau này có ác cảm với hắ n cùng những hành vi của hắ n, nhưng dù sao hắ n cũng không tránh khỏi chộ t dạ. Chỉ nghe hắ n hắ ng giọng nói: “Um... Các vị, bá phụ nhà tôi qua đờ i, chư vị từ xa tới phúng, đủ thắ y nghĩa khí cao cả. Vừa hay Cù môn tôi hôm nay có chút việc gia môn phải thương nghị, mong chư vị làm chứng.”

Bên này hắ n nói, bên kia Kinh Tam Nương đang nói nhỏ với Thẩm Phóng: “Tiểu tử này nóng ruột muố n đơ t vị.” Quả nhiên Cù Vũ nói tiế p: “Tục ngữ nói: *Rắ n không có đầ u đàn không bò, chim không có đầ u đàn không bay*, huố ng chi bá phụ tôi mở ra cơ nghiệp lớn bằ ng này, nay bá phụ giữ tay về ` trời, môn hộ không thể một ngày vô chủ. Anh em trên dưới, nội đường ngoại đường, không ai không lo lắ ng về ` việc â y. Cho nên kẻ hèn có thiề n ý, nên sớm tuyên môn chủ thì hơn, do đó đã hẹn các bậc sư trưởng trong môn phái họp lại đây thương nghị. Quách sư thúc, Lưu sư thúc, Dương sư thúc thắ y tiểu điệ t nói có lý chắ ng?”

Hắ n biế t chắ c ba người này sẽ không ủng hộ mình, nhưng ngoài mặt không thể không nhắ c đế n, đành miễn cưỡng nói quanh co, khẩu khí mang vẻ ngạo mạn không thể che đậy. Mọi người trong sảnh nhắ t loạt quay nhìn đầ u sảnh bên phải, thắ y trên ba cái ghế gỗ hoa lê đang có ba người ngô ì. Người ngô ì trên nhắ t sắ c mặt hồ ñg nhuận, thân hình cao lớn, tương đố i hiề n ngang; người ngô ì giữa thì sắ c mặt xanh xao, đôi mắ t như nhắ m hờ, hai tay luôn bắ t vào nhau; người thứ ba mặc bộ đồ ` hơi cũ, mặt ủ mảy chau. Những người quen thuộc liề n nhận ra ba người này đầ u là sư đệ của Cù Bách Linh, đang chương quản ba ngoại đường. Người sắ c mặt hồ ñg nhuận chính là Đường chủ Tích Phú đường Quách Thiên Thọ, người

sắc mặt xanh xao ắt là Đường chủ Lưu Vạn Thừa của Điểm Lộ đường, người áo quần cũ kĩ chính là Đường chủ Bán Hy đường Dương Triệu Cơ. Ba huynh đệ cùng Cù Bách Linh, trong tên lấy trăm (bách), nghìn (thiên), vạn, triệu làm thứ tự. Quách Thiên Thọ tính tình nóng vội nhất, Dương Triệu Cơ lại quá chậm chạp, ba người họ hẳn đã bàn bạc xong rồi mới tới, bởi thế Lưu Vạn Thừa tính tình không nóng vội cũng chẳng chậm chạp mới mở miệng đáp: “Hiền điệt nói phải lắm!”

Cù Vũ không ngờ ba lão đã đứng trước giờ khó đỡ i phó hôm nay lại dễ nói chuyện thế này, đây cũng là lần đầu tiên kể từ lúc sinh ra tới giờ hắn được nghe ba người này nói “hiền điệt nói phải lắm”, bèn ngó ra một lát rồi mới mở miệng nói tiếp: “Vậy sư thúc cho rằng người nào thì ổn? Cháu vốn không muốn ra mặt, chẳng qua là gần đây thường có một đám đệ tử tới khuyên nhủ, nói trong Cù môn có mỗi mình cháu là thân thích lớn nhất, cháu không ra nắm quyền môn chủ, đổi lại là ai thì cũng sẽ tự cảm thấy không thích hợp. Tiểu điệt tuy tự biết tài sơ học thiên nhưng cũng đành gắng gượng mà làm, không thể chối bỏ trọng trách, khiến người ngoài chê Cù môn ta và bá phụ không có người kế tục... Sư thúc, người nói xem, cái chức môn chủ này, cháu nên nhận hay không nên nhận?”

Lưu Vạn Thừa không động thanh sắc, thản nhiên đáp: “Nên nhận, nên nhận, chức môn chủ này người không làm thì còn ai làm?”

Cù Vũ thà m kinh ngạc, đơn giản là không dám tin, ba vị sư thúc trước nay cùng mình như nước với lửa sao hôm nay lại dễ nói chuyện thế, nhưng vẫn cố kìm nén nỗi cuồn cuộn hỷ trong lòng. Tuy hắn lo Lưu Vạn Thừa cố tình nói ngược nhưng đã không nén nổi nét vui vẻ lộ ra trên mặt, hỏi: “Không rõ Quách sư thúc, Dương sư thúc có ý kiến gì chăng?”

Hắ n thắ y đờ i phương ủng hộ mình, sự tôn kính trong lời nói bỗng tăng lên vài phầ n. Dương Triệu Cơ không mở mắ t, trong mũi bật tiế ng “hừ”, đầ u gậ t gậ t. Cù Vũ quá đờ i mừng rờ , chẳng quản tới thầ n sắ c của lão, chuyển qua hướng Quách Thiên Thọ. Quách Thiên Thọ lại khó che đậ y đượ thái độ trong lòng, “hừ” một tiế ng, nói: “Đề u cho rằ ng người nên làm, đượ nhiên là người làm rờ i.”

Cù Vũ vô n cho rằ ng hôm nay ắ t phải có một phen tranh đầ u miệng lưỡi, có thể còn phải độn g thủ, đã chuẩn bị tồ t để ứng phó một trường long tranh hổ đầ u, không ngờ lại dễ dàng có đượ sự đờ ng ý của đườ ng chủ ba ngoạ i đườ ng như thế , đượ nhiên mừng khôn tả, không khỏi hoảng hồ t. Đườ ng chủ ba ngoạ i đườ ng là anh em thân thiế t của Cù Bách Linh, đượ nhiên hắ n càng phải dẹp yên. Còn người của ba nội đườ ng đế n đầ y hôm nay không nhiề u, hắ n tự lĩnh chức Đườ ng chủ Lợi Nhân đườ ng, đứ ng đầ u ba đườ ng Thiên, Địa, Nhân, đườ ng chủ hai đườ ng Thiên, Địa còn lại, một người là đệ tử của Cù Bách Linh, một người là bộ hạ khi xưa trong Bát Tự quân của lão, hôm nay đề u viện có không đế n, không muố n cuố n mình vào tranh đầ u nội bộ. Cù Vũ xoa tay, cười, nói: “Người ta nói, chọn ngày không bằ ng gặp ngày, tiểu điệ t địn h hôm nay làm lễ trước mặt mọi người có đượ chẳng?”

Vừa nắ y hắ n còn hiề m người ngoạ i quá nhiề u, sẽ ngăn trở bọn hắ n tranh đầ u, lúc này lại chỉ tiế c người quá ít, mọi người không đượ nhìn thắ y cảnh Cù đạ i thiế u gia hắ n vinh quang nhậ m chức môn chủ. Trong lòng cao hứ ng không sao phát tiế t, hắ n bèn khoát tay, nói: “Mở cửa lớn”, vô n địn h truyề n bày cỗ rượu, chộ t nhớ ra đầ ng trong tang sự của bá phụ, không khỏi có chút cụt hứ ng, đầ nh thồ i. Hắ n lại quay sang một thân tín, bảo: “Tớ i Thuận Thiên đườ ng trong nội đườ ng thĩ nh tín vật của môn chủ Lục Hợ p môn, mời luôn chấ p pháp Thuận Thiên đườ ng Hồ ` trưởng lão, ta muố n hoàn thành lễ kế vị môn chủ trước mặt ba vị sư thúc cùng mọi người.”

Hắ n vừa mở miệng, đệ tử thân tín của hắ n liề n chạy đôn chạy đáo. Lời đầ u của hắ n vô n chẳng có ai phản đố i, ai ngờ tới câu sau cùng, Lưu Vạn Thừa bỗng đứng dậy, ngăn hỏi: “Khoan đã, thỉnh tín vật của môn chủ Lục Hợp môn làm gì?”

Người tinh ý đầ u nghe ra, lão nhậ n rấ t mạnh hai từ “Lục Hợp”.

Cù Vũ cả kinh, nói: “Chẳng phải ban nãy Lưu sư thúc nói cháu nên kế nhiệm chức môn chủ sao? Chọn ngày không bắ ng gặp ngày, chỉ bắ ng hôm nay làm lễ luôn đi! Thỉnh tín vật đương nhiên là để làm lễ.”

Lưu Vạn Thừa lãnh đạm nói: “Người mở miệng Cù môn, khép miệng Cù môn, tự xưng là kẻ cả trong những người thân thích, cho nên ta cùng hai vị sư thúc Quách, Dương đầ ng ý chuyện người làm chủ Cù môn, đầ y là việc nhà của Cù môn, người đã tôn kính ba lão già bọn ta, hỏi bọn ta xem có thích hợp hay không, bọn ta đương nhiên phải cho người chút thể diện, nói người nên kế nhiệm môn chủ. Nhưng nói tới Lục Hợp môn, tín vật Lục Hợp môn đại diện, há người thường có thể dễ dàng động vào?”

Trong sảnh hơi loạn, mọi người đầ u đoán hẳn có chuyện nên mới tới, nhưng cũng không nghĩ sẽ thấ y cảnh cãi vã trong nội bộ Lục Hợp môn. Cù Vũ nhìn Lưu Vạn Thừa, thấ y lão đang khẽ cười lạnh, mới biế t hóa ra mình vừa bị lão cáo già này trêu đùa, lão vừa mở miệng đã phân tách rạch ròi Cù môn với Lục Hợp môn, khiế n hắ n chẳng có chút lý lẽ nào. Tính hắ n vô n nóng vội, cuố ng lên, không kìm được tức tồ i đầ n tím mặt, giận dữ nói: “Thúc nói gì? Lục Hợp môn với Cù môn chẳng phải một nhà sao? Lục Hợp môn này có cái gì không phải do bá phụ ta tự tay lập ra, có môn võ công nào không phải do bá phụ ta tự tay chỉnh sửa rồ i truyề n cho các người? Lão nhân gia thầy cô t chưa lạnh, các người đã bắ t đầ u vút bỏ người nhà bá

phụ rồ i, hừ hừ, các người quả đúng là lòng lang dạ sói, độc ác làm sao!”

Lưu Vạn Thừa cũng không khoan nhượng, cười lạnh, đáp: “Bá phụ? Hay cho người còn có lòng nói ra hai chữ này! Năm xưa người bề mặt trên Vạn Hoa lâu ở Hợp Phì, nếu không nhờ mấy người sư thúc bọn ta khuyên giải, bá phụ người sớm đã đuổi người ra khỏi Cù môn rồ i, nói gì tới Lục Hợp môn! Mà nói ra, tới ngôi vị chủ Cù môn người có xứng ngôi vào hay không cũng còn chưa biết, Lục Hợp môn đường đường chính chính, ngôi vị môn chủ lẽ nào có thể tùy tiện giao cho một kẻ buông tuông?”

Việc trong Vạn Hoa lâu năm xưa vốn là một khố i cự bệnh trong lòng Cù Vũ, hấn cực kỳ căm hận người khác nhắ c đé n, giờ bị chọc vào nỗi đau, không tìm được phản ứng. “Hắ c hắ c, ông còn làm bộ trưởng bộ i cái gì, chớ để ta nói ra! Các người tuy là đường chủ ba ngoại đường nhưng mấy năm nay có từng tiế n vào cổng lớn Vĩnh Tế đường lắ y một bước không? Ba ngoại đường sớm đã là cái thùng rỗng. Năm đó, vì bá phụ ta liên lạc với Dịch tiên sinh trên Hoài Thượng, lại vì việc kinh doanh tiề n bạc trong môn, các người gầ n như trở mặt với bá phụ, giận dữ bỏ đi, còn nói: “Cùng môn phái không cùng sổ sách”, lẽ nào các người quên cả rồ i? Mắ y năm nay còn mặt dày muố n bá phụ ta trợ câ p. Ông không nhớ nhưng người xung quanh nhớ cả đắ y! Hôm nay thắ y trong môn thịnh vượng, bá phụ ta lại đã qua đời, ba ngoại đường các người suy bại mọi mặt nên muố n quay về tranh ngôi môn chủ sao, thật đáng khinh, đáng cười!”

Bên kia, Quách Thiên Thọ nóng tính nhắ t, vỗ đánh “rầ m” một tiế ng, tay vịn bên phải của chiếc ghế gỗ hoa lê đã bị rụng, chỉ nghe lão đại nô quát: “Người... người đố i đắ i với sư trưởng trong môn bắ ng thái độ như thế sao? Có người làm môn chủ, trên dưới môn phái sao mà phục đây?”

Cù Vũ cũng nộ hỏa dâng đầy, giận dữ quát: “Khoe võ công ư? Dựa vào thứ công phu nhập môn như võ ghê mà cũng muốn tranh ngôi môn chủ, hắc hắc, cũng hơi quá coi khinh Cù môn ta không có ai rõ, chẳng lẽ ông làm môn chủ thì người trong môn đều phục?”

Vừa nói, Cù Vũ vừa duỗi hai ngón tay, kẹp lấy tay vịn ghê mình đang ngồi, cũng không thấy hấn tích lực, chỉ chậm chậm vận một cái, tay vịn của ghê đã bị lực ở hai ngón tay hấn vặn gãy. Người trong sảnh không tìm được kẽ “ô” lên, mọi người thấy Cù Vũ nóng nảy, kiêu căng, trong lòng không khỏi coi thường hấn, cho rằng hấn chẳng qua là hạng con cháu lêu lổng, bây giờ mới biết, cái khác không nói, môn công phu này của hấn thì đúng là thật. Chỉ dựa vào môn công phu này đã cao minh hơn một chương kia của Quách Thiên Thọ nhiều lắm rồi. Ngồi đây cũng không hiểu cao thủ, nhưng chỉ dựa vào sức của hai ngón tay mà bẻ gãy tay vịn bằng gỗ hoa lê cứng rắn thì lại chẳng mấy người có thể làm được. Chỉ thấy Dương Triệu Cơ này giờ không nói gì, lúc này đã mở miệng: “Chức môn chủ chẳng phải dựa vào võ công là ngồi vào được. Nếu chỉ dựa vào võ công, chúng ta chẳng cần tỷ thí, cứ mời Viên lão đại của Đê ký tới chẳng phải là xong sao, không cần ta phải nói, những người ngồi ở đây chẳng có ai bì nổi hấn, nếu chỉ bàn về võ công, chỉ bằng mời hấn ngồi vào chức tổng môn chủ các môn các phái trong thiên hạ luôn.”

Lời lẽ lão sắc nhọn, nghe cũng có lý, các phái trong thiên hạ khi tuyển môn chủ đâu phải chỉ dựa vào mỗi võ công?

Lưu Vạn Thừa tiếp lời: “Không sai, Dương sư thúc nói không sai, chức vị môn chủ này phải lựa người có đức chứ không phải chỉ xét năng lực.”

Cù Vũ thấy bọn họ nói tới nói lui chính là vì đã sợ hấn, muốn dùng một chữ “đức” cùng miệng lưỡi số đông áp đảo hấn. Nhưng

hắ n sao chịu phục, bèn cười lạnh, nói: “Hắ c hắ c, dựa vào đức chứ không dựa vào năng lực, vậy trong ba vị, vị nào có đức nhấ t? Vị nào xứng làm môn chủ?”

Lời này của gã mang ý trào phúng, Lưu Vạn Thừa lại chẳng để tâm, thản nhiên nói: “Ba huynh đệ ta đội trời đạp đấ t, há lại ăn không ngô ì rô ì, nhòm ngó chức vị môn chủ, tranh cái danh hão đó, khiế n chúng nhân cười chê? Chẳng qua đương lúc phức tạp thế này, chỉ bắ ng để ba người bọn ta tạm quản việc trong môn, chức vị môn chủ cứ để đó đã, đợi qua việc trọng đại của sư huynh rô ì tìm một hậu bô ì thành thực, không buông tuồ ng, không kiêu ngạo, hiểu đạo lý “kính già, che chở trẻ” để ủy thác trọng trách, tới lúc đó Lục Hợp môn mới không rơi vào cảnh biế n loạn, may ra được hưng thịnh.”

Cù Vũ nghe mà lòng càng giận, biế t lời lão tuy không sắ c nhọn nhưng má y tiế ng “không buông tuồ ng, không kiêu ngạo, hiểu đạo lý kính già, che chở trẻ” â y hoàn toàn là để xia xói hắ n. Hắ n cũng biế t bọn họ đạo mạo, trang nghiêm như thế là để dễ làm người khác cảm động, hắ n không kìm được, trán nổi gân xanh, cười lạnh, nói: “Được, được, được, chỉ là không biế t với tình cảnh Lục Hợp môn bây giờ, nam có Viên lão đại như hổ đói nhìn vào, đông có Dữu Bắ t Tín thay đổi khó lường, bắ c có quân Kim, tây thiế u viện thủ, bên cạnh còn có Nhấ t Ngôn đường ô m thù lớn má y đời, cái “đức” này của má y vị sư thúc làm thế nào mà giải quyế t mọi việc đây? Xa không nói, chỉ câ n ba vị sư thúc dựa vào công phu của mình giáo huấ n được sư điệt, sư điệt ta liề n vỗ tay mà đi. Đây chẳng phải vì tranh chức môn chủ với các sư thúc, cũng không phải hoài nghi đạo đức của sư thúc không đủ, quả thực là chỉ mong được yên tâm, chỉ câ n Lục Hợp môn trong tay ba vị sư thúc không đế n nổi nguy như trứng xế p chồ ng sắ p đổ, thật sự có thể lâ y “đức” phục nhân, tiêu điệt còn câ u gì hơn!”

Tuy hắ n nóng nảy nhưng lời này lại không vụng, mọi người rí tai nhau, cảm thắ y cũng có lý. Cù Vũ kia rõ ràng khinh ba vị sư thúc không dám động thủ. Bỗng nghe Dương Triệu Cơ ở bên cạnh nói tiế p: “Tỷ thí cũng được, nhưng công phu trong Lục Hợp môn không phải chỉ có một, Cù sư điệt không ngại dùng Lục Hợp thương, Lục Hợp chưởng, Lục Hợp chân khí cùng ba người bọn ta á n chúng từng thứ, xem xem bọn sư thúc này có đảm nhiệm nổi trọng trách này hay không chứ?”

Câu này của lão nghe thì đường hoàng, kỳ thực là tránh nặng tìm nhẹ. Bọn họ biế t rõ Cù Vũ tuy tính khí ngạo ngược, tuổi lại trẻ nhưng thiên tư thông minh, huớ ng chi bá phụ hắ n lại là thắ y giỏi, một thân võ công của hắ n chính là từ nhỏ được rèn dưới tay bá phụ hắ n mà ra, chẳng phải chuyện đùa. Ba người họ tuy là sư thúc nhưng nề u luận tới đớ i kháng, chỉ e không phải địch thủ của hắ n. Nhưng Cù Vũ có thắ ng á t thắ ng ở chỗ hắ n trẻ tuổi, biế t nhiề u, có hiểu biế t tương đớ i với võ công phái khác, ba người họ nề u chỉ luận Lục Hợp quyề n, Lục Hợp thương, Lục Hợp chân khí thì cũng có thể thử sức với hắ n một phen. Với lại, Lục Hợp thương là thứ dùng trong chiến trận, có chút vụng về, vô n là thứ Cù Vũ không thích, trước nay là môn Cù Vũ yế u kém, Lưu Vạn Thừa sở trường món này, chắ c hẳn giành phầ n thắ ng. Thêm Lục Hợp quyề n của nhị sư huynh Quách Thiên Thọ cùng Lục Hợp chân khí bản thân lão tinh luyện nhiề u năm, thông thả đầ u với hắ n, lão không tin họ không thể khiế n hắ n nhận ra “gừng càng già càng cay”. Người tới đây viế ng có ai là không thích xem trò náo nhiệt, tuy đang ở linh đường nhưng sớm đã có người hò hét, cổ vũ, Dục Liễm ở bên cạnh không khỏi khế than.

Cù Vũ kia vô n là người rắ t tự kiêu, tự trọng và tự thị, xem thường ba vị sư thúc già thành tinh, giáo hoạt, hèn nhát, tuy biế t đớ sức như thế thì bọn họ chiế m không ít lợi thế nhưng tự thị quá cao, chỉ mong khoái đao chém trở ngại, đáp tiế ng: “Được!”

Bên kia, Dương Triệu Cơ đã tiếp lời rất nhanh: “Vậy thì tốt, mời Cù sư diệt cùng Lưu sư thúc của người so Lục Hợp thương pháp trước, bản môn vốn vì sát địch lập công, bảo gia vệ quốc mà tập võ cường thân, khác biệt rất lớn với các môn phái trên giang hồ thông thường, môn công phu này càng phải coi trọng, không thể xem nhẹ mà phê bỏ. Sau đó sẽ cùng Quách sư thúc người thử một chút Lục Hợp quyền. Nếu người tiếp được hai vị sư thúc, vậy già trẻ chúng ta còn phải tử đấu Lục Hợp chân khí một phen.”

Tính toán này của lão đế là tinh vi. Lục Hợp thương vốn là môn Cù Vũ không thạo, lão môn Lưu Vạn Thừa dùng Lục Hợp thương để mài mòn duệ khí của Cù Vũ, thử thách trước một cuộc, sau đó nhân lúc Cù Vũ nguội lòng lại để Lục Hợp quyền của Quách Thiên Thọ quấn lấy hắn. Quyền, chưởng, khinh công của Quách Thiên Thọ có thể xưng là đệ nhất ở Hoàn Tây, ván này Cù Vũ có thách được thì cũng phải sau ngàn chiêu, mà vì đã thua ván trước, cho dù có thách chẳng qua mới là hòa. Hắn tuy tuổi trẻ nhưng đấu liền hai trận xong, chân khí ắt phải hỗn loạn không thuần, lão lại cùng hắn đấu nội lực. Nói tới chân khí, rốt cuộc là dựa vào ngày rộng năm dài thắm dầm, bây giờ lão không tin bản thân mình không thách nổi hắn.

Khóe môi Cù Vũ trầm xuống, cười lạnh một tiếng, biểu t thừa dụng ý của lão song chẳng thêm so đo, liền chấp thuận, đáp: “Được!” Bọn họ là môn phái trong võ lâm, tuy đây là linh đường nhưng giá binh khí hai bên không hề đẹp đi, chỉ dùng vải trắng phủ lại. Cù Vũ tung người nhảy tới trước giá vũ khí bên phải, vén vải trắng, duỗi tay chọn một cây kiếm ngân thương. Nơi này vốn là luyện võ đường của đệ tử Lục Hợp môn, cây thương này cũng là thứ hắn quen dùng, cầm xong liền nhảy về rồi vỗ lên bàn cúng một cái, cây trường thương tinh luyện nặng bảy mươi tám cân Cù Bách Linh sinh tiền sử dụng đang đặt trên bàn cúng bật lên, cái võ này của

hắn là dùng cương kinh, sau đó cũng không thu tay, khuỷu tay phải nhấc lên, một khuỷu đã nhẹ nhàng, khéo léo đụng vào đuôi thương, cây thương liền bắn thẳng tới chỗ Lưu Vạn Thừa, bây giờ Cù Vũ mới quát: “Lưu sư thúc, tiếp thương!” Sau đó, hai tay siết lại, cây kiếm ngân thương chỉ dài bốn thước của hắn nắm ngang khuỷu tay, hắn tung mình nhảy ra trước cửa, vững vàng đứng thủ lễ.

Hắn hai phen ung bay cá nhảy, cực kỳ đẹp mắt, tuy trước sau đều nhảy qua đầu mọi người, vô lễ cực độ nhưng chúng nhân không khỏi vỗ tay hô: “Hay!”, lại nghe Cù Vũ kêu lên: “Thần thương bá phụ để lại, đệ tử không dám tiếp dụng, sư thúc, mời chỉ dạy!”

Song thủ của gã phân ra, cây kiếm ngân thương kia chợt chia thành hai đoạn, thành ra hai cây, hai tay trái phải mỗi tay một đóa thương, sau đó song thương hồ hoán, tay trái thì Phụng hoàng tam kiếm đầu, tay phải thì Vũ thánh di tông, chính là chiêu chào hỏi Lưu Vạn Thừa trước khi động thủ, sau đó song thương hợp lại, lại thành một cây, thương hoa rung một cái, đâm thẳng tới mi mày Lưu Vạn Thừa.

Mấy chiêu này của hắn khiến người xem hoa cả mắt, quả nhiên có cái hiệu quả ra tay trước đoạt thanh thế. Thì ra Cù Vũ vốn kiêu ngạo, sao chịu được việc võ công bản môn của mình bị người khác xem thường? Hắn trước nay không thích sự nặng nề, ù lì của Lục Hợp thương pháp, nghĩ tới nghĩ lui, dứt khoát tránh nặng tìm nhẹ, tự làm ra một cây thương, chia một cây thành hai, trọng lượng hợp lại chỉ nhẹ bằng nửa cây gốc, lúc cầm song thương trong tay, uyển chuyển như song kiếm. Đợi với chiêu thức thương pháp, hắn lại một phen khổ công, không cần quá thực dụng, chỉ mong chiêu thức tinh xảo khiến người khác hoa mắt, ù tai. Quả nhiên, sau khi hắn tung mấy chiêu này, lòng Lưu Vạn Thừa đã oải, nghĩ: Mới mấy tháng không gặp, ấy vậy mà thương pháp của tiểu tử này đã tiến bộ thần tốc. Vừa rồi lão phản ứng hơi chậm, thấy Cù Vũ

ném cây thương tinh luyện của đại sư huynh tới, cũng tiện tay đón lấy, giờ mới có khổ không kêu được. Hóa ra lão chỉ quen dùng loại thương khoảng bốn chục cân, làm sao so được với Cù Bách Linh kiên tu trong ngoài, trời sinh thân lực? Cây thương bảy mươi tám cân này so với cây Lưu Vạn Thừa quen dùng đã to nặng hơn gần gấp đôi, cầm vào đã không thuận tay, huống chi còn nặng tới thế này. Thật ra, đến Cù Bách Linh cuối đời cũng rất ít khi đụng tới cây thương này, nói là gân cốt già yếu rồi, không dùng nổi. Với lại, Cù Vũ vừa bắt đầu đã ra vẻ có lễ nghĩa mà đoạt lấy chỗ dưới, bản thân lão có muốn đoạt cũng không được, mà cũng không hợp với thân phận của mình, thành ra bây giờ lão phải xoay lưng lại với linh vị của sư huynh, sánh đường tuy lớn nhưng đao thương thế này, đánh qua đánh lại, không tránh khỏi phải cực kỳ cẩn thận vì sợ đụng vào linh vị của sư huynh, phạm vào điều đại kỵ. Lão thầm mắng: Thằng tiểu tử đệ tiện này hóa ra không chỉ nông cuồng mà còn láu cá như thế! Mắt thấy Cù Vũ thương pháp không ngừng, từng chiêu từng chiêu công tới, lão đành ngăn đỡ phản kích, nhưng cây ngân thương của hắn lúc hợp làm một, lúc chia ra hai, đem bộ Lục Hợp thương pháp thực đối thành hư, hư đánh thành thực, tuy không lợi hại hơn nhưng khiến cho người quán triệt thương pháp chính tông như Lưu Vạn Thừa không tránh khỏi bực bội, lúng túng. Ngày thường lão dạy đệ tử luyện thương cực kỳ nghiêm khắc, từng chiêu, từng thức, không được lộn xộn, vì thế mà đệ tử lão đã nếm không biết bao nhiêu đau khổ. Thương pháp của lão đã truyền cho bọn đệ tử, lúc này thấy Cù Vũ sửa thành bộ dạng này, lão nổi giận nhưng chẳng biết làm sao, đành miễn cưỡng hóa giải.

Có điều, Lưu Vạn Thừa đã m chìm vào thương ít ra cũng bốn, năm chục năm, tâm huyết dành vào đó há lại lãng phí sao? Cù Vũ kia mặc kệ lên trên xuống dưới, đâm trái chọc phải, sử một bộ thương pháp cực kỳ đẹp mắt, nhưng gượng gạo sắp qua ba chục chiêu, hắn đã biết mình tuy khéo léo nhưng chỉ dựa vào thương

pháp này e rằng không thắ ng nổi đớ i phương, đúng lúc đang chú tâm đánh xảo, chợt nghe Dương Triệu Cơ ở phía dưới cao giọng hô: “Lục Hợp thương này còn lo gì, thân nên ngay thẳng, khí không lay, năm mươi sáu chiêu không đầ u cuớ i, nhắ t quán đế n cùng không nhẹ tay.”

Lưu Vạn Thừa đang bị thương pháp của Cù Vũ mê hoặc, nghe được lời này bèn rùng mình, lập tức nạp khí vào đan điề n, không nhìn chiêu thức của Cù Vũ, trá n định tâm thầ n, tay liề n vững hơn rấ t nhiề u. Lúc này, mặc kệ Cù Vũ hoa dạng thế nào, lão cũng không tranh cái nhắ t thời, chỉ án chiêu thức mà đánh ra một bộ thương pháp lực lớn chiêu nặng, thuầ n phác giản dị. Mắ y chiêu đầ u tựa hồ cực kỳ nặng nề, vụng về, nhưng về sau đại khai đại hợp, khéo trông như vụng, chỉ mắ y chiêu đã bức Cù Vũ ra vòng ngoài, xa xa đón đánh. Cù Vũ thầ m kêu khổ, biế t rằng nếu cứ thế này thì mình ắ t phải thua. Bỗng thắ y Lưu Vạn Thừa đâm tới một chiêu Phượng điểm đầ u, hắ n vội chuyển người, vắ t và tránh thoát, đang định tiế n đánh, không ngờ chiêu tiế p theo của Lưu Vạn Thừa lại là Ngọc đái triề n yêu, trong Lục Hợp thương vớ n không hề có biế n hóa này, Cù Vũ tuy đã thuộc lòng, nào ngờ được chiêu trên của Lưu Vạn Thừa là Phượng điểm đầ u, kế đế n lại là chiêu này? Chiêu trước của Lưu Vạn Thừa là muớ n dụ hắ n lại gầ n một bước, thắ y kế đã thành, cây thương kia của Lưu Vạn Thừa bỗng như mê m đi, quật thẳng vào eo Cù Vũ.

Cù Vũ cả sợ, không biế t đây chính là bí kỹ Thiế t tòa hoành giang của sư thúc, ngay đế n bá phụ cũng chưa biế t. Hắ n không còn cách nào khác, chỉ còn cách vút bỏ song thương, tay đưa một thế Bắc lãng nhắ t kích đánh nhẹ vào thân thương, người luồ n dưới cây thương mà tránh thoát. Có điề u, chiêu này phải lộn vòng dưới đấ t, quá mức thảm hại, vớ i lại, nếu vút bỏ song thương này thì coi như thua.

Đầu óc chột xoay chuyển, đã có cách, đang lúc thắng thua một đường thế này, võn không cho phép hấn nghĩ ngợi nhiều. Lưu Vạn Thừa đang dùng cây thương mình không quen, thế đâm cong của cây thương cũng chậm đi một chút, chỉ một chút đó đã cho Cù Vũ một cơ hội, chỉ thấy hấn mạo hiểm nhảy tới phía trước, Lưu Vạn Thừa hét một tiếng: “Hay”, hai tay vung lên, vừa khéo chuyển thế cây thương thành viên tròn. Hay cho đường chủ ngoại đường của Lục Hợp môn, chỉ thấy lão cả thương cả người cùng chuyển tại chỗ, thiết thương trong tay quật thẳng tới eo Cù Vũ. Cù Vũ nhảy một cái đã tới trước linh vị của Cù Bách Linh, thương kia mạnh mẽ đập tới, một thương này nếu đánh trúng thì cả thương lẫn người sẽ va vào linh vị, như thế thật sự sẽ thành đại não linh đường. Cù Vũ tỏ vẻ hoảng sợ, rút thương, miệng hô: “Lưu sư thúc, chớ hủy linh vị, tiểu điệt nhận thua rồi!” Lưu Vạn Thừa cũng cả kinh, nhận ra không ổn, song thủ mạnh mẽ thu lực nhưng làm sao thu nổi chứ? Cù Vũ thừa thế dùng hai tay tóm lấy mũi thương của lão, người theo thế mà bật lên, tóm đầu thương lộn một vòng lớn, hóa giải dư kinh Lưu Vạn Thừa không thu lại được, sau đó hai tay vẫn nắm đầu thương, vững vàng đứng trước linh vị Cù Bách Linh, tùm tùm cười, nói: “Trận này coi như tiểu điệt thua.”

Lưu Vạn Thừa thấy còn chưa đụng vào linh vị, gây ra đại loạn, võn đã thở phào, nhưng nghe lời này của Cù Vũ, một ngụm tức lại đầy trong ngực, không sao tiết được. Hai người Quách, Dương ở phía dưới tuy đã liệu được trận này Lưu Vạn Thừa tất thắng nhưng không nghĩ lại thắng như thế này, càng không ngờ tên tiểu tử ngạo mạn Cù Vũ kia cũng có tâm cơ, thua mà còn đòi được vinh quang như thế, ra vẻ vì bảo vệ linh vị của bá phụ mà phải trái lòng nhận thua. Sắc mặt hai người không khỏi sa sầm, Lưu Vạn Thừa càng tức giận mà “hừ” một tiếng, đứng tại chỗ không ổn mà lùi đi cũng chẳng nên, cuối cùng giậm chân, song thủ buông lỏng thương, quay về chỗ. Cù Vũ vừa đặt thương lên bàn thờ, Quách Thiên Thọ đã đứng dậy. Hai

người tuy là sư thúc - sư diệt nhưng giờ này lại như người dưng, không nhiều lời, song quyên giao nhau, động thủ luôn.

Một hô i động thủ này khác với vừa rồi, đôi bên động chân khí cũng đều là công phu thật sự. Với Cù Vũ, trận này tuyệt đối không thể thua, với Quách Thiên Thọ thì chỉ cần bất bại, chỉ cần làm tổn hao dăm sáu tầng nội lực của Cù Vũ là vui lòng rồi. Đấu gần trăm chiêu, hai người chuyển qua chuyển lại, mọi người mới coi như nhận thức được cái tinh diệu của Lục Hợp quyên. Cù Vũ thấy đã đấu được non nửa canh giờ, dù bản thân có thắng nhưng nếu phí quá nhiều sức lực, đằng sau còn Dương Triệu Cơ đang đợi, thì cục diện có phần không hay. Nóng lòng, sốt ruột, hấn hạ thủ càng thêm vội, miệng thét một tiếng “hây”, tay trái hư hư thực thực hút kéo tay trái của Quách Thiên Thọ, chiêu này của hấn là dùng niềm kính, năm xưa Cù Bách Linh chiết chiêu cùng Quách Thiên Thọ, tới chiêu này chính là bộ dạng này. Quách Thiên Thọ hiển nhiên đã từng nếm mùi thất bại, vừa thấy chiêu này, trong lòng cả kinh, tay phải lập tức đánh ra, không ngờ Cù Vũ lại xoay cuộn một vòng, ra chiêu Thoát bào nhượng vị. Chiêu này vốn chỉ để dụ địch thâm nhập, bốn chữ kia không thật sự mang nghĩa ấy, nào ngờ tay phải của hấn quả thật rụt vào tay áo, chỉ dùng tay áo rộng quấn lấy tay phải của Quách Thiên Thọ. Quách Thiên Thọ hoảng hồn, đang định giãy thoát, quyên phải của Cù Vũ đã từ mép áo phải đánh ra, một kích nện vào ngực Quách Thiên Thọ. Thật ra chiêu này của hấn thắng ở sự khéo, bởi hấn nghe bá phụ kể, năm xưa cùng sư đệ chiết chiêu từng thắng chiêu này, biết trong lòng Quách Thiên Thọ ắt có ám ảnh, thử một chút, quả nhiên không sai. Hấn đoán Quách Thiên Thọ trời sinh tính nóng nảy, nếu chỉ đánh bại lão, chỉ e lão sẽ quấn lấy không thôi, một thức này liền dùng tới sáu thành lực, chỉ thấy Quách Thiên Thọ phồng miệng phun ra một ngụm máu, Cù Vũ lui lại, chắp tay, nói: “Quách sư thúc, đã nhường rồi!”

Hai người động thủ rất nhanh, ánh mắt những người xem sao nhanh được như thế? Chỉ thấy song thủ của hai người dính lấy nhau, sao biết Cù Vũ còn có thể xuất ra “cánh tay thứ ba” từ trong ngực áo, đểu lấy làm kinh ngạc. Dương Triệu Cơ bên kia vỗ ghe, giận dữ quát: “Ngươi!” Thấy Quách Thiên Thọ đã bị thương, lão tung người tới, song thủ chộp thẳng tới Cù Vũ. Chiêu này nhìn như cầm giận mà ra tay, thật ra là muốn nhân khi Cù Vũ chưa kịp điều tức, ra tay trước nhằm chiếm lấy thượng phong, lại có thể tránh bị chê là đánh lén. Trong ngực Cù Vũ quả đúng là chân khí chưa định, gặp tình cảnh này, chỉ đành kêu một tiếng “Được”, song thủ nghênh hướng Dương Triệu Cơ. Bọn họ cùng độ Lục Hợp chân khí, một bên là thiếu niên hiền ngang, một đằng là lão nhân già yếu nhỏ, song thủ hai người cứ thế bắt vào một chỗ. Khí tức của Cù Vũ chưa ổn định, lại không rảnh mà điều chỉnh, bèn dứt khoát đẩy thế, nội lực như Trường Giang, Hoàng Hà mãnh liệt công tới Dương Triệu Cơ. Mọi người chỉ thấy mặt hấn tái xanh rồi chuyển thành màu đỏ, sau đó lại thoát xanh thoát đỏ, cuối cùng lại xanh, đỏ một lượt nữa, lặp lại ba lần mới trở về sắc mặt bình thường, người có hiểu biết về võ công Lục Hợp môn liền biết tiểu tử này đúng là đã luyện Lục Hợp chân khí tới mức mạnh mẽ khó bì. Dương Triệu Cơ kia thế xông tới tuy bùng nổ nhưng ra tay lại cực kỳ cẩn thận, nội lực như hút như kéo, giống hết kẹo đường, dính chặt lấy nội lực Cù Vũ công tới, không cho hấn thoát ra hít thở. Người bên cạnh chỉ thấy hai người đột nhiên im lặng, bốn tay bắt lấy nhau, bốn mắt nhìn nhau, nếu không phải một người sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, một người ánh mắt sắc nhọn, rất giống một cặp chú cháu tình thâm ý thiết, nhìn thoáng qua, thế nào cũng không nhận ra hai người này đang quyết đấu sinh tử.

Hai người biết rõ tỷ thí chân khí có cái họa sinh tử, cho dù thắng chỉ e cũng phải trả một cái giá rất lớn, trong vòng dăm ba tháng cực kỳ khó hồi phục. Cù Vũ nói: “Dương sư thúc, người nhất định

muôn đâu? Chiến chẳng bằng hòa, thúc không phục ta làm môn chủ Lục Hợp môn thì cứ tự tách ngoại đường ra. Lục Hợp môn từ nay không có ba ngoại đường.”

Cù Vũ tính tình ngạo mạn, Dương Triệu Cơ còn hẹp hòi hơn, không động thủ thì thôi, đã động thủ thì chưa quyết sinh tử ắt không chịu dừng tay. Chỉ nghe lão nói: “Ha ha, dựa vào lời này của người đã không xứng làm môn chủ Lục Hợp môn rồi. Lục Hợp môn xưa nay trong ba, ngoài ba, cộng lại sáu đường. Ba ngoại đường bọn ta có thể rút khỏi, chỉ là từ nay người cũng không thể xưng là môn chủ Lục Hợp môn, chỉ là Tam Hợp môn thôi!” Bên ngoài thì lão nói tới đại sự của Lục Hợp môn, kỳ thực, phe Cù Vũ, báo hận năm xưa đại sư ca lạnh nhạt với lão mới là ý muốn của lão.

Người bên dưới cười ô, có người nói: “Theo ta thấy, các vị cứ dứt khoát chia Nội Tam Hợp, Ngoại Tam Hợp, đều làm môn chủ cả.”

Người bên cạnh bảo: “Ngoại Tam Hợp có ba vị môn chủ, không biết ai là lớn ai là nhỏ? Lúc ấy Lục Hợp môn tổng cộng có bốn vị môn chủ, đây không phải Lục Hợp môn, phải là Tạp Hợp môn mới đúng.”

Cù Vũ nghe thế, sao có thể không nổi giận, bèn cãi: “Được thôi, sư thúc đã có ý muốn so bì, hai người chúng ta hôm nay chưa phân thắng bại thì không chết không thôi. Nếu ta thua, sẽ ra khỏi Vĩnh Tế đường, cả đời không bước vào thành Lục An một bước.”

Lời này của hắn cực kỳ nặng nề, Dương Triệu Cơ cười lạnh, nói: “Không cần, Khô Hà viên của bá phụ người ở thành Bắc, người cứ việc ở!”

Cù Vũ căm hận, hỏi ngược lại: “Nếu thúc thua thì sao?”

Dương Triệu Cơ liếc nhìn Quách Thiên Thọ đang bị thương và Lưu Vạn Thừa đang giận dữ. “Vậy thì ba huynh đệ ta sẽ lui khỏi ngoài đường, vĩnh viễn không động vào một cái cây, cọng cỏ nào của Vĩnh Tế đường.”

Sau đó, hai người không nói gì thêm. Thời gian trôi đi từng chút, chỉ thấy gân xanh nổi trên trán hai người như muỗi nỡ toang, hai tay khẽ run, lúc này người xung quanh không còn lòng dạ nào xem kịch vui, chỉ nghĩ đồng môn tương tàn tới mức này quả thật là thảm kịch của nhân gian.

Có người định khuyên can nhưng tự lượng thân phận, không tiện mở miệng. Mọi người nín thở lặng im, kiểu so bì chân khí này, người bên cạnh cũng không biết được tình hình bên trong ra sao, không khí trong phòng vô cùng nặng nề, đến mức một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy. Thấy hai người đã tới lúc gay cấn, Cù Vũ tự biết nội lực e là không duy trì được lâu như Dương Triệu Cơ, nhưng sự trẻ khỏe thì hơn xa lão, cho nên vận đầy dư lực, muỗi đánh đổ con đê chấn chỗ đầu mạch Thiêu Dương của Dương Triệu Cơ. Dương Triệu Cơ cũng biết nếu kháng cự được cửa này, Cù Vũ chỉ có thể bó tay chịu trời, lập tức cắn răng chống đỡ. Có điều, nội lực của tiêu tử này quả thật sung mãn dồi dào, rất khó để kháng cự. Sắc mặt của Dương Triệu Cơ liền chuyển xanh. Hai người Quách, Lưu lo cho huynh đệ, lúc này hiện rõ vẻ căng thẳng, nắm chặt tay vịn ghế, tựa như phải cật lực kiên trì mới không đứng lên.

Cù Vũ bỗng cười “ha, ha, ha”, lúc vận hành chân khí vô nên lên tiếng, hẳn lúc này là lấy thanh trợ thế, rõ ràng không tiếc thương thân hủy khí mà muỗi đoạt phần thắng. Dương Triệu Cơ đề khí chống đỡ, càng ngăn mạnh hơn.

Xung quanh biết được đã tới bờ sinh tử, ai nấy đều há hốc miệng nhưng không người nào lên tiếng. Bỗng nghe trong nội đường

vang lên ba tiếng vỗ tay nhẹ. Ba tiếng này cực kỳ quái lạ, tựa như tiếng tấu âm nhạc, người bên cạnh nghe thì thấy rất thoải mái, Cù Vũ cùng Dương Triệu Cơ lại cùng biến sắc mặt, sau đó toát mồ hôi lạnh. Thì ra hai người đều đang ra sức đề khí vận lực, Cù Vũ đang thủ chặt huyết Ngọc Châm, khí theo Nê Hoàn, ba tiếng kia lần lượt phát ra đúng lúc Cù Vũ khí hành Nê Hoàn, ý thủ Uyên Dịch, thân rời Châm Cốt. Cù Vũ cả kinh, một ngụm khí không đề lên được, lập tức tâm như tro tàn, lòng nghĩ: Dương Triệu Cơ mời được ở đâu trợ thủ cao minh nhường này, rõ ràng hiểu sâu sắc Lục Hợp chân khí, mạng ta thôi rồi! Nhưng trong lúc hấn kinh hãi, nội lực của Dương Triệu Cơ lại không hề thừa lúc hư yếu mà đánh tới, Cù Vũ chăm chú nhìn sang Dương Triệu Cơ, chỉ thấy vẻ kinh hãi trên mặt lão còn rõ rệt hơn mình. Thì ra lúc Dương Triệu Cơ đang khí theo mạch Đốc, sắp tới Vĩ Lư, liền nghe thấy một tiếng vỗ. Trong lòng lão chấn động, vội ngưng thân vào Tử Phủ, nhưng lúc tinh khí đang tích tụ chưa xong, lại nghe được tiếng vỗ nữa, chân khí trong thân thể lão nhận nhạo, muốn không chế cũng không được, xông loạn khắp nơi. Lão chẳng màng đến việc đả thương người khác nữa, trong lúc kinh hãi, chỉ mong bảo vệ lấy mình, vội vàng thu liễm mọi chỗ, đốc hết sức vỗ yên chân khí đang chạy loạn trong tứ chi, thân thể, chỉ cầu có thể ý thủ Đan Điền, tinh khí trở về Ly Hợp. Tuy lão có ý này nhưng không biết có thu được không, bỗng lại nghe thấy tiếng vỗ thứ ba, sau đó khí tức trong tứ chi bách mạch nghe tiếng liền thuận lại, như nước đổ vào biển, thoát cái trở về Đan Điền. Hai người kinh ngạc cực độ, đã vượt quá cái tâm tranh đấu giữa hai bên, không còn lòng dạ đấu tiếp, liền vận khí kiểm tra nội thể một lượt, thấy không có gì lạ liền cùng lúc tránh đi, quay về phía đông nội đường, hỏi: “Người là ai?”

Mọi người chỉ thấy ở góc đông nam sảnh đường có một thiếu niên mình bận bộ áo trắng cũ kĩ đứng dậy, không đáp câu hỏi của hai người mà lại lạnh lót ngâm: “*Một hạt Lục Hợp, ai cầu ai trả?*”

Câu ở biển thăm, ai bỏ ai thu? Xuất từ Nê Hoàn, đi qua Hàm Cô c, nhả ngược Tử Phủ, ngoại chiêu Ngạch Lư. Tam Lý thì sao? Lục Hê thế nào? Ở dưới mạch Đới, như cháy như trút...” Hắ n không ngừng tụng một đoạn ca quyế t dài. Người trong sảnh không cảm thấ y gì nhưng Cù Vũ, Dương Triệu Cơ cùng Quách Thiên Thọ và Lưu Vạn Thừa lại nhấ t tê` biế n sắ c mặt.

Thiế u niên nọ ngâm cả một khắ c mới ngừng, lãnh đạm nói: “Các vị muố n tranh chức môn chủ về` võ công Lục Hợp môn chẳng? Ta thấ y các vị không câ`n tranh nữa, Lục vấ n này các vị đề`u đọc cả rồi, nếu` đắ p được, về` võ kỹ chức môn chủ này tranh hay không đề`u là của mình, còn như không đắ p nổi, tranh được rồi` chẳng qua cũng là hư danh thôi, có ai phục chứ?”

Lục vấ n này vô`n do một vị cao thủ tiề n bô`i trong Lục Hợp môn gom từ võ công bản môn ra sáu mục nghi vấ n, chỉ đâu đúng đầ y, khiế n những người tinh luyện võ công bản môn sau khi đọc xong đề`u lạnh toát tay chân, lòng dạ hẫng hụt. Sáu mục hỏi quá mức lợi hại, làm dao động cơ sở võ công Lục Hợp môn. Mọi người chỉ biế t vị tiề n bô`i nọ võ công rấ t cao cường nhưng tính tình củ quái. Lão đã nghĩ ra được sáu vấ n đề` này, trong lòng nhấ t định là có đắ p án nhưng không biế t vì sao lại không viế t luôn ra. Sáu vấ n đề` này làm khó vô số` người má y đời trước. Nghe nói năm xưa, lúc Cù Bách Linh đặ n tới Lục vấ n này, mỗi câu hỏi đọc ra đề`u khiế n mô` hôi lão toát như tắ m. Lão cũng không nói cuô`i cùng mình có thông tỏ Lục vấ n này hay không, chỉ nói đọc Lục vấ n, nếu` có sở đắ c, võ công ắ t sẽ tiế n vào một cảnh giới khác, má y thứ Lục Hợp quyề n, Lục Hợp thương, Lục Hợp chân khí phạm tục này cũng chẳng thể so được.

Mọi người tuy không tin lắ m nhưng nhìn vào thành tựu của lão thì không thể không phục. Trong bô`n cao thủ Lục Hợp môn ở đây, võ công cao nhấ t phải là Cù Vũ, hắ n cũng là người bị chấ n động

nhất t. Lúc còn tại thế, bá phụ từng vô số lần đốc thúc hấn đọc Lục vấ n, nhưng hấn tự cho mình thông minh, luôn nghĩ rằng vị tiên bô i nọ chỉ là làm ra thứ chuyên để gây khó cho hậu nhân, cho nên thường đố i phó qua loa cho xong, đây cũng là hấn lấ y dạ mình mà đo lòng người. Bô n người vô n đang tranh đấ u sát phạt trên trường danh lợi, bấ t ngờ bị thiế u niên kia lạnh lùng nói một chập như gáo nước lạnh giội xuô ng, buô t vào tận xương. Thiế u niên kia còn chưa hỏi hế t Lục vấ n, bọn họ đã hoảng hốt, hoang mang, không biế t mình đang ở đâu nữa.

Đương trường không ai đáp được nhưng không thiế u tiế ng xông xáo nổi lên, ô ã ào một phen. Chợt thấ y thiế u niên chấ t phác bên cạnh Thẩm cô cô khẽ nhế ch miệng, nhỏ giọng nói: “Trước lục hợp, mịt mù không thể kể, sau lục hợp mới có Lục Hợp quyề n, thương, chân khí kia. Cho nên Khổng Tử dạy: “Kính quý thầ n mà xa cách chúng”, lại nói: “Khổng Tử không nói về ã những chuyện quý thầ n kỳ quái”, đấ y là pháp môn dựng nghiệp hành sự với đời của Lục Hợp môn, cũng là chỗ tinh nghĩa của Lục Hợp quyề n, thương. Lục vấ n kia kỳ thực là hỏi chuyện trước lục hợp. Trước lục hợp, mênh mênh mang mang, vô n không có gì, càng không có tinh, khí, thầ n, cũng không có tâm, ý, hình, thế thì lục hợp ở đâu ra? Câu hỏi này không có lời đáp, câ ã gì phải hỏi!”

Giọng hấ n rấ t nhỏ, người trong này đê ã đang chụm đầ u ri tai, tiế ng ô ã như nặng bay, vô n dễ bị bỏ qua. Dực Liễn lại như nghe được, kinh ngạc nhìn sang thiế u niên chấ t phác kia, tựa hồ ã không ngờ lại có người đáp được đê ã mức này.

Bấ y giờ bỗng nghe Thẩm cô cô nói: “Bọn họ là anh hùng, hảo hán, đương nhiên là tranh môn chủ về ã võ công rô i.”

Suô t nấ y giờ nàng vô n không mở miệng, lúc này mọi người mới chú ý tới nàng. Nàng đưa mắ t quét một lượt nội đường, sau đó mới

thong thả nói: “Tiên phu giữ tay về trời, bỏ lại thiếp đây góa bụa, vô n đã chẳng muố n sô ng tiế p, nhưng lúc sinh tiề n, Bách Linh có di nguyện, muố n nhận cháu tiế p là Lãnh Siêu làm nghĩa tử, sau này gia nghiệp môn phái đê u giao phó cho nó, chỉ là chưa từng nói với chúng nhân. Chú ý này của ông á y nửa là thương xót cho tiện phụ, nửa là vì tự cảm thấ y bản thân không có người nô i dôi. Đức hạnh cả đời của tiên phu không câ n tiế p nói chư vị cũng biế t tỏ, chút di nguyện này của ông á y, bất luận thê nào tiế p cũng phải thay người làm bằ ng đượ c.” Nói rồ i, nàng liề n cao giọng gọi: “Siêu Nhi, tới đây!”

Thiề u niên chấ t phác sau lưng nàng có chút lúng túng, tiế n lên đắ p: “Cô cô!”

Cô cô hắ n cũng chẳng đê hắ n nói gì, kéo tay hắ n, bảo: “Đây chính là cháu ta - Lãnh Siêu, cũng là nghĩa tử Bách Linh thu nhận. Siêu Nhi, hôm nay ngưoi mới tới, nghĩa phụ ngưoi sinh tiề n không người nô i dôi, vị trí hiế u tử này phải do ngưoi đắ m nhận, hôm nay trước mặt mọi người, mau dập đầ u đi!”

Lãnh Siêu kia dường như không thích cô cô công bồ ́ với mọi người thân phận nghĩa phụ - nghĩa tử giữa hắ n với Cù Bách Linh nhưng lại rấ t mực tôn kính lão nhân kia, nghe thê liề n đắ p: “Vâng!” rồ i lập tức quỳ xuố ng đắ m đầ u. Lúc Thắ m cô cô lên tiế ng, Cù Vũ vô n đang ngơ ngắ n, bắ y giờ mới tỉnh lại. Hắ n từ lâu đã đê phòng vị “tiểu bá mẫ u” này, một mực dùng ngôn từ áp chề , không ngờ nàng quả nhiên có bài, càng không ngờ nàng lại chọn đúng giờ phút quan trọng này mà mở miệng. Không thể đê Lãnh Siêu này dập đầ u đượ c, nế u y dập đầ u thì sẽ thành vắ n đê lớn, Cù Vũ tuy nóng nảy nhưng cũng là kẻ hiểu rõ lợi hại, lập tức túm lắ y vai trái Lãnh Siêu, nói: “Khoan đã!”

Lãnh Siêu còn đang sững sờ, Cù Vũ đã hướng tới ba người Quách Thiên Thọ, nói: “Ba vị sư thúc, lời này các vị từng nghe thầy chưa?”

Quách Thiên Thọ, Lưu Vạn Thừa, Dương Triệu Cơ đồng loạt nói: “Chưa hề nghe qua.” Bọn họ vốn đang tranh chấp Lục Hợp môn, biết Thẩm cô cô xuất ra bài này, nếu thuận theo, việc này tất có dây dưa, đời nào lại chịu có thêm một người tới chia chén canh!

Người xung quanh vốn đã không đoán ra chuyện tranh đoạt ngôi môn chủ giữa Cù Vũ với ba vị sư thúc của hắn sẽ kết thúc thế nào, bây giờ lại thầy có thêm một nhánh rẽ, nhất loạt hưng phấn. Thẩm cô cô nói: “Siêu Nhi, đưa thư của nghĩa phụ người cho bọn họ xem.”

Lãnh Siêu ngậm ngừng, có vẻ không tình nguyện, nhưng bị cô cô hắn truy bức, không làm sao được, đành móc ra một phong thư. Cù Vũ liền giật lấy, thầy ngoài bao đúng là thủ bút của bá phụ, hắn thoáng ngẫm nghĩ, liền giao thư cho Lưu Vạn Thừa. Hắn nghĩ Thẩm cô cô trước giờ tâm cơ rất sâu, nàng đã mở miệng, lời này quá nửa là có vấn đề, chỉ là kiên quyết không chịu thừa nhận, nhưng việc trở mặt với Thẩm cô cô chẳng ngại gì mà không để cho ba lão đầu kia làm.

Lưu Vạn Thừa rút thư ra, đọc: “Nghĩa nhi Tiểu Siêu...” rồi kinh ngạc ngẩng đầu, Lãnh Siêu hình như đã rom róm, chỉ là không muốn người xung quanh nhìn thầy. Thẩm cô cô nói: “Mọi người nghe thầy rồi đây, đây không phải thiệp mở miệng nói bừa. Tiểu Siêu, trước linh vị của nghĩa phụ người, người khác không cho người dập đầu, lẽ nào người không làm? Bộ dạng người thế này, còn xứng gọi ông ấy là nghĩa phụ sao?”

Lời này của nàng tới cuối câu đã có chút lạnh lùng, quả nhiên cực kỳ lợi hại, đánh thẳng vào lòng Lãnh Siêu. Chỉ thầy hắn nghĩ rằng, mặc kệ Cù Vũ đang giữ vai mình, dập đầu. Cù Vũ cả kinh, vội

vươn tay níu lấy nhưng không được, Lãnh Siêu đã dập đầu một cái. Cù Vũ thấy hấn ương ngạnh, không khỏi nổi nóng, thấy Lãnh Siêu định dập đầu cái thứ hai, lập tức vận kinh vào tay, chiêu này hấn đã dùng lực Hồ trảo, nếu Lãnh Siêu vẫn cứng đầu, không sợ xương cốt hấn không gãy, ai ngờ thiêu niên kia cực kỳ có chấp, vẫn dập đầu, Cù Vũ thực sự không lường được cơ eo của hấn lại tốt thế, chỉ dựa vào lực eo đã chống được lực tay mình, thân thể mình ngược lại còn bị hấn lôi kéo, cái dập đầu này của Lãnh Siêu đã xong.

Xung quanh võn đang nhìn Thẩm cô cô, giờ mới chú ý tới Lãnh Siêu. Cù Vũ từ khi xuất đạo tới nay, có bá phụ che chở, một mạch thuận lợi, ngay cả cuộc chiến hôm nay tuy chưa thắng nhưng một mình liên tục đấu với ba vị sư thúc, chỉ cần truyền tin này ra là đã đủ danh động giang hồ, vậy mà bây giờ lại bị một tiểu bối vô danh làm mất thể diện, hấn tức đến xanh mặt, vận Lục Hợp chân khí, đề thẳng xuống vai Lãnh Siêu, bất kể thế nào cũng không thể để tiểu tử này dập đầu cái thứ ba. Nhất thời xung quanh tĩnh lặng, Lãnh Siêu cũng là hạng bướng bỉnh, cái dập đầu này không làm không được, chỉ thấy động tác của hấn rất chậm, như sên bò, nhưng vẫn kiên quyết thực hiện. Mặt của Cù Vũ thoáng xanh thoáng đỏ rồi lại thoáng đỏ thoáng xanh, đủ một tuần trà, đầu của Lãnh Siêu cuối cùng cũng chạm xuống đệm quỳ, nhất thời đương trường ồn ào như sấm. Cù Vũ tím tái mặt mày, thả tay lui ra, giận dữ quát: “Thẩm cô cô, người muốn gì? Lúc trước cô cứ mở miệng nào là người chưa khuất, nào là tiên phu, ta giữ cho cô chút thể diện, không nhắc cũng được, giờ lại sinh sự thế này, cho rằng Cù môn ta có thể để mặc cô cháu các người hoành hành thế nào? Ta hỏi cô một câu, cô được gả vào Cù gia vào ngày nào, tháng nào, giờ nào, khắc nào? Bát tự lấy ở đâu? Mai mộ ở đâu? Người nhà ở đâu? Bái đường ở chỗ nào? Động phòng ở chỗ nào? Hoa chúc ở chỗ nào? Lúc ấy già trẻ trong môn ai có mặt? Tiên hỷ thưởng cho ai? Trong tộc phả có tên

của cô chẳng? Cô chỉ cần đưa ra được một bằng chứng, Vũ thiếp gia ta không nói hai lời, cất bước đi luôn.”

Thẩm cô cô nhắt thời ghen hòng, không nói nên lời, việc này vốn là mối hận trong lòng nàng, nào chịu nổi người ta cô tình khơi lên. Bên kia, Lưu Vạn Thừa cũng cười lạnh. “Thẩm di nương, không ngờ người còn giữ lại chiêu này!”

Ba tiếng “Thẩm di nương” của lão hét như roi quất lên người Thẩm cô cô, chỉ thấy nàng run lên, tựa như nhớ lại thuở đọa đày đẻ sinh nhai năm xưa, ai ngờ hôm nay còn phải chịu nhục nhã nhường này. Nàng vốn muốn tranh đấu, nhưng ba chữ kia quá ác, ác đến mức lòng nàng nhắt thời nguội lạnh. Bấy giờ Lãnh Siêu liền tiến lên một bước để bảo vệ nàng, nói: “Cô cô ta cùng nghĩa phụ yêu thương nhau, vốn chẳng cần bọn tiểu nhân tục thế các người đồ ng ý.”

Thẩm cô cô nghe được câu này của hấn, tựa như đã định thản lại, có được dũng khí, cất tiếng: “Bất kể thế nào, các người thừa nhận ta cũng được, không thừa nhận cũng xong, ta sống cùng Bách Linh bao nhiêu năm nay, bưng trà, rót nước, chẳng luận công lao hay vất vả, luôn là người ở bên cạnh ông ấy. Cho dù ta không có bằng chứng nhưng thư tay ông ấy trao cho Siêu Nhi các người đều đã thấy, đứa con nuôi này của ông ấy không phải là giả, bọn ta lại chẳng tranh ngôi môn chủ Lục Hợp môn, cũng chẳng tranh môn chủ Cù môn với các người, các người ức hiếp cô nhi quả phụ bọn ta để làm gì?”

Lời này của nàng được rất nhiều người đồng tình. Cù Vũ cùng ba người Quách, Lưu, Dương cũng chẳng ngờ nàng chỉ muốn danh phận, không để tâm tới sự vụ của Lục Hợp môn cùng Cù môn, yên lặng một lát, sắc mặt hòa hoãn đi nhiều. Quách Thiên Thọ tính tình thẳng thắn nhắt, hấn giọng má y tiếng rồi nói: “Thẩm muội tử, muội hiểu được lý lẽ là tốt rồi, chỉ cần hai người các người không

tham gia, cũng không gây loạn, có ai không biết muội là người thân cận của Cù sư huynh đâu! Đứa bé này là con nuôi mà Cù sư huynh thu nhận sao? Vậy thì cứ coi là đúng đi, chẳng lẽ bọn ta lại không mừng cho Cù sư huynh có người nối dõi? Bái xong rồi thì có thể để nó lui xuống, chỉ là việc trong Lục Hợp môn muội không nên nhúng tay, cũng không cần khóc lóc nữa!”

Thẩm cô cô giờ mới ngưng khóc, hướng sang lão cảm ơn: “Đa tạ lời này của Quách thúc thúc, đại sự của Lục Hợp môn chỉ là việc giữa ba vị thúc thúc ngài cùng Vũ thiếp u gia, tiện phụ này là thân phận gì, sao dám vượt lễ, nhúng tay vào?”

Chúng nhân thấy lời lẽ nàng mê m懵懂, cực kỳ lễ độ, không khỏi mê m懵懂. Quách Thiên Thọ cũng đáp lễ, nói: “Xem ra Thẩm muội tử quả nhiên biết lễ.”

Thẩm cô cô liền quay sang hai người Lưu Vạn Thừa cùng Dương Triệu Cơ, hỏi: “Hai vị thúc thúc thấy sao?” Hai người kia không nói gì, coi như đã mặc nhận. Thẩm cô cô giờ mới nhìn sang Cù Vũ, hỏi: “Vũ thiếp u gia, ngài quyết không nhận người huynh đệ này sao?”

Nàng cứ thế nhẹ nhàng thốt ra hai chữ “huynh đệ”, Cù Vũ đang giận, lúc này trong lòng chợt động, nghĩ nếu Lãnh Siêu kia quả thật là nghĩa tử của bá phụ thì xem như đã vào Cù môn, nhìn bộ dạng hấn chát phác, dễ bắt nạt, công phu lại không tệ, có thể là một trợ thủ cho mình. Có điều, so với ba vị sư thúc thì hấn đối mặt chậm hơn nhiều, bèn gượng cười, đáp: “Thêm một đệ đệ thì có gì không hay? Nếu hai người không nhúng tay vào việc trong Lục Hợp môn, ta đương nhiên phải nhận.”

Thẩm cô cô liền thi lễ với hấn, sau đó nói với mọi người trong nội đường: “Được ba vị thúc thúc cùng Vũ thiếp u gia thừa nhận, cô cháu ta cũng xem như có được danh phận. Việc lớn của các vị, cô cháu

ta đương nhiên không dám can dự, chỉ mong Lục Hợp môn được hưng vượng, Cù môn được hưng vượng. Ai làm môn chủ, cô cháu ta cũng không nói gì, chỉ là từ hôm nay, tiề`n đường, hậu đường của Vĩnh Tề` đường phải chia ra.”

Mọi người sững sờ, lại nghe nàng nói tiế`p: “Vĩnh Tề` đường vô`n là do tiên phu dựng nên, tiề`n đường là chỗ công vụ hội họp của Lục Hợp môn, hậu đường là nhà của tiên phu cùng thiế`p thân. Hai nơi trước nay thông nhau, bây giờ tiên phu đã khuấ`t, thiế`p thân là quả phụ số`ng một mình, nế`u hai đường vẫn thông nhau, không khỏi bất tiện. Về` sau, bất kể là ai nhậm chức môn chủ, sau kỳ tang, thiế`p thân sẽ mời người dựng tường ngăn con đường nố`i hai nơi lại, thiế`p thân ở hậu đường vì tiên phu thủ tiế`t đê`n già, không làm nhiều loạn sự vụ trong Lục Hợp môn, cũng không bị người ta nói ra nói vào nữa.”

Nàng nói ra một tràng những lời êm tai dễ nghe, có lý có tình. Cù Vũ cùng ba người Quách, Lưu, Dương tới giờ mới biế`t chú ý của nàng. Gia sản vạn triệu của Lục Hợp môn đê`u ở trong hậu đường, Cù Vũ tức giận quát: “Hắ`c hắ`c, lòng tham của cô thật không nhỏ, ai mà không biế`t tấ`t thảy tiề`n tài, vàng bạc, của cải của Lục Hợp môn trước nay đê`u nắ`m cả trong hậu đường, Lục Hợp môn giàu nhấ`t Hoán Nam, cô lại định một miế`ng cắ`n hế`t, cô quá tham lam rô`i đấ`y!”

Lúc này mọi người mới hiểu là nguyên có gì, cũng biế`t chuyện chính bây giờ mới được moi ra, đê`u nghĩ, không ngờ ba đắ`m người Lục Hợp môn, Cù môn cùng Thẩm cô cô, chẳng ai dễ chọc cả.

Thẩm cô cô lại đổi sang mê`m mỏng, hỏi thẳng Cù Vũ: “Ngươi nói tiề`n tài trước nay đó là lấ`y danh nghĩa tiên phu hay danh nghĩa Lục Hợp môn? Ngươi tới quan phủ tra xem, có sản nghiệp nào không phải tiên phu gây dựng, có tài vật nào không đứng tên tiên phu? Sinh thời

tiên phu rộng lượng, cứu giúp khắp thiên hạ, sức một người nuôi sống cả Lục Hợp môn với Cù môn, lẽ nào là thiếu nợ các người hay sao? Ta vốn tưởng các người tranh đại sự, tranh đạo nghĩa, võ công nguyên lưu, ta đạo làm vợ không dám ghé miệng, nhưng người đã nói ra câu này, ta lại muốn hỏi một câu, các người rốt cuộc là tranh chức môn chủ Lục Hợp môn hay là sản nghiệp của tiên phu? Nếu là môn chủ Lục Hợp môn, thế thì không liên can tới ta, ta không quản. Còn nếu là sản nghiệp của tiên phu, ha ha, ông ấy còn vợ góa con nuôi ở đây, tất chẳng dung kẻ khác làm loạn.”

Lời này của nàng cực kỳ lợi hại, nhât thời khiến Cù Vũ cùng ba người Quách, Lưu, Dương của ba ngoại đường ấp úng, ngây người. Thứ mà bốn người họ tranh giành là chức môn chủ Lục Hợp môn, trong đó phần lớn là vì món sản nghiệp đứng đầu một phương mà Cù Bách Linh gây dựng lúc còn sống, chỉ là không tiện nói rõ, đểu nghĩ: Tranh được ngôi vị môn chủ Lục Hợp môn này rồi, sản nghiệp tự nhiên cũng chảy vào tay, đâu ngờ Thẩm cô cô tuy là phận nữ lưu nhưng vừa mở miệng đã thể hiện sự sắc sảo vượt xa Cù Vũ cùng ba người Quách, Lưu, Dương. Lúc này, bốn người đã thừa nhận thân phận của nàng và Lãnh Siêu, dựa vào địa vị của mình, chẳng thể tráo trở phủ nhận. Tình hình đột nhiên căng cứng. Thật đúng là “bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau”, sự việc này chẳng ai biết sẽ kết thúc thế nào.

Bỗng nghe trong nội đường có người nói: “Đù rồi, các người Lục Hợp môn cũng được, Cù môn cũng được, Thẩm cô cô cũng được, việc gia vụ bên trong của các người, có thể đợi đến lúc người ngoài không ở đây rồi nói tiếp được không? Lần này bọn ta tới đây không phải để xem các người tranh đoạt sản nghiệp. Tiền trang của kẻ hèn này cùng Cù lão anh hùng lúc còn sống có vài món nợ chưa thanh toán, nợ người nợ ta, phải trả chút nợ. Quách sư phó, Lưu sư phó, Dương sư phó, Cù thiếu gia, ta mặc kệ các người ai là chủ sự, đợi sau khi thanh

lý xong nợ nần với những người ở đây, các người lại tranh tiệp được chẳng? Tới lúc ấy tiệp bạc rõ ràng, anh em thân thiếp, cũng tiện cho các người biết rốt cuộc là mình tranh cái gì. Các vị, có thấy tôi đây nói có lý chẳng?”

Người lên tiệp chính là nhị chương quỹ Lý Bạt Tương của Lương Tương tiệp trang. Lời người này vừa nói ra, Hồ Thất Dao của Ngũ Hành đao, Ngô Tứ của Bán Kim đường ngò i bên cùng bao nhiêu người nhấ t tề tán đò ng. Cù Vũ, Quách, Lưu, Dương cùng Thẩm cô cô nghe thấy đề u kinh ngạc, bọn họ tuy tranh gia sản nhưng cũng không muố n lộ điề u tiệp ra ngoài, cho nên không hề mời khách, ban đầ u đề u cho rằ ng những người ngò i đây là bằ ng hữu do đò i phương mời tới để trợ thanh trợ thê , ai ngờ quá nửa là bạn qua lại làm ăn với Cù Bách Linh lúc còn số ng.

Cù Vũ cùng ba người Quách, Lưu, Dương đang không biết làm thê nào để ứng phó với lời lẽ sắc nhọn, hùng hổ ép người kia của Thẩm cô cô, vừa hay mượn lời này xuố ng đài, cùng đáp: “Đúng!”, ép Thẩm cô cô trả hế t nợ nần, thầ m nghĩ: Đợi trả nợ xong, người ngoài đi cả, không tin người không xuố ng nước nhận thua. Thẩm cô cô vô n không hề muố n nhưng vì chúng nhân trăm miệng một lời nên không còn cách nào, đành nói: “Siêu Nhi, người tới đầ u giường của nghĩa phụ...”, sau đó nàng ghé tai nói với Lãnh Siêu vài câu rồ i rút ra một xâu chìa khóa, “... đem cái hòm sắ t đen ra đây!”

Lãnh Siêu nhanh nhẹn rời đi, lát sau liề n đem ra một cái hòm sắ t cao độ hai thước. Thẩm cô cô liề n vuố t ve cái hòm, lúc lão gia còn tại thê , nàng không được phép mở chiế c khóa này, bây giờ lấ y ra chìa khóa lão gia tử để lại, trong lòng không nén được tức cảnh sinh tình. Chầ n chừ một lúc, nàng mới mở khóa, chỉ thấy bên trong là từng chồ ng, từng chồ ng sổ sách dày cộp, nghĩ rằ ng đây đề u là sổ sách của Lục Hợp môn má y năm qua. Sổ sách tuy nhiề u nhưng mọi người đề u biết Cù lão anh hùng của Lục Hợp môn giao du khắ p

thiên hạ, giàu nhất một phương, cho nên cũng không ai kinh ngạc. Chỉ thấy bên trong hòm sắt còn một cái hộp sắt nhỏ, trên có một tấm thiệp giấy vàng niêm phong, bề mặt có chữ. Mọi người nhìn vào, ra là: “Ta tự biết ngày tháng của mình không được nhiều nữa, mừng Ba tháng Mười, lúc lâm chung trả nợ, món nào món này có ghi chú, miễn làm khó hậu nhân - Bách Linh tuyệt bút.”

Chúng nhân nhận ra đây chính là chữ của Cù lão anh hùng, lão thật cẩn thận, còn dùng giấy vàng niêm phong hộp này lại. Lúc này niêm phong vẫn nguyên xi, dù biết chưa có ai động tới.

Thẩm cô cô đã bà u bạn với lão hơn hai chục năm, trông thấy chữ, nhớ lại lão nhân này quả thật là người cả đời tử mĩ, nước mắt không tìm được lối chảy, hai mắt nhòe đi. Mở hộp sắt, thấy bên trong có hai quyển sổ mỏng, bên trên có ghi chú rõ ràng, một cuốn viết “nợ ngoài”, một cuốn viết “gia sản”. Thẩm cô cô thấy bút tích của lão gia tử, chịu không nổi, liền đưa sổ cho Lãnh Siêu, nói: “Con đọc đi, đọc đi cùng mọi người, xem xem... có khớp hay không, con đọc... nợ ngoài trước đi!”

Cù Vũ cùng ba người Quách, Lưu, Dương thấy Lãnh Siêu không giống phường gian dối nên cũng yên tâm. Họ đều biết lúc Cù Bách Linh còn sống, Thẩm cô cô không được động tới cái hòm ấy, sau khi lão mất, nàng lại bị mấy người họ đề phòng rất kỹ, không có thời gian làm trò quỷ, cho nên cũng không sợ nàng giấu giếm gì.

Cù Vũ vẫy tay, gọi một tay tài vụ tới, bảo hãy cùng Lãnh Siêu ghi từng món cho rõ ràng. Bên kia, trong ba người Quách, Lưu, Dương, đích thân Dương Triệu Cơ cầm bút ghi chép.

Tranh chấp nửa ngày, tới giờ mới coi như chạm tới bạc thật vàng thật, cổ họng Cù Vũ khô rang, lòng bàn tay cầm bút của Dương Triệu Cơ cũng tứa mồ hôi.

Chi nghe Lãnh Siêu đọc: “Nợ ngoài: một, Dương Chính Hòe ngoài cửa đông, một ngàn năm trăm ba mươi lượng tròn.”

Trong đám đông có người ứng tiếng, gật đầu, Lãnh Siêu liền biết thế là đúng rồi. Thì ra người đây cơ hồ đều là chủ nợ. Kế tiếp là: “Họ Cung buôn vải ở Nam Xương năm trăm mười bảy lượng, họ Hồ buôn yên ngựa ở Phụ Dương ba ngàn lượng...” Chủ nợ quá nửa đều ở đây, đọc đến liền lên tiếng. Mọi người càng nghe càng kinh ngạc, thấy số nợ ngày càng lớn. “Ngô Tứ công tử của Bán Kim đường, bảy vạn lượng; Lý Bạt Tương của Lương Tương tiền trang, mười một vạn lượng; Hồ Thập Dao của Ngũ Hành môn, tám vạn năm ngàn lượng...” Càng lúc các con số càng khiến người ta kinh hãi, chúng nhân mới nghĩ Cù lão gia quả nhiên rộng rãi, chỉ riêng nợ ngoài đã lên tới bốn, năm chục vạn lượng, rốt cuộc lão có bao nhiêu gia sản, có trả nổi nhiều nợ ngoài thế không?

Một cuốn sổ mỏng đã được đọc gần xong, mọi người đều toát mồ hôi lạnh. Cù Vũ cảm thấy tay chân lạnh toát, Dương Triệu Cơ đang ghi sổ, đầu bút cũng run run, hai mắt của Thẩm cô cô thì nhìn đăm đăm, bọn họ đều không biết lão gia lại nợ ngoài nhiều thế này. Xem ra, gia tài có nhiều hơn nữa, chỉ e trả hết nợ cũng chẳng còn lại gì. Chủ nợ người dưới trước giờ đều cho rằng Cù lão anh hùng tiền nhiều thế lớn, chắc là chỉ ngẫu nhiên vay mượn mình chút tiền còm, không nghĩ lão nợ bên ngoài nhiều đến thế, không khỏi lo lắng liệu Lục Hợp môn có trả nổi tiền không.

Trong số những người người này, Quách Thiên Thọ nóng vội nhất, bèn bật dậy, chộp lấy cuốn sổ “gia sản” be bé, dúi vào tay Lãnh Siêu, nói: “Mau đọc quyển này!”

Mọi người đều vánh tai nghe, chỉ nghe rằng: “Hiệu thuốc ở chỗ này có một cái, tổng tiền ba vạn lượng, đã thế chấp cho tiền trang nợ, ngày này tháng này giao xong”, sau đó gạch chéo, lại tiếp: “Cẩn

nhà ở chỗ này, giá tám ngàn lượng tròn, ngày này tháng này đem đổi, đã nhận tiền”, lại gạch chéo.

Người ngồi xung quanh nghe từng mục, từng mục, mồ hôi trên mặt ngày càng nhiều, đọc ra thì toàn là gia sản đã bán. Tài sản của Lục Hợp môn này quả nhiên rất nhiều nhưng từng món, từng món đều đã bán sạch! Mọi người thấy số chỉ còn lại hai trang giấy mỏng dính, tới lúc lợi ích then chốt, không khỏi căng thẳng, thà m nhủ: Cù lão gia sẽ không để lại cái vỏ rỗng đây chứ?

Lãnh Siêu đã mau chóng đọc tới trang cuối cùng, lại là: “Vĩnh Tế đường, tổng hội sở của Lục Hợp môn, giá mười ba vạn bảy ngàn lượng tròn, thế chấp với Thông Tế tiền trang, sau không có tiền trả, chuyển thành nhượng đi, sau khi ta chết một tháng sẽ bàn giao.”

Ngay cả cái đại bản doanh này lão cũng bán rồi, thế chẳng phải là nợ hơn năm chục vạn lượng sao? Người ngồi đây vô cùng kinh ngạc, chỉ nghe “cách” một tiếng, sau đó vang lên tiếng “bịch”, liếc mắt nhìn sang, tiếng “cách” là do Dương Triệu Cơ mặt mày tái nhợt, không khống chế nổi, cây bút trong tay bị bóp gãy; tiếng “bịch” là do một vị chủ nợ không chịu nổi hiện thực mạnh giáp không còn này, đầu mê đi, ngã từ trên ghế xuống, hôn mê dưới đất.

TAM GIẢI:

Cây nơi vườn đông,
Lá cành lại muốt,
Cảnh mới tươi nguyên,
Gọi lại niê`m cũ,
Người ta lại bảo,
Năm tháng trôi mau,
Chẳng được cùng chiê`u,
Kẻ chí bình sinh.

Nhấ`t thời trong nội đường im lặng như tờ. Hồ`i lâu, là Dương Triệu Cơ phản ứng đầ`u tiên, đứng dậy, ôm quyê`n hướng về` phía Cù Vĩ. “Chúc mừng ngài, Cù môn chủ!”

Không đợi mọi người kịp phản ứng, lão đã hướng ra phía ngoài, bỏ đi. Cù Vĩ bực tức nói: “Đây là ý gì?”

Dương Triệu Cơ không đáp lời, vẫn đi ra ngoài. Cù Vĩ tung người tới cản lố`i, hỏi: “Dương sư thúc, chưa nói rõ đã đi rô`i ư?”

Dương Triệu Cơ chẳng buô`n nhìn tới cánh tay đang đưa ra ngăn mình lại của Cù Vĩ, duỗi tay gạt đi, xông ra bên ngoài. Cù Vĩ lập tức xuấ`t Tiểu câ`m nã thủ chụp lấ`y cổ tay lão, Dương Triệu Cơ bước chéo một bước xuyên qua, bước này có tên là Xuyên hoa bộ, cổ tay xoay một cái đã tránh thoát, tay kia chụp ngược vào sườn Cù Vĩ. Cù

Vũ cứng giọng hỏi: “Dương sư thúc, Vĩnh Tế đường là tổng đường của Lục Hợp môn, người thân là đường chủ ngoại đường, cứ thế nói đến là đến, nói đi là đi sao?”

Hắn nói một câu, tay đánh một chiêu, nói năm, sáu câu, tay đã thi triển năm, sáu chiêu. Dương Triệu Cơ đón đỡ từng chiêu, không hàm hồ, đáp: “Không phải người muốn làm môn chủ sao? Dương Triệu Cơ ta không có ý kiến, cho người làm là được, lẽ nào ta muốn đi cũng không được?”

Cù Vũ trách: “Người đi rồi, những người trong nội đường làm sao đuổi đi đây?”

Dương Triệu Cơ nói: “Đấy là việc của Cù gia các người, đúng rồi, từ ngày hôm nay, Lục Hợp môn cũng chính là Cù môn của người, các người thiêu nợ, còn muốn người khác chùi mông cho sao?”

Cù Vũ không giận mà bật cười “ha, ha, ha”, chẳng còn hứng thú ngăn lão nữa, mà nếu không ngăn, bản thân cũng không có cách nào dùng sức một người mà dẹp cả đám người trong nội đường. Đại biểu đột nhiên tới, mọi người đều kinh ngạc. Cù Vũ lẩm bẩm: “Thằng hèn! Có thứ tốt các người liên xô tới, giờ thì... đưa nào đưa này đều chạy mất dép, hừ hừ!”

Lúc này bỗng có một người đứng lên nói: “Không ai được đi, trước khi sự tình được làm rõ, bất cứ ai cũng không thể rời đi!”

Người nói chính là nhị chương quỹ của Lương Tương tiên trang Lý Bạt Tương mới lên tiếng lúc này. Tuy hắn là nhị chương quỹ nhưng thanh danh trên giang hồ rất vang dội, học nghệ ở Đại Giác tự trên Thái Hành Sơn, mọi sự vụ của tiên trang cùng các nhân vật trong chốn giang hồ trước giờ đều do hắn xử lý, cho nên nếu không đòi được nợ, trách nhiệm cũng nặng nề. Chỉ thấy hắn

hướng ra xung quanh, nói: “Tất cả các vị ngồi đây nghe tôi nói thế có đúng hay không?”

Những e ngại, nghi hoặc, bất mãn, tức giận đè nén trong lòng các chủ nợ lớn nhỏ xung quanh giờ mới bạo phát, chỉ thấy càng là chủ nợ nhỏ lại càng to tiếng: “Phải!”, còn có người khóc lóc thảm thiết, nói: “Đó là tiền để dành mua quan tài của tôi đó! Cù lão gia, lẽ nào mọi người đều tin nhầm lão rồi sao?”

Có người nóng tính còn đập ghế, nhảy lên chửi: “Lục Hợp môn cái thá gì, Cù lão anh hùng cái thá gì, đều là quân lừa đảo, đều là quân lừa đảo!”

Đương trường lập tức trở nên vô cùng nhốn nháo. Người của Lục Hợp môn ai nấy nhìn nhau, không biết phải làm thế nào.

Chương quỹ Lương Tương tiền trang Lý Bạt Tương kia vốn là người trái đời, làm việc rất bài bản, thấy sắc mặt Cù Vũ ngày càng âm trầm, sắc mặt Quách Thiên Thọ ngày càng căng đỏ, hai mắt Thẩm cô cô thì ngậy ra, hai người Lưu, Dương chẳng nói chẳng rằng, liền vỗ tay, nói: “Mọi người có gì thì từ từ nói, chắc là Lục Hợp môn còn có nỗi khổ của mình, Cù lão anh hùng trước nay quang minh, tuy việc đến nỗi này, tại hạ cũng không dám tin ngài là hạng bất tín bất nghĩa, chúng ta nên cho Lục Hợp môn cơ hội nói một câu”, sau đó phất tay nói: “Chỉ là, mong các vị để ý kĩ cửa lớn cửa nhỏ, tránh để bất cứ vị quan sự nào của Lục Hợp môn có việc gấp mà bỏ đi trước, sau lại chẳng biết tìm ở đâu.”

Chúng nhân đang lo không có ai đứng ra làm chủ sự, nghe thấy lời này vội ứng tiếng, tản ra bốn phía. Không chỉ đóng cửa trước cửa sau, ngay tới các cửa sổ cũng đóng cả lại, khiến căn phòng kín như bưng. Ánh sáng trong phòng lập tức sầm xuống, vốn đang là sáng sớm, trời bên ngoài còn râm, cửa vừa đóng, trong phòng càng tối

hơn. Chỉ còn nên thả p trên bàn thờ lập lòe, chiếu u lên mặt mọi người, sắc mặt ai nấy đều u ám, bất định.

Mấy tay chủ nợ nhỏ ôm ghế băng tới ngõ i chấ n cửa lớn, cửa sổ, thầy Lý Bạt Tương chỉ huy thỏa đáng, bất giác đều coi hấ n là đại diện, ai nấy vênh tai lắ ng nghe. Trong nội đường thoắ t cái yên ắ ng trở lại, người của Lục Hợp môn đều bị vây vào giữa: Thẩm cô cô, Lãnh Siêu, Cù Vũ, Quách Thiên Thọ, Lưu Vạn Thừa và cả Dương Triệu Cơ. Ở khách vị, có lác đác mấy bàn không ai cử động, đó là bàn của Lương Tương tiêu cục; một bàn khác có người đứng đầ u là một vị tướng người ngũ đoản, lúc nầy cũng từng mở miệng nói năng, chính là môn chủ Ngũ Hành đao - Hồ` Thấ t Đao; một bàn khác nữa có vị công tử dáng hình phúc hậu, đôi tay trắ ng mập đặt trên bàn, người biế t liề n nhận ra hấ n là đại thiế u gia của Bán Kim đường Giang Nam - Ngô Tứ; lại một bàn nữa ở đầ u đông có ba người mặt mày âm trà m, không rõ là người phương nào; ngoài ra còn có Dục Liễm, Thẩm Phóng và Tam Nương và hai, ba bàn nằ m khuấ t trong bóng tó i, bởi cửa đóng hế t, ánh sáng lò mờ nên nhấ t thời không nhìn rõ ai ngô i đầ y. Mấy người này ắ t hẳn đều là chủ nợ lớn, cho nên tạm thời còn kiề m chề đượ. Cù Vũ hắ ng giọng, cá t tiế ng khô khô c: “Lý huynh coi bọn tôi là tù nhân cả sao?”

Lý Bạt Tương đáp: “Đâu dám, chỉ là sự tình trọng đại, mười một vạn lượng bạc nợ chúng tôi vì xem thể diện Cù lão anh hùng mà cho vay, đế n thề chấ p cũng không câ n, không chềnh nhiề u lắ m là đượ quá nửa gia sản Lương Tương tiề n trang chúng tôi rồ i, món bạc này bọn tôi không chịu nổi. Thanh thề Lục Hợp môn tuy thịnh nhưng không thể người vừa chề t, nợ còn thiế u mà nói phải là phải chứ, thề nào cũng phải cho một lời giải thích.”

Người bên cạnh hòa theo: “Đúng, đúng, phải cho một lời giải thích, câ m hai cuố n sổ ra đọc rồ i cứ thề nói xong là xong sao, làm

sao bọn tôi biết các người không cố tình làm ra số giả để lừa mọi người chứ?”

Cù Vũ than: “Lục Hợp môn? Thanh thế thịnh? Chỉ e qua ngày hôm nay, chớp mắt sẽ mây tan khói tán thôi.”

Hắn nói cũng phải, nợ nần ghi rõ ràng rành rành, tới trọng địa của Lục Hợp môn, hai tòa nội ngoại Vĩnh Tế đường đều đã gán cho người ta rồi, sau một tháng là phải bàn giao nhà cửa, bây giờ Lục Hợp môn chẳng phải là tro tàn khói bay sao?

Bỗng nghe trong bóng khuất bên kia có người nói: “Trong này hẳn phải có gì đó. Bà đạo vừa rồi nghe đọc số, trong lòng cũng nhảm tính một chút, nợ ngoài tổng cộng năm mươi hai vạn bảy ngàn bốn trăm sáu mươi lăm lượng bạc, cùng với tài sản của Lục Hợp môn đã bán ra hơn bốn mươi ba vạn lượng bạc, cộng vào gần trăm vạn lượng, lẽ nào chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã tiêu sạch? Bạc này đi đâu, chẳng nhẽ tan vào không khí chắc? Hẳn phải truy cho rõ ràng. Bà đạo cùng Cù lão anh hùng tương giao quen thuộc, biết lão anh hùng làm người tuy hào sảng, cứu giúp khắp thiên hạ nhưng tuyệt không phải hạng xa xỉ, phô trương, chuyện này còn phải tra cẩn thận.”

Lời của lão ôn hòa, mọi người nghe thấy đều gật đầu. Chỉ là lão tự xưng bà đạo, thật không ngờ tới cả người tu đạo mà Cù Bách Linh cũng vay nợ. Lão tự xưng mình cùng Cù Bách Linh là chỗ tương giao, xem ra nhất định là một vị cao nhân thế ngoại, chỉ là không nhìn rõ diện mạo.

Lại nghe Ngô Tứ - Ngô đại thiếp u gia của Bán Kim đường bên kia tiếp lời: “Vị đạo trưởng này nói có lý”, rồi quay sang cười nói với Hồ Thập Đạo của Ngũ Hành đạo: “Chỉ là trong sảnh đường tôi quá, không nhìn rõ chân thân của đạo trưởng, có chút tiếc nuối.”

Hồ` huynh, chúng ta tăng chút ánh sáng cho sảnh đường được chẳng?”

Hồ` Thấ t Dao hình như có giao hảo với gã, tuy không rõ gã có ý gì nhưng cũng gậ` đầ u. Lúc này cửa đầ u đóng cả, trong phòng chỉ có mười mấ y cây nế n cắ m trên giá đặt trên bàn cứng đang chiế u sáng, có điề u bên cạnh vẫn dự bị mấ y chực cây, chỉ nghe Ngô Tứ nói: “Bêu xấ u rô i!”

Chi thấ y gã vẫn ngồ i bắ t động ở đó, một cái nắ p tách trà trong tay đã phóng thẳng về` phía bàn thờ, thế` bay vững vàng, ổn định, tốc độ cực nhanh. Cái nắ p tách đó cứ thế` bay tới cạnh bàn thờ, vừa khéo đụng vào cái sọt tre đụng đầ y nế n, sọt nọ vô n nặng hơn cái nắ p nhiề u nhưng lại bị cái nắ p nho nhỏ ấy đánh văng lên, thế` vẫn chưa hay, hay ở chỗ cái đụng ấy như có lực xoáy, cái sọt kia không rơi hướng khác mà ngược lại bay thẳng về` phía Ngô Tứ. Ngô Tứ khoa tay tiế p lấ y, cũng không nhìn vào trong lấ y một cái, tay áo đã cuộn lấ y một cây nế n trong sọt, tiện tay ném về` phía Hồ` Thấ t Dao, nói: “Hồ` huynh, mượn lửa!”

Hồ` Thấ t Dao đã biế t dụng ý của gã, thấ y nế n bay tới liề n vươn tay đón lấ y. Mọi người thấ y cánh tay trái hắ n vươn ra đen đúa, thô sầ n, liề n biế t cánh tay này hẳn đã luyện công phu Hắ c Sa chương mười lăm năm trở lên. Tay trái của Hồ` Thấ t Dao vừa tiế p lấ y nế n, tay phải liề n rút đao, đao là đao tốt, sáng trong như nước. Chi thấ y hắ n cười lớn một tiế ng, miế t cạnh đao trong tay phải vào vế t chai sầ n trên tay trái, chúng nhân nghe đánh “soạt” một tiế ng. Cái miế t này khởi đầ u đã không nhẹ, sau càng lúc càng nặng và nhanh, cứ thế` dùng bàn tay trái làm đá mài đao! Chẳng mấ y chố c, thân đao bô c khói, những người ngồ i đây chưa từng thấ y ai luyện Hắ c Sa chương đế n mức độ này! Chi thấ y đầ u nế n vô n nằ m ở mép tay trái, hắ n cứ thế` mài đao giữa lòng bàn tay, bắ t chọt, tâm nế n “tách” một tiế ng, liề n cháy lên một điể m

đỏ, Hồ` Thấ t Đao chụm môi thổi mạnh một cái, lửa bô c lên, thoắ t cái sáng rực, bắ y giờ hắ n mới ung dung thu đao, quắng trả cây nế n cho Ngô Tứ. Một phen lắ y tay mài đao, tạo lửa đố t nế n này của hắ n thật cao minh, hiế m có hơn chính là thế xuắ t đao, thu đao nhanh như điện, không hổ là cây đao đứng đầ u Ngũ Hành đao.

Bên kia, Ngô Tứ đã nhận ngọn nế n, tay áo cuộn một cái, đầ u nế n càng cháy mạnh, thoắ t cái đã nổ ra hai, ba chục đóa lửa, tay vừa khoát đã điể m hế t số nế n trong sọt, gã thuận tay phắ t, mắ y chục cây nế n tạo thành từng vệt lửa, bay tới các bàn trong nội đường, sau đó dừng lại, đứng vững. Thủ pháp ám khí này của gã thật cao minh, ba người Quách, Lưu, Dương nhìn nhau, biế t rằ ng ý tứ trong hành động này của hai người kia chẳng phải là thắ p nế n mà là muố n thị uy - Nợ của Ngô Tứ và Hồ` Thấ t Đao ta chẳng phải dễ chố i như thế !

Nế n đã bay tới bàn khuắ t tồ i ở góc đông của người lên tiế ng lúc nầy, trước mắ t mọi người sáng bùng, người nọ vén áo đứng dậy, một thân trang phục đạo gia, mỉm cười nói: “Tiểu đạo Ngọc Tê Tử của Bình Dương quán, ra mắ t các vị thí chủ.”

Ngô Tứ cười, nói: “Thì ra đúng là một vị cao nhân cõi đạo. Đạo huynh, kẻ hèn chỉ nghe có đạo sĩ hóa duyên⁽²⁰⁾, không ngờ đạo huynh còn có thể cho vay.”

Ngọc Tê Tử không hế t tức giận, vẫn tùm tùm cười, nói: “Tiểu đạo cùng Cù lão anh hùng là bạn hữu chí giao cõi đạo, tiế n bạc không nhiề u, tròn bớ n vạn lượng nhưng lại là tiế n hương hỏa của mắ y chục đạo hữu trong tiểu quán, cho nên không thể không hỏi cho rõ ràng.”

Bên kia, Cù Vũ quay sang hỏi Thẩm cô cô: “Bao nhiêu tiế n như thế bá phụ tiêu đi đâu?”

Bản thân hắ n cũng rắ t khó lý giải, tính bá phụ trước nay tiể t kiệm, trăm vạn lượng bạc sao có thể chớp mắ t không thắ y đâu nữa, để n bản thân mình trước nay như hình với bóng bên cạnh mà cũng không biể t.

Thắ m cô cười khỏ, đắ p: “Ta làm sao biể t đượ chứ?”

Dương Triệu Cơ bên kia cười lạnh, nói: “Vừa nắ chẳng phải người nói đờ trong nội đường đờ u là của người sao? Giờ nợ này lật ra rờ i, có nên tính là của người không? Sao có thể nói “Ta làm sao biể t đượ”?”

Thắ m cô đờ mắ t, tức giận mắ ng: “Không sai, ta biể t, chỉ không muố n nói ra thôi. Lúc lão gia tại thề, kiệm ăn kiệm tiêu, Thắ Ngọc Linh ta cũng không hoang phí gì, nhưng các người nói coi, có người nào trong các người không ăn sung mặc sướng? Cứ thề ăn rỏng của lão gia, khiể n lão gia tức chề t, còn dám nói lời này?”

Dương Triệu Cơ thắ y nàng quậ lại, không kìm đượ đứng phắ t dậy, quát: “Người...”

Ngô Tứ bên kia cười lạnh, nói: “Hét cái gì? Mới lúc nắ ai nắ y đờ u sợ đượ chia ít, hận không chiể m đượ nhiề u, giờ thì người nào cũng sợ bị chia nhiề u, chỉ mong dính ít thôi. Có phải lại muố n đánh nhau tiể p?”

Người trong Lục Hợp môn nghe gã mĩa mai, không khởi đờ ng loạt giận dữ nhìn gã, nhưng đã không rảnh mà chắ p nhật việc gã chầm chích nữa rờ i, vẫn tranh luận không thôi, biện bác chẳng ngừng. Còn đàng ô n ào à m i, bỗng nghe người đứng đầ u ba gã mặt mày âm trầ m ngồ i đầ u đờ ng mở miệng: “Hơn chín chục vạn lượng bạc này Cù lão đầ u tiêu vào đâu hể t rờ i? Ăn hể t sao? Hay nuôi mắ y trăm cô vợ nhỏ, sinh mắ y ngàn đờ con hoang? Toàn bộ tiêu tán hể t rờ i?”

Giọng gã sắc nhọn, những người ngồi đây đều là đế n đòi nợ, có điề u không ai như gã, ăn nói quá đáng tới vậy! Người của Lục Hợp môn tuy tức tồ i nhưng nhấ t thời điề u không muố n mở miệng, miễn dính vào, vẫn là Lãnh Siêu nghe mà nổi giận quát: “Người lộng ngôn cái gì? Nghĩa phụ ta sao có thể là hạng người á y!”

Kẻ kia sắc giọng nói: “Thê nghĩa phụ ngươi là hạng người gì? Người lão thiế u nợ đâu phải chỉ là tài chủ, còn có bao nhiêu người buôn bán”, rồ i chỉ xung quanh, “bán vải, bán yên ngựa, bán lương thực, hắ c hắ c, Cù lão đầ u mua danh chuố c tiế ng cả đời, ché t rồ i vẫn lộ đuôi cáo. Đời này lão số ng vui vẻ, nhưng má y chủ nợ còn đây biế t số ng ra sao? Lầ n này lão qua đời, thật cao minh ha!”

Lãnh Siêu tức đế n nổi há mồ m líu lưỡi, nhưng nhấ t thời không phản bác đượ c gì. Bỗng có một giọng nói nhẹ nhàng cất lên: “Lãnh huynh, có thể đưa sổ nợ cho tôi xem qua chắ ng?”

Giọng nói đó nhẹ nhàng, nhàn nhạt, trong tiế ng ô n ào, â m ã càng hiện ra khí vị chắ ng dính mùi khói súng. Sổ sách đang ở trong tay Lãnh Siêu, hắ n dối nhìn thì thấ y thiế u niên ban nãy đọ c thuộc Lục vấ n đang cười với mình. Không biế t vì sao hắ n sinh lòng tín nhiệm, lườm ba kẻ mở miệng nhục mạ nghĩa phụ mình một cái rồ i đưa hai cuố n sổ qua. Chúng nhân â m ã nửa ngày, còn chưa nghĩ tới việc xem kĩ sổ kia, thấ y có người muố n lật xem nguyên có của trận ô n ào này thì điề u nhấ t loạt ngậm miệng. Mọi người chỉ thấ y thiế u niên nợ lật từng trang, từng trang, xem xét kĩ lưỡng. Bìa cuố n sổ màu lam, bên trên có dán giá y vàng, trang bên trong hơi vàng, đặt trên bàn gỗ hò ng mộc, đôi tay câ m sổ của thiế u niên càng nổi nét nhàn nhã. Đám người ba mồ m bắ y miệng định cất tiế ng hỏi nhưng thấ y thầ n thái chuyên chú của thiế u niên thì đành ngậm miệng. Toàn đường rồ i ren, thấ y thiế u niên vào lúc thê nguy cực loạn như vậy mà chỉ tỉ mỉ xem hai cuố n sổ. Cho tới trang cuố i cùng, hắ n mới than nhẹ một tiế ng: “Không sai, một mục cũng không sai,

Cù lão gia không hề tiêu một đồng nào cho bản thân, tới cả sản nghiệp của riêng mình cũng bỏ cả vào, đáng kính, đáng xót xa!”

Chúng nhân không biết hắn đang nói gì, ngậy người nhìn hắn. Lại thấy hắn ngược mắt nhìn Thẩm cô cô, Cù Vũ và ba người Quách, Lưu, Dương, nói: “Kẻ hèn có một thỉnh cầu quá phận, không biết chư vị có chấp thuận hay chẳng... Chư vị có thể nhượng lại hai cuốn sổ này cho tại hạ không?”

Trong đường òa lên: Đây là ý gì? Trong hai cuốn sổ này toàn là nợ của Cù Bách Linh, có người lại ngốc đến độ đi mua lại nợ của người khác sao?

Cù Vũ cho rằng kẻ này làm trò, hậm hừ hỏi: “Nhượng lại? Người có biết sổ nợ này trị giá bao nhiêu không?”

Thiếu niên kia cười nhạt. “Tôi biết, nguyên giá tự nhiên là nguyên giá.”

Lý Bạt Tương tựa như đã nhìn ra điều gì đó, đột nhiên xen vào hỏi: “Huynh đệ là ai? Từ đâu tới?”

Thiếu niên lãnh đạm liếc nhìn Lý Bạt Tương rồi gật đầu cười với chúng nhân. “Tại hạ họ Dục, dục trong “du dục⁽²¹⁾”, tới từ Hoài Thượng.”

Thẩm Phóng nhìn mọi người trong phòng, chỉ thấy sắc mặt ai nấy nhợt nhạt thời đề u trở nên cổ quái. Mấy chủ nợ nhỏ thì háu hế sắc mặt mù mờ, không biết là chuyện gì; sắc mặt Ngô đại thiếu gia của Bán Kim đường thì có chút phức tạp, như bị người ta đánh mạnh một phát, phải cố làm như trấn định; Hồ Thập Dao thì sùng sốt, trên mặt lộ vẻ bội phục; Ngọc Tê Tử đằng kia vuốt vuốt râu, nhìn vào mặt Dục Liễm; sắc mặt Lý Bạt Tương quái dị nhợt, nửa xem thường, nửa bực bội, từ lâu hắn đã biết trên Hoài Thượng

có một đám người như thế, chí hướng ngu muội ngoan cố, không thông thời thế, lấy việc bảo vệ biên cảnh, vỗ yên dân chúng làm khẩu hiệu, xả thân liều mạng, loại hành xử này vốn không hợp với tính khí của thương nhân, cho nên trong lòng có chút xem thường bọn họ; có điều, sự tôn tại của loại người này cũng gọi lên trong lòng hắn một chút nghi vấn về giá trị tôn tại của bản thân, cho nên trên mặt có nửa phần là bực bội. Chỉ có trên mặt Lãnh Siêu là lộ vẻ kính phục, hình như đã từng nghe nghĩa phụ hắn kể về những nhân vật, những sự tích của Hoài Thượng.

Người lên tiếng đương nhiên là Dục Liễm. Lại thấy Dục Liễm xoay qua Cù Vũ, cười, nói: “Tại hạ có đỗ hai cái xe bên ngoài, trong xe có mấy cái rương vật phẩm, không biết có thể nhờ người của quý phủ chuyển vào không?”

Cù Vũ vốn không quen nghe người ta sai khiến, nhưng thấy hắn ngữ khí hòa nhã, khẩn khoản nhờ vả, không cách nào cự tuyệt, bèn ngán ra một lát rồi khoát tay, lập tức có thủ hạ ra ngoài khiêng vào. Những người đang chắn cửa trông thấy thân sắc mọi người đều ngượng ngùng tránh đi. Cửa kéo kẹt mở, ánh sáng bên ngoài chiếu vào, mọi người đều có cảm giác hơi hoa mắt. Có người không rõ vì sao bỗng tiếng thở nhẹ, tựa như được thả lỏng. Duy có ba người ngồi bàn đầu phía đông hình như không thích ánh nắng, thấy ánh nắng hé rạng màn tối bèn “hừ” một tiếng, dường như không hài lòng.

Thứ Dục Liễm đem tới khá nặng, Lục Hợp môn phải viện tới bảy, tám tráng hán mới lần lượt mang lên được. Chúng nhân nhứt loạt nhìn vào, thấy đang được khiêng lên là hai cái hòm sắt, không quá to nhưng có vẻ rất nặng, hai gia đình to khỏe khiêng chúng rõ ràng rất vất vả. Thứ đằng sau thì được dùng vải bọc kĩ, mở ra thì là sáu, bảy chục bao bọc bọc, không cần xem kĩ mọi người cũng biết thứ chứa bên trong là bạc trắng. Tuy không biết bạc này tới từ đâu, đem

lên có ý gì nhưng trong mắt ai nãy như nắng hạn gặp mưa rào, hiện chút mừng rỡ. Chỉ là không biết trong hòm sắt là thứ gì, mọi người không khỏi nhát tẽn nhìn đăm đăm vào cái hòm đó.

Chỉ thấy Dục Liễm đứng dậy, cười mà bước tới giữa phòng, cầm chìa khóa mở khóa hai cái hòm rồi nhẹ nhàng nâng nắp hòm, bên trong còn phủ một tầng vải vàng. Xung quanh nín thở, thấy Dục Liễm vén lớp vải mềm cuối cùng, lộ ra thứ chứa bên trong. Đại đa số chỉ có cảm giác chưa kịp nhìn được gì thì đã bị ánh vàng dội vào mắt, óng ánh sáng rực, ai nãy đều không khỏi kinh ngạc “ồ” lên một tiếng. Thì ra trong hòm chắt đầy vàng ròng! Thật ra mà nói, ngòi đây chẳng ai nghèo cả, nhưng dù có là Ngô Tứ của Bán Kim đường, Hồ Thát Dao của Ngũ Hành đạo, chỉ e cả đời chưa từng thấy nhiều vàng đến thế, mà toàn là vàng thật, bạc thật, không chút giả mạo. Dục Liễm lại mở bao đựng bạc, có mấy thỏi bạc lăn xuống đất, trắng bạc thích mắt, bao nhiêu người nhìn thấy đều cảm thấy tim ngừng đập. Mới rồi nghe về số nợ nần Cù Bách Linh để lại, có mấy người gằn như cảm thấy mình như đã chết, lúc này tựa như sống lại.

Sau cùng, Dục Liễm lấy từ trong người ra một xấp giấy, chính là thứ thời bấy giờ gọi là “giao kèo”, tức cái hậu thế gọi là ngân phiếu, hắn rút ra một tờ đưa cho Lý Bạt Tương, cười, nói: “Lý huynh, đây là phiếu của hiệu Bảo Thông của Lâm An, huynh nhìn xem, có tin được không?”

Trên phiếu ghi giá trị một nghìn lượng. Lý Bạt Tương vốn có đôi mắt sắc bén, nửa đời người làm việc với mấy thứ này, nhìn một cái liền biết không phải hàng giả, lập tức gạt đầu. Ai nãy đều không khỏi đoán xem xấp giấy trong tay Dục Liễm kia đáng giá bao nhiêu. Lại thấy Dục Liễm khom người, cầm một thỏi vàng lên, đề lên xấp ngân phiếu rồi ôn tồn hỏi: “Không biết mấy thứ này có mua nổi nợ của Cù lão anh hùng chẳng?”

Nói rồi, hắn cười nhạt, nhìn sang Cù Vũ. “Vàng ròng tổng cộng một vạn một ngàn bảy trăm ba mươi lượng tròn, bạc ròng sáu vạn ba ngàn lượng, ngân phiếu của hiệu Bảo Thông của Lâm An, hiệu Thông Tế của Hợp Phì tổng cộng mười một vạn lượng. Không biết cộng vào đổi được bao nhiêu quan ngân?”

Lý Bạt Tương duỗi ngón tay sờ xem độ tinh khiết của thỏi vàng. Phải biết thời bấy giờ loạn lạc đã lâu, vàng quý tiền rẻ, một lượng vàng đủ đổi được gần ba mươi lượng bạc trắng. Chỉ thấy Lý Bạt Tương nhẩm tính một lát, cười, đáp: “Tổng cộng đổi được đến ba mươi chín vạn lượng bạc.”

Dục Liêm quay đầu sang nhìn hắn một cái, tủm tỉm, hỏi: “Thật sao?”

Lý Bạt Tương đỏ bừng mặt. Bản mặt này của hắn, đông luyện tam cửu, hạ luyện tam phục⁽²²⁾, từ khi làm chương quỹ đến nay chưa từng đỏ mặt, nhưng cái lờm kia của Dục Liêm lại như khiến hắn không chịu nổi. Bỗng nghe bên cạnh có người cười giễu, một người khác thấp giọng nói: “Lý chương quỹ, ông là người làm ăn, cũng là chủ nợ, đòi nợ thì được nhưng cũng phải hợp tình hợp lý, không thể dìm hàng ép giá. Để tôi nói, món hàng này, đổi sang quan ngân thì bốn mươi ba, bốn mươi bốn vạn lượng cũng là công bằng, hợp lẽ trời. Ba mươi chín vạn lượng? Hắn không phải như ông nói đâu.”

Trong mắt Lý Bạt Tương bừng nộ, quay đầu lại nhìn, thấy người cười là Ngô Tứ, mở miệng lại là Hồ Thát Dao nhưng cũng không tiện phát tác. Thảm Phóng ở bên cạnh thàm thì với Tam Nương: “Hồ Thát Dao kia nói năng công bằng, xem ra còn xứng với hai chữ ‘anh hùng’.”

Trong lúc Thảm Phóng thàm thì, Dục Liêm đã về chỗ, bung trà, uống một ngụm, khẽ khàng thở ra một hơi. Bên này hắn không vội,

bên kia ai nãy đề u gáp gáp. Tròng mắt đen, bạc trắng xóa, mắt thấy giáy nợ trong tay đã đi tong, đột nhiên lại xuất hiện một khoản tài vật lớn chừng này, ai nãy đề u giật thon thót. Ưng xong má y ngum trà mới nghe Dục Liễm nhàn nhạt nói: “Bảy năm trước, việc tài vụ trên Hoài Thượng mới lập, tại hạ có may mắn quen biết Cù lão anh hùng. Cù lão tính tình hào hiệp, thấy nghĩa quân Hoài Bắc nghèo khổ, mới gặp đã tặng luôn ba chỗ sản nghiệp, phong thái ngày ấy, tới nay khó quên, tình ấy nghĩa ấy, người của Hoài Thượng ai nãy ghi tạc, làm sao dám quên?”

Mọi người không ngờ hấn tuổi còn trẻ mà lại thông dong kể chuyện xưa, nhưng bạc là của hấn nên cũng đành nhẫn nại lắng nghe, huớng chi việc của Hoài Thượng trước giờ muôn kiểu độn đại, rất thâm bí, mọi người cũng thực có hứng nghe.

Chi nghe Dục Liễm tiếp tục kể: “Các năm sau đó, quyền tặng của Cù lão anh hùng ngày một nhiều, tại hạ cũng từng má y bận trong lòng không yên, nhưng Cù lão đớ i với việc trong gia môn...”, hấn liếc người trong Lục Hợp môn một cái, hơi ngừng lại, “... trong lòng không vui. Người nói: “Sản nghiệp này là do một tay ta gây dựng, đáng tiếc, đám môn hạ đã quen an lạc, chỉ biết tranh chấp, khiến lòng muôn truyên Lục Hợp môn đã nguội lạnh.” Người cũng thường nói: “Do ta mà có, vì ta mà mất, ta có gì phải tiếc hận?” Từ đó về sau, Hoài Thượng càng được Cù lão tiếp trợ nhiều hơn. Má y năm nay, Lương Hưng ở Hà Nam, Sở Tướng quân ở Tương Phàn, Dữu Bất Tín ở Tô Bắc sở dĩ còn có thể gian khổ tranh đấu, thủ vững không lui, bảo vệ được một phương lãnh thổ, cho trăm họ ven sông Hoài có cơ hít thở, tâm sức và tài sản Cù lão anh hùng góp vào đó thực là đại công. Đặc biệt là hai năm gần đây, Hoài Thượng khó khăn, ngài vẫn đề u đặn tặng tiền tài tới, tôi chỉ e gia sản Cù lão đã hết sạch, đây đa phần là vay mượn. Cù lão không chịu nói, tôi cũng không tiện hỏi, chỉ thàm hứa với ngài một câu: “Nghĩa quân

Hoài Thượng tuy nghèo nhưng quyết không thể lụy tới Cù lão anh hùng vay nợ tứ xứ, làm nhục tới thanh danh.” Tôi nhận được tin, biết mấy năm nay Cù lão anh hùng cũng có mấy bận làm ăn, mua vào không ít sản nghiệp, chẳng qua thu vào thì ít, chi ra quá nhiều, người làm thì ít mà kẻ tiêu lại lắm, không phải Cù lão định nợ các vị mà không trả, quả thực là vì nhât thời dính dáng quá nặng. Nửa tháng trước, ngài còn nhờ người chuyển lời, nói tâm lực mệt mỏi, hỏi xem tôi còn có khó khăn gì không. Qua một thời gian nữa, chỉ sợ mình sẽ phải để lại cho tôi chút phiền hà. Tôi liền biết Cù lão anh hùng đã không chớng đỡ được nữa, sắp khuất núi rồi, nhưng không ngờ sự tình lại tới nhanh thế này.”

Dứt lời, hấn buông tiếng thở dài, nhìn di ảnh của Cù Bách Linh treo trong nội đường, nhât thời không nói gì nữa. Chúng nhân vốn không biết còn có đoạn ản tình này, thì ra ngân lượng được dùng như thế, mọi ánh mắt đều dõi theo cái nhìn của hấn về phía di ảnh. Chỉ thấy trong bức họa là một lão nhân quảc thước, nét mặt góc cạnh, hai bên mép hơi trễ xuống, ánh mắt nhân từ, tựa như chết rồi mà vẫn lo buồn cho thế sự, có điều đôi mắt này của lão nhân thể hiện sự dứt khoát, kiên định, vững vàng, không chịu cúi đầu.

Tam Nương nhìn vào đôi mắt của lão nhân, lại nhìn sang Dục Liễm, thấy khuôn mặt Dục Liễm không chút biểu cảm. Nàng nhìn xuống đôi tay hấn, thấy Dục Liễm tuy vẫn nhân sức kém song đôi tay lại không nhỏ, nhưng gầy, năm ngón tay trắng nhưng cũng thẳng, cứng, vững vàng, chắc chắn, đó hẳn là đôi tay không dễ dàng chịu vấp lạy. Khỏe miệng hấn cũng hơi trễ xuống, thần sắc khác với vẻ bình đạm thung dung ngày thường.

Trong nội đường có người khẽ thở dài. Từ sau khi biết Cù Bách Linh qua đời, chúng nhân cơ hồ đều nghĩ tới tiền của mình trước tiên, sự yên ổn, lòng lo lắng đều dồn cả vào đây, tới tận lúc này

mới thực sự nhớ tới người đã khuất, tới dáng vẻ Cù Bách Linh lúc sinh tiền, tới giao tình giữa mình và Cù lão, có người đã đổ hoe mắt. Không nói đâu xa, Cù Bách Linh là người có công lớn với thành Lạc An. Năm đó, quân Kim xuống phía nam, đi qua đất này, biến nơi đây thành một mảnh đất tàn, sở dĩ Lạc An không gặp phải tai họa bị hủy hoại hoàn toàn là nhờ vào công lao kháng địch của Cù Bách Linh cùng Bát Tụ quân, chỉ một lần ấy không biết đã bảo vệ được bao nhiêu bách tính. Người bình thường còn biết lẽ phải quấy, lúc này họ đều vứt bỏ lợi ích trước mắt, trông tới di ảnh, không khỏi lần đầu tiên trong đời dấy lên cảm giác lão nhân kia, cái lý tưởng kia, lòng kiên trì kia hóa ra đã từng ở gần mình như thế.

Bỗng nghe Dục Liễm than khẽ: “Nay Cù lão anh hùng đã cười hạc về Tây, nghĩa quân Hoài Thượng tôi tuy không dư thóc gạo, không thừa vải vóc nhưng cũng không thể để tổn hại đến thanh danh của Cù lão. Bởi thế, vàng bạc ở đây chính là tôi thay mặt nghĩa quân đem tới trả nợ.”

Mọi người không ngờ món nợ này thật sự có thể giải quyết, chỉ thấy Dục Liễm nghiêng đầu qua gật đầu với Thẩm Phóng, lại liếc sang chỗ bạc bên kia, Thẩm Phóng lĩnh ý, đi tới bên hòm vàng, túi bạc giữa nội đường.

Dục Liễm quay sang mỉm cười, nói với Thẩm cô cô: “Làm phiên phiên, nơi đây có cân tiêu ly không?”

Cân tiêu ly là công cụ để cân bạc. Thẩm cô cô vội đáp: “Có” rồi quay sang gật đầu với Lãnh Siêu, Lãnh Siêu chạy như bay đi lấy. Dục Liễm đọc: “Nợ, Dương Chính Hòe ngoài cửa đông một nghìn năm trăm ba mươi lượng”, sau đó đưa ánh mắt xuống tìm hỏi, liền thấy có một hán tử áo xanh đứng dậy, tiến lên, khom lưng hành lễ, Dục Liễm bèn quay sang gật đầu với Thẩm Phóng.

Người tới đây ai nấy đều mang theo biên lai Cù lão môn chủ lập lúc xưa, người này cũng không ngoại lệ, lập tức đưa lên. Thâm Phóng nhận lấy, cùng mấy người Quách Thiên Thọ, Dương Triệu Cơ kiểm chứng, thấy không có gì sai, Lãnh Siêu liền gọi hai người trong phòng sổ sách của Lục Hợp môn tới cân bạc giao trả.

Một nghìn năm trăm lượng không phải con số nhỏ, Dương Chính Hòa nợ là ông chủ tiệm may y phục, món tiền này là Cù lão gia đặt may áo đông cho nghĩa quân Hoài Thượng mà nợ lại. Dương Chính Hòa vốn mang theo hai đồng bạn tới, không vì gì khác, chỉ để lấy lòng can đảm, chẳng ngờ hôm nay lại lấy được bạc về. Hắn bèn gọi hai người kia đem mấy bao bọc xuống, Thâm Phóng cũng đã ghi rõ “thanh toán xong” trên phiếu nợ, Dương Chính Hòa cũng ký nhận, vốn thế là xong, bỗng thấy hắn đi tới cửa thì ngập ngừng một lúc rồi dứt khoát quay lại.

Thâm Phóng nghi hoặc hỏi: “Còn có sai sót sao?”

Dương Chính Hòa lắc đầu, đi tới trước linh vị của Cù Bách Linh, mắt rơm rệ, cung kính dập đầu trước di ảnh ba cái, sau đó mới lui đi.

Chủ nợ kế tiếp không có mặt. Người tiếp sau cũng theo thế mà tới nhận tiền. Những chủ nợ nhỏ này quá nửa là buôn gạo, buôn vải, buôn mã cụ, buôn tạp hóa, Thâm Phóng tuần tự giải quyết. Những người nợ nhận được tiền xong, đa số cũng tới trước linh vị Cù Bách Linh hành lễ rồi mới đi. Cù Vũ ở một bên ngậy ngấn nhìn, hắn một mực coi bá phụ là cứng nhắc, bảo thủ, cho tới giờ mới thật sự nhìn rõ con người lão, cũng là lần đầu tiên nhận ra thế nào gọi là hành xử của bậc trượng phu, thế nào gọi là để phúc cho dân. Có người lúc dập đầu trước linh vị Cù Bách Linh còn nói: “Lão anh hùng, lúc còn sống ngài đã giữ cho một phương được bình an, khuất rồi ắt thành oai linh một phương. Lúc trước tôi máng ngài chính là có

mắ t như mù, trách lâ m ngài rô i! Nê u không có ngài hào kiệt bậc â y, bọn kiê m chút tiê n mọn chúng tôi biê t phải làm sao? Chẳng đỏi đượ bình yên thì thôi, còn không bị người ta cướp bóc khi nhục ư?” Nói rô i, ý thẹn dâng lên, y tự bậ tai hai cái thật mạnh rô i mang hai má sung vù mà đi ra.

Người bên cạnh thấ y thê cũng không khỏi nghiêng mình kính nê, lòng người trong Lục Hợp môn lúc này càng phức tạp, Lãnh Siêu một mực nhê ch môi. Hoàn nợ cho mấ y chủ nợ nhỏ này khá phiê n phức, xử lý suố t một, hai canh giờ mới xong. Sau đó, trong nội đường vắ ng hắ n. Tâm tình Lãnh Siêu tựa hồ tồ t hơn nhiê u, chủ động mở hê t các cửa sổ bôn phía. Đúng lúc trời có nắ ng, một vạt nắ ng xuyên mây đen chiế u vào, mọi người mới nhận ra giờ đã quá ngộ.

Dực Liễn dường có chút mệt mỏi, hỏi Thẩm Phóng: “Thẩm huynh, tổng cộng đã thanh toán đượ bao nhiêu? Còn lại bao nhiêu?”

Thẩm Phóng ngắ ng đầ u, nói: “Tổng cộng đã trả hơn mười ba vạn một nghìn lượng. Còn có vài khoản nhỏ, chủ nợ chưa tới, khoản này tôi đã bảo người bỏ riêng ra một bên rô i, đỏi các chủ nợ đó tới lấ y. Bạc, vàng, ngân phiế u còn dư cộng cả vào hắ n còn ba mươi bảy, ba mươi tám vạn lượng.”

Dực Liễn “a” một tiê ng, nhìn bóng chiê u ngoài cửa, khê thờ dài. “Còn lại đầ u là khoản lớn.” Hắ n nhìn trong phòng một vòng, xem sổ rô i từ tồ n hỏi: “Bình Dương quán, Ngọc Tê Tử đạo trưởng, bôn vạn lượng tròn?”

Ngọc Tê Tử bên kia gậ đầ u.

Dực Liễn lại hỏi: “Ngũ Hành môn, Hồ Thấ t Dao, tám vạn năm nghìn lượng tròn?”

Hồ Thấ t Dao cũng điê m tĩnh gậ đầ u.

Dục Liêm lại nhìn sang Ngô Tứ. “Bán Kim đường, tổng cộng bảy vạn lượng?”

Rô`i liế`c mắ`t qua, nhìn Lý Bạ`n Tươ`ng. “Lưỡ`ng Tươ`ng tiề`n trang, mười một vạn lượng tròn?”

Hai người nọ gậ`t đầ`u công nhận. Cuô`i cùng Dục Liêm mới nhìn sang bàn ba người sắ`c mặt âm trầ`m bên kia, nhú`u mà`y hỏi: “Trươ`ng Ngũ Tầ`ng, Cồ` Cự, Vu Hiế`u Mồ`c, cộng lại mười bảy vạn lượng, ở đây tổng cộng có sáu khoản nợ, đầ`u quy hế`t vào tên các vị sao?”

Ba người kia cười cười, kẻ đứng đầ`u đắ`p: “Không sai!”

Dục Liêm nhú`u mà`y, nói: “Bạ`c dư ba mươi tám vạn lượng, còn nợ bô`n mươi bảy vạn năm ngàn lượng. Món này tính sao đây?”

Hắ`n nhìn chúng nhậ`n, khế` than, nói: “Các vị có thể chịu chút thiệt thòi chắ`ng?”

Lời hắ`n nói ra, người có mặt không ai tiế`p lời, rồ`t cuộc liên quan tới số` tiề`n lớn thề` này, lại là việc của bao nhiêu người, không một ai chịu lỗ` mắ`ng tiế`p lời. Kỳ thực, ngay từ đầ`u mọi người đã nhận ra, tuy số` bạ`c hắ`n mang tới lớn nhưng muô`n trả hế`t một lượt, e rắ`ng không đủ. Có điề`u, hắ`n trả tiề`n cho chủ nợ nhỏ trước là việc trườ`ng nghĩa, mọi người cũng không tiện mở miệng. Hồ`i lâu, Lý Bạ`n Tươ`ng lắ`m bắ`m: “Chịu thiệt, chịu thiệt thề` nào? Ai lại chịu thiệt?”

Tay mặt mà`y âm trầ`m bên kia cũng nói: “Dựa vào đâu mà phải chịu thiệt? Thiế`u nợ trả tiề`n, thiên kinh địa nghĩa. Ngạ`i bắ`t bình thì chó` có thò` đầ`u ra, thò` đầ`u ra rô`i thì phải làm cho công bắ`ng!”

Giọng của gã cực kỳ sắ`c nhọn, khá như`c lỗ` tai, Thắ`m Phó`ng nhìn gã, chỉ thắ`y người vừa nói gương mặt không thiế`u nét thanh tú

nhưng dưới bóng nắng chiếu vào cửa, khuôn mặt đó lại có chút xanh xao, tới cả tia nắng len qua khe cửa sổ rọi lên người hẳn dường như cũng không xua nổi vẻ âm lãnh trên người gã. Trong ánh nắng, bốn phía xung quanh tro bụi lượn lờ, càng làm nổi bật dáng hình kỳ dị của ba người. Thẩm Phóng chỉ cảm thấy giọng gã khó nghe, trong những người ngồ i đây không thiêu cao thủ, thanh âm vừa lọt vào tai thì không khỏi rung mình cả kinh: “Âm trâm trúc?” Thứ nội công hiếm thấy này còn có người luyện sao? Giọng của người này chói tai như thế, xem ra đã chìm đắm vào môn này không dưới ba chục năm, lẽ nào Văn gia ở Hồ Châu, Giang Nam cũng cử cao thủ tới?

Dục Liễm nhìn chăm chăm vào ba người nợ, chẳng nói chẳng rằng.

Ba người kia bị hẳn nhìn tới phát cáu, lại chẳng biết là chuyện gì, hồ i lâu, kẻ đứng đầu giận dữ nói: “Người có tiền thì trả tiền, không có thì mở miệng, cứ nhìn bọn ta mãi làm gì?”

Dục Liễm vẫn lãnh đạm nói: “Tiền thì một mình tôi không trả nổi rồi. Nhưng nợ ân tình của Cù lão anh hùng không phải chỉ có mình tôi, còn có một người, lúc này hẳn người đó nên tới rồi.”

Mọi người lấy làm kỳ lạ, nghĩ không ra còn có người nào giống như hẳn, coi tiền như rác, ra mặt nhận lấy nợ của người đã chết. Chỉ thấy Dục Liễm nhìn ra bên ngoài, hẳn giọng gọi: “Chu cô nương, cô cũng tới rồi chứ?”

Mọi người nhât tề nhìn ra cửa, xem xem là người nào. Bỗng nghe từ ngoài cửa có giọng nữ nhân vang lên: “Tới rồi!”

Đó là một giọng nói rất dễ nghe, mềm mại, uyển chuyển, nàng chỉ nói có hai từ nhưng những người ngồ i đây nhât tề thời đều có cảm giác xuân ấm hoa nở. Thẩm Phóng cùng Tam Nương nhìn nhau,

cảm thấ y giọng này rấ t quen. Thì ra Dực Liễn còn sắ p xế p cả người khác? Chu cô nương? Vị Chu cô nương này là ai?

Chỉ nghe cửa ngoài sảnh “két” một tiế ng, cánh cửa đố vô n được khép hờ lúc má y chủ nợ nhỏ rời đi, bây giờ đã được mở toang. Người mở là một lão nhân đầ u bạc, khuôn mặt đầ y những nếp nhăn hắ n sâu, nhìn không ra tuổi tác, mái tóc bạc buông dưới ánh nắ ng, mông lung mê man. Chúng nhân nheo mắ t nhìn ra ngoài, bên ngoài, ánh nắ ng khe khắ t, mây đen ướm mặt trời, một vạt nắ ng vừa vịn trái ở cửa trước Vĩnh Tế đường, cũng không phải là quá rục rờ. Lúc này, một mỹ nhân đang thông thả bước lên, mỗi bước như tá u thành nhạc điệu. Ánh dương chiế u trên người nàng tựa như số ng dây, từng chùm, từng chùm nhảy múa. Còn bóng nàng buông trên mặt đấ t thì sao? Trông nó như một bức họa do mực loã ng loang thành, thì ra có người đẹp tới mức ngay cả cái bóng cũng mang một thứ thầ n vận. Nàng còn chưa lên hế t bậc nhưng các loại thanh, sắ c, vị dường như đầ u đã toát ra rồ i. Người như thế hình như trời sinh đã như từ trong âm nhạc bước ra, từ trong điệu múa mà tới, từ trong bức họa bước ra ngoài.

Cù Vũ cảm thấ y như ngừng thở, nhìn ra ngoài cửa với vẻ không tin nôi. Người nọ bước lên thề m có má y bước mà bước nào bước nắ y đầ u như gõ vào lòng hắ n. Kề đầ n, mỹ nhân nọ đã tới cửa, mũi ngọc răng tră ng, mắ t trong miệng đẹp. Thì ra nàng là Chu Nghiê n! Thẩ m Phóng và Tam Nương nhìn nhau, đây là lâ n thứ hai Thẩ m Phóng gặp Chu Nghiê n, vẫn không nén được cảm giấ c hít thở căng chặ t, cảm thấ y trên người nữ nhân này thật sự không chỗ nào không đẹp. Tam Nương Tử vô n tự tin về nhan sắ c, lúc này không khỏi tự than, nghĩ: Nề u chỉ luận về dung mạo, mình cùng nàng có khoảng cách quá xa. Chỉ không hiểu sao lúc này con người điể m lệ vô ngầ n á y lại tới đây?

Lại thầy Chu Nghiên đứng ở cửa, đôi mắt đẹp nhìn người trong phòng một lượt rồi dừng lại ở Dục Liễm, cười, hỏi: “Thiếp đến muện sao?”

Giọng nàng quả thật rất êm tai, người nghe đây ai nấy chỉ hy vọng nàng nói thêm vài từ, tựa hồ chỉ có mình Dục Liễm là có thể bình thần nhìn vào vẻ diễm lệ của nàng, mỉm cười với nàng, nói: “Không muện.”

Chu Nghiên nghiêng đầu, nói: “Lão Đông, dâng hương!” Lão nhân đứng bên cạnh nàng liền tới trước linh vị, thắp ba nén hương. Chu Nghiên tới trước bàn thờ, uyển chuyển vái cái thứ nhất, sau đó tới cái thứ hai, sau cái thứ hai là cái thứ ba, hành lễ cung kính. Vái xong, nàng hỏi Cù Vũ: “Vị này là Cù công tử chăng?”

Cù Vũ gật đầu. Chu Nghiên khẽ than: “Xin nén đau thương!” Nói xong, không đợi người khác phải mời, nàng đi tới một cái bàn tròn ngả giữa nội đường. Cái bàn đó là chỗ vừa này Thẩm Phóng trả nợ, ngay cạnh hai cái hòm vàng. Nàng vừa nghe, ánh vàng sắc bạc ánh cùng dung nhan nàng, trong nội đường toàn là kẻ từng trải trường đời, vậy mà nhất thời vẫn không khỏi ngẩn người.

Chỉ nghe Chu Nghiên hỏi Cù Vũ: “Cù công tử, các vị nghe đây đầu là chủ nợ?”

Từ lúc nàng xuất hiện, Cù Vũ như không khỏi nói đầu óc, tự há cũng phát hiện ra nhưng càng phát hiện lại càng khó khỏi chế, càng mất tự nhiên. Chu Nghiên vừa mở miệng, há đã bắt giác lộ vẻ chăm chú lắng nghe, vội vàng gật đầu, đáp: “Đúng vậy.”

Chu Nghiên hỏi: “Phải chăng Cù lão anh hùng sinh tiền có không ít nợ vay chưa kịp trả?”

Nói rõ`i, nàng đưa cặp mắ`t mỹ diệu của mình quét lên khuôn mặt Cù Vũ. Cù Vũ bắ`t giác đỏ mặt, gậ`t đầ`u. “Đúng vậy.”

Chu Nghiên thờ` dài. “Tiểu nữ tên Chu Nghiên, ngày trước cũng từng có duyên gặp mặt Cù lão anh hùng. Ài, tiểu nữ cũng biế`t sinh tiề`n Cù lão còn nợ không ít khoản. Tiểu nữ ngày trước được người cứu giúp, tránh được một kiế`p nạn, một giọt ân tình, suố`t đời khó quên, hôm nay đặc biệt tới hồ`i báo.”

Nói rõ`i, nàng bảo với lão đầ`u: “Mở tráp.”

Lão đầ`u lắ`y trong lòng ra một cái tráp bạc dài không quá một thước, rộng không quá nửa thước, dày độ một tắ`c. Cái tráp đó rắ`t cũ, có điề`u hình dáng đẹp đẽ hiế`m gặp trên đời. Chỉ thắ`y Chu Nghiên đưa hai ngón tay ngọc vổ` vổ` lên tráp, miệng than thờ`: “Tiểu nữ không có gì khác, nhưng nữ trang thì có giữ chút ít. Nghe tin Cù lão anh hùng cười hạc về` Tây, nợ để` lại khá nhiề`u, sợ làm nhục đế`n thanh danh người cho nên không dám tự tàng, đặc biệt tới đây hoàn nợ. Tuy chỉ như muố`i bỏ bể, không giúp được nhiề`u, chỉ mong làm hế`t sức mọn thôi.”

Thẩm Phóng nhìn rõ` vị lão đầ`u kia là xa phu đạo nợ Dục Liễm phái cho Chu Nghiên, thề` nào cũng nghĩ không ra sao lại bảo hộ Chu Nghiên chạy theo tới Lục An. Mà cái tráp kia hắ`n cũng nhận ra, rõ ràng là châu báu do Lạc Hàn tặng, không biế`t tại sao lại nói là trang sức của Chu Nghiên? Hắ`n nhìn sang Dục Liễm, không rõ người này đang giở trò quý gì. Dục Liễm vẫn không lộ` vẻ gì, một ngón tay gõ nhẹ lên bàn, hoàn toàn không tỏ biểu hiện gì lạ. Chu Nghiên kia xuấ`t hiện quá đổi ly kỳ, những người ngô`i đây, kể cả hạng hào kiệt thô` lỗ như Hồ` Thắ`t Dao, hạng công tử tinh vi như Ngô` Tứ, hạng con buôn gian xảo như Lý Bạ`n Tường cho tới ba người âm trắ`m nợ của Văn gia, tới cả kẻ nông nổi như Cù Vũ, hạng già yế`u như Lưu, Dương, bao nhiề`u cặp mắ`t đầ`u chăm chú nhìn nàng. Chúng nhân ngại ngừng

nhìn mặt nàng rồi nhìn tay nàng, chỉ thấy tay nàng đặt trên cái tráp bạc hiện lên vẻ mềm mại khôn tả. Nàng có chút ngẩn ngừ, khuôn mặt đón ánh nắng, lại đứng giữa nội đường sâu rộng, không cất tiếng, trông như một bức họa. Chỉ thấy tay nàng nâng lên, nắp tráp đã được mở, lộ ra đồ bên trong. Bên trong tổng cộng có hơn chục ngăn, mỗi ngăn đều có vài món châu ngọc tinh xảo. Ngón tay Chu Nghiên lướt nhẹ trên những món châu báu ngọc ngà đó. Tuy không nói gì nhưng ngón tay kia như đang thở than.

Mấy món châu báu nợ được nàng chạm vào, tựa như có chút hơi người cũng trở nên sáng loáng. Chỉ thấy nàng cầm lên một chuỗi minh châu, khẽ ướm lên cổ mình, quả đúng là cổ trơn như ngọc, ngọc mượt như cỏ, chỉ nghe Chu Nghiên nhẹ giọng hỏi: “Chuỗi vòng này là trang sức thiếp thân thường đeo, nếu đem trả nợ cho Cù lão anh hùng, không biết gán được bao nhiêu?”

Chúng nhân không biết nàng hỏi ai, trong phòng không ai trả lời. Lại thấy ánh mắt nàng chợt di chuyển, chăm chú nhìn vào Hồ Thập Dao, cười, hỏi: “Vị tráng sĩ này, người nói xem, đáng bao nhiêu?”

Kẻ hào tráng như Hồ Thập Dao, sở cầu một đời duy có ngựa tốt, đao hay, mỹ nữ, ngoài ra không ham gì khác. Hắn cũng chẳng ngờ bao nhiêu khách ngó nghiêng, nàng lại hỏi có mỗi mình hắn, bất giác cảm thấy rất có thể diện. Huống chi trang tuyệt sắc giang hồ bậc này, quả thật hắn bình sinh ít thấy, sao chịu để mỹ nhân khinh thường, chỉ nghe Hồ Thập Dao nói: “Ta thấy chỉ ít phải được tám nghìn lượng.”

Ngồi đây có người buông tiếng than nhẹ, dường như cảm thấy hắn vung tay thật hào phóng. Chu Nghiên khẽ cười, nói: “Đấy là vị tráng sĩ này yêu mê, chuỗi vòng ngọc này, nói cao giá cũng được bốn, năm nghìn thôi! Tiểu nữ không dám chiếm phần hơn của

tráng sĩ, vị tráng sĩ này, chuỗi ngọc này gán sáu nghìn lượng tiền nợ của ngài có được không?”

Thẩm Phóng sững người, sau đó bừng hiểu, nhìn sang Tam Nương. Ngô ì đây chỉ e có hắ n và Tam Nương là thật sự ở ngoài cục diện. Tam Nương từng trải thế sự, Thẩm Phóng cũng xuất thân từ gia tộc lớn, đều là người có hiểu biết, cẩn thận nhìn, cảm giác ngọc kia tuy tốt, viên nào viên nấy bóng mượt nhưng bảo sáu nghìn lượng thì thật thái quá, nếu thật sự bán đi, gặp người sành sỏi sợ còn không được hai ngàn lượng. Có điều, vòng ngọc nợ đặt trên cổ Chu Nghiên liên khiến người ta cảm thấy đáng cái giá đó, đáng sáu nghìn lượng. Hồ Thát Dao nghe câu nói của Chu Nghiên, hào sảng cười. “Được, gán sáu nghìn lượng.”

Chỉ thấy Chu Nghiên sai lão đầu nợ đem chuỗi vòng ngọc tới bàn Hồ Thát Dao rồi lại cầm lên một đóa hoa ngọc, khẽ than: “*Minh châu mà lại quảng như ngói*, đóa hoa ngọc này, tiêu nữ tử muốn thỉnh giáo vị công tử này.”

Lần này nàng nhìn tới Ngô Tứ. Ngô Tứ thi thơ phong lưu, lòng sáng trí tỏ, biết rõ Hồ Thát Dao đưa ra một cái giá “hồ đồ”, nhưng nhìn nét diễm lệ của Chu Nghiên liên có thể hiểu cho hắ n. Trước giai nhân bậc này, hắ n cũng cam nguyện chịu chút thiệt. Chỉ nghe gã cười nhẹ, nói: “Kẻ hèn nhận đổi một ngàn năm trăm lượng.”

Hắ n là kẻ biết điểm dừng, cái giá đưa ra không thái quá như Hồ Thát Dao, chỉ hơn độ gấp đôi. Chu Nghiên mỉm cười, có ý cảm tạ rồi đem đóa hoa ngọc đó đẩy riêng ra, ẩn ước hướng tới Ngô Tứ.

Thẩm Phóng vô cùng kinh ngạc, thật sự không nghĩ Dục Liễm còn có chiêu này, hắ n biết rõ còn thiếu u gắ n chín vạn lượng bạc, liên nghĩ ra cách này, đây rành rành là thế cục mượn Chu Nghiên để bày ra, muốn đem số châu ngọc giá trị chưa đến ba vạn lượng bạc mà

Lạc Hàn tặng gán số nợ chín vạn kia, hai người bèo nước gặp nhau, Chu Nghiên cũng là người cô ngạo, ấy thế mà lại vui vẻ giúp hấn. Chu Nghiên kia thủ đoạn cực cao, từng món, từng món đề u được nàng bán ra, giá bán quả thật Thẩm Phóng ngày thường có nghĩ cũng không dám nghĩ đề n. Giọng nói của nàng có khi khen khi chê, lúc khen khiề n người ta như tắ m gió xuân, bất giác sung sướng; nhưng nếu đờ i phương ra giá thấ p, như Lý Bạt Tương, trên mặt nàng tựa hồ tỏ ra không tính toán, chỉ là trong mắ t nhẹ nhàng nguýt một cái, cái nguýt này như một nhát roi khẽ vụt lên mặt, khiề n ta không thể không một tát hắ n một nhát, một roi máu từa ra. Chỉ thấ y nàng ca ngợi hào khí của Hồ Thấ t Dao, mỉm cười nhận lấ y ý tứ của Ngô Tứ công tử, châm chích khẩu vị của Lý Bạt Tương, tới cả Ngọc Tê Tử bên kia cũng bị nàng một câu nửa lời bắ t lại, bán được một, hai cái ngọc bội với vòng ngọc. Có điề u, ánh mắ t nàng chỉ đảo qua ba người mặt mày âm trầ m ngồ i đầ u phía đông, trước sau không hề nhắ c tới họ, trong lòng tựa như cũng đang trầ m ngâm nhưng do chưa nắ m được tính khí của họ nên không tùy tiện mở miệng. Thẩm Phóng thấ y nàng chỉ bằ ng vài cử chỉ, động hay tĩnh đề u thu được lợi ích, chẳng mắ y chồ c, đờ trong cái tráp ngọc đã sắ p được nàng gán đi sạch, số tiề n đã lên tới gầ n tám vạn lượng bạc. Thẩm Phóng trong lòng bội phục, thầ m nghĩ: *Mỹ nhân tự cổ như danh tướng*, thì ra còn có thể giải thích thế này. Điều cười, giọng nói, cái đánh mắ t của Chu Nghiên có động có tĩnh, tiề n lui thích hợp, tính toán kĩ càng, chẳng hề thua kém tướng quân quyề t chiề n nơi sa trường.

Đờ trong tráp đã sắ p hế t, lúc này một người trong ba người mặt mày âm trầ m ngồ i đầ u đông đột nhiên mở miệng: “Chu mỹ nhân, nàng hỏi nầy giờ, vì sao không hỏi tới ba người bọn ta?”

Trong lời gã có ý trách tội. Chu Nghiên nhìn sang ba người nợ, vẫn chưa đoán ra tính cách, thân phận của họ, chỉ sợ nói quá sâu hay quá

nông đề`u không ổn, vẻ mặt không chút biểu cảm, đáp: “Nãy giờ tiểu nữ không thấy ba vị lên tiếng, không biết ba vị cũng có hứng thú. Ở đây còn ba món trang sức của thiếp thân, ba vị có muốn không?”

Người nọ lạnh lùng cười. “Nàng còn cái gì?” Nụ cười trên mặt gã đúng là miễn cưỡng, cười rồi cũng khiến người ta nhìn mà mất vui.

Chu Nghiên cười, nói: “Mấy thứ này đề`u không thật tốt, nói ra cũng chỉ còn cái tráp này, số` nợ trong tay ba vị là nhiều nhất, tiểu nữ không dám ao ước quá nhiều, ba vị xem rồi cho giá đi, sợ là cũng không gán được bao nhiêu.”

Gã mặt mày âm trầm nọ cười. “Nàng quên rồi sao, còn có một thứ nữa mà!”

Chu Nghiên sững số`t. “Còn gì nữa?” Vẻ sững số`t của nàng cũng toát lên ý vị kỳ hoa mới nọ, khí vận tuyệt mỹ, Cù Vũ nhìn mà tim đập mạnh.

Kẻ kia cười nham hiểm. “Còn người cầm tráp thì sao?”

Hai gã ngó`i bên cạnh liền nhướng mày cả cười.

Người ngó`i đây kinh ngạc, không ngờ kẻ này không nói thì thôi, nói ra thì ra ngoài khuôn phép, không biết Chu Nghiên sẽ đi`i đáp thế` nào.

Chu Nghiên đã biết người nọ có` tình gây sự, chỉ mang ác ý, nhưng vẫn cười nhạt mà đáp: “Cái này thì không bán được.”

Kẻ kia như biết Chu Nghiên là ai, lai lịch thế` nào, nhưng không biết vì sao gã lại có vẻ thù hận mỹ nhân này đến thế`, chỉ thấy gã cười lạnh, nói: “Không bán được? Kẻ khác không nhận ra nàng, ta

cũng không nhận ra nàng chấ c? Nàng chẳng phải chính là thứ để bán đi sao?”

Lời này vừa nói ra, Chu Nghiên khẽ run rẩy. Người bên cạnh chỉ cảm thấy cái run rẩy đó như phong lan trong khe khuấ t. Ánh dương mới xuấ t hiện trong lòng hai ngày nay tựa như bị một gáo nước đổ giới cho vấ y bản. Chu Nghiên đã nhận ra không khí ở đây thay đổi, nàng biế t chúng nhân đã biế t nàng là hạng nữ nhân gì. Lẽ nào mình nhấ t thời bị bức bách phải đọa lạc một đời sao?

Trong phòng cũng có người phần nộ, như Hồ` Thấ t Dao, như Lãnh Siêu, nhưng thứ nàng muố n không phải là người khác tức giận thay nàng. Nàng chỉ muố n người khác có thể để nàng quên đi bản thân, quên đi quá khứ. Khóe môi nàng không tìm được nở nụ cười bi thương, những miến cưỡng vui ca, những bồn cọt quái ác, rẻ rúng nơi giường chiế u, kiế p hồ`ng quầ n mua vui của ngày trước tựa cặn mỡ dính trong bồ`n nước ngày đông, lại nổi lên, vĩnh viễn không thể rửa sạch. Những ngày xưa đó, những tồ i tắm cùng tuyệt vọng vô bờ lại đè xuố ng. Nàng không sợ khổ, mà là sợ chính cái cảm giác như bản kia. “Vận mệnh luôn cho người biế t người không thể trở n đi đâu được!” Chu Nghiên than. Trở n cũng không thoát khỏi bàn tay của nó. Nàng cảm thấy con tim mình đang chìm xuố ng, muôn vạn phù hoa như giấ c mộng, nhưng đờ ng thời, nàng lại cảm thấy sau lưng có một ánh mắ t á m áp đang man mác nhìn mình. Không câ n quay lại, nàng cũng đoán được là ai, tựa như nhớ lại lúc ở Túy Nhan các, một câu khiế n tấ t cả mọi người bấ t ngờ, người đó, nụ cười nhân nhậ đó, lời hứa đó: “Ta - lấ y - nàng.”

Không rõ vì sao, Chu Nghiên cảm thấy một thứ tôn nghiêm kiế p này chưa từng có đang nhẹ nhàng ngắ m vào da thịt. Trước đây, nàng như một đóa bách hợp bị đập xuố ng bùn như, tuy tuyệt mỹ nhưng đã bị vấ y bản. Thì ra... thì ra trên đời này vẫn có một bàn tay không ngại như bản đón nhận nàng, thì ra... thì ra vẫn có người có thể nhìn

nàng một cách ấm áp như thế. Nghĩ tới đây, lòng nàng dường như vũng lại, nhìn ba người nọ, trong lòng chỉ cảm thấy sự hèn hạ của chúng. Chỉ nghe nàng khẽ nở nụ cười xinh, cất giọng thanh nhã: “Vây cũng không bán được. Mấy món châu ngọc này của tiểu nữ tuy không phải là tốt, có khi còn có chút hèn kém, nhưng cũng thường kê cận bên người, dù bán ra cũng phải có quy củ. Tiểu nữ trước giờ chỉ bán cho nam nhân, nếu không phải nam nhân, trong tay thiệp tuy là châu vỡ ngọc nát cũng đâu chịu dễ dàng bán ra? Có bán cho cũng sợ hấn không có phúc mà hưởng.”

Mọi người trước chỉ thấy nàng dung mạo như hoa, cười nói xinh tươi, không ngờ khi đổi giọng cũng sắc bén như thế. Lời này như đâm thẳng vào đáy lòng kẻ vừa hỏi, người nọ vỗ bàn, nấp tách trà “soạt” một cái bay vụt lên, chỉ nghe gã giận dữ quát: “Tiện nhân, ngươi!”

Hồ Thất Dao bên kia cũng không thuận mắt, không kìm được vỗ bàn đứng dậy, chửi: “Con mẹ nó, mày là cái thá gì!”

Hai người đó cứ thế trừng mắt nhìn nhau, gã bên kia nói: “Ngươi thật sự muốn đánh một trận trước linh vị Cù Bách Linh sao?”

Hồ Thất Dao nói: “Thế thì làm sao?”

Gã kia nhìn một vòng, dường như đã nuốt cơn tức xuống, nói: “Lão tử muốn giết một kẻ trước linh vị Cù Bách Linh, có điều kẻ đó không phải là ngươi!”

Lý Bạt Tương không muốn nợ của mình còn chưa xử lý xong, trong đây đã có người náo loạn, chỉ nghe hấn chuyển đề tài, hỏi: “Dục công tử, châu báu của Chu cô nương đã bán xong, chúng ta thanh nợ trước chứ nhỉ?”

Dục Liễm gật đầu.

Lại nghe Lý Bạt Tương nói: “Tại hạ có má y món châu báu do Chu cô nương gán nợ”, rồi gã nở nụ cười. “Nói là đáng ba vạn lượng... cứ tính là hơn ba vạn lượng cũng được, chỉ là tám vạn lượng còn lại cần các hạ thanh toán.”

Lời này là hắn nói với Dục Liêm. Dục Liêm mỉm cười, gật đầu. Bỗng nghe hắn nói tiếp: “Chỉ là...” Lý Bạt Tương ho háng má y tiếp. “Lúc ấy, tại hạ với Cù lão anh hùng có ước định riêng, trừ tiền lãi ra, nếu quá kỳ hạn còn phải thêm ba phần lợi tức, bây giờ món tiền này quá hạn không ngã, phải tới nửa năm, lợi tức tính ra cũng hơn vạn lượng rồi, không biết khoản này nên tính ra sao?”

Dục Liêm kinh ngạc, bạc trong tay hắn có thể nói là vết nhăn túi rồi, không còn dư chút nào, Lý Bạt Tương đột nhiên moi ra hơn vạn lượng này, chỗ khác liền phải bớt một vạn lượng, việc này quả thật khó làm. Lại nghe Lý Bạt Tương cười, nói: “Tôi biết các hạ có chuẩn bị mới tới, có điều nợ phải trả quá nhiều, sợ là tạm thời không xoay kịp, chỉ bằng công tử viết bảo đảm, tôi sẽ đem tám vạn lượng này đi trước, coi như nợ đã xong, rồi sẽ quay lại Hoài Thượng nhận nốt một vạn má y nghìn lượng kia được chăng?”

Dục Liêm nhìn gã, ánh mắt khinh bỉ. Người trong phòng đa số là hào kiệt giang hồ cũng coi khinh thứ tác phong con buôn chợ phố này của Lý Bạt Tương. Bỗng nghe Ngô Tứ bên cạnh cười giễu, nói: “Không biết lúc Lý huynh cùng Cù lão gia ước định riêng có giầy tờ hoặc nhân chứng tại chỗ chăng?”

Lý Bạt Tương không đổi sắc mặt. “Tại hạ tin vào tác phong của Cù lão gia, còn cần má y thứ đó sao?”

Ngô Tứ đoán chắc Lý Bạt Tương chịu chút thiệt thòi trong tay Chu Nghiên, thấy Dục Liêm khá hòa nhã nên muốn móc của Hoài Thượng để bù vào, trong lòng thật sự khinh thường tính tình kẻ này,

khịt mũi, cười, nói: “Với sự cẩn thận của Lý huynh, chuyện này thật hiêm có!”

Dục Liễm nhíu mày, đành tạm thời gạt chuyện này qua một bên, nhìn sang Hồ Thất Dao, nghĩ người này xem ra hào sảng, thanh toán nợ cho hắ n trước, có lẽ dễ xử lý một chút, mới mở miệng: “Hồ tráng sĩ.”

Hồ Thất Dao nợ đã biể t ý tứ của hắ n, chăm chú nhìn Lý Bạt Tương một lúc rồi quay sang nhìn Dục Liễm, rồi lại nhìn Ngô Tú, cuối cùng mới nhìn tờ giấ y nợ cùng châu báu mua của Chu Nghiên trên bàn mình. Trầ m ngâm một lúc, hắ n bỗng ngửa mặt cười lớn, nói: “Vị Dục công tử này, ngài không câ n nhiề u lời. Ngài là người tín nghĩa, ta không giấ u ngài, nói lời thành thực, phái Ngũ Hành đao ta, hắ c hắ c... cùng Lục Hợp môn trước nay không hợp nhau lắ m, ta sớm đã thắ y bọn họ ngửa mắ t, bởi thế mới mượn tiề n đưa cho Cù lão nhi. Ta nghe nói việc tiề n bạc của lão không tô t lắ m, cô tình cho lão mượn hơn tám vạn lượng, chính là muố n sau khi đế n hạn, lúc lão trả không nổi quậ lớn một trận!”

Người trong đây thắ y hắ n râu ria lởm chởm, thái độ ngông cuồng, không khỏi cả kinh. Cù Vũ cùng ba người Quách, Lưu, Dương càng sừng sắ t, trong lòng bọn họ tự biể t, Lục Hợp môn và Ngũ Hành đao một ở Hoán Nam, một ở Ngạc Đông, cách nhau không xa, mắ y năm nay quả thật nhiề u lầ n đụng chạm. Với đức vọng của Cù Bách Linh, môn hạ Ngũ Hành đao chịu không ít buồ n bực. Mắ y người họ biể t Hồ Thất Dao này võ công cực cao, lại thêm tính nóng nảy trời sinh, hắ n nói quậ lớn thì đó không phải là quậ lớn thông thường, chỉ e lập tức rút đao liề m máu, khuấ y trời lật đắ t, không thể không cẩn thận đề phòng.

Chỉ nghe Hồ Thất Dao nói: “Hắ c hắ c, tiểu tử ta vô năng, lúc Cù lão nhi còn sắ ng không dám đế n quậ. Đời này của Cù lão nhi,

trước nay ta chỉ phục có võ công của lão. Món nợ này vô ́n hai tháng trước đã đé ́n hạn... Các vị xem, đây là cái gì?”

Mọi người nhìn về ́ phía hắ ́n, chỉ thắ ́y tay trái hắ ́n lật một cái, chúng nhân cảm thắ ́y chói má ́t, đã thắ ́y hắ ́n rút ra một thanh đao. Đây là lâ ́n thứ hai mọi người thắ ́y hắ ́n rút đao, nhưng lúc trước trong nội đường quá tô ́i, bây giờ ánh nắ ́ng chiế ́u rọi, soi rõ thanh đao đó, thân đao sáng trong, màu đờ ́ng xanh thắ ́u. Hồ ́ Thắ ́t Đao đi tới giữa phòng, nhắ ́t một thổi vàng tung lên không trung rồ ́i “vút vút vút” đưa liề ́n bảy đao, thổi vàng nọ đã bị cắ ́t thành má ́y khúc, ngón công phu này của hắ ́n rắ ́t cao nhưng độ sắ ́c bén của bảo đao kia càng đáng kinh ngạc.

Mọi người chột nghe Cù Vũ thắ ́t lên: “Lục Hợp tử kim đao?”

Hồ ́ Thắ ́t Đao cười, nói: “Không sai, là Lục Hợp tử kim đao, bảo đao hộ thân của Cù lão nhi. Tuy lão có xưng hiệu là Lục Hợp thương vương nhưng thứ hay đem theo bên mình nhắ ́t chỉ e chính là cây Lục Hợp tử kim đao này. Hai tháng trước, Cù lão nhi sai người đưa cây đao này tới, bảo rắ ́ng biế ́t nợ đã đé ́n hạn, cho nên đem tặng cây đao này, mong ta dẫn cho hai tháng. Ta gậ ́t đầ ́u chắ ́p thuận, lúc ấy trong lòng mừng rồ ́i, biế ́t lâ ́n này Cù lão nhi đã là đên cạn đầ ́u rồ ́i. Nế ́u chắ ́ng phải Lục Hợp môn trong ngoài tắ ́ng quắ ́n, bắ ́ng vào hào khí của lão, há chịu đem thanh đao quý như tính mạng này cho người khác? Bắ ́y giờ ta nghĩ, hai tháng sau, lão chắ ́c hẳn vẫn không trả nỏ ́i nợ, ta sẽ đem thanh đao này tới đại não một trận, để đờ ́ng đao võ lâm biế ́t Ngũ Hành đao Hồ ́ Thắ ́t Đao cuối cùng cũng đao chém Lục Hợp, si nhục Cù môn!”

Trong lúc nói, thắ ́n tình của hắ ́n chột lộ vẻ phóng túng, nhìn về ́ phía bàn thờ. Cù Vũ liề ́n bước lên một bước, tới trước bàn thờ, Lãnh Siêu cũng ngắ ́m siế ́t chặt tay, muố ́n bảo vệ linh đường. Chỉ thắ ́y Hồ ́ Thắ ́t Đao nhìn linh vị Cù lão gia, không chớp má ́t lâ ́y một cái,

cứ ngây ngẩn trông mắt nhìn rât lâu. Người bên cạnh không rõ hă n định làm gì. Ngô Tứ tuy là bạn tốt của Hồ` Thát Dao nhưng cũng không khỏi gắ t gao nhìn hă n. Ba gã mặt mày âm trầ m bên kia thấ y lại có trò hay, đê u vui vẻ ngó ng xem. Chỉ thấ y cổ họng Hồ` Thát Dao rú ng độn g, giồ ng như nén lại, có câu nói mà hồ i lâu không nhả ra đư ợc, rồ i bỗng nhiên giậm chậ n, kêu to: “Cù lão nhi, ta nghĩ thê nào cũng không ngờ đư ợc lão lại có thể đem gia nghiê p trăm vạn cho đi sạch sẽ như thê ... Quả là anh hùng, quả là hảo hán! Cù lão nhi, Hồ` Thát Dao ta trước mặt sau lưng đã gọi lão là Cù lão nhi một đời, hôm nay thật phải tôn lão một tiế ng Cù lão anh hùng rồ i! Cù lão anh hùng, trước đây là vì Hồ` Thát Dao ta nhỏ mọn, nông cạn, không biế t chỗ khỏ tâm của lão, cũng không biế t mưu câ u trọng đạ i của lão là vì cái gì, càng không biế t bạc của lão đư ợc dùng vào việc đạ i nghĩa như thê . Tấ m lòng lo cho dân, hiế n gia sản cứu nạn nước â y của lão, Hồ` Thát Dao ta không làm đư ợc! Ngay cả một nữ tử hồ ng nhan cũng nguyện vì lão mà quyê n hê t tư trang, Hồ` Thát Dao ta nê u cứ so đo cân lạng, bụng dạ hẹp hòi, chẳng phải là muồ n hào kiệt thiên hạ cười chê sao?”

Nói rồ i, hă n lay một lay trước linh vị, một lay này của hă n làm rú ng độn g trời đấ t, đầ u dập xuồ ng dội tiế ng rât lớn. Từ lúc đê n đây, hă n không hê dâ ng hương, lúc này đưa ngón tay miế t trên mũi đạ o, kêu lên: “*Ngựa già trong chuồ ng, chí để ngàn dặm, trắ ng sữ xê chiề u, hùng tâm chẳng cạn.* Cù lão anh hùng, hôm nay ta mới hiểu lời lão viế t trong thư: “Núi sông tươi đê p, con em nhiệt huyế t”, thì ra là lâ y đạ i nghĩa để trách ta. Lão đã khắ ng khái đi trước, Hồ` Thát Dao ta cũng chẳng thể hèn nhát tụt lại phía sau. Ha ha, tám vạn lượng bạc đó không câ n nhắ c đê n nữa, có đư ợc thanh đạ o này, rõ ràng là lão lâ y lòng anh hùng mà coi trọng ta, mới chịu buông tay trao tặng như thê , ta còn có thể chí chí chồ e chồ e, học thối đầ n bà sao?”

Nói rõ i hắ n nhìn Dục Liễm, bảo: “Một phầ n đấ y của ta bỏ đi, sau này gặp lại, cùng mưu đại sự.” Nói xong, hắ n khinh bỉ nhìn Lý Bạt Tương rõ i vẫy tay với Ngô Tứ, chẳng buồ n nhìn vàng bạc trong đây lấ y một cái, cũng không câ m châu báu mới đổi được, sải bước lớn đi ra ngoài.

Bỗng có tiế ng nữ tử nhẹ nhàng khen: “Quả là phong thái nam nhi!”

Tiế ng khen này nhẹ như oanh hót, êm ái sướng tai, thì ra người nói là Chu Nghiên. Hồ` Thấ t Dao một đời nghe qua không biế t bao nhiêu lầ n những từ “Hồ` đại hiệp”, “Hồ` anh hùng”, nhưng đề` u không thuận tai như một câu này, nghe mà thoải mái, nghe mà thố ng khoái. Chỉ thấ y hắ n cười to ba tiế ng, tính khí thiế u niên chọt nổi lên, liề n nhảy lộn ba cái, chọt xoay chọt lộn, chọt lật chọt quay, nhảy vút ra khỏi cửa.

Người ngô` i đây nhìn theo bóng dáng của Hồ` Thấ t Dao, có người trầ m tư, có người then toát mô` hôi. Bỗng nghe gã mặt mày âm trầ m, vừa mở miệng đã chọc tức người khác bên kia lại cười chói tai. “Hắ c hắ c, lại bớt được một thắ ng ngô` c. Cái vị Dục công tử gì đó kia, cái chiêu dùng mỹ nhân kế` này của người khá lắ m, lừa Ngô Tứ nhữn đi, gạt Hồ` Thấ t Dao rời khỏi, xoa dịu Ngọc Tê Tử, tới kẻ tiế n bạc nhọ lòng như Lý Bạt Tương cũng bị chề` trụ, cao minh, thật là cao minh, chỉ là người thu xé p với ta thế` nào đây?”

Gã không mở miệng thì thôi, mở miệng là trêu người, một câu liề n nhấ t loạt đấ c tội với những người ở đây, không chừa một ai. Mọi người không tìm được đề` u giận dữ nhìn gã. Gã lại chẳng đề` ý đế` n người khác, chỉ trừng mắ t nhìn Dục Liễm. Dục Liễm không nhìn gã, chỉ vồ nhẹ sỏ nợ, tựa như gã không hề` có mặt trong phòng này. Thầm Phóng ở cùng Dục Liễm mấ y ngày, chỉ thấ y trên với thân sĩ hào kiệt, dưới với thứ dân nhỏ bé, không ai mà hắ n không

lấy lễ đồ i đãi, đây quả là lần đầu tiên thấy hẳn khinh thị một người như thế.

Kẻ kia tựa như cũng cảm thấy sự khinh thường của Dục Liễm, cười, nói: “Dịch tiên sinh, đừng giả vờ, hắc hắc, *Ai biết Hoài Thượng Dịch Bôi Tửu, muôn dặm chân trời người đề u say*, điệu bộ thật cao, thanh thế thật vang, sao lại phải thay tên giã u họ, mạo nhận cái gì mà Dục trong “du dục”, cứ thế cải trang hành tẩu giang hồ, có chỗ nào thẹn không dám nhìn người khác sao?”

Người ở linh đường ai nấy đề u bất giác kinh ngạc. Ngồi đây đề u là những người có địa vị, thân phận trên giang hồ, không ai là chưa từng nghe tới tên “Dịch Bôi Tửu”. Mới đây, lúc bọn họ nghe tên người này cũng chỉ cho rằng chẳng qua là thủ lĩnh quân sư trong nghĩa quân thôi, tới sau này, càng gặp cao thủ danh gia, nhắc tới Dịch Bôi Tửu những người kia càng lộ vẻ trịnh trọng, đám người họ mới lưu tâm. Bây giờ đột nhiên nghe thấy “Dịch Bôi Tửu” chính là thiếu niên nọ thì đề u có chút không tin. Tuy sớm đã nghe hẳn nói mình tới từ Hoài Thượng nhưng thế nào cũng không tin nổi “Dịch tiên sinh” được giang hồ nể trọng lại là một người trẻ tuổi như người này.

Gã mặt mày âm trầm nọ vẫn chậm rãi nói: “*Thượng lưu sông Hoài, nhà tranh ở đó, Dịch kia là họ, Liễm đó là tên, bôi rượu mời đề u, việc gì không nên? Thế nào, ta nói có đúng chẳng?*”

Chúng nhân chỉ thấy lưng của Dục Liễm bỗng vươn thẳng, một thứ ngạo khí từ sống lưng xông thẳng lên đỉnh đầu, chỉ nghe hẳn nhàn nhạt nói: “Không sai, ta chính là Dịch Bôi Tửu, các hạ có gì chỉ giáo?”

Mặt trời bên ngoài như tối đi một chút, trên mái có người, đáng tiếc ai nấy đề u đang bị chấn động bởi cuộc đối thoại trong

phòng, không ai phát hiện ra. Thảm Phóng cùng Tam Nương bôn mã t nhìn nhau, họ cũng từng đoán thế, có điều mỗi khi nhắc đến, bản thân đều không tin. Thảm Phóng lẩm bẩm: “*Ai biết Hoài Thượng Dịch Bôi Tửu, muôn dặm chân trời người đều say? Hay cho câu ấy, hay cho phong thái ấy.*”

Chỉ nghe Dịch Bôi Tửu nói: “Khoản vay của các hạ, tổng cộng mười bảy vạn đều để ở đây, các hạ muốn thu thì thu đi, Thảm huynh, cần bạc, kẻ hèn này không tiền.”

Gã kia lại nói: “Thứ ta muốn không phải là bạc, ta cho Cù lão nhi mượn bạc, là muốn một câu của lão.”

Dịch Bôi Tửu sửng người, hỏi: “Hử?”

Cái “hử” này của hắn mang ngữ khí coi nhẹ, kẻ kia nghe thấy, tựa như rá t không thuận tai, lông mày nhướng lên, giận dữ nói: “Ta hỏi lão, Tãn Thừa tướng cấp cho lão thư bổ nhiệm, lão tiếp hay không tiếp?”

Dịch Bôi Tửu lại chỉ “hử?” một tiếng.

Kẻ kia căm hận nhìn Dịch Liễn. Dịch Liễn bật cười, liền nói thêm vài tiếng: “Thế Cù lão anh hùng nhận hay là không nhận thế?”

Trong lời nói của hắn có chút ý cười, hắn tỏ vẻ hời hợt, không coi nhẹ người khác nhưng ngầm có ý khinh thường, tuy chỉ một chút nhưng khiến kẻ khác không chịu được. Gã kia quả nhiên sầm mặt, trầm giọng nói: “Đáng tiếc, ta còn chưa biết lão sẽ nói thế nào, lão đã nghèo rồi.”

Lời này của gã thực quá đáng, ngữ khí lại cuờng vọng, người trong Lục Hợp môn nhất loạt nổi giận, Cù Vũ chỉ gã, quát: “Mày nói cái

gì?”

Gã kia dường như cảm thấy không xuât thủ thì không đủ để lập uy, liền cười lạnh, nói: “Ta mắ ng bá phụ của ngươi đấ y, ngươi làm thế nào?”, rồi gậ đầ u, kẻ bên trái gã đã nhảy phồ c tới, năm ngón tay như móc câu, chụp tới Cù Vĩ. Cù Vĩ thấy thế đế n của kẻ này ác liệt, trong lòng cả kinh, nhích vai tránh đi rồi lật tay bắ t lấ y uyển mạch của gã, gã kia đang bị bắ t liền trở tay, đồng thời tóm lấ y uyển mạch của Cù Vĩ. Móng tay gã rấ t dài, vừa cắ m xuồ ng, cổ tay Cù Vĩ liền bị rạch, đau buồ t, tay trái gã nọ đã đánh tới một chươ ng. Giao đấ u cận thân thế này, Cù Vĩ không thể không tiế p chiêu, lại thấy sắc mặt kẻ kia biế n thành xanh lục. Cuối cùng, vẫn là đồng môn quan tâm nhau, lại thêm kẻ kia chậ m chọc cả Lục Hợp môn, Lưu Vạn Thừa liền quát lớn: “Không thể đón, đó là chươ ng lục Âm trầ m trúc của Giang Nam.”

Thế nhưng tình thế gắ p gáp, Cù Vĩ tuy biế t không nên tiế p nhưng sao có thể không tiế p cho đượ c? Hắ n vừa ra tay đã bị tóm, roi xuồ ng hạ phong, gã kia tựa như đã tính rõ hắ n xuât chiêu ra sao, chươ ng lục vừa đẩ y, râu mày của Cù Vĩ thoắ t cái xanh rờn. Lẽ ra chịu một chươ ng này, hắ n nên mượn lực lui về sau để tiêu bớt thế chươ ng mới đứ ng, có điề u cổ tay trái hắ n lại bị tay phải gã kia tóm chặt, tay phải cũng đành để mặc tay trái của kẻ kia dính lấ y, hai bên trái phải toàn thân đồng thời chịu lực, lại là một kéo một đẩ y, thêm vào chươ ng lục Âm trầ m trúc nọ nổi tiế ng âm hàn, Cù Vĩ chỉ cảm thấy một luồ ng âm khí từ tay phải ép thẳng vào tim, trong Thủ Thái Âm Phế Kinh lại có một luồ ng khí lạnh muồ n rút chân khí trong tâm mạch của mình từ cửa mạch ở tay trái. Một phen này Cù Vĩ kinh hãi không nhỏ, biế t chỉ câ n mắ t đi một hơi chân khí là lập tức thành phê nhậ n, bèn vận nội kình, cắ n răng cô chồ ng đờ, nhưng các đố t xương toàn thân đã “lách cách” kêu vang, Lưu Vạn Thừa ở bên cạnh vô n hiề u biế t, kinh sợ thồ t lên: “Không ổn rồi, trong

chương lực Âm trâm trúc này của gã còn trộn thêm nội công Nhứt
lôi thiên hạ hưởng.”

Chúng nhân đều từng thấy qua võ công của Cù Vũ, kể cả Ngô Tứ
cùng Lý Bạt Tương, biết trình độ của hắn không khác lắm so với
mình, nào ngờ hắn vừa xuất thủ đã rõ thế bại, lại còn nguy đến
tính mạng. Quách Thiên Thọ khá ngay thẳng, tuy lão bị thương dưới
tay Cù Vũ nhưng ngoại địch ở trước mặt, chút mắ c mới có thể bỏ qua,
liền nói với Lưu Vạn Thừa: “Chúng ta ra tay thôi!”

Lưu Vạn Thừa trâm ngâm một lúc, Quách Thiên Thọ đã quát:
“Trước chỗ ng gác ngoài, nếu không, tiểu tử kia mà bị phết, sau này
muôn tìm hắn đòi nợ cũng không được.”

Nói rồi, lão quát: “Xem chương”, song chương dồn đến lưng gã
kia. Lưu Vạn Thừa thì không lên tiếng, lão biết đôi thủ rất mạnh,
cứu người cấp bách, chẳng lo nội quy củ giang hồ, thấy cây thiết
thương trên bàn liền vươn tay chộp lấy, đánh một chiêu Đâu đâu
cái kiếm, bỏ thẳng xuống đầu gã kia.

Hai người bọn lão ra tay công kích nhưng hai người cùng bàn với
gã kia vẫn cười nhạt, không hề động đậy, tựa như rất có lòng tin.
Chỉ thấy hai tay gã kia vẫn không chịu buông Cù Vũ, chân đá một
cước về sau, thương dài chân ngắn nhưng một cước này của gã đã
lệch chỗ vận sức trên cán thương. Lưu Vạn Thừa liền thấy tay trâm
xuống, kẻ kia đã đá trúng, thương bị gạt đi, kẻ kia được rảnh còn
nhân chỗ hở một cước khác ép Quách Thiên Thọ lùi lại. Thoắt cái
mây chiêu, hai người Quách, Lưu không may mắn chiếm được lợi
thế, hơi thở của Cù Vũ đã mỏng như tơ.

Quách Thiên Thọ hô: “Dương sư đệ, đệ chớ ôm chút mắ c mới nữa,
còn không ra tay đi!”

Dương Triệu Cơ bên kia nói: “Tiểu tử này đã c tội với đệ, sao đệ phải ra tay?”

Quách Thiên Thọ nói: “Đệ còn không ra tay, Lục Hợp môn bị hủy sạch đây!”

Dương Triệu Cơ nói: “Hủy thì hủy, hắ n là môn chủ, Lục Hợp môn là của hắ n, liên quan gì tới đệ?” Ngôn từ của lão lạnh lùng, Quách Thiên Thọ ngẩn ra, người bên cạnh cũng thật sự cho rằng Dương Triệu Cơ mặc kệ không nhìn đệ n. Chính lúc Quách Thiên Thọ ngẩn ra, Cù Vũ phần nộ, người bên cạnh ngộ nhận, Dương Triệu Cơ cuối cùng cũng nhìn thấy một chỗ sơ hở của kẻ kia, tuy lão ngoài miệng lạnh lùng cự tuyệt nhưng ra tay lại chẳng chắ n chừ, nhảy phồ c tới, đánh thẳng vào đỉnh đầ u kẻ kia. Kẻ kia “ồ” một tiế ng, lắ c đầ u tránh, Cù Vũ mới cảm thấy áp lực trên người nhẹ đi. Đáng tiế c, sau khi nhẹ bẫ ng lại trở nên nặng trĩch, kẻ kia tránh được một kích của Dương Triệu Cơ, dồ n sức nặng hơn, quyế t ý muố n phế Cù Vũ. Dương Triệu Cơ giữa không trung hô: “Lưu sư huynh, đánh hai chân gã, Quách sư huynh, đễ ý lưng gã!” Còn lão thì nhảy lùi nhưng là lùi lên xà nhà, lại bỏ xuố ng đánh. Quách Thiên Thọ hiểu ý, chuyên đánh đắ ng lưng kẻ kia. Lưu Vạn Thừa thì dài đầ m ngắ n mớc, đánh vào đôi chân kẻ nộ. Nhắ t thời trong Lục Hợp môn, Cù Vũ bị gã nộ khô ng chế song thủ, ba huynh đệ Quách, Lưu, Dương liề n trước sau đánh đễ n, nhắ t môn tứ kiệt, cùng đầ u kỳ nhân giang hồ .

Cù Vũ chỉ cảm thấy áp lực trên mình càng lúc càng nặng, kẻ nộ tựa như có thể mượn kinh lực của ba vị sư thúc mà truyề n đễ n, Cù Vũ muố n hô lên, tiế c là đã hô không nổi nữa, mắ t thấy sắ p không xong rồ i. Kẻ đứng đầ u ba người ở bàn nộ chọt nói: “Vu sư đệ, đủ rồ i, chế trụ bọn chúng là được, đừng làm hại tới tính mạng chúng vợi.”

Người nọ đáp một tiếng, đã nắm được cơ hội thủ thắng, chỉ đợi ra tay. Lúc này, Lãnh Siêu này giờ không xuất thủ bỗng xem chuẩn thời cơ, chụp vào lưng Cù Vũ. Cù Vũ chỉ cảm thấy một luồng nội lực âm dương hài hòa từ sau lưng truyền vào, thuận theo mạch Thiệu Dương ở vai phải chạy thẳng tới lòng bàn tay, ngưng lại ở đó, đợi ba, bốn luồng nội lực dồn sau cùng tới, tầng tầng lớp lớp chôn chặt, khí thế đột nhiên tăng mạnh mới bạo phát mãnh liệt. Tay phải bị dính chặt của Cù Vũ liền văng ra. Kẻ nọ kinh ngạc, cổ tay trái đang bị nắm của Cù Vũ cũng được Lãnh Siêu dùng Tiểu cầm nã thủ giải thoát. Lãnh Siêu cứu người xong, không hề công tới mà phản thân lùi về, Cù Vũ đang định mở miệng, Lãnh Siêu đã nói: “Cù sư ca, ngưng khí!”

Cù Vũ cả kinh, giờ mới cảm thấy nội kinh Âm trâm trúc trong ngực như sôi như réo. Lãnh Siêu đặt một tay lên lưng hắn, giúp hắn áp chế.

Kẻ kia thấy Cù Vũ được cứu thì sững sờ, đúng lúc đó ba vị Quách, Lưu, Dương đánh tới, gã không rảnh phản kích, một cước đá lệch thiết thương trong tay Lưu Vạn Thừa, một kích đánh lui Dương Triệu Cơ, mũi chân còn lại đá vào huyệt Túc Tam Lý của Quách Thiên Thọ, chân trái Quách Thiên Thọ liền mềm nhũn, ngã gục tại chỗ, nửa người tê dại. Kẻ kia còn định hạ thủ, sư huynh của gã liền nói: “Vu sư đệ, đủ rồi!”

Gã họ Vu nọ liền phất áo, nhảy về bàn, nhìn hai người cùng bàn mà cười, ra chiều đắc ý, coi mọi người trong nội đường như vô hình.

Lý Bạt Tương cùng Ngô Tứ thâm kinh hãi, biết võ công của người này cao siêu hơn hẳn mình. Lại thấy ba người nọ nhìn Dịch Bôi Tửu, trên mặt toát vẻ đắc thắng. Thân sắc Dịch Bôi Tửu vẫn không đổi, kẻ kia thấy mình ra tay như thế mà vẫn không lay động

được sự trăn trĩnh của hắ n, càng tức giận, cười “hắ c hắ c”, nói: “Nợ của Cù lão đầ u tử lúc còn số ng chưa trả, người đã nhận lấ y món nợ này, vậy người phải trả rô i.”

Dịch Bôi Tử lạnh nhạt. “Hử?”

Kẻ kia lạnh giọng hỏi: “Tầ n Thừa tướng muố n hỏi người một câu, ngài muố n nhân mã Hoài Thượng các người quy làm môn hạ của ngài hế t, người bắ ng lòng hay không?”

Dịch Bôi Tử lặng im không nói.

Thẩm Phóng và Tam Nương nhìn nhau, họ sớm biế t thê lực của Tầ n Thừa tướng ngút trời nhưng không ngờ xúc tu của lão đã vươn tới Giang Bắ c. Cứ theo lời mọi người thì ba kẻ nợ nghi là người của Văn gia Giang Nam, xem ra lão cũng chiêu nạp đông đảo nhân vật trong giang hồ . Mọi người đê u muố n xem Dịch Liễm trả lời thê nào, chỉ thấ y lúc này Dịch Liễm nhìn bóng nắ ng rô i rút từ trong người ra một cái chén cũ. Chén không lớn, làm bắ ng gỗ, xem ra dùng đã lâu, vô cùng bóng mượt. Dịch Liễm đặt nó trong lòng bàn tay mà ngắ m nghĩa, sau đó mới thông thả nói: “Tầ n Thừa tướng ngồi cao trên miế u đường, Cù lão anh hùng lại là môn chủ Lục Hợp môn, xa tận giang hồ , Tầ n Thừa tướng mời chào nhân vật giang hồ làm gì?”

Mặt kẻ kia thoáng hiện hàn ý, cười, nói: “Nói cho người cũng không sao, chỉ là gầ n đây Viên lão đại quả thật ô ãn ào quá mức, Tô Triế t Mân Cán, Lưỡng Hồ Nhị Quảng, Xuyên Nam Kiề m Bắ c, tới đâu cũng bủa lưới dày đặc, mạn đông nam cơ hồ đê u lọt vào bàn tay hắ n cả rô i. Tầ n Thừa tướng nhìn không xuôi thói bừa bãi của hắ n, cho nên muố n triệu vài nhân sĩ giang hồ để dùng.”

Dịch Bôi Tử lãnh đạm hỏi: “Cho nên Văn gia Giang Nam các người liề n nghe hơi mà động?”

Kẻ kia bật cười “hắ c hắ c”, không nhận không chớ i, ngưng một lát, chỉ nghe kẻ bên cạnh gã hỏi: “Câu hỏi kia của Tầ n Thừa tướng, rốt cuộc người có nhận lời hay không?”

Dịch Bôi Tử cúi đầu uông trà, tựa như không nghe thấy. Sắ c mặt kẻ kia như sắ p bạo phát đê n nơi nhưng vẫn miễn cưỡng nén xuô ng. “Người bắ ng lòng hay không?”

Dịch Liêm vẫn không lý đê n, hồ i lâu mới đưa mắ t, nhàn nhạt nói: “Lão xú ng sao?”

Lời này của hắ n nói ra tuy rắ t nhẹ nhưng tựa như nặng nề áp xuô ng nội đường, khiê n cho lỗ tai người ngồ i đây phát đau. Người trong phòng nhắ t tê chăm chăm nhìn hắ n. Phải biê t rằ ng tuy chúng nhân mình ở giang hồ nhưng gắ n như không ai muố n công khai đố i nghịch với Tầ n Cô i. Thê lực của Tầ n Thừa tướng bá y giờ quả thật là quyê n khuynh thiên hạ, muố n bắ t muố n giê t, thích gì làm nắ y. Tuy mọi người ở trong giang hồ nhưng cũng cực kỳ kiêng kỵ lão, đê n danh môn vọng tộc như Thẩm Phóng, hạng kỳ hiệp giang hồ như Cảnh Thương Hoài cũng bị lão ép cho phải né họa xa nơi dân dã, e rằ ng rắ t ít người có thể hỏi ngược lại một câu: “Lão xú ng sao?”

Ba người Văn gia nọ đứng phắ t dậy, nhưng kẻ đứng đầ u miễn cưỡng kìm nén lửa giận, nói: “Tầ n Thừa tướng còn nói: Né u hắ n không chịu quy làm môn hạ ta, đó là ngạo khí của hắ n, cứ hỏi hắ n: Hợp tác thì sao?”

Dáng vẻ Dịch Bôi Tử điê m tĩnh nhưng câu trả lời càng dứt khoát: “Không!”

Khí màu xanh lục trên mặt ba người Văn gia nô ng đậm, với tiê ng tầm uy thê thê gia của Văn gia mà Tầ n Thừa tướng cũng chưa bao giờ đố i đãi khách khí như với Dịch Bôi Tử trước nay chưa từng gặp

mặt thế này. Thầy Tân Côi coi trọng Hoài Thượng như thế, người trong Văn gia sớm đã ôm lòng phần hận. Bọn họ rất lo Dịch Bôi Tửu chấp thuận hợp tác, cho nên lời nói một mực càn rỡ. Nhưng càng khó tương tượng là, bả`ng vào thế của Tân Côi, lại ưu ái mời chào mà vẫn có người không chấp thuận. Sự từ chối của Dịch Bôi Tửu càng khiến bọn họ cảm phần - *Ta đã say cả, sao mình ngại tình? Ta đã nhor cả, sao mình ngại trong?* - loại phản kích tâm lý này càng lớn. Chỉ nghe kẻ nọ nói: “Được! Thật gan dạ. Chỉ là Tân Thừa tướng nói: Ta đã đem mười bảy vạn lượng bạc cho bọn họ, nếu muốn, còn có thêm nữa. Ta chỉ muốn một câu của hã`n, nhận lời thì đôi bên có lợi, nếu hã`n không cho rằng thế là đôi bên có lợi...” Gã đưa mắt nhìn đương trường một vòng, lạnh giọng nói: “... Thì cũng nên biết: Cân nhắc hai cái hại mà chọn cái nhẹ hơn!”

Không biết từ lúc nào, Dịch Liễm đã lôi túi đàn tùy thân, đặt ngang trên bàn, cảm khái hỏi: “Mười bảy vạn lượng sao lại nặng? Thân ta sao lại nhẹ?”

Nhìn thân sắc của hã`n, trong lòng Thẩm Phóng bất giác máy động, không hiểu sao lại nhớ tới một câu thơ cổ: “*Vạn cổ mây trời nhẹ cánh lông*⁽²³⁾.”

Từ lúc hã`n gặp Dịch Liễm đến nay, toàn là khó khăn không ngọt, thế sự rối bời, trong đó có tình người biết đôi, nợ nần tiền bạc, tranh đấu gia môn, đều là những việc làm người ta phiến lòng nhát, chán ghét nhát, lã`ng nhã`ng nhát trên đời, nhưng Dịch Bôi Tửu giải quyết từng thứ một, việc vô`n phức tạp, lộn xộn là thế, vào tay hã`n dường như đều rõ ràng, rành mạch, có đầu mối rõ ràng, tuy việc vẫn loạn như cũ nhưng tóm lại có thể nhìn ra hướng giải quyết. Thẩm Phóng cả đời đã gặp nhiều người thạo thế sự, giỏi ứng biến, nhưng những người nọ đều là dễ thông đạt cái nào thì cũng dễ vướng vào cái đó, còn Dịch Bôi Tửu, lúc Thẩm Phóng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy người này từng trải việc đời, kinh qua rối bời, kinh qua các loại

quyền, danh, thanh, sắc, uy, bức, lợi, hại, thân sắc vẫn thân nhiên, chỉ là *Vạn cổ mây trời nhẹ cánh lông*, như hắ n nói: “Mười bảy vạn lượng sao lại nặng? Thân ta sao lại nhẹ?”

Trong nội đường, bỗng một lão nhân “hừm” một tiếng. Tiếng này của lão trầm nặng có lực, tựa như vang ngay bên tai mỗi người. Ba người của Văn gia nọ mặt hơi biếc sắc, liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy góc tây có một lão nhân râu mày hoa râm. Lão này giờ không lên tiếng, mọi người cũng không để ý đến lão. Lúc này lão chợt “hừm” một tiếng đã lộ ra khí độ của mình. Chỉ nghe lão nhân đó nói: “Người chẳng hại được hắ n.”

Mọi người nhìn lão nhân nọ, thấy lão khoác trường sam màu vàng nhạt, chất liệu cực tốt, giống loại người an nhân tôn quý, đôi mắt dưới mi mày dài thì cực kỳ trầm tĩnh. Mũi sư tử, miệng rộng, mặt chữ quốc, cả con người, cả diện mạo đều khí thế cực độ. Với lão không lên tiếng thì ở đây nhìn có lực nhất hẳn là Cù Bách Linh trong di ảnh, tuy chỉ là nét bút của thợ vẽ nhưng có thể nhìn ra khí thế lúc sinh tiền. Nhưng lão nhân này vừa mở miệng, mọi người ngạc nhiên nhận ra sự tôn tại của lão, mới cảm thấy khí độ của lão tựa như còn cao hơn Cù Bách Linh đã khuất. Chỉ nghe gã Văn gia nọ sắc giọng hỏi: “Lão là ai?”

Lão nhân kia nói: “Người không nhận ra ta, ta lại nhận ra người. Người ngoài không biết Văn gia trừ nhà chính ra còn có biệt viện sau núi, nhưng ta biết. Nghe nói biệt viện sau núi gồm có bốn lầu các Hành, Tàng, Dụng, Xả, các người luyện chương lục Âm trầm trúc, sư đệ người còn biết nội công Nhất lôi thiên hạ hưởng, vậy hẳn là người trong Địa Tàng các rồi. Trương Ngũ Tàng, Cổ Cự, Vu Hiếu Mộc, mấy đạo tặc Sơn Đông năm xưa, từ lúc nào quy phục vào biệt viện sau núi của Văn gia thế?”

Ba gã Văn gia nợ nhứt loạt cả kinh, lai lịch xuấ t thân của bọn họ cực kỳ bí mật, không ngờ lão già này lại biế t rõ. Kẻ đứng đầ u bọn họ chính là Trương Ngũ Tàng mà lão nhân nhấ c đê n, chỉ nghe gã gắ n giọng hỏi: “Lão nghe đượ t từ đầ u? Lão là ai? Dịch Bôi Tửu kia lão bảo giế t không đượ t là giế t không đượ t sao?”

Lão nhân nợ vuố t râu, tùm tùm. “Nghe đượ t từ đầ u ư? Bọn đê t từ Huy thương⁽²⁴⁾ ta trái khắ p thiên hạ, luận tin tức linh thông, chỉ e trừ Cô lầ u của Hoài Thượng không đầ u hơn đượ t ta. Ta là ai ư? Khà khà, lão hủ Lỗ Tiêu, tên chữ Cuồ ng Triề u, chấ p chương Thông Tề tiề n trang, ít qua lại với hắ c bạch lưỡng đạ o trên giang hồ . Có điề u trang chủ Văn Hàn Lâm của các ngưoi ắ t hắ n cũng biế t cái tên này của ta... Còn như vì sao Dịch Bôi Tửu không thể giế t á y à...” Lão cười cười. “Chỉ vì hắ n còn nợ ta một văn tiề n. Các ngưoi giế t hắ n, một văn tiề n kia ai trả?”

Chúng nhân nào ngờ ngưoi này lại là Lỗ Cuồ ng Triề u giàu nhấ t thiên hạ, mà sao lại nói Dịch Liễm thiế u lão một văn tiề n? Thế là thế nào? Thẩ m Phóng nghe về ngưoi này đã lầ u, không ngờ lại là một lão nhân dáng vẻ thế này, hoàn toàn không có khí chấ t con buôn.

Hai mắ t Trương Ngũ Tàng hí p chặt như cây kim, nói: “Thì ra Thông Tề tiề n trang cũng có qua lại với Hoài Thượng, ha ha, các ngưoi không sợ lỗ vô n sao?”

Chỉ nghe lão nhân kia cười nói: “Sợ, sao lại không sợ? Chỉ câ n Tầ n Thừa tướng của ngưoi đầ u tranh lầ y một chút, khiế n triề u đình làm ăn ra dáng một chút, biên cương có thể hơi yên ổn một chút, tướng sĩ bớt hèn yế u một chút, một gã thương buôn như ta câ n gì phải kế t giao với đắ m liề u mạng á y? Đáng tiế c, hắ c hắ c, không có họ, chiế n loạn thế này, thương nhân đầ t Hoán ta sẽ tan nát

trước. Đây là biện pháp trong khi không có biện pháp, người cho rằng ta muốn hằng năm vung đi một đồng tiền làm sao?”

Nói xong, lão nhìn Dịch Bôi Tửu, tủm tỉm. “Dịch công tử, một văn tiền đó của ta có còn hay không?”

Dịch Bôi Tửu cười khẽ rồi lấy ra một văn tiền đồng dùng tơ buộc lại, đặt cạnh cây đàn. Lão nhân kia cười, nói: “Còn là tốt, còn là tốt. Ta giúp cậu đuổi ba tên tiểu tử này đi, ta với cậu lại thông thả thanh nợ, thanh nợ xong xuôi chúng ta đi uống rượu.”

Dịch Bôi Tửu mỉm cười, gạt đầu. Lão nhân kia liền đứng dậy, Trương Ngũ Tàng thấy dáng bước tới của lão, trong lòng chột lóe, nhớ tới một người Văn Hàn Lâm từng nói với mình, bèn kêu: “Lão chính là kẻ lẩn trong giang hồ đã lâu, Lỗ - Bô - Thí?”

Lỗ Tiêu sừng sốt, dường như không nghĩ tới tiểu tử này lại có thể đoán ra danh hiệu của mình năm xưa. Lão vốn cách khá xa, lúc này thân hình bỗng như nở to ra, rộng như cá côn, dày như chim bẻng, tà áo màu vàng nhạt tung mạnh lên, miệng hô: “Người biết được về lão phu, thật hiếm có!”

Đám Trương Ngũ Tàng đã kinh hãi lắm, đâu ngờ đến đây sẽ đụng phải nhân vật đã thành truyền kỳ trên giang hồ này. Chỉ thấy bóng hình lão nở to, mạnh mẽ tràn trề, xuất thủ quả nhiên không giống võ công thông thường, hoàn toàn không phải là đấm đá mà là đuổi một bàn tay to lớn chụp thẳng xuống đầu ba người Trương Ngũ Tàng, một chương ấy giống thiên la địa võng phủ hết mọi lối của ba người Trương Ngũ Tàng.

Không nhắc tới cảm nhận của ba người đó, mấy người Ngô Tứ, Lý Bạt Trương, Ngọc Tê Tử ở bên đề u tro mắt, lú lười. Trước nay bọn họ chưa từng nhìn thấy loại công kích này! Cũng từ một chương này bọn họ mới biết hóa ra trong nhân gian còn có loại cao thủ nào,

có thể cao tới trình độ nào. Thế đi của một chưởng kia không nhanh, nặng nề đánh xuống đỉnh đầu ba người Trương Ngũ Tàng, ba người đồng loạt đưa song thủ, muốn dùng sáu bàn tay liên mạng kháng cự, bản thân bọn họ cũng biết chỉ sợ quá nửa là châu chấu đá xe, sống chết chẳng bởi mình, nhưng vào thời khắc này, không thể không gắng sức chống lại. Chỉ nghe trên nóc nhà chột có tiếng người cười, hô: “Hay cho Lỗ Bô Thí, mau đánh đi, mau đánh đi, một chưởng của lão đánh xuống, ước định với Trương Thiên Sư năm xưa coi như được giải, ba câu kia trên Long Hồ sơn cũng không tính nữa, thống khoái, thật thống khoái!”

Lỗ Tiêu sững người, bàn tay dừng lại giữa không trung, kêu lên: “Là người nào?”

Bên ngoài có bóng người chớp thoáng, cảt ba tiếng cười “Ha, ha, ha” quái dị, cũng không đáp, người đã phiêu phù xa khuất, khinh công nhẹ như lông hồng, bóng hình loang loáng, mọi người lần tiếng mà nhìn, chỉ thấy trong bóng nắng, mắt như hoa đi, không thấy gì nữa. Một chưởng kia của Lỗ Tiêu cũng không hạ xuống, miệng lầm bầm: “Gã Trương Thiên Sư nọ cũng ngằm giúp Văn gia sao?”

Người ngò ì đây đa số không biết Trương Thiên Sư là ai, nhìn nhau mờ mịt.

Lỗ Tiêu ngừng một lát, mắt nhìn Dịch Liễm, bên trong tựa có nét lo lắng, than rằng: “Xem ra danh tiếng của cậu tuy không lan truyền trong nhân thế nhưng lại vang tới chín tầng trời, tới cả Trương Thiên Sư cũng lưu ý tới cậu rồi.”

Lời này rõ ràng là lo lắng thay cho Dịch Bôi Tửu. Lão vừa dứt lời, liền vỗ tay một cái, lườm Trương Ngũ Tàng. “Được rồi, việc này lão hủ không nhúng tay nữa, coi như các ngươi tốt số, nhưng chớ cho

rã`ng Dịch Liễm có tiê`ng không thạo võ nghệ mà tướng dễ đồ`i phó. Khà khà khà khà, thê` này cũng tô`t, lão hủ cũng rấ`t muố`n biê`t, tuy chưa có ai từng thấ`y hắ`n xuấ`t thủ nhưng rô`t cuộc hắ`n có biê`t võ công hay không.”

Nói rô`i, lão cười lớn ba tiê`ng, thân hình như đại ưng vút đi.

Thẩm Phóng nhìn Dịch Bôi Tửu. Hắ`n một mực mang dáng vẻ lãnh đạm, nhưng lúc người ngoài phòng nọ hô tới ba chữ “Trương Thiên Sư”, Thẩm Phóng lại chú ý thấ`y thầ`n sắ`c của hắ`n hơi đổi. Đây là lâ`n đầ`u tiên hắ`n thấ`y Dịch Bôi Tửu bô`i rô`i, cũng là lâ`n đầ`u tiên thấ`y đượ`c thầ`n thái chuyên chú này trên mặt Dịch Bôi Tửu, tựa như toàn bộ thân tâm đang nghĩ tới người nào đó, đang ở trong khó khăn cực lớn chuẩn bị ập đê`n.

TỨ GIẢI:

Chim bay vờn nhẹ
Đậu nhánh vườn ta
Thu cánh ngời ngời
Hót vang tung bừng
Chẳng lẽ không ai
Nhớ người thực nhiê`u
Lời mong chẳng đê`n
Ôm hận đành sao!

Tuy Lỗ Tiêu đã đi nhưng “Biệt viện Tam Tàng” Trương Ngũ Tàng, Cổ Cự, Vu Hiểu Mộc của Văn gia Giang Nam nhấ t thời vẫn hít thở không thông. Được một lúc, Trương Ngũ Tàng mới lại gom sát cơ, cười gắ n, nói: “Dịch công tử, bùa hộ thân của ngươi đã đi rô`i, mời xuô`ng đây tỷ thí được chẳng? Ngươi lâ`y được ba cái đầ`u của bọn ta, tự nhiên không câ`n đáp gì nữa. Nê`u không, hắ c hắ c, ba người bọn ta không moi được câu trả lời trong miệng ngươi, thật không có mặt mũi nào về` gặp Tầ`n Thừa tướng, đành cắ t cái đầ`u của ngươi xuô`ng đem về`, coi như đem cái miệng của ngươi về`, để ông â`y tự mình hỏi là được.”

Người ngô`i đây cũng không nghĩ tới đi đòi nợ lại gặp kế t quả thế này, biế n thành một trường tranh chấ p thế` lực, lại còn cả Văn gia ở Hồ` Châu, Viên lão đại của Đê` ky cho tới đương triề`u Tầ`n Thừa tướng đê`u nhảy cả vào, tuy nghe được lắ m bí mật, có cảm giác

không uổng chuyên này, có điều cũng biết rõ cái gọi là cá biệt nước sâu không phải là điều tốt, giả như “Văn gia Tam Tàng” đã c thủ, không biết liệu có liên lụy tới mình không.

Thoắt cái, một cuộc tranh chấp tiền bạc biến thành hành động thích sát Dịch Bôi Tửu của Văn gia Giang Nam. Chúng nhân tuy biết Dịch Bôi Tửu liên quan cực lớn, không thể để người này chết nhưng không sao nhúng tay vào được. Chỉ nghe Dịch Bôi Tửu lãnh đạm nói: “Tại hạ không biết võ công, làm sao tử thí?”

Thẩm Phóng cùng Tam Nương nhìn nhau, nghĩ: Thôi rồi! Bọn họ sớm đã thấy Dịch Bôi Tửu quá mức yếu ớt, e rằng không biết võ công, không ngờ đoán đúng. Một tay Tam Nương đã ngậm nếm lấy chủ thủ trong lòng, tuy nàng tự biết không địch lại nhưng vào lúc này rồi chỉ còn cách liều. Chỉ nghe nàng thấp giọng dặn: “Ngạo Chi, chớ c nữa thiếp liều mạng quách lấy kẻ kia, đây là tổng đường của Lục Hợp môn, người bọn chúng muốn giết lại có liên quan trọng đại, những người ngờ đâu đây cũng chưa chắc đã khoanh tay mặc kệ, nếu bọn họ ra tay thì vẫn còn một tia cơ hội, nếu không ra tay, thiếp cũng gắng ngăn ba kẻ kia một lúc, ngăn được mười chiêu thì mười chiêu, ngăn nổi năm chiêu thì năm chiêu, cho dù ba chiêu cũng được, tới lúc đó chàng chớ bận tâm đến thiếp, đưa Dịch công tử đi trước.”

Đây đã là lần thứ hai nàng dặn Thẩm Phóng chạy trước, mắt Thẩm Phóng ươn ướt, nhưng biết đang lúc gay go, không thể lo tình riêng nhi nữ, chỉ đành nhỏ giọng nói: “Vậy nàng cẩn thận!” Bỗng nghe Trương Ngũ Tàng bên kia ngựa mặt cười ha ha, nói: “Thật là chuyện lạ, người đã dám một mình hành tẩu giang hồ, chính là không sợ chết, lẽ nào gặp kẻ khác muốn giết người, người chỉ nói một câu không biết võ công liền xong chuyện sao? Hắc hắc, nếu thật như thế, Nam triều, Bắc triều cũng chẳng cần tranh đấu, giữa

Tô'ng với Kim cứ thế' nghị hòa. Chỉ là, trong thiên hạ sẽ có không ít phê' vật cứ số'ng tiế'p, khiế'n người ta thấ'y mà bực bội."

Lời này của gã ngữ khí ngạo nghễ, rấ't có ý vị coi vạn vật là chó rom. Dịch Bôi Tử vẫn điề'm tĩnh như không, quay đầu cười nói với Tam Nương Tử: "Tôi nghe Đỗ Hoài Sơn nói, Kinh nữ hiệp thiện dùng chủ' thủ. Kẻ hèn không biế't võ công, không biế't mời Kinh nữ hiệp thay mặt xuấ't thủ đượ' chắ'ng?"

Kinh Tam Nương sừng số't, không nghĩ Dịch Bôi Tử sẽ tìm đế'n mình, lòng nhủ: "Thì ra hắ'n không lo không hoảng là ỷ vào mình, lầ'n này hắ'n tính sai mắ't rô'i!" Phải biế't ngày nọ trong rừng tùm, Tam Nương gắ'ng sức liề'u mạng cũng chỉ miễn cưỡng ngăn đượ' Văn Đình Các, chỉ e vừa qua dăm ba trăm chiêu thì quá nửa không có gì hay ho. Vừa rô'i thấ'y gã họ Vu xuấ't thủ, rõ ràng công phu mạnh hơn Văn Đình Các rấ't nhiề'u, có thể bắ'ng một người khô'ng chế' bô'n cao thủ Lục Hợp môn, bực bộn họ ai nắ'y đầ'u gặp nguy cơ. Tam Nương tự lượng năng lực bản thân cũng sần sần cỡ Cù Vũ, chỉ sợ Văn gia Tam Tàng này, một người bản thân cũng không chố'ng nổi huố'ng chi cả ba? Có điề'u, dọc đường nằ'ng thấ'y hành sự, bô' cục của Dịch Liễm chu toàn kín kẽ, ít có chuyện nóng vội, hoặc có thể nói, không cái nào là không trúng, không giố'ng hạ'ng người khiế'n người khác bước vào chỗ nguy hiểm, thầ'm nghĩ: Hay là hắ'n có ý tứ gì khác? Nằ'ng trước nay hào khí không nhường mằ'y râu, tuy biế't trận này hung hiểm nhưng chắ'ng tỏ ra yế'u nhược, nghe gọi liề'n cười mà đứng dậy, cá't tiế'ng trong veo, đắ'p: "Dịch công tử đã có lệnh, có gì mà không đượ'? Có sợ thì chỉ sợ Kinh Tử tôi phận nữ, không ngăn nổi ba vị cao thủ Văn gia kia, phụ sự ủy thác của tiên sinh."

Cái đứng dậy này của nằ'ng, vẻ hiên ngang bình thản, điề'u cười giọng nói thật không biế't khiế'n bao nhiêu nam tử hán phải xấ'u hổ.

Chỉ nghe Dịch Bôi Tửu thân nhiên nói: “Sẽ không đâu. Chương lực Âm trâm trúc? Nội công Nhât lôi thiên hạ hưởng? Chỉ e vẫn chưa được coi là thiên hạ vô địch. Kinh nữ hiệp, năm xưa Công Tôn lão nhân có từng truyền cho nữ hiệp bộ Kiếm Khí Hành chăng? Áo tơ môi ngọc, răng sáng má hồng, bước đi thong dong, múa đở Trung Nguyên⁽²⁵⁾, tại hạ bất tài, muốn thay Tam Nương làm mới một chút.”

Lời này người bên cạnh nghe không cảm thấy gì nhưng Kinh Tam Nương thì như sét đánh ngang tai. Mấy năm nay, tuy nàng sống an nhàn ở Trán Giang nhưng đông rét hạ nực, đêm tuyết sớm sương, thủy chung chưa từng bỏ bê võ công. Nhưng luyện tới luyện lui, trước sau vẫn khó có tiến bộ. Nàng biết bản thân đã đạt tới bình cảnh võ công, mặc lại ở tầng này, khổ nổi không có cao nhân chỉ điểm, mãi vẫn không đột phá được. Trong lúc gian nan này, liền nhớ tới năm xưa Công Tôn lão nhân truyền võ công chủ thủ cho nàng có nói với nàng rằng: “Tư chất của ngươi rất tốt, căn cốt tuyệt hảo, lại thông minh, gan dạ, quyết đoán, vốn là một nhân tài quý báu, đáng tiếc, thời gian có hạn, ta chỉ có thể ở cùng ngươi ba tháng. Nếu không, trong Kiếm Khí Hành của bản môn có một bộ kiếm pháp rất cao minh gọi là “Vũ phá Trung Nguyên”, cực kỳ thích hợp cho nữ đệ tử tập luyện. Nếu luyện thành, không dám nói quát mắng thiên hạ, không ai địch nổi, chỉ e cũng đủ để vươn tới hạng cao thủ nhât lưu, ít ai có thể chống đỡ. Đáng tiếc, hai trăm năm nay, chưa ai luyện thành. Ngươi vốn có hy vọng nhưng muốn luyện bộ võ công này, ít ra cũng phải mười năm sau. Nhưng tới lúc ấy, ta với ngươi chỉ sợ đã không có duyên gặp lại nữa rồi.”

Bây giờ Tam Nương hiểu kỳ, cứ bướng bỉnh xin lão nhân truyền khẩu quyết cho mình. Đáng tiếc, mấy năm nay luyện tập, thân pháp, bộ pháp, ánh mắt, không cái nào không đúng, chỉ là rời rạc, không liền mạch, múa không ra. Bây giờ nghe Dịch Liễm nhắc

tới, mắt nàng liền sáng bừng, dung mạo bỗng đẹp đẽ khôn tả, cười, nói: “Dịch tiên sinh, vậy mời ngài chỉ điểm một chút!”

Nàng trước vốn luôn gọi Dịch Liễm là Dịch công tử, nhưng nghe giọng điệu của hắn vừa rõ ràng có ý giúp đỡ mình thành nghệ, nếu quả thật thành được, vậy cũng xem đã có nửa danh phận sư đồ, không khỏi tôn xưng thêm. Dịch Liễm cười, nói: “Không dám nhận, bộ Kiếm Khí Hành này vốn truyền từ Hoàng Thạch lão nhân đời Hán, nổi tiếng ở đời là nhờ Công Tôn Đại Nương đời Đường, Tam Nương hẳn cũng từng khổ luyện không ít, nhưng chỉ sợ có chỗ không rõ. Bộ Kiếm Khí Hành này vốn thoát thai từ múa, ngộ đạo nhờ múa, mà ý cũng quy về múa. Đã là múa, không có nhạc khúc sao thành được! Tại hạ không thạo gì khác, chỉ là vẫn có thể tấu một khúc trợ hứng cho chủ thủ của Tam Nương.”

Nói rồi, hắn phải trụ hành lang, ngón i khoan chân trên đất, gác đàn lên trên, ngón tay gõ nhẹ dây đàn, miệng lạnh lạnh nói: “Nghe rõ nhé, Kiếm Khí Hành ca quyết: *Xưa có giai nhân, Công Tôn Đại Nương; múa điệu kiếm khí, danh vang bốn phương; người xem như núi, ý khí tác tan, trời đất vì nó, theo nhịp miên man; tới như lôi đình, ùng ùng vang dội; lui như sông biển, động ánh trong ngời...*”

Ca quyết hắn đọc chính là tổng quyết Kiếm Khí Hành của Công Tôn lão nhân năm xưa, mấy câu đầu lấy ý từ bài *Quan Công Tôn Đại Nương vũ kiếm khí hành* của thánh thi Đỗ Phủ đời Đường, đọc tới bên dưới thì chính là ca quyết, tiến thế nào, thoái ra sao, làm sao để tránh né, làm sao để phòng thân, một kích như sấm sét thế nào, nhảy nhót nhào lộn như thả ra sao, thế nào để núp, thế nào để dừng... Người ở bên nghe mà mơ hồ, Kinh Tam Nương mấy năm nay khổ công nghiên cứu thứ này, chẳng quản ngày đêm, lúc nào cũng để tâm, bây giờ nghe hắn đọc ra, mỗi âm tiết đều như gõ vào tim mình. Nàng ngày thường tìm hiểu kiếm quyết này, chỉ bởi mớ

ý tứ từng câu, từng chữ, không thể nói là không đạt được gì nhưng đem một phen khổ công ấy ra dùng, một thiên ca quyế t đó tuy không hiểu sai câu nào nhưng luôn không xâu chuỗi lại được. Lúc này, nghe Dịch Liễm một hơi đọc ra, ban đầu còn chưa thấy gì, về sau chỉ thấy tràm bổng du dương, ngâm nhẹ thán dài, như hợp với nhịp tiế t, như trúng chỗ then chố t, trên mặt nàng lộ nét mừng rỡ. Dịch Liễm thấy thế, gật đầu mỉm cười, lúc này hắ n đã đọc tới lần thứ hai, nhưng không hoàn toàn tương đố ng với lượt thứ nhấ t, sâu xa, khúc chiế t, tựa như lộ ra thứ mà lượt thứ nhấ t chưa để lộ, mi mà Tam Nương khẽ nheo lại, thầ m nghĩ: “Khẩu quyế t này thì ra còn có thể xâu chuỗi như thế, chỉ là không giố ng với lượt đầu, vậy rô t cuộc theo cái nào, bỏ cái nào?” Lòng quýnh lên, nàng cũng biế t đang khi tranh đầu, không tham ngộ thầ u thì sao thi triển được, mồ hôi lạnh trên mặt tứa ra, trong lòng cũng rô i tung rô i mù.

Thẩm Phóng không hiểu võ nghệ, kỳ thật đâu chỉ hắ n, bao nhiêu cao thủ ngô ì đây cũng nhấ t thời không đoán ra được đọc má y lượt nọ, võ nghệ của Tam Nương có thể chớp má t liề n thành sao? Chỉ là thấy Dịch Bôi Tửu thông dong ngâm ngợi, Tam Nương nhúu mà, đắ m chìm trong một thiên Kiế m Khí Hành. Bắ y giờ Dịch Bôi Tửu đã đọc tới lượt thứ ba, khẩu âm dường như đã nhạt đi rắ t nhiề u, mộc mạc không màu mè, không chút thẳng giáng, nhưng tô c độ lại nhanh thêm. Tam Nương đang hồ ì hộp không yên, gắ p gáp, sôi sục, chỉ cảm thấy lộ tuyế t ở khắ p nơi, xem thì dường như có thể gỡ nhưng mãi không tìm ra đầu mó i, lúc này chỉ cảm thấy Dịch Liễm mỗi chữ mỗi nhanh, từng chữ nện vào lòng mình, mơ hồ thấy đau nhưng cũng dầ n thông tỏ. Đột nhiên, Dịch Bôi Tửu duỗi ngón tay vạch trên dây đàn vang đánh “tinh” một tiế ng. Tam Nương vô n đang nghiêng người tựa vào cột hành lang, lúc này bỗng nhảy dựng lên, cười lớn: “Ta hiểu rô ì, ta hiểu rô ì!”

Văn gia Tam Tàng lúc trước thấy bọn họ bộ dạng, cử chỉ cô quái, lấy làm ngạc nhiên, bất giác đợi hai người một lúc, càng xem càng thấy lạ, lúc này bỗng thấy bọn họ một người cười lớn, một người tủm tỉm, trong lòng không khỏi bất an, quát lên: “Người hiểu cái gì? Dịch công tử, thì ra người bị thịt như vậy, quen lấy nữ nhân ra ngăn giúp mình. Kinh Tam Nương, ta khuyên người chớ không biết tự lượng sức, trúng kế của họ Dịch kia.”

Gã cũng đang canh cánh lo, chỉ sợ Dịch Bôi Tửu thâm tàng bất lộ, cho nên không muốn nhiều thêm một địch thủ, chứ thực trong lòng nào từng để ý đến Kinh Tam Nương!

Kinh Tam Nương chỉ cười nhẹ, không đáp gì. Lại nghe Dịch Liễm nói: “Kinh nữ hiệp, võ nghệ của người sơ thành, vừa khéo có cao thủ bậc ấy thử kiếm, chẳng đáng mừng lắm sao, mời ấy chúng với cả m khúc!”

Lúc này Tam Nương đã khá tin phục hắn, chỉ nghe hắn hơi ngừng lời rồi nói tiếp: “Ra tay trước thế cường, ra tay sau thì gặp tai ương. Kiếm khí thi triển, chiêu tiên cơ là quan trọng nhất. Kinh nữ hiệp không ra tay còn đợi lúc nào?” Nói rồi, hai tay hắn khua liên tục, cây thớt huyền cầm như mưa đêm giội mạnh, bình vỡ nước tung, năm âm Cung, Thương, Giốc, Chủy, Vũ nhất tề vang lên, thật là sấm lớn chột nổi, thiết kỵ đột xuất, tiếng âm vang dội nhất thời đồng loạt nổi lên nhưng không chút hỗn loạn. Tam Nương Tử cũng theo tiếng đàn mà lên, theo thế Phiêu diêu tây lai đánh thẳng tới Trương Ngũ Tàng. Trương Ngũ Tàng không kịp đỡ, hai tay chấn động, lùi thẳng về sau. Chủy thủ của Tam Nương lại đâm sang Cổ Cự, Cổ Cự vỡ song chương, trong nội đường liền như có tiếng sấm động, gã muốn dùng đôi tay trần kẹp lấy chủ thủ. Tam Nương đòi nào để gã kẹp được! Chỉ thấy thế tới của chủ thủ phiêu hốt, cứ thế vòng qua Cổ Cự mà đâm về phía Vu Hiểu Mộc sau lưng gã. Vu Hiểu Mộc chính là kẻ vừa ra tay khi nãy, gã thấy thế

tới của Tam Nương quái lạ, không dám lơ là, bèn dùng chưởng thứ nhất Trâm trâm như bích trong Âm trâm thập chưởng khai chiêu, Tam Nương tránh thế đánh, đi lối hiểm, chủ thủ sát sạt hươ qua đầu Vu Hiểu Mộc, bật nhảy cả trượng, lùi về chỗ cột hành lang.

Một chiêu vừa rồi, người trong phòng ai nãy cả kinh. Văn gia Tam Tàng kia dường như cũng không ngờ Kinh Tam Nương một thân nữ lưu, chủ thủ đánh ra lại cao minh đến thế, thật đoán không ra một phen đô i đáp vừa rồi của nàng và Dịch Bôi Tửu là làm bộ hay thật sự thu được lợi ích không nhỏ. Người bên cạnh cũng lấy làm kinh sợ một kiếm phiêu hốt, như quỷ như mị này, tới người không hiểu võ công như Thẩm Phóng cũng cảm thấy chiêu này của Tam Nương rất khác lúc xưa. Lúc xưa, Tam Nương ra tay cũng nhanh, chuẩn, độc nhưng dường như khô cứng, trong chiêu thức, dụng ý câu nhanh, câu chuẩn, câu độc rất rõ ràng, một chiêu vừa rồi ý thế liên miên, phiêu hốt lảng lẹ, khiến người ta nhìn vào mà có cảm giác đang thấy Cô Dạ tiên tử, như thể những lời ban nãy khiến Tam Nương như được lời hay, như nghe đạo lớn vậy.

Ngay đến bản thân Tam Nương cũng thâm kinh hãi, lúc này nàng ở một bên nhìn, đã nhận ra võ công đô i phương cực cao, bản thân tựa hồ khó thấy nổi bóng lưng, nhưng một chiêu vừa rồi mới biết đô i thủ ra tay lợi hại thế nào! Lại ở chỗ bản thân lại ứng phó được, cũng không rơi xuống thế hạ phong. Nàng thở ra một hơi, nhớ lại câu: “Ra tay trước thế cường” của Dịch Liễm, lại nhảy lên, một kích này không còn là thăm dò mà là đánh cận thân, chỉ nghe “keng keng, tang tang”, một loạt hơn ba chục tiếng, mỗi tiếng đều rất nhỏ nhưng tiếng nào tiếng nãy vào lỗ tai đều có thể tách biệt rõ ràng. Tiếng “keng” này thì ra là bởi đô i phương thấy Tam Nương quá mạnh, không hện mà cùng rút trong tay áo ra một cây thiét côn, dài không tới một thước, đen trùi trũi, không biết là thứ vũ khí gì, hẳn là món binh khí đặc biệt bọn họ tự luyện. Một đợt công

kích vừa kết thúc, Tam Nương nhảy ngược về phía sau, sắc mặt hơi đỏ, thái dương toát mồ hôi, nàng không đợi thở dốc đã lại nhào lên, chỉ nghe lại một chập “keng keng, tang tang”, cứ thế ba đợt, cục thế đã thành nàng công kích, địch phòng thủ. Mỗi kích của nàng đều thể nhanh như chớp, ra tay mau lẹ, sau đó phiêu hốt lui về. Lần đầu tiên ra tay xong, lui về trụ hành lang đầu nam; lần thứ hai lui về đầu tây; tới lần thứ ba thì lui tới cửa đằng bắc; lần thứ tư này lại ngừng ở đầu đông. Chỉ chớp mắt, nàng đã ba phen công kích, hoán chuyển bốn phía, mỗi kiếm đều không mấy may sai sót, sai sót một chút chỉ e trọng thương bỏ mạng, áy vạy mà nàng lại làm được. Trước đây, nàng cũng từng vô số lần cảm giận mà ra tay báo thù rửa hận, nhưng thật ra đều là bị bức bách. Nàng luyện võ cũng không phải bởi thích thú, chỉ là buộc phải khổ luyện, không thể không như thế. Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra, nàng ra tay thoải mái đến thế. Võ công đã không còn chỉ là thủ đoạn phòng thân của nàng, nàng tựa như đã bước vào một mảnh đất trời kỳ diệu nào đó, tuy sẩy tay một chiêu có thể khiến nàng từ đây vạn kiếp bất phục nhưng nàng lại cảm thấy được tự do. Tam Nương liếc ngọn chủy thủ bên bạn với nàng bao năm - bảy năm mãi nghệ, mười năm ân mình, chăm chỉ mài giũa, khổ công luyện tập, đúng vậy, cũng đã đến lúc nàng có được thành tựu rồi.

Trương Ngũ Tàng, Cổ Cự, Vu Hiểu Mộc nhìn nhau rồi từ từ đứng thành hình tam giác, vây Tam Nương lại. Tam Nương không hoảng, ở trong vòng vây chột động chột im, chột nhảy chột dừng, mỗi đòn đều dốc hết sức nhưng vẫn tùy thời có thể phiêu hốt lui về, lúc đâm lúc chẻ, như nhảy như múa, lại thêm nàng má phấn tóc huyên, thật xứng với bốn chữ “Vũ phá Trung Nguyên”. Đáng tiếc, nàng chỉ mới luyện thành, lúc bắt đầu giữa các chiêu thi thoảng lại đứt mạch, kiếm ý cũng có chỗ không thể liên kết, có điều, chỉ cần xuất hiện sơ hở, nàng liền cảm thấy có tiếng đàn lọt vào tai, khúc đàn tựa như một lần nữa liên kết lại chiêu ý của nàng. Giờ Tam Nương mới

rõ tại sao lại nói Kiêm Khí Hành thoát thai từ múa, ngộ đạo nhờ múa, mà ý cũng quy về múa.

Trương Ngũ Tàng thật chẳng ngờ bản thân đánh mãi không xong một nữ nhân, vả lại chiêu thức của Tam Nương nọ dường như càng ngày càng khít, như bèo nổi kín sông, không có khe hở. Gã ngẫm cái n rang má y lãn, cuối cùng hô: “Bày trận!”

Sắc mặt Cổ Cự, Vu Hiếu Mộc thoáng sửng lại nhưng rồi đã hiểu ý, lòng nghĩ: “Không moi ra tuyệt kỹ cất đáy hòm luyện thành ba năm nay, chỉ sợ không xong!” Chỉ thấy phương vị dưới chân ba người chợt đổi, tiến ba lùi bốn, tán năm tụ sáu, ban đầu không khỏi lộ vẻ vụng về nhưng dần dần liền thấy được diệu dụng trong đó. Phôi hợp với bộ pháp dưới chân, ba cây thiết côn của họ múa càng lúc càng nhanh, như gió gập mưa xô, vây Tam Nương kín như bưng. Lôi đánh chợt đông chợt tây của Tam Nương dần bị họ trói lại, không biết chuyển được, mà vòng xoay chuyển càng lúc càng hẹp, nàng thàm lo lắng, má y lãn xông phá nhưng không xông ra được.

Dịch Bôi Tửu vốn một mực chuyên chú gảy đàn, lúc này đã ngừng đầu nhìn, tựa như cũng không nghĩ tới Biệt viện Tam Tàng của Văn gia còn có chiêu này. Thảm Phóng không hiểu cục diện đương trường, thi thoảng ngó Dịch Bôi Tửu, tìm đầu mọi trên mặt hấn, lòng nghĩ: “Nếu hấn đã là người giữ nhịp điệu, chắc hẳn phải biết cái được thua ở đây.” Bây giờ, thấy trên mặt Dịch Bôi Tửu hiện vẻ lo âu, cứ dăm dăm nhìn trường diện, tựa hồ cũng biết Tam Nương đang ở vào lúc gập gáp nhất. Cầm khúc dưới tay hấn cũng thoải biết, “tinh tinh, tang tang”, tìm chỗ hở mà tiến, dường như cũng đang nỗ lực giúp Tam Nương tìm cơ thặng. Người luyện võ muốn có tiến cảnh, vốn phải vượt qua vài cửa ngõ quan trọng, hấn biết giờ Tam Nương đang đô diện với một cửa ngõ như thế. Lúc thường vượt qua cửa này đã muôn vàn khó khăn, huống chi Tam Nương lại đụng phải

bình cảnh võ học ngay trong trường ác đấu quyết liệt. Nếu nàng xông qua được, ngộ ra được thì hay rồi, từ đây sẽ chen được vào cảnh giới cao thủ nhất lưu, bộ “Vũ phá Trung Nguyên” này của nàng cũng xem như đã luyện thành; còn nếu không được... Dịch Liễm khẽ than, biết bản thân cũng không tưởng tượng được, bởi vì lúc này người ngoài không cách nào trợ lực.

Tam Nương chỉ thấy áp lực mỗi lúc một tăng, tới Thảm Phóng cũng nhìn ra được đương trường dần dần chỉ thấy bóng côn đen, còn ánh xanh loang loáng trên cây chủ thủ của Tam Nương lại ít thấy. Quả tim hắn đã dâng lên hòng, bất chợt đương trường bạo vang một phen gió gập mưa gào, như vó sấm phi dưới mái, chuông chùa đình tháp, tiếng nào tiếng nấy mỗi lúc mỗi to, ắt hẳn đôi bên đã trút toàn lực, thật không biết là chủ thủ của Tam Nương sắp cùn nhọn hay là thiết côn của đối phương phối hợp kiên cố. Bỗng có tiếng đánh “soạt”, Thảm Phóng nghe tiếng mà tim, chỉ thấy ngọn chủ thủ của Tam Nương đã bị đánh văng lên trần nhà, cạm ngập xà gỗ, sâu tới cả tác. Thảm Phóng cảm thấy như ngừng thở, tim không đập nữa, hắn muốn tìm lại con tim mình nhưng như không tìm thấy. Trong phòng bỗng dung im bật, tiếng binh khí giao nhau cũng không còn, Thảm Phóng nhìn chủ thủ trên xà gỗ, trong lòng không biết đang gào lên với ông trời hay với chính mình: “Đừng! Đừng! Xin đừng!”

“Ta không muốn nàng chết” - trong mắt hắn hiện lên dung nhan nói cười xinh đẹp của Tam Nương - “không thể được, cuộc đời không có nàng sẽ trống rỗng tới mức ta không sao chịu được, không có tóc huyền kẻ gô sẽ là việc đau khổ nhất trên đời! Không có nàng mỉm cười, nhíu mày, ta dù có được thiên hạ cũng để làm gì?” Một khắc ấy, Thảm Phóng tuy không thốt nên lời nhưng cảm thấy cổ họng trong con tim - nếu con tim cũng có cổ họng - đã thét

gào tới khàn đặc: “Ta không muốn, thật sự không muốn, cậu xin nàng - Đứng!”

Một khoảnh khắc ấy, hắn tựa như đã trải qua một đời một kiếp. Ở đây sao còn chưa có tiếng gì? Nước mắt hắn rơi xuống, hắn biết, bất kể thế nào hắn vẫn phải cúi nhìn. Hắn là nam nhân, phải có trách nhiệm, phải đĩnh đạc, kể cả là tình huống bi thảm: xác Tam Nương nằm ngay đây. Có lẽ vẫn có việc hắn có thể phải làm, đây cũng là Tam Nương yêu cậu hắn, hắn phải dốc hết sức bảo hộ Dịch Bôi Tửu, không nên khuất nhục, thiếu niên này là hy vọng của rất nhiều người trên Hoài Thượng. Sau đó, hắn ép mình từ từ nhìn xuống, cái hạ đê u này, tựa đã hết một đời.

Trăng như tuyết trên núi, sáng tựa trăng trong mây.

Thẩm Phóng cúi xuống.

Hắn dõi mắt vào đương trường, còn chưa nhận rõ được ai với ai. Đầu tiên là nhìn thấy máu trên mặt đất, sau đó mới thấy bốn người trên đương trường, bốn người im lặng đứng đối lập, trên mặt Trương Ngũ Tàng hăng còn đang cười, nét cười khiến người ta lạnh thấu xương, mắt Thẩm Phóng hoa lên, rời đi chỗ khác, hắn nhìn Cổ Cự, hắn muốn nhìn sang Tam Nương chậm chạp nhất có thể, cho dù đó là kết quả mà hắn không thể không thừa nhận nhưng vẫn muốn nó chậm một chút... Sắc mặt Cổ Cự đỏ sẫm; kế đó, Thẩm Phóng nhìn Vu Hiểu Mộc, mặt Vu Hiểu Mộc u ám; kế tiếp, Thẩm Phóng mới nghe ra có tiếng động, là Cổ Cự, Vu Hiểu Mộc, Trương Ngũ Tàng từng người nói nhau mê mẩn đổ ngã, bọn họ hoặc ở cổ họng, hoặc ở tim, hoặc ở mi mày đều bị chọc một cái lỗ nhỏ cỡ cái trâm. Vào lúc khẩn cấp nhất, Tam Nương đã bỏ chủ thủ, dùng một cây thoa gỗ đâm chết ba người ở giữa Vĩnh Tế đường.

Còn nàng thì cũng mờ hôi trĩu áo.

Đây là trận đầu tiên trong ngày hôm nay có người chết. Chúng nhân đều kinh ngạc không thốt nên lời, không dám tin vào kết quả này, nhưng cũng cảm thấy đây mới là kết quả nên có.

Dường như biết được sự hung hiểm của trận này, lúc Tam Nương cùng Văn gia Tam Tàng khai chiến, Chu Nghiên đã được lão nhân đầu bạc nọ hộ tống rời đi, không phải chứng kiến một màn tanh máu này. Lúc này, chỉ nghe có người khẽ vỗ tay, là Ngô Tứ, hấn nói: “Chúc mừng Kinh Tam Nương luyện thành “Vũ phá Trung Nguyên”.”

Kinh Tam Nương gạt đầu, bật cười, đôi mắt nàng thì lần tìm Thẩm Phóng trong đám người, cho tới lúc tìm được Thẩm Phóng, tâm tình nàng mới buông lỏng. Nàng là phận gái, giết chết Văn gia Tam Tàng ở Vĩnh Tế đường, ngày mai tin truyền ra tất sẽ oanh động thiên hạ, nhưng nàng không quan tâm; cuối cùng nàng đã luyện thành “Vũ phá Trung Nguyên” mà mười năm nay khổ tâm nghiên cứu, nhưng nàng cũng không quan tâm; một khắc ấy, tuyệt nghệ đã thành, cường địch bị diệt, trong lòng nàng đột nhiên trống rỗng, nàng chỉ quan tâm đến mình Thẩm Phóng, có hấn, nàng mới không cảm thấy nổi cô độc tứ cố vô thân, trợ trợ mờ mịt lúc đột nhiên tiến vào một cảnh giới khác.

Hai người bốn mắt chạm nhau cũng bằng bốn tay ôm ấp, nghẹn ngào tha thiết, vui mừng buồn lo hòa trộn, thật sự như sóng lại sau cơn tai kiếp, thiên ngôn vạn ngữ cũng nói không hết, kể không xong.

Ngô Tứ, Lý Bạt Tương đều trông thấy một trận thảm liệt này. Tới bọn họ cũng không ngờ được, kết quả ngày hôm nay sẽ là Văn gia Tam Tàng phơi xác đương trường. Gia nhân trong Cù phủ cũng từng trải đời, không hề kinh hoàng, dưới sự sai bảo của Lãnh Siêu, họ khiêng thi thể ra ngoài, tìm ba cái quan tài xoàng mà liệm. Dịch Bôi

Tử uể oải lên tiếng, đôi mắt mệt mỏi nhìn những người còn lại trong nội đường, nói: “Các vị, chúng ta trả nô t nợ thôi.”

Lý Ban Tương lạnh m m lệ miệng, lúc này cũng thấy cổ họng khô chát. Gã tự mình lên giao nhận với Thẩm Phóng, kế tiếp là bốn vạn lượng của Ngọc Tê Tử, cuối cùng là Ngô Tứ. Chỉ thấy Kim Lăng Ngô Tứ nhận xong nợ cũng không vội đi, do dự ch c lát, liền ôm quyển nói với Dịch Bôi Tửu: “Kim Sang được do Bạn Kim đường của tại hạ ở Nam Kinh đặc chế có chút tiếng tăm, về sau Dịch công tử có cần, chỉ cần phái người tới Nam Kinh tìm tại hạ.”

Dịch Liêm dường như cũng xem trọng h n, khẽ mỉm cười, bắt tay tạm biệt. Vàng bạc trong phòng chưa bị đem đi hết, còn lại mười bảy vạn lượng của Văn gia, thêm cả mã y vạn lượng Hồ Th t Dao để lại, Dịch Bôi Tửu than: “Ai mà ngờ còn thừa chứ!” H n nhìn người trong phòng, để lại mười bốn vạn lượng để Cù phủ thu hộ i Vĩnh Tê đường, vàng bạc còn lại thì nhờ gia nhân Cù phủ khiêng lên xe, nh t t đem đi cả.

Cù Vũ dường như có chút để bụng việc Dịch Bôi Tửu không để lại toàn bộ vàng bạc, nhưng cũng không tiện nói, chỉ nghe Dịch Bôi Tửu nói: “Ngày sau, nếu Lục Hợp môn có việc dùng tới Hoài Thượng, chỉ cần thông báo.”

Cù Vũ không đáp, ba vị Quách, Lưu, Dương cũng lãnh đạm. Lãnh Siêu thì vì sửa soạn xe mà bận tới bận lui. Trước khi Dịch Liêm lên xe, liền nhìn kỹ Lãnh Siêu, thái độ của Cù Vũ cùng Quách, Lưu, Dương tam lão, h n không hề xem trọng, nhưng đối với thi u niên nợ lại khá là chú ý.

Hai cái xe của bọn họ cứ thế lóc cóc ra khỏi thành Lục An. Trong thành đang buổi hoàng hôn náo nhiệt nh t, Thẩm Phóng nhìn qua cửa sổ xe ng m hai bên đường, chỉ thấy hàng quán lên đường liền

như rặng lược, khít như vẩy cá. Nhỏ thì như hàng kim, hàng nhuộm, tiệm đánh răng, lớn thì như chợ thịt, chợ rau, chợ gạo, tấp tật rộn ràng, nhộn nhịp. Tới lui thành Lục An cũng chỉ có hai ngày, nhưng những thứ hấn trải qua dường như lại rất nhiều - hơn bốn mươi vạn lượng qua tay, mắt thấy một trường gió tanh mưa máu, trong đó có đầ u đá giữa trong triề u ngoài triề u, giữa thê lực trên giang hồ, rô i mưu mô lên xuố ng... Hết thấy những thứ ấy, trăm họ thành Lục An không hề hay biế t. Họ chỉ mong sôi nổi nhộn nhịp, yên ổn mà số ng những ngày bình thường, nào ngại tâm thường, nào ngại nhỏ nhặt, những buồ n phiề n của đời thường so với việc phải chịu kinh sợ thì còn hơn chán. Lầ n đầ u tiên Thẩm Phóng hiểu đượ c câu: “Giang hồ tử đệ giang hồ lão⁽²⁶⁾”. Hắ n nhìn trăm họ ngoài xe, ô n ào huyền não thê , trong cái thê cục nước sôi lửa bỏng, nguy như trúng xê p chồ ng, chỉ trong chớp má t có thể chuyển thành loạn lạc này, vẫn cứ cười, cứ ô ã, cứ chuyện nhà chuyện xóm. Mọi người đầ u biế t giờ đượ c thời loạn nhưng đầ u vờ như không biế t, tới Thẩm Phóng cũng không rõ loại tâm thái này là đúng hay sai nữa. Cái yên ổn này, cái ấm êm này giồ ng như nhảy múa trên đao nhọn, có điề u sự đẹp đẽ trong đó còn mang một thứ cảm giác khiế n Thẩm Phóng suýt rơi lệ.

Dịch Liêm nói muồ n đem gầ n chín vạn lượng bạc còn lại gửi vào Thông Tê tiề n trang, chuẩn bị thanh toán khoản nợ cung ứng lương thảo cho Sở Tướng quân ở Tương Phàn và Lương Tiểu Ca ở Hà Bắ c đã sắ p đầ n hạn, còn phải chừa lại hai vạn gửi đi Tô Bắ c. Bạc trong xe chớp má t đã sạch sẽ, chẳng trách Đỗ Hoài Sơn từng cười bảo chỉ sợ Dịch Bôi Tửu chính là người tiề n bạc qua tay nhiề u nhấ t nhưng cũng là người nghèo nhấ t thiên hạ. Một chuyề n tiêu này, từ lúc Thẩm Phóng gặp gỡ ở Khồ n Mã Tập cho tới hôm nay mới đượ c hơn tháng, có điề u, những tranh đầ u giế t chóc, đồ ng môn bội phản, anh lừa tôi gạt trong đó phải nói đầ u là những thứ bình sinh chưa từng trải qua. Đây là lầ n đầ u tiên Thẩm Phóng thực sự tiề p xúc với

giang hồ, cũng là lần đầu tiên nhìn giang hồ ở cự ly gần tới vậy, cường quyền trong triêu ngoài triêu, tranh đấu giữa những kẻ mạnh, mỗi người đều ra sức tô i đa hóa sở cầu của mình, như huynh đệ họ Viên, như Văn gia Tam Tàng, như Lỗ Tiêu. Còn như lão đầu mù với Tiểu Anh Tử, mình cùng Tam Nương, và cả ba huynh đệ Trương gia chỉ là bị vùn xoay trong trường cầu xé đó thôi, không biết may mắn thế nào mới thoát được một mạng. Nhưng luôn có người không phải như thế, phải không? Thẩm Phóng tự hỏi, rồi nhớ tới Lạc Hàn, nhớ tới một kiếm dứt khoát nọ, khí thế và quang huy ngạo thị thiên hạ, quang huy kia có thể chiếu tỏ sinh mệnh đang chìm trong bóng tối, cũng thuận tiện đưa chuyên tiêu này cùng mình và Tam Nương tặng tới Hoài Thượng.

Thẩm Phóng nhìn sang Dịch Bôi Tửu, ngoài cửa sổ, hoàng hôn bảng lảng. Xe ra tới ngoại thành, bên ngoài đã vắng lặng, hai bên đường là màu vàng đỏ của lúa mạch vụ đông cùng tịch dương. Dịch Bôi Tửu nhắm hờ mắt, trên mặt mang vạt màu vàng đỏ nọ, nhưng lại làm nổi lên nét tang thương của dung mạo, Thẩm Phóng cũng đoán không thấu hẳn là dạng người gì? Muốn gây dựng sự nghiệp gì? Hẳn cùng Lạc Hàn tương giao ra sao? Đoạn tương giao ấy là thứ tình bằng hữu nhìn thì nhạt nhòa nhưng cất giữ trong lòng, chẳng dám lãng quên chẳng? Hẳn mưu điếu gì, nghĩ về đâu? Nhìn sắc mặt hẳn, bên trong nhập thế luôn có một phần lánh đời ẩn hiện, bên trong bình tĩnh lại có sự không bình tĩnh ẩn sâu. Trong lòng hẳn hẳn còn ẩn giấu, cái ẩn giấu đó là gì?

Dịch Liêm bỗng nói: “Còn sáu, bảy ngày nữa là chúng ta tới Hoài Thượng rồi, ở đây coi như đã về nhà.” Lời hẳn đượm chút mệt mỏi. Ngày mai? Ngày mai chẳng phải cũng là một ngày vì lương thảo quân áo, binh khí yên cương, bạc tiền sổ sách mà bận bịu sao? Thẩm Phóng nhìn Dịch Liêm, đã có thể thể hội được sự mệt mỏi của hẳn. Có gắng hẳn bỏ ra có lẽ chẳng có được may may xán lạn như

một kiế m trong đêm đen của Lạc Hàn bữa trước, nhưng cô ắ gắ ng này cùng tắ t thấy những gì hắ n cô ắ gắ ng thay đổi lại là những thứ càng phiề n nã, càng giày vò, càng dai dắ ng giồ ng như chuyện com áo gạo tiề n, như sự đời khiế n con người mòn mỏi. Sinh mệnh là một món quá hoa mỹ, nhưng những thứ có thể bỏ thêm vào chẳng lẽ chỉ là vô số ắ c rô i và gánh nặng này đây?

Cũng vào lúc này, Thẩm Phóng mới để ý tới cái chén trong tay Dịch Liễu. Đó là một cái chén gỗ, sáng bóng, vân gỗ mảnh mai, giồ ng như những si mê cùng lưu luyế n nhỏ nhỏ trong nhân gian, không nở buông tay, nhưng niề m vui và sự bịn rịn kia trông lại đáng thương đế n vậy. Thẩm Phóng nhận ra, cái chén này là thứ Lạc Hàn gửi cùng tiêu ngân. Cả xe bạc hắ n đã cho đi cả, vì sao... vì sao phải giữ lại riêng cái chén này? Đây là lâ n đầ u tiên Thẩm Phóng nghĩ tới vắ n đề này: Trong bao nhiêu vàng bạc châu báu đầ y xe, vì sao lại có một cái chén như thế ? Hắ n nhìn bộ dạng câ m cái chén của Dịch Bôi Tửu, dường như đang nắ m tay một người bạn trong sự mệt mỏi vô cùng.

Bên ngoài, phu xe bỗng quắ t một roi, đã ra ngoài thành rô i, Thẩm Phóng nghe phu xe hô lên hai câu khẩu lệnh:

“Đào lý xuân phong nhắ t bôi tửu...”

... Giang hô ắ dạ vũ thập niên đắ ng⁽²⁷⁾!”

Là Giang hô ắ dạ vũ thập niên đắ ng a...

BỘ 3

TÔNG THẤT SONG KỲ

LỜI DẪN

Người từng qua đất Giang Nam chỉ e đâu không quên được mưa Giang Nam. Mưa vừa tới, cả một dải Ngô Sở liền tựa như thơ như họa. Bản thân cơn mưa thì bao la mà lạnh lùng, nhưng khi rơi ở mái hiên, giọt trên nón lá thì những người hòa mình vào làn mưa giăng ấy liền có được cái khí vị náu mình dưới mái hiên, trong áo toi chôn nhân gian - kể cả những tràng gượng cười vui ca bi thảm nhất hay những phen rên rỉ bủn rủn khoái hoạt nhất đều diễn ra trong màn mưa bụi ấy. Nhìn gần thì không tránh khỏi thô ng thiếu t, chỉ là đứng nơi xa lâu rồi, nhìn vào mênh mông, bát ngát nhường đó, tất thấy đau thương của nhân gian đều đã im ắng, lắng sâu vào làn mưa bụi nọ, khiến cho người đời sau cảm thấy, bất kể cắt mảnh nào ra, nếu như lịch sử có thể cắt thành mảnh, phen mưa gió đó, câu chuyện xưa kia đều có thể nhào nặn thành tuyệt mỹ, tô điểm thành truyện kỳ...

Mùng Ba tháng Mười, ở mạn hạ du cách bên Tiêm Thạch chưa tới ba mươi dặm có tửu điếm chuyên bán các món cá tươi gọi là Vu Ký cũng đang im ắng chìm trong cơn mưa bụi nọ. Tửu điếm này là quán quê ở thôn ven sông, có chút lụp xụp, lớp ngói vẩy cá rửa trong cơn mưa lộ ra một thứ thâm đen tàn tạ, hơn nửa quán nấp chìm ra sông, chân cột đóng xuống sông, lan can gỗ đã cũ tới mức gần như sấp chuyên hẳn sang màu đen. Ngô ở đây mà trông đi, hóa ra lại là nơi ngấm cảnh cực tốt. Đáng tiếc, sông thừa núi thối chẳng ra tư

thái gì, phải thêm thứ gì mới có thể chỉnh sửa nó thành phong cảnh đây? Lúc này, trong thủy tạ đang có hai người ngồi.

“Ba ngày trước hã n lên bờ ở đây sao?”

Nói lời này là một thiê u niên, tuổi độ mười bảy, mười tám, bởi sống lâu ngày bên sông nước, làn da hã n rám nắng, hơi đen, có điề u, thâ n thái chỗ đầ u mày lại có vẻ rộng rãi, không quê kệt như dân chài bình thường. Người hã n hỏi là một lão đầ u. Lão đầ u này cũng phải sáu mươi tuổi, nón toí đặt cạnh người, bộ dạng ngư ông nhưng khí chấ t thông dong, cử chỉ ôn tồ n, đôi mắ t nheo lại nhìn con mư a, giồ ng như một con cáo khôn ngoan, mưu mẹo đã rấ t già đời. Lão đầ u nọ nhìn chỗ khác, dường như đang chờ đợi, miệng hàm hồ ́ đắ p: “Đúng vậy!”

“Thê ́ tam đại quý đầ u? Tam đại quý không đầ u theo sao? Cử đại quý dưới trướng Trương Thiên Sư ở Long Hồ sơn không dễ chọc đầ n thê ́!”

Gã thiê u niên kia tựa như hiê u kỳ vô hạn, không ngừng hỏi đầ n. Kỳ thực, việc này lão đầ u đã kể cho hã n ít nhấ t ba lượt, nhưng hã n vẫn không tìm đầ u được mà hỏi đi hỏi lại chi tiể t, miệng còn lầ m bầ m: “Sao cháu lại bỏ lữ thê ́ cơ chứ, hôm á y vào thành làm cái gì? Đại thúc gia⁽²⁸⁾ à, hôm đầ y sao người xem đầ u hế t thê ́?”

Bầ y giờ lão đầ u mới thu hồ i ánh mắ t mà nhìn qua thiê u niên kia. Lúc nhìn chỗ khác, ánh mắ t lão vô n sắ c nhọn, âm trầ m, nhưng lúc nhìn thiê u niên này, ánh mắ t bầ t giác có phầ n từ ái. Chỉ nghe lão cười, đắ p: “Là bởi hôm đầ đại thúc gia ngưoi đang sửa thuyề n cạnh sông. Hôm đầ, đại thúc gia ngưoi trông thầ y một con lạc đầ bơi xuôi bờ nam xuồ ng. Thúc gia ngưoi tuổi lớn chừng này rô i, có gì mà chưa thầ y qua? Nạn binh lửa liên miên cũng trải qua

rồi. Thế mà ngày hôm đó vẫn phải dụi mắt, nghĩ: Có phải tuổi lớn quá, mắt hoa rồi, nhìn lầm chăng?”

Lúc nói, khoe miệng lão có nét cười, đó là nụ cười có ý tuyệt đối tin vào nhãn lực của bản thân, chẳng nề tuổi già. “Nhìn kỹ, quả đúng là lạc đà, trên lưng nó là một thiếu niên bận đồ đen, tuổi khoảng hăm mốt, hăm hai, toàn thân ướt sũng, y phục dính vào cơ thể, lộ ra dáng người gầy gò nhưng săn chắc. Kế đó, ta liền thấy trên bờ có ba bóng người nhảy nhót bám theo, đuổi riết không buông. Thiếu niên kia hình như cũng không thật sự có ý cắt đuôi bọn họ nên cũng không qua sông... chú nhìn súc con vật cưỡi của hã'n thì hẳn là bơi qua được. Hã'n cũng không bơi ở giữa dòng, cứ dập dềnh, nhón nhơ mà trôi. Lúc tới khúc này, ta thấy ba bóng người nọ chớp cơ hội, bỗng nhảy vút lên, từng chiêu, từng chiêu đánh về phía thiếu niên dưới sông. Ta thấy ba kẻ nọ đều khoác áo choàng, mượn gió lùa sức, lướt như cú diều, trong đó có hai người dùng Quỷ đầu trảo, thứ binh khí trên giang hồ hiếm người dùng, mới biết hóa ra xuất thủ chính là Cửu đại quý trên Long Hồ sơn, bèn không kìm được mà cả kinh.”

Lão đầu kể tới đây liền dừng lại một lúc, cảm chén uống một ngụm rượu rồi mới tiếp tục kể: “Thiếu niên kia cưỡi trên lưng lạc đà, ở giữa sông tiếp chiêu ba người nọ. Hã'n dùng một thanh đoản kiếm chỉ dài có hai thước. Sau một chiêu, con lạc đà hã'n cưỡi chìm xuống, có diều con vật đó khỏe mạnh, không coi là gì. Mượn thế nước dập dềnh, thiếu niên nọ có thể nhẹ nhàng hóa giải thế công nặng nề của tam đại quý, kế đến, trong lúc qua một chiêu này, con lạc đà của hã'n lại trôi thêm một đoạn nữa, đối thủ của hã'n thì phải về bờ hoán khí. Nếu chỉ có một người bám lấy thiếu niên thì sau dăm ba chiêu sẽ không tránh được phải tụt lại, nhưng bọn họ có ba người, luân phiên công kích, như ung bay cá nhảy, cho nên trước sau

vấn quấ n chặt lấ y thiế u niên kia... Xem ra dọc đường bọn họ cứ vòng tới vòng lui đeo bám xuô ng đây như vậy.”

Thiế u niên ngư dân nọ nghe mà mắ t sáng bừng, bắ t giác gác cả hai khuỷu tay lên cái bàn đầ u mớ, cũng chẳng hiề m cái bàn nọ bản thiũ. Lại nghe lão đầ u kể:

“Thế công của tam đại quý ác liệt không câ n phải nói, nhưng kiế m thuật của thiế u niên nọ thật khiế n ta bội phục: Khác biệt quy củ, tự thành một phái, mỗi chiêu đầ u khiế n người ta như nghe đại đạo, như đi đường mới, mở lô i tiề n nhân chưa mở, thúc gia ngưoi đây nhìn mà đờ ngưoi. Bỗng nghe thiế u niên nọ cười, nói: “Các ngưoi đánh không nổi, lại không chịu lùi, thật cho rằ ng ta không thể quật mà quý bên sông này sao?”

Tam đại quý kia đầ ng loạt cười quái đản, cũng chẳng trách ba người đó ngông cuồ ng, là kẻ dưới trướng Trương Thiên Sư ở Long Hồ sơn, lại được liệt danh vào Cửu đại quý, trước nay đã chịu thua ai bao giờ? Viên lão đại mà còn phải trọng vọng bọn họ, lầ n này đây đưa với một thiế u niên mà mãi chẳng dứt, nói ra có còn thể diện được sao? Cho nên bọn họ xuấ t thủ càng căng. Nói thật, thúc gia ngưoi nhiề u ít cũng xem như đã chứng kiế n qua cao thủ, thấ p thủ trong thiên hạ đầ i chiế n hơn trăm trận, nhưng là lầ n đầ u tiên thấ y người ta kẻ ở giữa sông, người ở bờ sông, ung vô ò thỏ nhảy, đầ u đá qua lại. Ta thấ y trong sắc chiề u, thiế u niên nọ nhưóng mây, lại có một gã quý nhảy tới, kẻ này tuổi khá trẻ, hình như là Thấ t quý trong Cửu đại quý. Bắ y giờ đang lúc thiế u niên vừa tiế p một chiêu của Nhị quý Hình Phong, Nhị quý Hình Phong khí cùng lực tận, đang lùi về bờ, Đại quý thì đang trên bờ vận lực đuồi tới, Thấ t quý thì vừa mới nhảy tới đang sắ p xuấ t chiêu. Chợt nghe thiế u niên kia hô to một tiề ng: “*Rượu rót sen vàng, nhà xa vạn dặm*”, hình như là mấ y chữ này, hắ n vỗ gáy lạc đà một cái, người bật vút lên, né Thấ t quý đang nhào tới, truy kích Nhị quý đang lùi về bờ.

Thúc gia người xem một chiêu ấy liền cảm thấy, Nhị quỷ phen này chỉ sợ không xong rồi! Quả nhiên, Đại quỷ trên bờ lập tức biến sắc, không đợi hô khí đã phóng vút tới muốn ứng cứu. Có điều, thiêu niên kia nhanh tới bậc nào chứ, chỉ thấy kiếm của hắn cong cong, một chiêu đưa ra, Nhị quỷ không tránh kịp, đầu đón gào lên một tiếng, đầu vai đã bị kiếm đâm xuyên qua. Gã bị trọng thương, thân thể lập tức trâm đi, rơi xuống lòng sông. Đại quỷ nhảy một cái tới nơi, không đỡ Nhị quỷ nọ mà gọi: “Lão thất”, ý lệnh cho Thất quỷ đi cứu trợ Nhị quỷ, bản thân thì đã xuất thủ ra chiêu, muốn nhân lúc thiêu niên kia lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh mà bắt giữ. Thiêu niên kia chỉ huy thoát một chỗ, thân hình đã xoay một cái, tư thế cong cong, uyển chuyển nhẹ nhàng như cỏ bòng, tránh một đòn mãnh liệt này của Đại quỷ, rồi lại đuổi theo Thất quỷ lúc này đã tóm được Nhị quỷ đang lui về bờ. Đại quỷ kia gầm một tiếng, chiêu thế đã đánh ra, có điều đang giữa không trung, gã rốt cuộc không bì được sự xoay chuyển như ý của thiêu niên kia, chỉ đành vận kinh lịch đi, đánh xuống con lạc đà đang bập bềnh dưới nước, khiến con lạc đà vọt chìm xuống, thiêu niên chút nữa không chịu nổi, gã thì mượn lực lộn người trở về. Lúc này, thiêu niên kia đang đập không, liên tục đánh về phía Nhị quỷ, Thất quỷ trên bờ, Nhị quỷ đã bị thương, Thất quỷ dốc hết sức chống đỡ nhưng đã rơi xuống hạ phong. Đại quỷ thoắt cái gia nhập vòng chiến, bây giờ trời đã khá tối, ta cũng không nhìn rõ, chỉ thấy ở đó bóng quỷ lay động, kiếm phong vun vút, lúc phân lúc hợp, lúc tụ lúc tan, thiêu niên kia trước sau không hề chạm đất, thỉnh thoảng tung mình lộn về, đập càn liễu trên bờ mượn lực. Bỗng nhiên đương trường im bật, tam đại quỷ đứng vây thành thế tam giác, phòng thủ nghiêm ngặt, không hề cử động. Thiêu niên kia thì duỗi một tay, ngón tay móc lấy cành cây hòe cao nhất trên bờ, thân thể đứng đưa theo cành cây, tựa như cũng muốn hóa giải ngoại lực mà thân thể mình dính phải trong phen giao đấu vừa rồi.

Với nhãn lực của thúc gia người, lúc ấy cũng không nhìn ra được ai thắng ai thua. Cục diện khi ấy tĩnh lặng tới cùng cực, ta ở xa xa bên này cũng phải nín thin thít. Hò ì lâu mới nghe Đại quý ở bên kia lạnh giọng nói: “Mấy huynh đệ ta thua rồi. Người đã đánh trọng thương nhị đệ, lấy một tay thắng đệ, phải chăng nhất định muốn lưu cái mạng của ba huynh đệ ta lại đây?”

Thiếu niên nọ ở trên cây im lặng một lúc mới nói: “Cũng không nhất thiết”, ta nghe tiếng hấn cũng hơi hỏn hển, nghĩ là hấn thắng cũng không dễ. Đại quý kia tuy đạn dày sa trường nhưng nghe thế vẫn mừng rỡ. Ta nghe gã nói: “Nhưng phải nói rõ một câu, hôm nay người tha huynh đệ ta, nhưng ngày sau huynh đệ bọn ta chân trời góc biển cũng quyết không buông tha người!”

Thiếu niên ăn mặc như ngư dân nọ đang nghe tới mê say - hấn vốn ghét tam đại quý - lúc này không khỏi giật mình, thậm phục tam đại quý này tuy làm người không ra sao nhưng cũng có thể coi là tính tình cứng cõi. Chỉ nghe lão đầu nói tiếp: “Thiếu niên kia chỉ ‘hức’ một tiếng cười giễu, miệng lẩm bảm gì đó, sau đó liền thấy hấn thả ngón tay, người rung lên một cái bấn đi, lại nhảy về giữa sông. Con vật cưỡi của hấn thật sự rất khá, chịu một đòn của Đại quý mà không làm sao, nước chảy xiết như thế mà vẫn ngừng giữa sông đợi hấn. Thiếu niên kia ngò ì lên lưng lạc đà, con vật liền thả mình bập bềnh theo dòng nước mà đi. Chỉ nghe thiếu niên ngò ì trên lưng lạc đà hô: “Ta tha mạng cho ba người các người là muốn ba người các người chuyển lời, nói với Viên lão đại: Ta với hấn ân oán giang hồ, vậy giải quyết theo cách giang hồ. Tới đây ta không rảnh, nếu hấn không phục, vậy hẹn thời gian địa điểm, ngày này sang năm, lại luận kiếm quyết sinh tử.”

Nói tới đây, lão đầu nọ liền trầm mặc một lát. “Nói bọn họ động thủ cách đây không quá ba dặm, về sau ta truy xét tiếp, trông

vết tích bên sông, đoán hẳn lên bờ chính ở bên tử điếm này của Vu quả phụ.”

Thiếu niên ăn mặc lố i ngư dân đã nghe tới mặt mũi đỏ bừng, thích chí dạt dào, có tiếng người ngoài cửa vọng tới mà cũng chẳng để ý, dường như vẫn đang chìm đắm trong câu chuyện vừa rồi.

CHƯƠNG 1

TÌNH THẾ BỨC BÁCH

Thì ra hai người một già, một trẻ này không phải nhân vật tầm thường. Lão già tên gọi Triệu Vô Lượng, người thiếu niên tên là Triệu Húc, thuộc dòng dõi Hoàng đế, vốn là người của hoàng thất, chỉ vì loạn lạc hồ i nam độ mà nôi rồ ng ly tán. Triệu Vô Lượng cùng một vị huynh đệ là Triệu Vô Cực dựa vào một thân võ công mới may mắn thoát nạn. Triệu Húc là cháu đích dòng chính, sau cơn loạn ly liền được hai huynh đệ lão nuôi nấng trưởng thành. Bọn họ vốn cũng từng dựng cờ khởi nghĩa, dẫn một đám người ngựa đi cầ n vương, sau bởi quân Kim cường đại, cuối cùng tan rã, khó khăn lắm mới tới được Giang Nam thì lại không được Khang Vương Triệu Cấu dung nạp. Triệu Cấu xưng đế rồ i dựng đô ở Lâm An, mở lại mạch nước, nhưng hai người vẫn bị ép phải chạy sâu vào trong giang hồ. Hai người cầ m quân không giỏi nhưng võ công đầ u cao cường. Triệu Vô Lượng và Triệu Vô Cực đầ u thạo Thái tổ trường quyề n, lại thiện dùng Tầ mi côn, đương thời được người trong giang hồ xưng là “Hoàng thất song kỳ”, bởi bọn họ đầ u thuộc hoàng tộc nhưng lại phải lưu lạc trong dân gian. Có câu cửa miệng thầ này: “*Song kỳ tông thất danh sĩ thẹn, chín họ giang thuyề n mỹ nhân ngây*”, về trước chính là chỉ bọn họ.

Chuyện này tạm không nói, lúc này chợt nghe ngoài cửa có tiếng gọi: “Chủ quán, hai ngày trước có từng thấy một thiếu niên cười lạc đà lên bờ ở đây chẳ ng?”

Người vừa hỏi thân mặc trường bào xanh thẳ m, gương mặt gầ y gò, mày thưa mắ t híp, hỏi thẳ m cũng khá ôn hòa. Người này điể m khác còn được, chỉ là bộ y phục kia nhìn thầ nào cũng không giớ ng

là y phục của bản thân hắ n, ngờ rằ ng đang cải trang giả dạng. Chủ nhân quán rượu nhỏ này là Vu quả phụ, tay nghề` nắ u cá tươi nức tiế ng mùi dậm quanh đây, có điề u dạo này khách khứa vắ ng về, thật không ngờ vào ngày mưa gió âm u thế` này còn có khách tới cửa, không khỏi càng ân câ` n hơn.

Người nọ lại chỉ câ` n Vu quả phụ đáp một tiế ng “phải” hay “không phải”. Tới lúc nghe được chính miệng Vu quả phụ đáp: “Phải” thì không kìm được đưa cặp mắ t sắ c bén quét về` hướng bờ sông. Bắ y giờ bên sông ngoài mưa giăng trời sắ m thì chẳng có gì cả. Bên kia, lão đầ u ăn bận như ngư ông ngô` i ở thủy tạ híp mắ t lại, khoe miệng lộ nét cười, miệng lẩm bắ m: “Cuồ` i cùng cũng tới...”

Vu quả phụ liề n bận rộn giế t cá, có điề u Vu quả phụ chẳng thể ngờ việc làm ăn hôm nay đâu chỉ có mỗi thế` , người nọ vừa ngô` i xuồ ng liề n tiế p tục có người khác đế n. Có người không nói gì mà trực tiế p tìm bàn ngô` i xuồ ng; có người cười hì hì, vẻ như cực kỳ hưng phắ n, cứ như trúng bạc vậy; có người lại cứ hỏi đi hỏi lại... Có điề u, mắ y người đó cơ hồ` đầ u hỏi cùng một câu, cùng một chuyện: Người có thắ y một thiế u niên cười lạc đà lên bờ ở đây không?

Thủy tạ của quán rượu Vu quả phụ vô` n khá rộng nhưng liên tục có người tới nên không khỏi có phầ n chật chội. Lại còn hế t đoàn này tới đoàn khác tới. Chỉ nghe lão đầ u Triệu Vô Lượng ngô` i đó từ trước lắ m bắ m: “Hoán Nam, Chiế t Tây, Tô Nam, Mân Trung, Giang Tây, Hồ` Bắ c, Tương Trung, Xuyên Tây... Hắ c, Văn gia làm việc quả nhiên không tâ` m thường, thật mau lẹ, mới có ba ngày ngắ n ngủi đã gọi tới nhiề u người như thế` rô` i.”

Vu quả phụ sừ ng số` t, cái quán này từ lúc khai trương tới giờ chưa từng đông khách tới vậy. Về` sau, cứ thêm một người tới, trên mặt Vu quả phụ lại thêm một phầ n xin lỗi - càng hiế m có hơn là những

người tới sau đề u không gây sự, tuy chỗ còn thừa lại đề u là ghé thiế u chân, gãy tay vịn nhưng không một ai oán trách mà đề u tìm lấ y một chỗ mà ngô i yên đấ y, bạc bỏ ra cũng hào phóng. Có người ăn mặc xuề nh xoàng thậm chí còn ngô i luôn xuông đấ t, người đế n sau thấ y thủy tạ quả thật chật hẹp, trụ gỗ đã cũ nát, sợ gánh không nổi, liề n gọi rượu rô i đội mưa ngô i ở bãi cát ngoài quán. Vu quả phụ vừa nấ u nướng vừa lấ y làm lạ: Thật chẳng biế t hôm nay là cái ngày gì, không biế t là trúng phải tà hay gặp số đố, lại có lấ m người ăn nói ngấp ngừng, bẽn lễn như thế đế n đây. Chỉ riêng một ngày hôm nay đã đủ sánh với việc làm ăn hai tháng lúc thường. Vu quả phụ cũng không dám hỏi nhiề u, bởi quán nhỏ, đố ăn tích trữ không nhiề u, liề n vội vàng sai tiểu nhị tới thôn bên mua cá, mua đố.

Hồ i lâu, thiế u niên ăn mặc lố i ngư dân kia mới tỉnh lại từ trong mơ tưởng, kinh ngạc phát hiện: trong cái thủy tạ trước nay quanh quế lại có nhiề u người đế n thế, trong quán, ngoài quán phải có ba, bốn chục! Hấ n trợn tròn mắ t, không kìm được nhìn khắ p lượt, chỉ thấ y thầ n sắ c những người này hoặc âm hiểm, hoặc mạnh bạo, không giố ng bách tính bình thường. Thiế u niên cũng là hạng có kiế n thức, thấ y trong đám này không ít người có huyết Thái Dương nhô cao, rõ ràng là kẻ biế t võ công, mà còn là cao thủ nội gia, trong mười mấ y người ngô i ở bãi cát ngoài quán cũng có vài kẻ rõ ràng là hào khách giới lục lâm, liề n không kìm được quay sang thúc gia mình với vẻ mặt nghi hoặc, kinh ngạc thấ p giọng hỏi: “Đại thúc gia, mấ y người này đang làm cái gì thế? Chỉ e toàn là người luyện võ! Sao lại chạy cả tới cái quán nhỏ này?”

Thúc gia hấ n thấ p giọng cười, bảo: “Không sai, Húc Nhi, con chỉ câ n nhìn, chớ nói gì, chẳng phải con đang sầ u không được tham dự việc nào nhiệt ngày đó sao? Không phải vội, đấ y mới chỉ là bắ t

đâu. Từ hôm nay trở đi, việc náo nhiệt ở sáu tỉnh Giang Nam này mới chính thức mở màn, chỉ e thừa đủ để con xem đấy!”

Hai người họ đề đầu đang ngồi trong góc, sát mép nước, lại thêm cách ăn mặc tầm thường, bộ dạng dân quê bản xứ cho nên cũng chẳng ai chú ý tới. Giữa đám người kia tựa có quen biết nhưng đôi bên đề đầu giữ kẽ, không ai chịu lên tiếng trước. Nhứt thời chỉ nghe được mỗi tiếng thốt gổ Vu quả phụ đang làm cá, tuyệt không có âm thanh nào khác.

Cá không kêu được, nê đầu không, dù có không kêu đau hẳn cũng sẽ khó chịu bởi sự im lặng này mà kêu lớn. Có người cũng lạ, cứ nhìn chằm chằm mà mấy con cá đang liêu mạng đớp đớp dưới tay Vu quả phụ để tiêu khiển chứ không chịu mở miệng phá tan bâu không khí bức bối.

Húc Nhi nọ không kìm được cười “hích” một tiếng nhỏ, nói: “Đâu ra một đám Bò Tát đấy thế này?”

Lời hấn chưa dứt, đã thấy thúc gia mình trước thì đầu mà nhướn lên, sau thì vành tai cũng nhướn, kê để n mới nghe xa xa có giọng nói hào hùng vang vọng truyền tới: “Là vị nào cho gọi, hện Cảnh mỗ tới đây gặp mặt?”

Giọng nói này rõ ràng còn phải cách nơi đây hai, ba dặm, nhưng tiếng vang như chuông, tựa như có hình, tán như vô vật, thế như rồng bay ngựa chạy đâm thẳng vào tai chúng nhân rồi mới bùng nổ. Húc Nhi nọ cũng là kẻ hiểu biết, miệng hô khẽ: “Oa, Khô i lỗi chân khí! Cao thủ bậc này cũng tới, hôm nay thật sự náo nhiệt rồi!”

Thúc gia hấn quay sang nở một nụ cười khen ngợi. Trong ngoài thủy tạ người nào người nấy không khỏi cả kinh, đề đầu nghĩ không ra Cảnh mỗ này là người nào. Cũng không ai đáp lời. Thiếp niên gọi là Húc Nhi nọ quay đầu nhìn về phía nam, chỉ thấy một bóng người

đang vun vút, chớp mắt đã tới gần, người nọ thân hình cường tráng, chỗ eo lại cô m cộm, không biết đang mang theo gì, tới gần rồi mới nhìn ra, dưới nách hấn còn kẹp theo một đứa bé. Bọn họ thoáng cái đã tới mảnh đất bên ngoài thủy tạ. Hán tử kia dừng lại, cũng không vội đi vào mà đưa cặp mắt sắc bén quét một lượt trong thủy tạ, người nào người nấy chỉ cảm thấy lỗ chân lông bị hấn nhìn muốt n vỡ, sau đó hán tử kia ngưng một chút rồi lại mở miệng: “Là vị nào cho mời, hẹn Cảnh mỗ tới đây gặp mặt?”

Người này dường như không thạo nói năng, lần thứ hai mở miệng vẫn là câu lúc nãy, trong thủy tạ vẫn không ai trả lời, im phăng phắc, ngoài tiệm giờ mới có một lão đầu đứng dậy, cười khà khà, nói: “Tiểu lão nhi còn đang bảo là Cảnh mỗ nào, thì ra là Cảnh Thương Hoài, Cảnh đại hiệp, hiếm có hiếm có, ngài cũng tới phó ước sao?”

Cảnh Thương Hoài nhìn lão, tựa như có quen biết, thoáng nghĩ ngợi mới sực nhớ người này là trưởng lão Hà Ngụ của Ngũ Chỉ môn ở Ứng Trạch, Giang Tây. Ngũ Chỉ môn nổi tiếng bá ng công phu chi, trảo, cho nên trên các ngón tay của Hà Ngụ nọ cô m cộm vết chai, cũng là nhờ điểm này mà Cảnh Thương Hoài mới nhớ ra lão, không khỏi khẽ nhú mày, nói: “Là Hà trưởng lão gửi thiệp hẹn gặp sao?”

Hà Ngụ kia có vẻ cũng là một vị lão nhân tinh tường, tùm tùm cười, nói: “Tiểu lão nhi làm gì có mặt mũi lớn thế! Hai lão già bọn ta cũng là theo lời mời mà tới, cho tới giờ chủ nhân vẫn chưa lộ diện.”

Cảnh Thương Hoài quét mắt nhìn, thấy trên bãi cát còn một lão nhân hói đầu, y phục không khác Hà Ngụ là mấy, đang mỉm cười, gật đầu với mình, liền biết lão chính là một vị trưởng lão khác của Ngũ Chỉ môn Giang Tây - Hà Cẩu. Trên giang hồ, tiếng tăm của hai lão nhân này không tẻ, Cảnh Thương Hoài yên tâm đôi chút, hấn tính tình cẩn thận, lúc này mới nắm tay Tiểu Lục Nhi, nói: “Lục Nhi, chúng ta vào thôi!”

Mấy ngày nay, Tiểu Lục Nhi lại được hấn trị thương, tinh thần đã hoạt bát trở lại. Nó cực kỳ tin cậy Cảnh bá bá của mình, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy bàn tay to lớn của Cảnh Thương Hoài, đôi mắt đảo khắp lượt, hiểu kỳ nhìn mọi người. Cảnh Thương Hoài bước rộng, Tiểu Lục Nhi bị hấn một tay túm lấy, hai chân gập như lơ lửng, chẳng mấy bước, hai người đã đi vào thủy tạ. Trong thủy tạ chỉ còn lại một cái bàn ba chân cho bọn họ. Tiểu Lục Nhi thấy trên bàn khác có đồ ăn còn nóng hôi hổi, liền quay đầu nhìn sắc mặt Cảnh Thương Hoài - những ngày này nó cùng Cảnh Thương Hoài vào sinh ra tử, đã hiểu được việc phải xem xét thế cục tình cảnh - thấy sắc mặt Cảnh Thương Hoài bình hòa, tựa như sẽ không có việc gì lớn thì mới mở miệng: “Cảnh bá bá, con đói!”

Cảnh Thương Hoài bật cười, gọi chủ quán xào cho hai món. Vu quả phụ ở bên kia đã bận rộn lắm, vội đáp tiếng. Không biết vì sao, bao nhiêu khách là thế, nàng lại có hảo cảm với một lớn một bé tới sau cùng này. Tiểu Lục Nhi đã không còn bộ dạng bữa nọ ở tửu lâu thành Lâm An, người ngọm đã tắm rửa sạch sẽ, y phục cũng đã thay, càng lộ vẻ răng trắng môi hồng, láu lỉnh, lanh lợi. Vu quả phụ biết trẻ nhỏ thích ngọt, cố ý làm một đĩa cá chua ngọt bung lên. Mới đặt lên bàn, miệng cá hãy còn cử động. Tiểu Lục Nhi cực kỳ hiểu chuyện, đặt một đôi đũa vào tay Cảnh Thương Hoài rồi nói: “Cảnh bá bá, người ăn đi!”

Một câu nhỏ nhẹ, trong lòng Cảnh Thương Hoài bất giác ấm áp. Hấn phiêu bạt giang hồ nhiều năm, trước giờ phong trần bôn tẩu, vội cứu nguy cho người khác, rất ít khi cảm nhận được phần tình cảm ấm áp này, bèn đưa tay xoa đầu Tiểu Lục Nhi, cười nói: “Lục Nhi, con ăn đi, bá bá không đói.” Nói rồi, hấn đưa mắt nhìn đám người ngoài thủy tạ, dáng vẻ không giận mà uy, có điều thần sắc đã chuyển thành vẻ khác. Kế đó, hấn lấy trong người ra một tờ giấy, tiện tay rút từ con cá đặt giữa bàn ra một cái xương dài, rồi

ấn vào cái cột gỗ cạnh người, tờ giấy nọ bị cái xương găm lên cây cột. Chỉ nghe Cảnh Thương Hoài mở miệng đọc:

“Mình nghe Cảnh đại hiệp có dự vào việc ở Khôn Mã Tập ngoài thành Đông Lăng. Phong thái khi ấy khiến người ngưỡng mộ. Tiểu đệ mặc dù ngu dốt, vẫn mong mỗi được gặp một lần, xin hẹn ba ngày nữa gặp ở quán cá nhà họ Vu chỗ khúc sông cách bên Tiêm Thạch hai mươi chín dặm về phía đông, cùng dự một hồ i phong hội của võ lâm chín tỉnh Giang Nam, ngoài ra còn việc quan trọng khác muốn thương nghị, xin chớ sai hẹn khiến người buồn lòng.”

Hấn đang đọc chữ trên tờ thiếp nọ, cuối thiếp lại không đề tên. Có người tinh mắt nhìn chữ trên đó, thấy sự vận bút dùng mực khỏe khoắn đẹp đẽ, xứng khen chữ đẹp. Người biết về chữ càng cảm thấy chữ này đứng riêng một thể, tách khỏi “Tô, Hoàng, Mễ, Sái(29)” của bản triêu u. Lão chài với đứa cháu Tiểu Húc của lão không hẹn mà cùng nhìn vào tờ giấy. Lão nhân gọi là Triệu Vô Lượng này dường như cũng thâm sâu về môn này, chỉ thấy đầu ngón tay lão không kìm được thuận theo bút ý trên tờ giấy mà vạch tới vạch lui, miệng lầm bầm: “Hắc, trong Văn gia, sau Văn Chiêu Công lại vẫn còn người viết chữ được thế này, có thể xem là hiếm có.”

Lại nghe Cảnh Thương Hoài nói: “Tại hạ vốn cũng chẳng muốn để ý tới cái thiếp này, có điều, hắc hắc, nếu đây là bẫy, tại hạ lại muốn xem xem. Là phiên phức thì có trò cũng trò không được. Mà y ngày nay Cảnh mỗi được người cứu giúp, tạm được nghỉ ngơi, thương thế trên người cũng đã khá hơn rồi. Giả như có trò nhỏ nhăng vớ vẩn gì, Cảnh mỗi cũng chẳng ngại.”

Nói tới đây, hấn trừng mắt một cái, Tiểu Lục Nhi ở sau lưng bỗng “a” lên một tiếng. Cái bàn bọn họ ngồi vốn chỉ có ba chân, Tiểu Lục Nhi mãi nghe Cảnh bá bá của nó nói, không cẩn thận, cái

bàn cùng mâm với bát đĩa sắp đồ tới nơi. Cảnh Thương Hoài chẳng quay đầu nhìn lấy một cái nhưng đã nhận ra, lật tay phải lại, vỗ đánh “bang” lên cái bàn, thế đánh này của hấn cực lạ, cả cánh tay phải tựa như vặn ngược lại, cái bàn lập tức đứng vững. Tiểu Lục Nhi còn đang kinh ngạc, Cảnh Thương Hoài đã thu tay về, Tiểu Lục Nhi hiểu kỳ, lấy làm lạ sao cánh tay của Cảnh bá bá lại có thể vặn ngược, tính nghịch ngợm nổi lên, muốn thử lại, liền cố ý khế đẩy cái bàn, không ngờ lần này chính mình lại ngạc nhiên, cái bàn không nhúc nhích tẹo nào, nó “úi” một tiếng, đẩy mạnh hơn, bàn vẫn không xô dịch, kể cả khi nó dốc hết sức mà vẫn không lay nổi cái bàn lấy một phân. Trí tò mò nổi lên, nó liền trượt xuống ghế, nả m bò dưới sàn, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì. Lại thấy ba cái chân bàn đã ngay ngắn ghim xuống sàn, giống hệt như trời sinh đã thế, mọc rễ dưới đất, Tiểu Lục Nhi há hốc miệng tới mức không ngậm lại được. Người trong kẻ ngoài thủy tạ đều không khỏi cả sợ - Trung Châu đại hiệp Cảnh Thương Hoài quả nhiên không phải hư danh! Đầu tiên, hấn dùng xương cá đâm thâu cột gỗ, kinh lực vận trong vô hình; về sau thêm một chưởng vỗ lên cái bàn, thể hiện công phu giang hồ hiếm thấy, Thông tí quyề n của Thông Châu, thể hiện một thân võ công thượng thừa. Hai chiêu này, người ngồ i đây đặt tay lên ngực tự hỏi, không ít người tự xét cũng có thể làm được, nhưng muốn thông dong tùy ý như thế, không hình không thế mà vận kinh lực, căn bản không phải muốn thể hiện công phu mà là công phu đã tùy tâm sở dục mà dung nhập vào hành vi thường ngày, bình thường như không, dễ như bung rượ, ngồ i đây chỉ sợ không ai làm được như thế. Công phu ngoại gia Thông tí quyề n của Cảnh Thương Hoài nức tiếng gần xa; công phu độc môn Khô i lỗi chân khí cùng với Hưởng ứng thân chương “*một chưởng vỗ ra, muôn núi vọng tiếng*” hấn tự sáng tạo càng lừng danh trên giang hồ; có điề u, mọi người vẫn không ngờ tu vi của người này lại thân diệu tới bậc ấy. Húc Nhi bên kia không khỏi lè lưỡi, nói với thúc gia mình: “Đại thúc gia, trong giang hồ quả nhiên ngọa hổ tàng long, một

chiêu này đến mười năm sau con cũng không biết có luyện được không.”

Triệu Húc dường như bị dao động mạnh, hắn vốn có thái độ cười cợt, coi nhẹ các nhân vật trong giang hồ, lúc này thần sắc không khỏi căng thẳng. Thúc gia hắn cười hiền hòa nhìn hắn, lòng nghĩ: Đứa bé này có kiến thức, cũng có chí khí, mười năm sau đã muốn luyện được trình độ này của Cảnh Thương Hoài rồi. Tuy nhiên, để cho đứa bé này trải đời một chút cũng tốt, để nó biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Bỗng nghe một người mình bạn trường bào xanh ngọc, mày thưa, mắt híp, chính là người tới trước tiên, mở miệng nói: “Cảnh đại hiệp, cuộc tụ tập này chỉ là hội họp nhỏ của võ lâm Giang Nam, bàn chút sự tình, không có ác ý gì khác, xin chớ đa nghi!”

Cảnh Thương Hoài nhìn người này, thấy chỗ cổ bên trái có một nốt tựa như không cẩn thận để dây mực, nhưng để ý nhìn kỹ thì thấy là nốt mụn, trong lòng hơi động, đây rõ ràng là ký hiệu của Mạc gia ở Huy Châu, liền mỉm cười, hỏi: “Là Mạc tiên sinh ở Huy Châu chăng?”

Người nọ chính là Mạc Dư ở Huy Châu. Hắn cũng không ngờ Cảnh Thương Hoài lại nhận ra mình nhưng vẫn ung dung gật đầu. Cảnh Thương Hoài có chỗ liên tưởng, bèn quay nhìn những người ngồi đây, cuối cùng đôi mắt khóa vào một gã trung niên tuổi hơn bốn chục, mặt mũi hốc hác, cười, nói: “Thì ra Đaoan Mộc gia ở Đaoan Châu cũng tới rồi.”

Nói rồi, hai mắt hắn lóe lên, lưu tâm để ý, quả nhiên lại nhận ra một cơ sở người, miệng lầm bầm: “Lão mù Lôi Chấn Cửu của Thiên Mục sơn cũng ở đây, a, còn cả Ngôn gia ở Thần Châu, hắc, hảo hán Thái Hồ cũng đến rồi, còn cả Nhan gia ở Ngô Hạ, quả nhiên xứng

gọi là cuộc hội họp của võ lâm Giang Nam, chỉ là vì sao chư vị đề`u phải cải trang thế`?”

Không ai đáp lời, Cảnh Thương Hoài lại hỏi: “Chính chủ chưa tới sao? Rốt cuộc hắ`n là ai?”

Triệu Vô Lượng tuy đoán trước sẽ có một hồ`i này nhưng dường như cũng không đoán ra chính chủ là ai, không khỏi vênh tai lắ`ng nghe. Lại nghe Mạc Dư tiên sinh của Huy Châu mở miệng cười, nói: “Lầ`n này phát thiế`p anh hùng mời các vị tới là Tấ`t tiểu huynh đệ của Tấ`t gia Hồ` Châu.”

Lời hắ`n vừa dứt, liề`n nghe có tiế`ng mái chèo từ trên sông vọng tới. Cảnh Thương Hoài nhìn trên sông, chỉ thắ`y trong làn mưa giăng mù mịt, một chiế`c thuyề`n con ngược sông phá sóng mà tới. Nhịp đưa chèo của người chèo thuyề`n nọ không hề` nhanh, chỉ là một chèo vừa khua, con thuyề`n nhỏ liề`n lao vù vè` phía trước một khoảng khá xa, đủ để thắ`y lực tay mạnh mẽ của hắ`n. Ở đầ`u thuyề`n có một thanh niên chắ`p tay đứng, Cảnh Thương Hoài tinh mắ`t, tuy còn xa mắ`y tầ`m tên nhưng đã thắ`y được thanh niên nọ mày rậm mắ`t to, trên mặt có vài nốt sẹo rỗ, có điề`u không phải người quen biế`t. Con thuyề`n thoắ`t cái đã tới bờ sông, chỉ mơ hồ` nghe được thanh niên kia nói với người chèo thuyề`n một tiế`ng: “Cẩn thận nhé!”, mình thì khẽ`nhún nhảy, ở chỗ đầ`u thuyề`n nhảy lên tầ`m nửa thước, sau đó đập mạnh, hai chân vận thêm kinh lực, sử ra thế` Thiên cân trụ đạp xuố`ng sàn thuyề`n, đầ`u thuyề`n liề`n chìm mạnh xuố`ng nước, lại nghe hán tử chèo thuyề`n nhỏ khí cá`t giọng, thét “ya” một tiế`ng, đôi chèo dùng sức khua mạnh, miệng gầ`m: “Lên!”, chính ở đầ`u thuyề`n sử kinh, nhân thế` nước mà khiế`n đầ`u thuyề`n bật cao hơn. Thanh niên nọ mượn sức bật này, người lao phồ`c đi, tư thế` hào hùng, thế` nhảy cực nhanh, mau như cuồ`ng phong quét đấ`t, lẹ` như chim mồi vè` rừng, “soạt” một tiế`ng đã nhảy vào thủy tạ.

Một chiêu này của hắ n thật đẹp, cự ly bay đi phải mắ y trượng, đám người ngô ì ngoài bãi cát nhắ t loạt vỗ tay hoan hô. Thanh niên nọ bái khắ p một vòng các nhóm rô ì hai tay ra dầ u, tỏ ý muố n mọi người im lặng rô ì mở miệng nói: “Hồ` Châu, Tắ t Kắ t ra mắ t chư vị bắ ng hữu giang hồ !”

Nói xong, hắ n lùi lại một bước, lại bái chào mọi người. Kề` đề` n, hắ n lùi tới bên bàn Mạc Dư tiên sinh, quay sang cười với Mạc Dư, tiện tay câ` m một chén rượu, rót đầ y chén rô ì ngắ ng đầ u, nói: “Chư vị tiề n bắ i chịu tới chính là vinh hạnh cho kẻ hèn này, kẻ hèn không có gì để tỏ lòng kính, đã là huynh đệ giang hồ`, đó đây biế t lòng nhau, không nhiề u lời nữa, trước cạn một ly tỏ lòng kính trọng”, nói rô ì, nâng chén một hơi uố ng cạn.

Cảnh Thương Hoài lạnh nhạt, bàng quan, thắ y hắ n tuổi tuy trẻ, không quá hăm bảy, hăm tám nhưng cử chỉ hào sắ ng, tiêu sắ i, trong mắ t tinh hoa nội liễm, rõ ràng cũng là một nhân vật. Cảnh Thương Hoài thính tai, tuy ngô ì đây phải có mắ y chục người nhưng ai nói gì đề` u không thoát được tai hắ n, giờ nghe được trên bãi cát ngoài thủy tạ có người hỏi: “Hoa huynh, Tắ t Kắ t này là ai thề ?”

Vị Hoa huynh ở bên cạnh thắ p giọng nói: “Hắ c hắ c, tới hắ n người cũng không biế t, mắ y năm rô ì người sắ ng thề nào thề ? Hắ n hiện là nhân vật nứ c tiề ng trong võ lâm Giang Nam. Xuắ t thân từ Tắ t gia ở Hồ` Châu, mẫu thân là nhị tiểu thư của Hồ` Châu Văn gia, Văn Tô` Vũ. Hiện các tổ chức vòng ngoài của Văn gia đề` u do một tay hắ n quản lý đầ y! Hắ n là cháu ngoại của Văn Chiêu Công, nghe bảo rắ t được lão đầ u này yêu quý, lại còn là truyề n nhân đơ n truyề n của Hồ` Châu Tắ t gia. Hai đời trước của Hồ` Châu Tắ t gia vì một trận ở Hồ` Dương tử thương gầ n hế t, tới đời này chỉ còn mỗi mình hắ n, có điề u tiểu tử này rắ t có năng lực, từ khi hắ n xuắ t đạo, không cậy nhờ tông tộc, Hồ` Châu Tắ t gia lại một lầ n nữa tiề ng tăm đầ n nổi, nhắ t thời đứng đầ u Giang Nam.

Có câu cửa miệng về mấy thế gia trong giang hồ, đệ từng nghe chưa?”

Người nọ hỏi: “Thế nào?”

Người họ Hoa kia cười, nói: “Chính là “Bút Hồ Châu, mũi Ngô Hạ, đao Tịnh Châu, mực Huy Châu, nghiên Đoan Châu, gươm Nhữ Châu”, nói về sáu đại thế gia trong giang hồ. Sáu gia tộc này đều có lịch sử mấy trăm năm rồi. Bây giờ Tất gia ở Hồ Châu có thể xếp hàng đệ nhất. Tất Kế cũng đang lúc gặp gió mà phất, ở Giang Nam bằ ng vai với Viên lão nhị, hiệu xưng *Du - Lượng một đời*. Đệ không nhìn coi, Mạc Dư tiên sinh của Huy Châu, Đoan Mộc Thâm Dương của Đoan Châu đều tới nịnh nọt hắ n, chỉ e nhân vật chủ yếu của ba nhà kia tuy không kịp tới nhưng hẳn cũng phải người tới rồi.”

Cảnh Thương Hoài nghe tới đây, bỗng nghe trong thủy tạ có người cao giọng hỏi: “Tất tiểu huynh, mấy lời khách sáo này cũng không cần nói nữa, người nói đi, lần này phát anh hùng thiếp gọi bọn ta tới là có dụng ý gì?”

Cảnh Thương Hoài ghé mắt nhìn liền nhận ra, tuy người nọ đã cải trang nhưng ở cổ, ở tay đều có từng đám lông đen, thì ra là cự khấu Vương Nhiêu từng hoành hành vùng duyên hải Đông Nam đạo trước, trong lòng không khỏi nhủ thầm: Cái gọi là phong hội của võ lâm Giang Nam này quả có thể xưng là ngoạ hổ tàng long, gồm cả những nhân vật từng hùng bá một phương, quả xứng với một chữ “phong⁽³⁹⁾” kia. Chỉ nghe Tất Kế nọ cười nói: “Vương đại ca, người chó vội, tiểu đệ mời các vị tới nguyên là vì vừa có được một tin tức xác thực.”

Nói rồi, hắ n đi tới bên lan can, vỗ vỗ, nói: “Các vị, xin nhìn ra ngoài, chính là mặt sông mấy trượng ngoài kia, chư vị chắc đều

biết, ba ngày trước, là ai lên bờ ở chỗ đó chứ?”

Mọi người dõi theo hướng tay hắ n chỉ, chỉ thấy mưa vả t qua sông, lại nghe Tá t Kê t ha hả cười, nói: “Là Hồ` kiế m Lạc Hàn! Chính là Lạc Hàn năm xưa bắ ng tuổi nhi đô`ng kiế m đầ u má y nhân vật xuấ t sắ c trong “*Tông thắ t song kỳ danh sĩ then, giang thuyê`n chín họ mỹ nhân ngâ y*” ở Đắ ng Vương các, Nam Xương. Huynh đệ biế t đượ c tin tức chính xác: hai tháng trước, hắ n cuố i lạc đà lắ ng lắ ng tới Giang Nam, quan lại dọc đườ ng không một ai hay biế t. Vê` sau, không biế t thê` nào mà hắ n xung đọ t với Đê` ky, trước ám sát Lỗ Hảo, sau kiế m đầ u Uắ t Trì Cung, quậ y Đê` ky lộn tùng phèo. Ban đầ u huynh đệ còn chưa biế t là hắ n, sau khi nhận đượ c tin báo vẫn không tin, không biế t là người nào mà gan to đé n thê`, dám náo loạn Đê` ky, không muố n số ng nữa sao? Sau khi biế t là hắ n, liê`n mừng rõ. Nhưng bắ y giờ vẫn chưa biế t hắ n là vì cái gì, vê` sau, nửa tháng trước, hắ n nhân lúc Cảnh đại hiệp...” Nói rô`i, hắ n dang tay hướng tới Cảnh Thương Hoài, đô`ng thời quay qua phía đó, gậ t đầ u, cười. “... đi qua Giang Tây, liê`n cướp tiêu bạc của Chuyển vận sứ đạo Phúc Kiế n là Lâm Trị Dân, đầ y chính là tích cướp hơn mười năm của họ Lâm lúc làm quan ở Phúc Kiế n, bắ y giờ tiêu đệ mới giậ t mình đại ngộ, hóa ra hắ n mưu toan chỗ này. Đê` ky liên tục má t má y viên đại tướng, trận cuố c vô`n đã hơi loạn, lại gặp phải vụ án cướp tiêu ngân lớn thê` này, dưới nghiêm lệnh điề u tra của triề u đình liê`n tra theo hướng Cảnh đại hiệp, hai tháng nay, chỉ e Cảnh đại hiệp chọi cứng với Đê` ky không ít. Còn vị Lạc Hàn huynh kia lại thanh thoi, nhân nhắ, đem bạc trộm đượ c chuyển tới Lâm An, lại ngắ m ngắ m đổi thành vàng rô`i quay sang ủy thác cho Lâm An tiêu cục hộ tổ ng, muố n vận chuyển tới Giang Bắ c, giao cho hảo hữu của hắ n là Dịch Bôi Tử. Bản thân thì trước ở Dư Hàng giế t Phùng Tiểu Phì Tử, sau lại giế t Tùng Thiế t Thương bên dòng Ngô Giang, nhắ t thời khiế n Đê` ky rúng đọ ng, trong triề u ngoài triề u

chấn kinh. Cũng nhân cơ hỗn loạn này, món hàng kia của hấn mới yên ổn tới được Đô`ng Lăng.”

Nói rồi, hấn mỉm cười. “Nghĩ cũng thấy rõ`t cuộc Viên lão nhị tinh minh, đêm mưa lớn ở Khố`n Mã Tập, hấn cùng Điề`n Tử Đơn, Ngô Kỳ vây tiêu bạc trong một quán trọ nho nhỏ. Bắ`y giờ Cảnh đại hiệp cũng ở đó. Nghe bảo lúc á`y người bọn họ hoài nghi vẫn là Cảnh đại hiệp, ai ngờ cướp bạc lại là người khác. Đêm đó, Lạc Hàn vì hộ tiêu, kiế`m chém Điề`n Tử Đơn, trước mặt đám đông đâm ché`t Ngô Kỳ, sau lại phé` Viên lão nhị, đánh trọng thương A Phúc, gié`t Tôn Tử Hệ và Vô danh hiệu úy Lư Thắ`ng Đạo, chuyện mà má`y năm nay bao nhiêu người muố`n làm nhưng chưa làm được, hấn một mạch làm hế`t. Chư vị nói xem: Làm được như thế`, có thố`ng khoái hay không?”

Ngô`i đây đại khái đề`u là những người từng dính phải độc thủ của Đề`ky, người thạo tin cũng mơ hồ` biết được chút phong thanh, nhưng không được kĩ càng như Tắ`t Ké`t vừa nói. Hấn vừa cá`t tiế`ng hỏi, đã có không ít người uố`ng hế`t bát rượu lớn, miệng thét to: “Thố`ng khoái!”

Sau đó, Tắ`t Ké`t chỉ ra bờ sông. “Ké` đề`n, ba ngày trước, hấn một người một lạc đà ngăn cản truy kích Viên lão đại phái đề`n là Lục phi vệ và tam đại quý của Long Hồ Sơn, thắ`y Tắ`n Ôn đem hàng qua sông rồi, vẫn quắ`n lắ`y đám Đề`ky tới chậ`p tắ`i mới thúc lạc đà nhảy xuố`ng sông, thuận dòng trôi xuố`ng. Tam đại quý truy kích nhưng không biế`t kế`t quả thế` nào, đoán chừng cũng bị hấn đánh lui. Sau chót, Lạc Hàn chính là lên bờ ở chỗ này.”

Nói rồi, hấn chỉ bờ sông. “Tắ`i đó, huynh đệ còn tới đây, tận mắ`t thắ`y dắ`u móng to rộng của lạc đà. Hắ`c hắ`c, nhân vật có thể ăn miế`ng trả miế`ng với Viên lão đại rõ`t cuộc cũng xuấ`t thế` rồi! Huynh đệ biế`t chuyện này xong, đã vội làm một việc.”

Hắ n quét mắ t nhìn lên mặt mọi người. “Tiểu đệ gửi bô` câu đưa tin cho đệ tử vòng ngoài của Văn phủ, sai bọn họ truyề n một câu trên giang hồ , nói Lạc Hàn đã buông lời rằ ng: *Nhắ t kiế m tây lại - Tương hội nhắ t Viên - Thu qua đông tới - Quyế t chiế n Giang Nam!*”

Bô` n câu sau chót hắ n đọc cực kỳ dứt khoát, ngữ âm rành mạch, nghe rắ t có tính kích động. Nói tới đây, hắ n tựa như rắ t hung phắ n, lại tới trước bàn Mạc Dư, không dùng chén mà bưng vò rượu nhỏ, mở bung nắ p, đổ c cả số` rượu còn lại vào miệng rô` i cười ha hả, nói: “Vương đại ca, huynh hỏi tiểu đệ mời chư vị tới đây là có việc gì. Chư vị, mắ y năm nay mọi người bị Đê` ky ức hiế p đã đủ chưa?”

Ngoài thủy tạ có mắ y người ào lên hưởng ứng: “Tắ t thiế u gia, ngài nói phải làm thế` nào đi, bọn ta đã nhin đủ rô` i!”

Ánh mắ t Tắ t Kế t quét một lượt sắ c mặt mọi người, sau đó “choang” một tiế ng, ném vò rượu xuố ng dưới đắ t vỡ toang, miệng cười lạnh, nói: “Ta biế t, các vị ngô` i đây không ít người sau khi bị Đê` ky chèn ép đê` u từng đế n Văn gia câ` u lão gia gia Văn Chiêu Công nhà ta một cái công đạo, ông ngoại ta cũng từng nói: “Công đạo sẽ có, nhưng phải chờ thời cơ”.”

Hắ n bước tới trước lan can, vẫ lên lan can, nói: “Hiện thời cơ tới rô` i, thiên hạ này còn tìm đâu ra một thanh khoái kiế m sắ c bén chém rách đượ tắ m màn sắ t của Đê` ky như thế` nữa? Hắ c hắ c, chỉ câ` n là người còn chưa quên nhục nhắ Đê` ky đem lại năm xưa thì xin nghe đây, ta, Tắ t Kế t, thay mặt Ngoại đường của Văn phủ tuyên bô`, Liên minh Đảo Viên⁽³¹⁾ thành lập từ đây, từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ làm lớn một trận!”

Bên lan can bỗng có một trận gió lùa ngược vào, thổi y phục Tắ t Kế t bay bô` ng bề nh. Tiểu Lục Nhi không kịp đượ c mà run lên, nó

thây bên trong bên ngoài thủy tạ không ít người trên mặt mừng như điên, nhưng cũng rất nhiều người nét vui vẻ lộ ra trên mặt không hề hiện lành mà lại hàm chứa nét hung ác, đây là bộ mặt có tính công kích thuộc về nhân tính mà nó chưa từng gặp, bởi thế mới run lên, bàn tay nhỏ bé cứ túm chặt tay áo Cảnh Thương Hoài, mãi không chịu buông.

Lại nghe Triệu Húc bên kia thấp giọng hỏi: “Đại thúc gia, gã Tắt Kế t này lai lịch thế nào mà dám nói năng lớn miệng như thế?”

Lời của hắn có vẻ rất không phục.

Thúc gia Triệu Vô Lượng của hắn, khẽ cười, nói: “Ta từng kể cho con về Văn gia ở Hồ Châu chưa? Gia tộc này từng có giai thoại một nhà sáu thượng thư, cha con chín người là hàn lâm, ở trong triều hay ngoài dân gian đều rất có thế lực. Ngày nay, nhân bởi loạn hồ nam độ mà thế lực trong triều của Văn gia đại giảm, nhưng trong nhà vẫn còn Văn Chính Tắc trong triều nắm bộ Công, lại kiêm nhiệm chức Thái tử Thiệu phó, thế lực của gia tộc đó sau khi nam độ có phân nửa đặt trong giang hồ rồi, có danh xưng là “Phủ tử tướng nắm nơi thôn dã, nhà khanh sĩ ngụ ở giang hồ”. Trong nhà có một vị thái công, người đời gọi là Văn Chiêu Công, lão là người nức tiếng giang hồ, từ khi thành danh tới nay đã sáu chục năm. Từ khi Văn Chiêu Công quy ẩn, không quản việc tâm thường, tới nay gia tộc bọn họ có ba nhóm thế lực trong giang hồ. Một chính là viện chủ Văn Du Tử thống lĩnh Sơn âm biệt viện⁽³²⁾ của Văn gia, ẩn giấu rất sâu; một là Văn Hàn Lâm của chính phái Văn phủ, một mình nắm nội đường của Văn phủ, địa vị cao, quyền lực lớn, khiến người người ghen tỵ; còn lại xem như là ngoại đường của Văn phủ, chính là người giao thiệp rộng rãi mười ba lộ anh hùng hào kiệt của sáu tỉnh Giang Nam, vị Tắt Kế t này đây, con nói coi, khẩu khí của hắn không lớn được chăng?”

Bỗng nghe cự khấ u vùng biển là Vương Nhiêu cười “ha ha”, nói: “Tấ t Đường chủ, Vương Nhiêu ta chính là đợi một ngày này. Mười năm nay, lũ Đê` ky nông cuồ ng quá đứ rô`i!” Ngày trước, gã xưng hùng vùng duyên hải, nê` u không phải thế` lực của Viên lão đại bành trướng ra ngoài, chi e tới bây giờ gã vẫn đang hoành hành, chẳng kiêng ky gì, cho nên gã hận Đê` ky tới ngứa răng, lúc này là người đầ` u tiên tử thái độ.

Tấ t Kê` t quay sang cười với gã rô`i nói: “Chư vị có từng nghĩ qua một đạo lý, không chỉ Vương huynh mà các vị ngô`i đây nê` u không phải là hào sĩ xưng bá một phương thì cũng là thế` gia giàu có mắ y đời, vì sao Đê` ky vừa xuấ t hiện thì ai chồ` ng đố`i liề`n tan tác, không thể tranh chấ p? Thế` là chư vị hoặc chỉ có thể bó tay nấu sau tường nhà, hoặc bị bức ép phải trồ`n đê`n nơi hẻo lánh, bộ hạ tan rã, bè bạn chia ly, không quay lại được hào tình thuở trước.”

Phải biế`t rằ`ng ngày trước, đang buổi mới nam độ, cục diện loạn vô cùng, nhấ t thời ở nam bắ c đại giang có nhiề`u thế` gia đại tộc dựa vào danh vọng của mình, nhiề`u cự khấ u dựa vào sự quyế`t đoán của mình mà chiêu mộ bộ hạ, tụ tập nơi thôn dã, xưng hùng một phương. Cho tới lúc cục diện hơi bình ổn, phầ`n lớn bọn họ đã có thế` lực lớn, triề`u đình cũng không thể không thi hành chính sách dân chính ở rấ t nhiề`u nơi, thậm chí tới cả chính sách lớn của quố`c gia cũng phải nhân nhượng với bọn họ. Cho tới mười năm trước, Viên lão đại nắ m quyề`n Đê` ky, một lực lượng mới đột nhiên xuấ t hiện, chỉ trong ba năm đã tổ chức thành một thế` lực, lắ n hào môn, phạt thế` gia, ép bọn họ không thể không cẩn thận tuân theo pháp luật, giải tán bộ hạ, chưa kể đê`n đám cự khấ u, thổ phi trong lục lâm giang hồ` . Vừa nhắ c tới chuyện này, người ngô`i đây không khỏi hận Đê` ky thấ u xương, nhấ t loạt nhìn Tấ t Kê` t chắ m chắ m, Tấ t Kê` t thì nhắ n từng từ mà nói: “Là bởi tổ chức, tiểu đệ đã từng ngầm nghĩ kĩ vắ n đê` này, cũng từng xin ngoại công tiểu đệ là Văn Chiêu Công chỉ

giáo, sau cùng có được đáp án là: tổ chức. Viên lão đại chẳng phải kẻ tầm thường, thủ hạ dưới tay tổ chức rất nghiêm mật. Với lại, trong triều đình hay ngoài dân gian, hắ n lại có thể kết hợp các nhóm thế lực quan, thân, sĩ, thương, nắ m thành nắ m đắ m, cho nên hắ n chỉ mũi giáo vào đâu là nơi á y mỏng manh không thể chố ng đỡ. Ngoại công Văn Chiêu Công của triều đình từng nói với triều đình rằng: “Né u không kể lợi hại, chỉ bàn năng lực, một đời này ta bội phục nhắ t chính là Viên lão đại. Người khác có thể kiên nhẫn, sâu sắ c như hắ n nhưng khó có thể độ lượng, dung chứa kẻ khác giồ ng hắ n; hoặc giả có thể độ lượng như hắ n nhưng lại không thể kiên nhẫn, sâu sắ c như hắ n.” Lắ y việc hắ n dùng Phùng Tiểu Phì Tử làm đô úy Đê` ky làm ví dụ. Gã Phùng Tiểu Phì Tử này chur vị ắ t cũng biế t, là một gã đại thiế u gia rộng tuế ch, chắ c chắ n không hợp với tính khí Viên lão đại, nhưng Viên lão đại dùng người này thì gầ n như có được sự ủng hộ của phe phái Phùng Thị lang, gián tiế p có được người điề u hòa với Tầ n Thừa tướng, từ đây có thể thắ y phầ n nào năng lực tập hợp các phái của hắ n. Còn như Phùng Tiểu Phì Tử này tuy thành công thì ít mà hồng việc có thừa nhưng hắ n chẳng qua cũng chỉ là thứ bệnh ngoài da, cho nên Viên lão đại có thể nhẫn.”

Cảnh Thương Hoài nghe tới đây liề n lặ ng lế than dài, nghĩ: Bọn họ là người ở cao nơi triề u đình, đương nhiên là coi Phùng Tiểu Phì Tử như trò cười, hoặc chỉ là thứ bệnh ngoài da, nhưng Cảnh Thương Hoài hành tẩu giang hồ, đã gặp bao nhiêu người bị hạ ng như Phùng Tiểu Phì Tử hà hiế p, sự bi ai rên xiế t, nổi phẫn hận tuyệt vọng của họ tuyệt đố i chẳng phải thứ có thể cười trừ cho xong. Người bị hại tới mức gia hủy nhân vong, vợ con ly tán càng không ít. Đố i với bọn họ, Phùng Tiểu Phì Tử chẳng phải thứ bệnh ngoài da, hắ n gầ n như là ông trời, một ông trời phủ mây đen ngùn ngụt lên trắ m họ nơi thôn quê của họ, khiế n người ta nghẹt thở nhưng lại không biế t trố n vào đâu. Vừa nghĩ tới cảnh ngộ mà lão đầ u mù cùng đắ m Kim hòa thượng gặp phải, Cảnh Thương Hoài liề n cảm thắ y một cỗ nộ khí

bộ c lên trong lòng, hắ n không phục cái đám ngô ì bàn chuyện
suông, không phục Viên lão đại, không phục cái xã hội này ở chỗ ấy.
Tiểu Lục Nhi thấ y đôi mắ t đỏ quạch, nét giận dữ cương trực của
hắ n, vẻ nghiêm nghị đại nghĩa ấy đã in sâu vào trí nhớ non nớt của
nó.

Tấ t Kê t nói: “Cho nên, nế u chúng ta thật sự muố n đố i phó
vớ i Viên lão đại thì không thể kê t minh lẻ tẻ, lỏng lẻo như trước kia.
Bây giờ là thời cơ tốt, Tầ n Thừa tướng không thể nhẫn nại trước việc
Viên lão đại thế lớn, miệng tuy không nói nhưng đã ngầ m có lời
oán trách. Ngoại công Văn Chiêu Công của ta cũng từng ám thị ý tứ
muố n ba người bọn ta chuẩn bị. Lầ n này, Hồ kiế m của Lạc Hàn
xuấ t hiện, tin tức còn chưa truyề n đi nhưng một khi đã truyề n ra
ắ t thiên hạ rúng động. Nề n tảng của Đê kị chỉ e phải lung lay rồ i!
Ta từng cho bô` câu hỏi ý tứ ngoại công, người nói...”

Xem ra ngoại công hắ n ở trong lòng những người ngô ì đây cũng
như chính hắ n có địa vị rấ t lớn, cho nên lúc Tầ t Kê t nhắ c tới
ngoại công mình thì cô ý ngưng một chút, quét mắ t nhìn mọi người
rồ i mới nói: “Người nói: Xem ra một gậy này không tránh được rồ i,
không quản có đúng lúc không, không quản thắ ng hay bại, gậy đầ u
tiên cứ phải đánh thử đã!”

Nói rồ i, hắ n vỗ tay: “Huồ ng chi, đây chính là cơ hội! Khiế n
Lạc Hàn đầ u vớ i Viên lão đại, hai hồ đánh nhau tấ t có một bị
thương. Không kể là ai bị thương, hắ c hắ c, rồ t cuộc giế t hồ đã bị
thương vẫn tiế t kiệm được nhiề u công sức hơn so với giế t hồ chưa
bị thương.”

Có người hỏi: “Khích cho hai hồ đánh nhau cô nhiên là tốt, chỉ
là Lạc Hàn kia thật sự đờ ng ý sao? Hắ n thật sự muố n khiêu chiế n
vớ i Viên lão đại ư? Như thế đố i vớ i hắ n có gì tốt?”

Tất Kê t cười, đáp: “Đây không phải vãn đề` hắ n đô`ng ý hay không. Hắ n đã đả thương Viên lão nhị, đây gọi là tên đã lên dây, không thể không bắ n. Hiện Viên lão đại có nhiê`u việc quan trọng, gã hẳn không muố`n quản tới. Nhưng Lạc Hàn đã giế`t sáu đô` úy Đê` ky của gã, thiên hạ chắ`n động, có bao nhiêu người đang ở bên cạnh nhìn vào, gã không lập tức giế`t Lạc Hàn lập uy, chẳng nhẽ không sợ thiên hạ đại loạn sao? Về` sau, gã hiệu lệnh thiên hạ thế` nào được? Huố`ng chi Lạc Hàn kia đi đâu, làm gì, đã có tiểu đệ cùng các vị ngô`i đây trợ giúp, hắ n ngừng được sao? Nghe nói hắ n cũng chỉ hăm hai, hăm ba tuổi, một lòng tập trung vào kiế`m đạo, không dính việc đời, tính khí thiế`u niên hẳn không ít. Dù không như thế`, hắ n ắ`t cũng có nhược điếm khác. Có bao nhiêu chư vị bậc lão làng giang hồ` ở đây, lại thêm tại hạ, làm gì có chuyện để mặc hắ n cứ thế` mà về` Cam Túc như vậy chứ!”

Ngô`i đây không ít kẻ có chung suy nghĩ với hắ n, nghe lời này không khỏi bật cười. Tất Kê t “hắ`c hắ`c” cười, nói: “Hắ n thích phóng túng, tự do, nhưng đã tiế`n vào Giang Nam rô`i, lại còn là một con cá lớn có thể quậy lên sóng cả vạn trượng kinh hồ`n khiế`p vĩa, các vị và ta tuy không có cái tài câu cá ngao của An Kỳ Sinh⁽³³⁾ nơi Đông Hải, nhưng có thể để hắ n tự do đế`n đi được sao?”

Lời sau rắ`t có ý tự phụ, muố`n làm ngu ông quăng lưới thả cá`n. Triệu Húc nhìn hắ n, chỉ thắ`y Tất Kê t đang chắ`p tay nhìn trời. Dưới bầ`u trời mưa gió âm u, xám xịt, Tất Kê t đứng trong thủy tạ, oai vệ bề`nh thế` đời.

Triệu Húc không khỏi nhíu mày, nói: “Đại thúc gia, sao bọn họ lại không biế`t chuyện của tam đại quý thế`? Không phải Lạc Hàn đã bảo tam đại quý chuyển lời cho Viên lão đại rô`i sao? Nói là năm nay không rảnh, ngày này sang năm lại ước thời gian địa điếm, kiế`m luận sinh tử. Theo quy củ giang hồ`, việc này muố`n kê`t thúc cũng phải đợi tới sang năm mà.”

Thúc gia hắ n cười tủm tỉm. “Là bởi có người không muố n tam đại quý nọ chuyển lời này, Viên lão đại cũng không nghe được câu đó.”

Triệu Húc tò mò hỏi: “Ai thế ́?”

Thúc gia hắ n cười nhạt, nói: “Con cho rằ ng thúc gia ngoài sửa thuyề n với bàng quan ra thì nhàn rồi, không làm cái gì sắ t hử? Tô ́ i đó, thúc gia lượm của thừa, giậu đồ bìm leo, đã đuổi tam đại quý về Long Hồ sơn ở Giang Tây rô ́ i.”

Triệu Húc kinh ngạc, không biế t vì sao thúc gia trước giờ lãnh đạm của mình lại làm thế ́, lẽ nào thúc gia trước nay không để tâm tới việc giang hồ ́ của mình giờ cũng muố n gia nhập một trường rắ c rô ́ i này? Để ngăn tam đại quý chuyển lời, thậm chí không ngại đắ c tội với Trương Thiên Sư, cuộc đánh cược này không thể nói là không lớn, khó trách tam thúc gia má y ngày nay cũng không có ở đây.

Chi nghe Triệu Vô Lượng thắ p giọng than rằ ng: “Ta già rô ́ i, thời gian một năm quá dài, ta không còn bao nhiêu lâ n một năm để đợi nữa. Huố ng chi...” Lão xoa đầ u thiế u niên. “Một ngày ta còn số ng thì vẫn muố n cùng tam thúc gia của con nhìn con ngô ́ i vào long tọa.”

Lời này rắ t nhẹ, Triệu Húc cũng không để ý, hắ n đang nghĩ tới một vắ n đề ́ khác, ngưng một lúc, không tìm được lại hỏi: “Nhưng mà Lạc Hàn nọ nói không chừng đã đi má t rô ́ i.”

Triệu Vô Lượng bật cười. “Hắ n có thể đi đâu chứ, con nghĩ rằ ng Vô Cực thúc gia của con đang làm gì? Chơi không à? Hà hà, một kiế m nọ của Lạc Hàn đã khuấ y động phong vân trong giang hồ ́, giố ng như Tắ t Kế t kia nói, hắ n muố n cứ thế ́ mà đi, có thể dễ dàng vậy sao? Người khác đờ ng ý thế ́ sao?”

Triệu Húc nghe thế liền ngăn người.

Bỗng nghe một người ngoài thùy tạ thông thả, từ tởn nói: “Nhưng không biết tổ chức này nên tổ chức theo lối nào, Tắt Đường chủ, ngài nói rõ xem!”

Cảnh Thương Hoài nhìn qua, người vừa nói chính là trưởng lão Hà Cẩu của Ngũ Chi môn ở Ứng Trạch, Giang Tây. Tắt Kế t khẽ cười, đáp: “Văn gia Hồ Nam ta không có tài gì lớn nhưng lớp tiên bối từng có người đảm nhiệm chức Hồ ng Lô Tụ khanh, chuyên tiếp đãi kỳ nhân dị sĩ, bởi thế tới nay Văn gia hãy còn Hồ ng Lô tân xá để tiếp đón khách khứa, chiêu đãi quân tử hiền nhân trong thiên hạ, nếu chư vị có thể gia nhập liên minh, cố nhiên cũng là người trong Hồ ng Lô tân xá của Văn phủ rồi.”

Nói rồi, hấn ngưng một chút. “Tuy nhiên, đây chỉ là lễ số của Văn gia ta đối với chư vị, chỉ với hình thức Hồ ng Lô tân xá này sợ không đủ để đối phó với Viên lão đại, cho nên ta đã thỉnh giáo ngoại công, chủ yếu dựng lên Liên minh Đảo Viên. Trong liên minh lập ra một minh chủ, kẻ hèn này bất tài, muốn giữ chức này, chẳng phải bởi tại hạ có đủ đức để phục chúng, tài vượt quần hùng, mà thực là vì tại hạ liên lạc cùng ngoại công Văn Chiêu Công thuận tiện hơn các vị hiền u, có lão nhân người bảo ban, chúng ta có chỗ nào nghĩ không tới hoặc có việc gì làm sai thì vẫn còn nơi bỏ cứu.”

Những người ngờ i đây tựa hồ đều rất tin phục Văn Chiêu Công, trừ vài người thân sắc không thoải mái, còn lại đều không có dị nghị gì với việc này. Tắt Kế t lại cười, nói: “Ngoài ra, trong liên minh còn đặt ra năm phân nhánh, dựa vào Mạc gia ở Huy Châu, Lý gia ở Tịnh Châu, Nhan gia ở Ngô Hạ, Diêu gia ở Nhữ Châu để liên lạc với hào kiệt các nơi, cùng chống Đê ky.”

Lời hắ n chưa dứt, đã có người không phục, cười lạnh. “Dựa cả vào sáu thê gia trong giang hồ là có thể dựng lên Liên minh Đảo Viên sao? Vậy bọn ta tới làm cái gì, xem ra tới cũng uống rồ i!”

Tấ t Ké t nhìn sang người vừa phát ngôn, nói: “Đây chỉ là chức thường vụ trong liên minh, chỉ đưa ra năm thê gia là bởi họ định cư ở địa phương đã lâu, người ngựa thuận tiện, có tác dụng trong việc liên lạc chiêu đãi. Thứ đế n trong liên minh còn thiế t lập các vị cung phụng, ví như lâ n này đế n có Lôi Chắ n Cửu, Lôi lão gia tử ở Thiên Mục sơn; Ngôn Tá t Tín, Ngôn tổng quyê n sư của Thắ n Châu; hai vị trưởng lão Hà Ngụ, Hà Cắ u của Ngũ Chỉ môn; Tương Tây Tửu ảnh nhi Tôn Li huynh; Đảo đê lô Trương Đại Quảng, Trương đại hiệp... cho tới Kim Lăng cự kiế m Vu Thừa Long chưa tới, với thanh danh của má y vị á y, trong liên minh tự nhiên phải cực kỳ nể trọng, tiêu đề cũng là để trớ ng tôn vị mà đọi, mọi người chớ vội nói lời tức giận, ngày sau còn phải nhờ cậy nhiê u.”

Mọi người cảm thắ y hắ n nói cũng công bắ ng, bèn không châm chích nữa. Chỉ nghe Tá t Ké t nói: “Chỉ là, trước mắ t chúng ta còn chưa ké t minh, sự vụ bên trong, đọi liên minh ké t thành rồ i mới thương nghị đượ chẳng? Ta nói nhiê u như vậy, cũng nên tới chư vị tỏ thái độ rồ i, vị nào bắ ng lòng gia nhập liên minh, vị nào không, xin nói ra cả. Đây không phải trò trẻ con, đớ i phó với Viên lão đại là chuyện liê u thân má t mạng, chúng ta không nói tới việc uớ ng máu ăn thê thì chí ít cũng phải lập ước để dựa vào.”

Nói rồ i, hắ n đảo mắ t nhìn xung quanh. “Chư vị, có ai không muớ n chẳng?”

Nhắ t thời nơi đây im lặng, lại nghe có người áo đen gắ y guộc cá t giọng chói tai nói: “Không muớ n ư? Tửu ảnh nhi Tôn Li ta muớ n xem xem kẻ nào lúc tới thì vênh vênh vào vào, đế n lúc có việc lại không muớ n đáp ứng!”

Trong lời hă n rõ ràng có ý uy hiế p. Có điề u, ngô ì đây đê u là những người mà lúc hẹn mời Tấ t Kê t đã suy xét kĩ lưỡng tới không thể kĩ lưỡng hơn đượ nữa, nê u không phải bằ ng hữu cũ của Văn gia thì cũng là tri giao của hă n, tậ nhấ t cũng là hạng có thâm cừ đạ hận với Viên lão đạ, người nào người nắ y đê u bị Đê kị chèn ép lâu ngày, nay có cơ hội, sao có thể cự tuyệt gia nhập liên minh?

Tấ t Kê t thắ y không ai bày tỏ thái độ liề n quay sang Cảnh Thương Hoài, cười, hỏi: “Cảnh đạ hiệp, chuyện này người thắ y thế nào? Nê u có đượ mắ t xanh của Trung Châu đạ hiệp, Liên minh Đảo Viên ta thật sự là tam sinh hữu hạnh rô ì.”

Ánh mắ t bôn phương nhắ t thời dổi cả lên người Cảnh Thương Hoài, Cảnh Thương Hoài trầ m ngâm một lúc mới từ tồ n hỏi: “Không biế t tôn chỉ của cái Liên minh Đảo Viên này của Tấ t thiế u hiệp là gì?”

Tấ t Kê t bật cười. “Tôn chỉ? Vậy chỉ có hai chữ “Đảo Viên”! Bắ t kể là có thâm cừ đạ hận với Viên lão đạ hay là muố n trừ tặc tử cạnh nhà vua, mưu quyề n vị, cứu muôn dân, hoặc chỉ là vì nhìn không thuận mắ t Đê kị hoành hành, hay là vì cảm ân nghĩa cũ, vì bằ ng hữu mà gia nhập, bọn ta đê u không cự tuyệt.”

Nói rô ì, hă n chắ p hai tay. “Chúng ta xa xỉ nói tới đạ nghĩa, mục đích chỉ là hai chữ “Đảo Viên”. Lẽ nào Cảnh huynh không cảm thắ y Viên lão đạ cùng Đê kị của hă n nay đã thành mô i họa trước mắ t? Cảnh huynh xem niề m khổ đầ u của thương sinh trong thiên hạ là trách nhiệm của mình, hắ n đã thắ y không ít người rên xiế t thảm thiế t dưới gót Đê kị, Liên minh Đảo Viên này còn câ n lý do sao?”

Ngoài thủy tạ bắ y giờ vang dội tiế ng một phụ nhân: “Tấ t thiế u gia, ngài nói mãi nửa ngày, có lời này Mãng đạ nương ta thích nghe,

ta mặc kệ Đê` ky, cũng mặc kệ liên minh gì đó, ta chỉ muốn giết Viên lão đại, báo thù cho đứa con mất sớm của ta thôi!”

Chỉ thấy mặt mình mặc áo vải đen, thân hình cực kỳ béo tốt, eo tựa chuông đồng, mặt như chậu thau, trên búi tóc đội khăn trùm mà phụ nữ Tương Tây quen mang, sa đen che trán, tuy là phận nữ nhưng cơ bắp săn chắc, chỉ thấy giọng của mặt rất vang, mắt hung dữ như hổ mẹ, xem ra đã hận Viên lão đại tới xương tủy, mặt chính là Thường Đa Giáo, thế tử của Tử ảnh nhi Tôn Li vừa lên tiếng ban này, trên giang hồ có xưng hiệu là Mãng đại nương, phụ thân mặt cũng là đại đạo trong giới lục lâm. Ngô`i đây tuy toàn là nam nhân nhưng cũng không ít người ngà`m e sợ mặt ba phần, tới trượng phu mặt Tử ảnh nhi cũng thế. Cảnh Thương Hoài ngẩng đầu nhìn trời, dường như đang suy nghĩ. Thường Đa Giáo kêu: “Tất thiếu gia, ngài hỏi hấn làm gì? Phàm hôm nay tới đây, lão nương khiếm hấn muốn gia nhập thì gia nhập, không muốn gia nhập cũng phải gia nhập.”

Tất Kế t cười khẽ không đáp. Cảnh Thương Hoài ngẫm ngợi hồ`i lâu mới thông thả nói: “Ta nghĩ kĩ rồi, cái Liên minh Đảo Viên này là việc của các vị, Cảnh mỡ không có ý định tham gia.”

Chúng nhân kinh ngạc. Tất Kế t nhìn hấn, hỏi: “Vì sao?”

Hai mắt Cảnh Thương Hoài đầy vẻ nghiêm nghị, tuy khí thế xung quanh âm ào nhưng hấn vẫn kiên định, nói: “Bởi vì chuyện này đố`i với ta mà nói có ba điề`u không thể.”

Tất Kế t giữ nguyên nụ cười, hỏi: “Ba điề`u không thể là gì?”

Cảnh Thương Hoài không đáp, cầm tay Tiểu Lục Nhi, hỏi: “Lục Nhi, đã ăn xong chưa?”

Tiểu Lục Nhi gật đầu, Cảnh Thương Hoài liền kéo nó dậy định đi. Bỗng nghe Tắt Kết ở sau lưng cười, nói: “Cảnh đại hiệp, dù ngài không muốn gia nhập, cũng không thể không lưu lại làm chúng, đợi bọn tôi kết minh xong rồi đi. Huống chi, ngài đây cũng chỉ có Cảnh đại hiệp dựa vào việc ở Khố Mã Tập, mọi người còn muốn nghe kỹ tình cảnh đêm đó.”

Tuy gã nói cười rộng rãi, Cảnh Thương Hoài đã cảm nhận được ngữ ý như băng sâu trong cốt tủy, trong lòng không khỏi than: Một thiếu niên tư chất rất tốt, đáng tiếc, chỉ mưu xong việc, không nghĩ tới đại nghĩa, lại thêm bụng dạ hẹp hòi, thật đáng tiếc! Miệng lãnh đạm đáp: “Giang hồ có quy củ, phạm là việc bang phái kết minh, người ngoài không tiện dựa vào. Lúc này Cảnh mỡ không đi, về sau chỉ sợ muốn đi cũng không được.”

Nói rồi, hắn cất bước rời đi. Tắt Kết lạnh mặt, hạ cằm khẽ gật đầu với người bên cạnh, ai ngờ người nọ còn chưa kịp phản ứng, Mãng đại nương Thường Đa Giáo ngoài thủy tạ đã không kìm được quát một tiếng: “Họ Cảnh kia, người khinh bọn ta phỏng?” Nói rồi, ông tay áo xé gió, một thân ảnh béo tốt nhảy tới, một bàn tay to lớn nung núc thịch lại đầy những vết chai đã duỗi năm ngón như móc câu chụp tới vai Cảnh Thương Hoài.

Cảnh Thương Hoài không hề quay đầu, vẫn tiến tới, mặc một trảo của Mãng đại nương chụp vai mình. Chỉ nghe “soạt” một tiếng, chỗ vai hắn đã bị cào đi một mảnh vải lớn, lộ ra cánh tay trần, bên trên cũng chỉ hơi đen đi rồi lập tức trở về sắc cũ. Chúng nhân lú lúi kinh hãi, không ngờ còn có người có thể ngạnh đỡ một chưởng của Mãng đại nương mà không chút tổn hại. Cảnh Thương Hoài này tuy y phục bị xé rách nhưng rõ ràng có ý hiển lộ công phu.

Mãng đại nương nọ sợ ngây người, mắt nhìn mảnh vải rách trong tay, ý như không tin nổi. Cảnh Thương Hoài vẫn bước tiếp, chỉ thấy

một cái bóng nhàn nhạt nhoáng một cái đã chắ n trước hắ n, chính là TỬ ảnh nhi Tôn Li. Biệt danh “TỬ ảnh nhi” của lão quả không sai, thân hình lão di động nhanh đê n nổi khiê n người ta cứ nghi hoặc phải chẳng mình say rượu nên nhìn thắ y bóng quý thắ n? Chỉ thắ y Tôn Li gắ y nhỏ, vừa hay tương phản với dáng to béo của Mắ ng đạ i nương, thật đứ ng là tôn nhau. Thân thể nhỏ bé của lão chắ n trước dáng hình hùng tráng của Cảnh Thương Hoài lại không chút sợ hãi, còn cười lạnh, hỏi: “Muồ n đi ư?”

Cảnh Thương Hoài chăm chú nhìn mặt lão. “Không sai!”

Tôn Li cười lạnh, nói: “Cái khác ta không quản, đã đắ c tội với bà vợ ta thì không dễ mà đi đượ c.”

Cảnh Thương Hoài cả giận, hắ n hành tẩu giang hồ , chưa từng gặp ai dám vô lễ với mình như thế , liề n bật cười “ha ha” rô i đột nhiên phun khí quát “hây” một tiế ng, mọi người chỉ thắ y ván gỗ dưới chân hắ n rung động, kê đê n mới nghe Cảnh Thương Hoài mở miệng nói: “Còn cản ta thì phải đê n tiề n vá áo cho ta.”

Đang nói, sự rung động của ván gỗ dưới chân hắ n đã truyề n tới chỗ Tôn Li, dưới chân Tôn Li như phải chịu lực lớn, bèn lộn một cái, từ dưới đắ t bắ n đi, văng thẳng về phía sau. Mọi người kinh ngạc, có người không hiểu, cho rằ ng lão đang thể hiện công phu khinh thân, định kêu hay, chỉ thắ y Tôn Li lộn liề n mắ y cái mà chưa thắ y kê t thúc, chưa tán hê t luồ ng lực kia, đành vươn tay tóm lắ y mái hiên quán rượu. Gỗ dựng gian nhà này đã cũ nát, mái hiên nọ nào chịu nổi cái tóm á y của lão, lập tức gãy đổ, ngói xanh bên trên ào ào rơi xuồ ng, đứ ng là: Mái ngói cùng TỬ ảnh nhi rơi rụng, tọa khách cùng Mắ ng nương tử thắ t kinh. Tôn Li kia khinh công tồ t là thế vậ y mà tiế p đắ t vẫn không ổn, phải loạng choạng một lúc mới xem như đứ ng vững. Mặt Tắ t Kê t biế n sắ c. Đám đông cũng kinh hãi, người lành nghề lại càng khiê p sợ nhưng sợ hãi nhắ t vẫn là

Tôn Li! Lão đã cảm nhận được luồng lực bản thân phải chịu chính là chưởng lực Hắc hung chưởng mà Mãng bà nương của mình luyện hơn ba chục năm, nhưng chưởng lực của bà vợ lão tuyệt đối không trầm hậu đến thế. Cảnh Thương Hoài có thể mượn lực truyền lực, lão không hãi, điều khiến lão kinh hãi chính là Cảnh Thương Hoài có thể lưu lại trong người một chưởng của bà vợ lão lâu như thế, trong lúc đó vẫn nói năng hít thở, động tĩnh như thường, mà chưởng lực nọ sau khi lưu chuyển ba vòng trong đan điền hắc n, tới lúc phát ra lại càng mạnh mẽ kinh người. Không lỗi chân khí quả nhiên không phải tầm thường!

Tôn Li bên này mặt mũi tái nhợt, không nói gì, chỗ lão ngồi ban nãy đã có mấy người đứng phắt dậy. Nhứt thời trong ngoài thủy tạ càng có nhiều người không phục, bà u không khí lập tức kiể m bạt cung giương. Tấ t Kê t đang định mở miệng, Cảnh Thương Hoài đã đột nhiên xoay mình lùi một bước. Một bước lùi này của hắc n vừa lớn vừa kỳ dị, đạp quẻ Li bước quẻ Khảm, bao quát cả trong ngoài, thành thế tiến có thể tìm lối công, lùi có thể mưu việc thủ, đồng thời cánh tay che chở cho Tiểu Lục Nhi, kéo tới cạnh người, nhìn thẳng vào Tấ t Kê t, nói: “Cảnh mỗ chính là ứng thiệp mời của Tấ t huynh mà tới, chẳng có ý thám thính việc của chư vị. Với lại, chuyế n này Cảnh mỗ tới phân nửa là vì nét chữ trên thiệp thực giố ng của tiề n bố i võ lâm Văn Chiêu Công, nghĩ bắ ng vào danh vọng của ngài không đế n nổi hãm Cảnh mỗ vào cảnh bắ t trắ c. Không ngờ... Hắ c hắ c, Tấ t huynh, lẽ nào người người mời tới thì không thể đi? Rồ t cuộc các người muố n đố i phó với Cảnh mỗ như thế nào?”

Nói tới câu cuối cùng, Cảnh Thương Hoài trừng mắ t lên, ngưng trọng như núi. Lời hắc n nói vô n từ tồ n nhưng thầ n uy bức người, khí thế hung thịnh của Tấ t Kê t không khỏi tiêu giảm. Chỉ nghe ở bên kia, người mặc trường bào màu xanh ngọc, chính là Mạc Du của Huy Châu cá t tiề ng: “Cảnh đại hiệp, mọi người đâu có ý gì khác,

chính bản thân ngài vừa mới nói, gia nhập vào Liên minh Đảo Viên có ba điều không thể, chúng tôi chỉ muốn nghe xem “ba điều không thể” của Cảnh đại hiệp là gì.”

Sáu thế gia trong giang hồ đứng khì liên càn, hấn vừa cất lời, khí thế của Tất Kế t lại thịnh. Cảnh Thương Hoài ngửa mặt cười lớn, nói: “Xem ra không nói không được rồi!”

Các vị không nghe không được phải không? Vậy được, ta sẽ nói từng cái. Theo Cảnh mỗ thầy, bậc quân tử kế t minh vì đạo nghĩa, bọn tiểu nhân vì lợi ích mới kế t minh, nay trong Liên minh Đảo Viên, chư vị chẳng chung đường lối, chỉ có mục đích giống nhau, nhắm về cùng một chỗ. Loại liên minh tạm bợ này, các vị tình nguyện thì cũng được thôi, nhưng Cảnh mỗ đạo bất đồ ng thì không cùng mưu việc, đây chính là một điều.”

Trong tình thế cao thủ vây quanh lại ai nấy đều ôm địch ý sâu dày, Cảnh Thương Hoài vẫn thông thả ngôn luận, đảm lượng như thế, tới Triệu Húc ở xa xa kia cũng khen thắm. Chỉ nghe Mạc Du bên kia cười, nói: “Cảnh đại hiệp tự so với quân tử là muốn ví bọn ta với tiểu nhân sao? Thế thì cũng không nói làm gì. Hà hà, nhưng há chẳng nghe trừ bạo chính là hành thiện sao, lẽ nào đường quân tử của Cảnh đại hiệp chính là buông tay mặc Viên lão đại hoành hành chẳng?”

Cảnh Thương Hoài cười lạnh, đáp: “Cái khác ta không biết nhưng ta biết Viên lão đại giết Tôn Tiểu Lộ, con trai của Tử ảnh nhi Tôn Li cùng Mãng đại nương thì chẳng hề sai. Gã Tôn Tiểu Lộ đó tự phụ phong lưu, hái hoa vô số, lại còn muốn lừa lấy cái danh nghĩa hiệp. Bây giờ ở đạo Giang Chiết, mỗi khi có tham quan phạm pháp thât thế, chẳng luận kẻ ấy có tham thật hay không, chỉ cần nữ quyên của người đó có chút tư sắc, Tôn Tiểu Lộ liền xung thay trời phạt tội, cưỡng bức vợ con họ, vì thế mà đã có bao nhiêu người treo

cô tự tấn rồ i? Đáng cười là có kẻ còn khen gã làm đúng! Gã rơi vào tay Viên lão đại, Viên lão đại nói: “Quốc có quốc pháp, há dung cho thằ ng nhãi như ngươi làm càn” rồ i bắ t đi tam ti hội thẩm, mùa thu năm Thiệu Hưng thứ mười ba xử chém, tuy ta không phục hành vi của Viên lão đại nhưng chuyện này chẳng thể nói hắ n làm sai được!”

Tôn Li cùng Mãng đại nương, một người mặt xanh tái, một người mặt đỏ rực, tức tới điên người, Cảnh Thương Hoài vẫn nói lời ngay thẳng: “Còn lão mù Lôi lão gia tử ở Thiên Mục, theo ta biế t, năm đó ngươi làm chức Đê` điếm thiên lao, vì giao tình riêng đã cô` ý thả đại đạo Thảo Mãn Thiên khỏi ngục, để hắ n được thể báo thù khắ p Giang Chiế t, giế t người phóng hỏa, hại chế t bách tính. Viên lão đại hao tổn hế t khí lực mới bắ t được lâ n nữa, tô`ng ngục xử quyế t, về` sau phế` đôi mắ t ngươi, cách chức Đê` điếm thiên lao, việc này Viên lão đại cũng không làm sai.”

Thiên Mục Cổ Tẩu⁽³⁴⁾ tức đê`n hai tay phát run. Cảnh Thương Hoài nhìn Mạc Dư, nói: “Còn Mạc tiên sinh ngươi, mười năm trước, Mạc gia ngươi ở Vu Hồ`, ruộng tô`t ngàn khoảnh, đầ y tứ tới nghìn, không nghĩ tới việc bảo cảnh an dân, chỉ lo xâu xé, chiế m đoạt của dân đen làm việc của mình, thậm chí còn giế t một vị tri phủ thanh liêm hiế m có chỉ vì đã giúp bách tính tranh tụng việc điề n sản. Viên lão đại cảm việc á y, bèn giúp Ngự sử Hồ` Thuyên đo đạc ruộng đấ t, giải tán bộ hạ của các ngươi, thu thuế` của các ngươi, việc này có lợi cho nước, có ơn với dân, Cảnh Thương Hoài ta tuy có một trăm hai mươi phầ n bắ t bình với Viên lão đại nhưng đặt tay lên ngục tự hỏi, việc này hắ n cũng không hê` làm sai.”

Nói rồ i, hắ n đảo mắ t nhìn một vòng. “Cho nên, sao ta có thể gia nhập liên minh, liên kế`t với Mãng đại nương, Tôn Li báo thù giế t con? Làm sao liên kế`t với Lôi lão huynh, oán trách Viên lão đại xử lão tội vì tình riêng thả giặc cướp? Lại còn giúp Mạc gia ngươi khôi phục điề n sản, tàn hại thôn dân? Đây chính là một điề u!”

Lời của Cảnh Thương Hoài đường đường chính chính, hoàn toàn không để ý tới phản ứng của những người ngồ ỉ đây. Tuy đám đông cảm giận nhưng hắ n thắ y mình ngay thẳng, như tiế n vào cảnh giới không lý tới vạ vật.

Mạc Dư kìm chề ́ con giận, hỏi: “Còn điề u thứ hai thì sao?”

Cảnh Thương Hoài cười, nói: “Thứ hai, cái Liên minh Đảo Viên này có liên hệ với gian tặc Tầ n Cồ ỉ, Cảnh mỗ nghe thề ́ thật như đi qua tiệm cá mắ m, sao dám không mau mau bịt mũi tránh xa? Thứ ba, Cảnh mỗ hợp cùng chư vị lật đổ Viên lão đại, đẩy chư vị lên cao, coi như Cảnh Thương Hoài này mắ y năm nay ghét Viên lão đại cho Đề ́ kỵ chắ ng lưới phủ khắ p thiên hạ, hà hiề p bách tính, nhưng hành vi của chư vị ngày sau sợ chắ ng kém hơn Viên lão đại bao nhiêu đâu! Dem so với hành vi ngày nay của Viên lão đại, sợ còn ti tiện, tàn khố c hơn lắ m lắ m! Đây chính là “ba điề u không thể” mà Cảnh mỗ nói, chư vị nghe rõ chưa? Chư vị thắ y thề ́ nào?”

Đám đông không ngờ hắ n sẽ nói một hồ ỉ này. Tiểu Lục Nhi ngắ ng đầ u nhìn chúng nhân, lại nhìn Cảnh Thương Hoài. Nó tuổi nhỏ, tuy không hiểu ý nghĩa những lời Cảnh Thương Hoài nói nhưng cũng cảm thắ y ngôn hành của Cảnh bá bá mình tựa hồ ́ giồ ́ ng y bóng hình đại anh hùng đại hào kiệt đáng ngưỡng mộ nhắ t trong tâm linh non nót của nó. Nó từ nhỏ đã nghe phụ thân hay nói một câu: “*Phú quý bắ t năng dầm, bắ n tiện bắ t năng đi, uy vũ bắ t năng khuắ t, thử chi vị đại trượng phu dã*⁽³⁵⁾”, lời này nó không hiểu lắ m nhưng trông việc làm của Cảnh bá bá tựa hồ ́ cũng chính là ý này. Đây gọi là dạy bắ ng lời không bắ ng lắ y mình làm gương mà dạy. Tiểu Lục Nhi đứng cạnh Cảnh Thương Hoài, tuy thề ́ địch như rùng nhưng lại cảm thắ y tựa hào khôn tả.

Bên kia, Triệu Húc dường như cũng ngắ m sinh lòng kính trọng với Cảnh Thương Hoài, thúc gia bên cạnh hắ n lại than rắ ng: “Hắ c,

cô hủ quân tử, không hiểu thuật quyê`n mưu, xem ra một đời này của họ Cảnh chẳng qua cũng chỉ có thể ...”

Triệu Húc ngạc nhiên. Lầ`n đầ`u tiên hắ`n cảm thấ`y cách nghĩ của mình cùng cách nghĩ của thúc gia ngày thường mình bội phục hóa ra rấ`t không giồ`ng nhau. Chỉ nghe Tấ`t Kê`t chậm rãi nói: “Cảnh đại hiệp, ngài nói rấ`t thẳng, có lẽ cũng là thật, nhưng như thế` thật khiế`n ta cùng các vị ngô`i đây đầ`u mấ`t hế`t mặt mũi, khiế`n ta rấ`t khó xử.”

Cảnh Thương Hoài không đáp.

Tấ`t Kê`t lại xoa tay, nói: “Cảnh đại hiệp, nế`u ngài ở vị trí của ta, ngài sẽ làm thế` nào?”

Trên mặt Cảnh Thương Hoài lộ vẻ trào phúng. “Đương nhiên là vì mặt mũi chur vị, phải lưu Cảnh mỗ` lại, đánh một trận phải chẳng?”

Tấ`t Kê`t kia đúng là kẻ làm việc lớn, nghe thế` cười nhạt, nói: “Cảnh đại hiệp, tình cảnh này Tấ`t Kê`t ta không làm cứng thì đúng là để người khác chê là trái hô`ng mê`m rô`i.”

Lầ`n này, Cảnh Thương Hoài chỉ khề`nhế`ch khóe môi, coi như đáp trả. Tấ`t Kê`t vỗ tay, nói: “Thế` này đi, Cảnh đại hiệp, hai ta vẫn đầ`u vài chiêu thì thế` nào? Nế`u Cảnh đại hiệp thắ`ng, đương nhiên đi ở tùy ngài, còn như tại hạ may mắ`n thắ`ng được một chiêu nửa thức, vậy liề`n mời Cảnh đại hiệp hạ mình gia nhập liên minh.”

Cảnh Thương Hoài cũng biế`t tình cảnh này không động thủ e chẳng xong, liề`n gậ`t đầ`u. Chỉ thấ`y tay trái Tấ`t Kê`t tung ra, đã vắ`t vạt áo vào sau thắ`t lưng, một chiêu Lãn thoát sam này hắ`n thi triển rấ`t tiêu sái, miệng nói: “Vây tại hạ mạo muội tới lĩnh giáo một chút Thông tí quyê`n cùng Hưởng ứng thầ`n chương của Cảnh đại hiệp.”

Hắ n và Cảnh Thương Hoài vô n cách nhau năm, sáu thước, lời vừa dứt thì hắ n không tiế n mà lùi lại thêm bô n thước, cách Cảnh Thương Hoài hơn một trượng. Lúc đầ u mọi người còn ngạc nhiên, kế đầ n mới nghĩ tới ban nãy hắ n nói “văn đầ u”, xem ra đúng là chỉ muố n đọ chiêu thức, không động chân khí. Chỉ thắ y Tắ t Kế t hạ eo trầ m vai, trước ra một chiêu Thúc tu thức, một thức này là khai thắ của Văn gia quyề n, ngầ m có ý xin phu tử chỉ giáo, tỏ ý thi lễ. Văn gia quyề n lâ y Cách vật, trí trí⁽³⁶⁾ làm tâm pháp, bên ngoài bổ sung tứ dụng, tức “Hành, tàng, dụng, xả”, dùng trong quyề n pháp, giồ ng như bậc quân tử xử thắ , hành có đạo của hành, tàng có chỗ để tàng, dụng có cái diệu ngộ của dụng, xả có cái tự tách rời của xả, cho nên Văn gia quyề n trong giang hồ thường đượ gọi là Quân tử quyề n. Lại thêm người của Văn gia khoanh tay tự an, ít vào giang hồ, người trong giang hồ từng thắ y bộ quyề n pháp này lại càng ít, lúc này chúng nhân mới tự mình xem cho kĩ, mới biế t Tắ t Kế t tuy tuổi còn trẻ nhưng quả nhiên tu vi phi phàm, rõ ràng trong Văn gia quyề n đượ ngoại công hắ n truyề n thụ, hắ n còn đưa thêm vào cái tinh yế u “hư tâm kinh tiế t” của võ công họ Tắ t hắ n, trong giữ cho tâm hư rồ ng, ngoài chú trọng kinh lực điề u tiế t, khiế n cho có biế n đổi lớn. Chỉ thắ y chiêu đầ u tiên của hắ n chính là Phu tử hà vi, một chiêu này lừa chỗ hở mà công nơi yế u hại, đánh thẳng trung lộ Cảnh Thương Hoài.

Cảnh Thương Hoài cũng không chậm trễ, khẽ kéo Tiểu Lục Nhi ra sau lưng, tay trái lựa thắ nâng khuỷu tay đầ i phương đang đánh tới, tay phải vỗ hướng eo trái Tắ t Kế t. Hai người tuy cách nhau mười thước nhưng từng chiêu, từng thức đưa ra đầ u như thật. Triệu Húc ở bên kia đang buồ n cười, bỗng nghe trong không trung có tiế ng vang thì mới biế t tuy tay hai người không giao nhau nhưng kinh lực bay trong không trung, một chiêu một thức kia là thật. Ngồ i đây tuy không ít cao thủ nhưng tự tin đầ n mức có thể cách mười thước phát lực vào không gian so đầ u chỉ e chưa tới một, hai người.

Quyề n pháp của Cảnh Thương Hoài gọi là Hưởng ứng thầ n chương, hiệu xưng “một chương vỗ ra, muôn núi vọng tiế ng”, quan trọng rơi vào một chữ “hưởng”. Chỉ nghe trong thủy tạ nhấ t thời nổ ra một chuỗi tiế ng vang “binh binh, bang bang”, khi nặng khi nhẹ. Tá t Ké t nọ cũng không hê` rơi xuố ng hạ phong, tiế n thoái có quy củ, thi triển bộ Văn gia quyề n tới mức để cho kẻ khác phải mở rộng tầm mắ t. Lúc này, Cảnh Thương Hoài đã biế t tiểu tử kia tâm tư rấ t sâu, gã cô ý đứng cách mười thước văn đầ u với mình, một là biểu thị thực lực với chúng nhân, hai là để đắ m đờ ng biế t Cảnh Thương Hoài không dễ đố i phó, nê u thực muố n bắ t hắ n lưu lại, khó tránh một phen huyế t chiế n, chẳng có ích lợi gì cho việc Đáo Viên. Sau khi biế t dụng tâm của gã, Cảnh Thương Hoài cũng không đô c hế t sức. Hai người cứ một chiêu tới một chiêu lui, chẳng giố ng đầ u đá số ng ché t mà giố ng danh gia chiế t giải quyề n pháp hơn. Đầ u tới chỗ đặc sắ c, chúng nhân không khỏi ô` lên khen hay. Đột nhiên Tá t Ké t ra chiêu Đáo thoát hài, thân hình thì lại theo thê` Túy đá sơn môn, mặt quay ra sau, bộ pháp lão đảo, sau đó đưa khuỷu nhắ m đụng vào mặt Cảnh Thương Hoài. Một chiêu trước đã dẫn mở tả hữu song thủ của Cảnh Thương Hoài tới góc độ không thể quay về` ứng cứu, chiêu này thừa thê` chiêu trước, dễ dàng khôn tả, cũng không phải là thê` đờ n vô n có của Văn gia quyề n mà là sáng tạo tuyệt diệu như thầ n của chính hắ n, chúng nhân không khỏi khen một tiế ng hay, muố n xem Cảnh Thương Hoài chiế t giải ra sao. Lại thắ y Cảnh Thương Hoài cũng hô: “Hay”, không biế t làm thê` nào, tay phải từ sườn trái hạ xuố ng, đờ khuỷu tay Tá t Ké t đánh tới, tay trái như cuộn lại, từ sườn phải đánh ra, ngầ m tập kích eo của Tá t Ké t. Một chiêu này kẻ đánh ra thầ n diệu, người phá giải ly kỳ, chúng nhân không khỏi lại kêu lên một tiế ng: “Hay”. Bờ ng thắ y Tá t Ké t đảo người, sử chiêu Dao bãi thập bát, người xoay về` chính diện, tay trái chụp lầ y tay phải Cảnh Thương Hoài, tay phải đẩy tay trái Cảnh Thương Hoài, chỉ trong khoảnh khắ c, tay, cổ tay, ngón tay hai người đã liên tục biế n chiêu số, sau cùng song chườ ng

đụng nhau, hơi giữ lấy rồi nhìn nhau bật cười, sau đó tránh lui, Tắt Kẹt lên tiếng trước: “Tuyệt kỹ của Cảnh đại hiệp, tiêu tử còn thua xa.”

Cảnh Thương Hoài cười khiêm nhường rồi nhân khi đám đông còn ngẩn ra đã cắ p Tiểu Lục Nhi, phi thân nhảy vút đi. Chúng nhân “oa” một tiếng, nhấ t thời quên cả ngăn trở. Tắt Kẹt cũng không lên tiếng, có điề u, miệng hắ n tuy cười nhưng trong bụng lại biế t, ván đấ u này trông thì như hòa nhưng Cảnh Thương Hoài còn chưa đố c toàn lực.

Dấu bản thân hắ n cũng như thế nhưng vẫn không khỏi kinh hãi trong lòng. Tuy nhiên Liên minh Đảo Viên đã thành, á p ủ mắ y năm nay của hắ n được triển khai nhưng cõi lòng đầ y khát vọng vẫn lướt qua một bóng đen: “*Cao thủ còn đó ẩn hình, bao giờ mới được riêng mình phóng cương?*”

Đương trường ai nắ y bồ i rồi, Vu quả phụ cũng coi như được thắ y những sự ly kỳ bình sinh chưa thắ y bao giờ, lúc này trong lòng chợt lắ ng xuố ng, một bóng hình nổi lên. Ba ngày trước, thiế u niên cười lạc đà nọ lên bờ ở chính chỗ này. Vu quả phụ nhớ lúc á y hắ n vừa ướt vừa lạnh, vừa bước vào liề n gọi cơm. Giang thôn hẻo lánh, hiế m khi thắ y được một nhân vật khác người như thế, lại còn đẹp trai tới vậy, Vu quả phụ liề n để tâm mà làm. Bắ y giờ trời đã sắ m tối. Nàng còn nhớ hắ n ngồ i cạnh lan can đó, trên bàn thắ p một đĩa đèn, dưới ánh đèn, làn da hắ n nhọt nhạt, mũi thẳng, đôi môi mỏng lạnh cóng. Lúc á y hắ n đang cởi một cái áo, lộ ra sắ c da tái nhạt, thân thể sắ n chắ c thật gầ y. Vu quả phụ tuy đã ở góa hơn mười năm, chưa từng động tâm, lúc á y không biế t tại sao tim lại đập thành thịch. Trên vai thiế u niên nọ có vế t thương, lại bị nước sông ngâm ướt, hắ n còn đang kiế m vải băng lại. Vu quả phụ không biế t hôm nay vì sao lại có nhiề u người tới tìm hắ n như thế, nhưng lúc á y nàng cảm thắ y, thiế u niên này nhấ t định là một người rắ t đặc

biệt. Thân sắc hấn tuy lạnh lùng nhưng chỉ có hạng nữ nhân từng trải như Vu quả phụ mới có thể nhận ra sự nhiệt tình ẩn dưới lớp băng ấy. Lúc ấy nàng bung cơm lên, miệng con cá trong mâm cũng hớp hớp như lúc này. Thiêu niên kia chăm chăm nhìn nó hồi lâu, sau đó mới ăn cơm.

Mãi cho tới khi hấn rời đi, Vu quả phụ mới phát hiện, hấn ăn hai bát cơm trắng, không hề động tới đĩa cá kia.

CHƯƠNG 2

THĂM CHỖN XUA

Cảnh Thương Hoài cùng Tiểu Lục Nhi rời khỏi quán rượu của Vu quả phụ, đi độ sáu, bảy ngày đường, vòng vèo mãi mới tới được ven thành Vu Hồ. Vu Hồ cũng nằm bên bờ Trường Giang, mùa đông nước cạn, càng nhìn rõ bãi bờ dài rộng, dòng sông mỏng manh động cỏi lòng trông trái của con người. Nói thì cũng lạ, mấy ngày gần đây lại là những ngày yên ả ng hiể m gặp của Cảnh Thương Hoài trong mấy tháng này. Hai tháng trước, sau khi hã n đi qua Giang Tây thì bị Đê ky vây khố n, đeo bám không buông. Về sau, vì cứu người trong tay Lý Nhược Yế t cũng đã phải tồ n nhiề u tâm sức. Có điề u, Lý Nhược Yế t thường không rời kinh thành cho nên cũng bớt được không ít phiề n phức. Bây giờ Đê ky không còn tìm hã n mà đố c toàn lực đi đố i phó với Lạc Hàn, xung quanh Cảnh Thương Hoài có được sự yên tĩnh hiể m hoi. Có Tiểu Lục Nhi bên cạnh, lúc dừng chân nghỉ ngơi chính là thời gian dạy Tiểu Lục Nhi võ công. Võ công của Cảnh Thương Hoài vồ n rấ t cao, đã gầ n tới mức có thể khai sơn lập phái nhưng trời sinh tính tình nghiêm cẩn, lại thêm trước giờ luôn bận bịu nên cũng chưa từng thu nhận đồ đê. Càng hiể m có chính là Tiểu Lục Nhi thông minh sáng dạ, phụ thân Hứa Kính Hòa của nó tuy võ công không cao nhưng đã luyện cho nó căn cơ rấ t tồ t từ khi còn nhỏ. Lộ số võ công của Cảnh Thương Hoài vồ n lấ y chấ t phác làm sở trường cho nên Tiểu Lục Nhi tiế n bộ rấ t nhanh. Vong hữu có hậu nhân như thế, Cảnh Thương Hoài cũng cảm thấ y vui mừng.

Tới ven thành Vu Hồ, Cảnh Thương Hoài cười, nói với Tiểu Lục Nhi: “Lục Nhi, con có sợ lạnh không?”

Tiểu Lục Nhi co vai rụt cổ nhưng khuôn mặt bé nhỏ vẫn cười, đáp: “Không sợ.”

Cảnh Thương Hoài nháy mắt với nó. “Thế con có dám tới bên sông tắm rửa không?”

Bên bãi cát nọ có mấy gốc cây già, đương tiết thu, cành khô trơ trọi, Tiểu Lục Nhi nhìn thôi cũng cảm thấy lạnh nhưng vẫn ưỡn cái ngực nhỏ. “Dám!”

Cảnh Thương Hoài cười, vỗ vai nó, kéo nó tới một chỗ cách xa đường cái quan, rộng rãi vắng người rồi cởi bỏ y phục, tẩy rửa bụi đường. Tiểu Lục Nhi tuy lạnh tới phát run nhưng vẫn cố chịu, không kêu lạnh, sợ bị Cảnh bá bá xem thường. Hai người tắm xong, giữ sạch quần áo rồi mới mặc lại, cảm thấy toàn thân sảng khoái. Cảnh Thương Hoài rất ít soi gương, lúc này lại vuốt hai mai tóc, soi xuống dòng sông. Năm nay hấn bốn mươi hai, bốn ba gió bụi, bản thân cũng cảm thấy tâm tính mình mấy năm nay đã khác xa hồi thiếu niên, thấy đã lâu lắm, đã lạ lắm rồi. Vật đổi sao dời, nghĩ mà trong lòng không khỏi than. Trong lòng hấn cũng có một sẹo - là vết sẹo tình ái, ngày ấy đau đớn, khổ sở là thế, nghĩ rằng sẽ ghi lòng tạc dạ cả đời, đâu ngờ vết thương trong tim cũng giống vết thương ngoài da, lâu ngày rồi cũng thành sẹo, dưới vết sẹo lại còn sinh ra lớp thịt mới. Ngày tháng lâu thêm chút nữa, sẹo cũng sẽ chìm, dấu vết mờ nhạt, rất khó nhớ được hóa ra chỗ này từng bị khấn thật sâu.

Sở dĩ hấn lại nghĩ tới mấy thứ này là bởi một lần nữa tới Vu thành. Thuở thanh niên, Cảnh Thương Hoài từng làm khách ở Vu thành, khi ấy hấn có người yêu tên gọi Sính Nương, đáng tiếc, Cảnh Thương Hoài hành tẩu giang hồ, tới lui vô định, cha mẹ nàng bèn làm chủ gả nàng cho một vị bá ng hữu tốt của Cảnh Thương Hoài lúc xưa. Ngày hôm đó, lúc nghe được tin này, Cảnh Thương Hoài

thật sự đau tới tan lòng nát dạ, đau tới mức đời này hắ n không cưới ai nữa. Một đời chỉ yêu một người, điểm này Cảnh Thương Hoài làm được, tuy ngày ấy hắ n nghĩ mình vĩnh viễn sẽ không quay lại Vu Hồ, nhưng vẫn không tìm được hế t lâ n này lâ n khác tới chơi, tuy mỗi lâ n gặp mặt đê u khiê n vế t thương sâu hơn lâ n trước. Về sau, hắ n mới hiểu, đây là một loại khoái cảm kiểu tự ngược đăi mình - chính là muố n xem xem vế t thương sâu nhấ t có thể sâu được bao nhiêu. Mùi vị này hắ n được nế m rô i, nhưng hắ n không hận mộ i tình này cùng nỗi đau nó mang lại, bởi vì nỗi đau ấy khiê n hắ n trưởng thành, cuối cùng hắ n cũng hiểu được: thì ra đau đủ sâu thì sẽ tê dại, sau đó vế t thương dâ n khép miệng, kế t sẹo, sẹo càng kế t càng dày khiê n ta không còn thấ y đau nữa. Nhưng có những đêm ta khao khát được tỉnh lại trong cơn phong trầ n mệt mỏi, trong thế sự nhiều nhưng, ta sẽ không tìm được mà một lâ n nữa tự động thủ rạch vế t sẹo kia, cơn đau đón sẽ cho ta cảm nhận lại những câu chuyện thuở trước.

Mười năm trước, người bạn tô t kia qua đời, Sính Nương trở thành góa phụ. Vì muố n giúp nàng, với lại hai người gặp mặt giờ sẽ không đem lại thố ng khổ hay cả nghĩ cho người thứ ba, nên hai người gặp mặt nhiê u hơn một chút, nhưng cũng không quá ba, bô n bận một năm. Sính Nương là một cô gái tô t, với sự bình đăm của nàng, mười năm nay vế t sẹo trong lòng Cảnh Thương Hoài cũng dâ n chìm đi, thời gian thật sự có thể thay đoi rấ t nhiê u, có lúc hắ n tự đặt tay lên ngực, liê n cảm thấ y con tim thậm chí đã bắ ng phắ ng như xưa, chỉ là vẫn còn một dấ u cũ cong cong hình trăng khuyế t, nế u không chú ý sẽ không phát hiện được, chứng tỏ rằ ng từng có ái tình tựa lưới cua cửa vào nơi đó. Thuở niên thiế u từng cho rằ ng ái tình đó khắ c cốt ghi xương, tới bây giờ đã nhạt nhòa tới mức trong sâu thẳm chỉ là cô độc. Nhạt tới mức chỉ còn lại một hành độn nhỏ nhỏ gầ n như có thể bỏ qua là mỗi lâ n sắ p gặp Sính Nương, Cảnh Thương Hoài đê u không tìm được mà tắ m rửa, chỉnh trang áo mũ.

Cảnh Thương Hoài biế t, không phải ái tình thay đổi, mà là tuổi tác khác rồ i, cảm nhận cùng thể hiện đố i với ái tình cũng đã thay đổi. Hôm nay, Cảnh Thương Hoài danh đã thành, nghệ đã cao, suố t năm vấ t và, thường bận tới mức không biế t mình đã rửa mặt hay chưa, chỉ có một khoảnh khắ c sắ p gặp mặt Sính Nương, hai, ba dịp hiế m có trong năm ấy hắ n mới nghĩ tới việc chỉnh trang bản thân một chút, cũng nghĩ tới dung mạo của mình.

Xuôi ngõ Phụ Đức ở phía đông thành, đi thẳng vào sâu bên trong là tới nhà Sính Nương. Nơi đó là một cái nhà nhỏ bình thường, trước cửa có gồ c cây du lớn, Cảnh Thương Hoài đứng dưới cây du gọi cửa, nha hoàn Bàn Thư Nhi tới mở cửa. Bao nhiêu năm rồ i, Bàn Thư Nhi đã nhớ được hắ n là Cảnh cứu gia ở đây. Cảnh Thương Hoài lại vỗ vỗ y phục của Tiểu Lục Nhi, phủi đi bụi đấ t rồ i mới dẫn nó vào nhà. Trong nhà giản dị, sạch sẽ, cửa sổ đã ề ng tây đang mở để đón ánh sáng. Căn phòng trồ ng trái, ở chính giữa chỉ đặt khung cửi, đây là công việc hắ ng ngày của Sính Nương, nàng dựa vào nó để lo việc tiêu dùng trong nhà. Sính Nương không có ở đây, trên khung cửi đang căng một tá m lụa vàng nhạt, bên trên có thêu chữ, đã dùng chỉ đen thêu xong già nửa. Bút tích trong đó uyển chuyển như ý đừ thấ y tay nghệ ề thêu thừa điêu luyện. Cảnh Thương Hoài nhìn vào, thấ y là một bài thấ t luật, hóa ra là một bài thơ xưa hồ i ở Trung Châu, hắ n gửi cho Sính Nương, thơ không hay, chỉ tính là cảm thán nhấ t thời, chữ cũng là chữ của mình:

Bách xích lâu đài đại hảo xuân,

Dung hoa như tạ vũ như bôn.

Kỷ canh thiên mạch hắ ng vô hoạch,

Lịch kinh phong tuyế t lược thức kinh.

Hồ i thủ thương mang vô cự lộ,

Ngưỡng tiê' u vân vô diêu tiê' n trầ' n.

Ngã vi thành danh khanh vi giá?

Khả năng câu thị bấ' t như nhân!

(Lầ' u cao trăm thước xuân tràn,

Mặt hoa này đã héo tàn còn chi.

Mưa tuôn luô' ng những lâm li,

Ruộng kia cày mãi thu gì được đâu.

Trái bao phong tuyê' t dãi dầ' u,

Mới hay mới thấ' u được sâu ý người.

Quay đầ' u lại lờ' i xưa mờ mịt,

Ngẩng đầ' u cười xa tít đường mây.

Ta bởi vì danh, nàng vì gả?

Hay đầ' u là do chẳng bắ' ng ai.)

Nét chữ dọc ngang tạp loạn, Cảnh Thương Hoài trông thấ' y không khỏi tự thẹn, cảm thấ' y nét thêu so với bút tích của mình phải hơn cả trăm lầ' n, đem dùng thêu chữ mình thật không tránh khỏi quá lãng phí rồ' i. Bấ' y giờ bỗng nghe sau lưng có tiế' ng bước chân thân thuộc, quay đầ' u lại, Sính Nương đã đi tới. Dáng người nàng tâ' m trung, trang điểm rấ' t nhạt, mặt thon dài, da trắ' ng, mày đen, nơi khoe má' t đã có chút nê' p nhẵn. Mỗi lầ' n gặp nàng, Cảnh Thương Hoài đầ' u có cảm giác vui vẻ, cảm thấ' y nàng vẫn nhẹ nhàng như xưa. Hắ' n không biế' t, Sính Nương có thể thủy chung giữ vẻ thanh khiế' t nhẹ nhàng như thế' , không bởi trượng phu qua đời thành ra góa bụa

mà thân sắc héo tàn, thật ra cũng là vì Cảnh Thương Hoài. Kiếp này nàng tự thấy rất thẹn vì đã phụ Cảnh Thương Hoài, trong lòng bèn tự nhủ rằng: Đời này muội đã không cách nào có thể báo đáp huynh muôn một, điếu có thể làm được cũng chỉ là để huynh chí ít không cảm thấy hối hận vì đã dành mắt xanh cho muội.

Việc này với nàng có lẽ là mọi kiên tâm khi không biết phải làm sao, nhưng nàng không hề biết, trong lòng Cảnh Thương Hoài, điếu này cũng như có người trao cho hấn cơ hội để yêu một người trọn một kiếp, khiến hấn trong chốn thế tục đầy danh lợi, dục vọng, nhiễu nhương muôn vạn này trước sau mãi có một mọi ái tình thuở ban đầu để soi rửa tâm hồn, để không đổi lòng xưa. Không phải ai cũng có cơ hội này, có lẽ đây là nguyên nhân hấn không quên được Sính Nương, nàng là sự cứu vớt và giải thoát của hấn.

Hai người gặp mặt thường là bình đàm. Sính Nương không nói nhiều, Cảnh Thương Hoài trước giờ cũng không đem việc trần tục phức tạp phiền nhiễu nàng. Chỉ thấy Sính Nương nhẹ nhàng kéo Tiểu Lục Nhi qua, cười, hỏi: “Đứa bé này thật lanh lợi, sao lại ở cùng huynh thế?”

Cảnh Thương Hoài đáp: “Phụ thân nó là huynh đệ kết nghĩa của huynh, tên là Hứa Kính Hòa, bởi vụ án ám sát Tần tặc mà toàn gia bị giết, huynh cứu nó từ trong thiên lao ra, lần này tới tìm muội là vì nó. Nó còn nhỏ quá, theo huynh hành tẩu giang hồ không tiện lắm, nên muội gửi ở đây để muội nuôi nấng. Đây là nơi huynh an tâm nhất, đứa bé này rất thông minh, huynh định truyền hết một thân công phu cho nó, nhưng dẫu sao cũng không thể để nó còn bé thế này mà đã hành tẩu phong trần. Gửi ở chỗ muội, sách cần đọc cũng đọc được vài năm, tốt nhất là biết thật nhiều chữ, không đến mức thô kệch vô tri giống huynh, hẳn muội cũng sẽ không để nó thiệt thòi. Có điếu, đứa bé này can hệ rất lớn, sợ vẫn đang có

người điề u tra, muội vạn lâ n không thể nhắ c tới lai lịch của nó với người khác.”

Sính Nương khẽ cười. “Được!” Sau đó nàng khẽ than: “Không nhắ c chẳng lẽ sẽ không ai biế t sao?”

Cảnh Thương Hoài bật cười. “Không sai, chẳng ai biế t ở Vu Hồ huynh lại còn một bắ ng hữu, lại càng không ai ngờ huynh sẽ giấ u một tiểu khâm phạm ở đây.”

Hắ n cười vui, còn Sính Nương thì nhìn Cảnh Thương Hoài, tuy không nói gì nhưng khoe miệng phảng phấ t nét cười khỏ. Nàng không nói ngay, dường như cũng chỉ vì không muố n phá vỡ thời khắ c tâm tình bình tĩnh hiế m có của hán tử giang hồ` này. Nàng trước giờ luôn biế t Cảnh Thương Hoài hành tẩu giang hồ`, nhưng Cảnh Thương Hoài rấ t ít nói chuyện bên ngoài với nàng, nàng cũng không hay biế t địa vị, thanh danh của Cảnh Thương Hoài trong giang hồ`, nhưng dù có biế t, trong lòng nàng cũng sẽ tiế c nuố i: Vì sao Cảnh Thương Hoài không thể dừng lại số ng yên ổn? Nàng biế t hắ n ở bên ngoài lo cứu nguy cho người khác, nhưng việc khó giải quyế t trong thiên hạ nhiề u là thế, mình hắ n cứu nỗi sao? Nàng ngầ m oán hận kiểu số ng phiêu bạt này của Cảnh Thương Hoài, bởi chính vì nguyên nhân ấy mà khi xưa hai người phải chia tách, nhưng nàng không nói ra mà chỉ cười, bảo: “Sắ p trưa rô` i, hai người hẳn cũng đã đói, ăn cơm thôi!”

Hai tháng nay, không kể là Cảnh Thương Hoài hay Tiểu Lục Nhi, chỉ có bữa cơm này là ăn ngon nhấ t, bởi vì đây đề u là các món ăn ngày thường ở nhà, quý chính là hai chữ “ở nhà” này. Ăn cơm xong, Cảnh Thương Hoài nhìn dáng vẻ bận bịu của Sính Nương, trong lòng cười khỏ, “ở nhà”, hai chữ này thật ấm áp, phải chăng mình cũng nên dừng lại, dựng một nơi be bé trong ngõ nhỏ ở giang thành này, yên ổn dừng chân, số ng một cuộc số ng bình thường? Lặn độn giang

hồ già nửa đời, có lúc Cảnh Thương Hoài nghĩ lại, chỉ cảm thấy một kiếp này của mình thật sự chẳng thành được việc gì. Hắ n biế t lòng mình quá mê m, ý thức đạo nghĩa lại quá mạnh, những việc không thể làm, không nỡ làm và không thềm làm quá nhiề u. Có lúc hắ n nhớ lại tuổi đôi mươi, nhiệt huyế t phơi phới, coi việc trong thiên hạ là trách nhiệm của mình thì không khỏi chua chát mà rắ ng: Cái hồ i hai mươi có dư á y, rồ t cuộc mình đã làm những gì? Oai chẳng được như Viên lão đại ra lệnh cho thiên hạ, tráng chẳng bắ ng Dịch Bôi Tửu một tay nắ m Hoài Thượng, thề chẳng như Sở Tướng quân, dũng thì thua Lương Tiểu Ca Nhi, âm hiểm ti bỉ lại càng không bì được với Lý Nhược Yế t canh giữ cung câ m, thậm chí kẻ hậu sinh tiểu tử như Tắ t Kề t cũng có thể tụ tập một đám nhân mã quây lên sóng gió giang hồ - những người này bắ t kể là thiện hay ác nhưng xét cho cùng đề u là kẻ anh hùng có thể bắ ng sức mình mà can dự vào đại thề thiên hạ, mình thì là cái gì?

“Lòng nhân của đàn bà”, Cảnh Thương Hoài có một câu bình gắ n như phủ định đố i với bản thân như thề . Tuổi quá bố n chục rồ i, cuối cùng hắ n mới chua chát phát hiện: bản thân mình không thích hợp làm đại sự. Bởi thề mà hắ n buồ n chán, nhưng cái Liên minh Đảo Viên mà Tắ t Kề t xướng ra nọ đáng là đại sự sao? Cảnh Thương Hoài làm thề nào cũng không thể đem đạo nghĩa ra mà thỏa hiệp. Hắ n rõ ràng biế t muố n thành đại sự thì phải giỏi thỏa hiệp. Viên lão đại công thành danh toại cũng là do vô số lầ n thỏa hiệp, nhường nhịn. Chí ít hạng hoang đảng như Phùng Tiểu Phì Tử, toi com như Uắ t Trì Cung được liệt vào Đề ky chẳng phải là mong muố n của Viên lão đại. Cảnh Thương Hoài tính tình nhân từ, trong cuộc số ng chỗ có thể nhường, hắ n luôn chủ động khiêm nhường, nhưng hắ n không sao giồ ng được rắ t nhiề u “hào kiệt” đem tính mạng của người khác ra thỏa hiệp, đó là thỏa hiệp trên đạo nghĩa. Nhưng không thỏa hiệp thì làm sao đây? Hai chục năm nay, chẳng thành được tá c công lao nào, thành được cũng chỉ có một thân công lực xem như mỗi

ngày mỗi cao sâu, có thể không tự thẹn mà liệt danh vào hạng tuyệt đỉnh giang hồ: Thông tí quyề n lô hỏa thuầ n thanh, Khô i lỗi chân khí cũng đạt tới một cảnh giới mới, Hưởng ứng thầ n chương “một chương võ ra, muôn núi vọng tiế ng” mà bản thân tỉ mỉ nghiên cứu cũng đã tới bậc thầ n diệu, nghĩ tới đây, trong lòng Cảnh Thương Hoài còn được chút an ủi. Có điề u, ừ thì công lực thâm sâu hơn nữa nhưng không thể tham dự thế sự, không thể tạo phúc cho thiên hạ thì còn có tác dụng gì? Suy nghĩ này một mực nhúc nhô i trong lòng Cảnh Thương Hoài. Có lẽ chính vì thế hắ n mới hế t năm này tới năm khác vắ t và bôn ba phong trà n giang hồ. Nhưng một đời này hắ n toàn dùng vào “tiểu sự”, cứu một góa phụ bị ức hiế p sắ p nháy xuố ng giế ng, trừng trị một tên quan nhỏ hà hiế p thôn dân... Những việc này đố i với hắ n chẳng hê ỏ hơn chuyện cứu muôn dân trong cơn nước lửa, giế t gian thầ n tặc tử nơi triề u đình đại điện.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân hắ n không thành được “đại sự”, có lẽ hắ n còn một nguyên nhân nữa: Hắ n biế t bản thân không thể dừng lại, nế u mình dừng lại rồ i, hắ n không biế t nên đố i mặt với Sính Nương thế nào, đem đế n kế t quả thế nào cho mình và Sính Nương.

Hắ n thường bất giác ở trong tiêu lâu này của Sính Nương, ngẫm nghĩ vài việc quan trọng nhắ t trong đời mình, tựa như gột rửa bản thân, gột rửa tâm hồ n. Ngay người hồ i lâu, hắ n mới thắ y được Sính Nương đang đứng cách mình ba thước, đôi mắ t nhìn mình có chút thương xót và quan tâm, trong tay là một phong thư thô sầ n không thắ y đề gửi. Cảnh Thương Hoài kinh ngạc, xắ u hổ cười, nói: “Đứng bao lâu rồ i? Xắ u hổ quá, hình như huynh ngủ gật.”

Sính Nương khế cười, nói: “Ở đây có phong thư gửi cho huynh.”

Cảnh Thương Hoài sững sờ, sao lại có thư gửi tới đây cho mình? Lẽ nào có lời không tiện nói trước mặt? Nhưng điều đó không giống tính tình của nàng. Hấn đón lấy phong thư, trong lòng muôn vàn nghi hoặc, ngừng một lát mới rút thư bên trong ra. Chỉ thấy một tờ thư tám cột, nét chữ in qua mặt giấy, viết rằng:

Cảnh Thương Hoài huynh,

Gặp gỡ các hạ ở Khôn Mã Tập mới đây, xá đệ được lợi rất nhiều.

Còn nghe có cả Lạc huynh ở đó, thiếu niên tài lớn, kiếm khí khiêu p người, bởi thế kẻ ngu này rất mong một lần thấy mặt, để xin chỉ giáo. Phiền Cảnh huynh thay mặt chuyển lời, cầu gặp một lần được chăng?

Mạo muội quá nhiều, không khỏi lo lắng khôn nguôi.

Viên Thân Long kính thượng.

Cảnh Thương Hoài đứng bật dậy, vội vàng hỏi: “Bức thư này muội nhận được thế nào?”

Sính Nương nhàn nhạt đáp: “Ba ngày trước, buổi sớm muội dậy rồi xuống nhà ăn sáng, lúc đó muội cùng Bạt Thu Nhi đều không lên đây, ngồi ngay dưới đầu cầu thang, tới lúc quay lên thì thấy phong thư này đã được đặt trên khung cửa rồi, thật không biết bọn họ vào thế nào nữa.”

Nói rồi, nàng thở dài một tiếng. “Xem ra bọn họ sớm đã liệu được việc huynh sẽ tới.” Rồi nàng xoa đầu Tiểu Lục Nhi. “Huynh còn bảo bọn họ sẽ không đoán ra.”

Lời nàng có ý đùa nhưng nàng đã cảm nhận được sát cơ tiềm tàng ẩn chứa trong đó.

Cảnh Thương Hoài siết chặt tay, sau đó liền nhận ra ngoài song cửa có người. Hắ n không đổi sắc mặt, Đê kị - hôm nay rốt cuộc hắ n đã hiểu thế nào là: “Đê kị không khe hở nào không len vào được”. Hắ n nhìn chữ “Viên” trên tờ giấy, nghĩ tới khuôn mặt của một nam nhân trung niên gầy guộc, đó chính là Viên lão đại. Mười năm trước, bản thân hắ n cùng gã đã từng mấy lần gặp gỡ. Đói với tu vi võ công cho tới lòng quyết đoán dứt khoát của Viên lão đại, ngoài miệng không nói nhưng trong lòng Cảnh Thương Hoài cũng lắ y làm bội phục. Nhưng Viên lão đại - người cứ luôn mất tinh tai thính, nắ m trước tiên cơ sao?

Ngữ ý trong bức thư này của Viên lão đại tựa như ác liệt, lại tựa như ôn hòa, âm dương khó đoán, Cảnh Thương Hoài cũng không rõ dụng tâm trong đó. Hắ n ngẫm nghĩ một lúc, người ngoài cửa sổ kia vẫn ở đó, Cảnh Thương Hoài từ hơi thở đã nghe ra đó chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ, không cần thiết phải để ý, thâm nhủ: Xem ra Viên lão đại cũng không muốn khoa trương quá mức, đại khái là cũng đã liệu đến việc có người sẽ mượn sự xuất hiện của Lạc Hàn để làm trò, hy vọng mình chuyển lời, muốn bí mật gặp Lạc Hàn một lần, đơn đả độc đầ u giải quyết sự việc mà không muốn ồn ào khuấ y đảo giang hồ .

Cảnh Thương Hoài đang trầm tư, người ngoài cửa sổ chợt nói: “Cảnh đại hiệp xin yên tâm, chúng tôi sẽ không động tới quý hồ ng nhân cùng Tiểu Lục Nhi, cũng sẽ không báo cho Lý Nhược Yết, đó là án của hắ n, không liên quan tới Đê kị. Nhờ vả của Viên lão đại bọn tôi, xin hãy để tâm. Phía đông thành Vu Hồ đang có đại hội võ lâm, sao các hạ không mau đi xem coi?”

Lời chưa dứt, bóng người nọ đã xa khuấ t. Cảnh Thương Hoài không đuổi theo, bắ ng vào thính lực, hắ n đã biế t người nọ chẳng qua là một tiểu nhân vật, không biế t được nhiề u, đuổi cũng vô ích. Được lời kia, Cảnh Thương Hoài tựa như rắ t tín nhiệm lời hứa của

Viên lão đại, khá yên lòng. Xem ra bản thân muố n tránh cũng không thoát phen mưa gió giang hồ` này. Cảnh Thương Hoài thẳng lưng, xớ c lại tinh thầ n - chỉ không biế t bảo mình đi đông thành là có dụng ý gì? Đại hội võ lâm? Đấ y lại là cái thứ vớ vẩn gì thề ?

Ở bãi Bạch Lộ⁽³⁷⁾ không có cò trắ ng, chỉ có cát vàng, cỏ khô. Bãi Bạch Lộ nằ m ở khúc sông cách thành Vu Hồ` hơn mười dặm về` phía đông, lúc xuân qua hè tới thì cảnh vật quả là đẹp, liễu xanh phủ khắ p, khách du ngoạn không ngó t, có điề u lúc này đã về` cuố i thu. Ở giữa bãi cát vàng có mười mắ y hào khách giang hồ` đang ngồ i, Cảnh Thương Hoài ở xa xa nhìn, đây lẽ nào cũng được xem là đại hội võ lâm? Cảnh Thương Hoài không biế t, sau cái gọi là “Giang Nam võ lâm phong hội” ở quán cá bữa nọ, Tầ t Kề t cùng đắ m người dự hội đã ước định lắ y Mạc gia ở Huy Châu, Lý gia ở Tịnh Châu, Nhan gia ở Ngô Hạ, Đoan Mộc gia ở Đoan Châu, Diêu gia ở Nhữ Châu làm trung tâm, sau khi quay về` sẽ mở năm đại hội võ lâm ở từng nơi, liên lạc với hào kiệt các phương. Trong đại hội không nhắ c tới Đảo Viên, chỉ giương cờ kề t minh một phương. Dưới sự quản lý của Đề` kỵ thuộc Viên lão đại, võ lâm Giang Nam lâu nay đã không dám tụ tập kề t minh. Một đắ m danh môn đại phái lữ lượt ước thúc môn hạ, đóng cửa không xuố ng núi; không ít đầ u số lục lâm cũng nhao nhao rửa tay thoái ản giang hồ`; tới con em danh gia thề tộc cũng rời xa thề sự... chỉ bởi Đề` kỵ không cho phép. Cho nên bọn họ không nói ra, người khác cũng vẫn hiểu, người mà năm cái liên minh ở năm nơi này đầ i phó chính là Viên lão đại.

Luận quan chức, Viên lão đại chỉ là tứ phẩm nhưng một lời nói ra toàn thiên hạ rung động. Hắ n ghét nhắ t là bang phái địa phương xuấ t hiện sinh sự, làm loạn, cả việc thề gia cự tộc chiế m cứ một phương. Theo lời hắ n, sự suy yế u của triề u đình, sự bất an của trăm họ chính là bởi điề u này. Cho nên Viên lão đại từng có một câu nói nổi tiế ng: “Nho lắ y văn loạn quố c pháp, hiệp lắ y võ phạm kỵ

cương - về trước ta không quản lắ m, về sau ta coi là trách nhiệm, nhất định sẽ làm nghiêm.”

Thật ra về trước Đê` ky có từng không quản đâu? Bản thân Viên lão đại cũng biết rõ, hắ n tổ chức Đê` ky bủa khắp thiên hạ như thế, kỳ thực trong đám bộ hạ, kẻ có hành vi độc ác đến độ nhiều dân họa quốc cũng chẳng ít. Nhưng Tô`ng thắ t đã yếu nhược, nếu bên dưới để cho văn thân sĩ phu lũ lượt xuất hiện, kẻ tập võ hào khí ngút trời, thế tộc mua tiêng dựng cờ, bắ ng vào chính quyền triều đình suy bại, quân yếu tội hèn, lại thêm hôn quân gian tướng thì quản thúc thế nào được? Nhỡ có sai sót, thiên hạ liền tan tác. Tới lúc quân Kim nam hạ càng chẳng có nổi một binh tốt có thể kháng địch, một triều đình có thể bàn việc chống Kim. Viên lão đại từng nếm cái khổ của nạn Tĩnh Khang thiên hạ tan tác, cũng tận mắt trông thấy bao nhiêu bách tính ly tán, hắ n phát thệ: Chỉ cần một ngày hắ n còn tại chức, còn sức lực thì quyết không cho cục diện đó xảy ra một lần nữa.

Có điề u, đại thế trong thiên hạ vô n là người nhân thì thắ y nhân, kẻ trí thì bảo trí. Lúc hắ n và Cảnh Thương Hoài mới quen, chính kiến cực kỳ tương phản. Cảnh Thương Hoài tuy giết hôn quan nhưng trong lòng thật ra là trung quân; hắ n thực sự hy vọng triều đình có được hoàng đế tốt, nếu không có được hoàng đế tốt, hắ n nguyện xả thân thành nhân để cải tạo kẻ ngồ i trên ngai thành một vị hoàng đế tốt; nếu thật vẫn không được, hắ n thà dựng cờ nghĩa, lập một vị hoàng đế tốt. Đố i với đại sự, hắ n chỉ muốn trong triều toàn là hiền thắ n, khuyên nhủ được một hoàng đế tốt, bá y giờ hoàng đế trên ngai vàng, ban ơn thiên hạ, quân ra quân, thắ n ra thắ n, cha ra cha, con ra con, cả thiên hạ liền được thái bình. Một nhóm người Kim sao đáng là họa? Nếu như hiền thắ n ít mà gian thắ n lắ m, hắ n giết sạch gian thắ n thì có sao?

Viên lão đại lại chẳng nghĩ thế, tuy hắ n bảo hộ triề u đình nhưng trong lòng hắ n tuyệt không phải trung với quân thượng. Hắ n nghĩ: Hoàng đế chẳng qua đề u là thế, thay người khác thì thế nào, nếu thay mà phải bỏ cái giá quá lớn thì chẳng bằ ng không thay. Thiên hạ của nhà Tô ng đã như bệnh nặng ăn vào xương tủy, có mổ cũng không chữa được. Hắ n không trung với vua mà trung với thế sự, nếu hắ n cho rằng thiên hạ vẫn cầ n một hôn quân như thế làm chiêu bài, hắ n liề n không cho bất kỳ kẻ nào động vào vua.

Đâ y là mâu thuẫn của hắ n nhưng ai mà không có mâu thuẫn? Giố ng như Cảnh Thương Hoài, bằ ngoài thì như bỏ qua, sau khi bằ ng hữu qua đời vẫn qua lại với Sính Nương như cũ. Nhưng sự qua lại đó kỳ thực rấ t mực giữ lễ. Có lúc Cảnh Thương Hoài cũng nghĩ: Nếu mình đề nghị cưới nàng thì thế nào? Nhưng rô i lập tức nén ý nghĩ ấy xuô ng đáy lòng, bởi nó không hợp với đạo nghĩa trong lòng hắ n.

Mỗi người đề u có đạo nghĩa của mình, cho nên với chuyện của Sính Nương, Cảnh Thương Hoài kỳ thực không dám vượt qua giới hạn.

Cảnh Thương Hoài gửi Tiểu Lục Nhi lại nhà Sính Nương xong liề n chạy tới bãi Bạch Lộ. Hắ n biế t tướng mạo của mình bắ t mắ t, trong giang hồ, người nhận ra mình nhấ t định không ít, lâ n này hắ n đế n Vu Hồ lại không muố n để ai hay, không chỉ vì chuyện quen biế t Sính Nương trong lòng hắ n đã trở thành một bí mật vĩnh viễn không muố n để ai biế t, mà cũng vì an toàn của nàng cùng Tiểu Lục Nhi, cho nên Cảnh Thương Hoài cô tình cải trang.

Cảnh Thương Hoài hành tẩu thế đời cũng không phải lúc nào cũng ngang tàng. Sau khi ra khỏi nhà Sính Nương, hắ n liề n lên vào nhà bê p một quán rượu gầ n đó, lấy ít tro than hòa với nước, lại

thêm chút bột mì quết lên khiến da mặt nhăn nheo, trông cũng đen đi không ít, dọc đường còn thuận tay mua một cái gáo múc nước với một bộ y phục ông già nhà quê, rồi độn cái gáo ra sau lưng, khoác áo vải lên, lấy một mảnh vải cũ quấn đều, kiếm một cái tàu thuốc, đội nón to, gập người gù lưng, quả đúng là khiến người khác không nhận ra. Lúc sắp tới bãi Bạch Lộ, hấn lại thuê của nhà thuyền một chiếc thuyền, thây nhà nọ còn sao cao thuốc liền mua luôn một miếng dán lên má phải, rồi mượn nhà đó áo to khoác lên, tự mình chèo thuyền hướng tới bãi Bạch Lộ, nhìn quả rất giống ngư ông.

Con thuyền đong đưa, lúc gần tới bãi Bạch Lộ, Cảnh Thương Hoài đã trông thây mười mấy người đang ngồi giữa bãi, mười mấy người này hiển nhiên là đầu sỏ, ngồi ở trên cũ của một cái đài giữa bãi. Ngoài ra còn có trăm mấy chục người, mặc dù các dạng trang phục, từng đám từng đám tản mát bên rìa bãi. Bãi Bạch Lộ này rất rộng, giữa bãi có nên đài hoang phế, Cảnh Thương Hoài cũng không rõ tên gọi là gì, chỉ là trước đây có từng tới chơi, hình như là di tích của triều trước.

Cảnh Thương Hoài vừa cập thuyền vào bãi đất thì có hán tử tới vặn hỏi: “Lão đầu nhi, lão là ai thế? Không thây hôm nay bãi Bạch Lộ này có việc à? Tuổi lớn thế này rồi mà chẳng biết đường nhìn, đúng là số ng uông mà.”

Xem ra bãi bờ này tra xét rất nghiêm. Cảnh Thương Hoài cười thâm nhưng cũng hơi ngạc nhiên: Lân này Tắt Kết đại diện cho Văn gia gương cò giống trở lớn như thế, rõ ràng là đường hoàng gây gỗ với Viên lão đại, sau lưng ắt có chỗ tựa vững vàng, xem ra bất mãn của Tãn Thừa tướng đối với Viên lão đại đã gần tới cực hạn. Cảnh Thương Hoài giả vờ rất giống, “khụ” một tiếng, chẳng để ý tới hán tử nọ, cứ đi lên bờ, cầm cọc gỗ ấn xuống bãi cát rồi buộc chặt thuyền. Hán tử nọ thây hấn chỉ dùng ngón tay ấn nhẹ, cái cọc gỗ dài hơn thước đã xuyên qua mặt cát, cắm vào đất thịt thì

không khỏi kinh ngạc. Gã bất giác đặt tay lên chuôi đao, quát hỏi: “Lão là ai?”

Cảnh Thương Hoài không đáp, cứ đi về phía trước. Hán tử nọ đưa tay ngăn lại, Cảnh Thương Hoài sao có thể để thứ võ công mèo ba chân của gã vào mắt, tiện tay đè một cái, cánh tay của hán tử kia đã chấn động suýt trật khớp. Gã kích động định rút đao, Cảnh Thương Hoài duỗi ngón tay búng lên cán thanh yêu đao của gã một cái, tay hán tử liền bị cán đao rung bật ra. Chỉ nghe Cảnh Thương Hoài cười “hắc hắc”, bảo: “Ngươi là người của Mạc gia hử? Lão hủ họ Tiễn, đại hội ở Vu Hồ là do gia chủ Mạc Dư nhà ngươi chủ trì phải không? Hắc hắc, mở cho to đôi mắt chó của ngươi ra, ngoan ngoan đi theo ta, tiểu lão nhi chính là khách quý chủ nhân nhà ngươi mời tới.”

Hán tử kia bị công phu của hán tử dọa phục, bây giờ bên cạnh đã có người nhìn qua, Cảnh Thương Hoài chỉ muốn ngấm thăm dò, không muốn ai biết, lập tức vờ như đuối sức đưa một tay vịn lên vai hán tử nọ, hán tử nọ chỉ cảm thấy vai như bị ngàn cân đè xuống. Cảnh Thương Hoài cười, nói: “Đứa trẻ ngoan, đỡ gia gia vào giữa bãi này.”

Hán tử kia có chút do dự, Cảnh Thương Hoài vừa dùng lực, hán tử nọ đỡ sao nổi? Chỉ đành ngoan ngoãn nghe lời, quay người đi tới giữa bãi. Có người xa xa bên kia hỏi: “Tôn Thất Nhi, ngươi đỡ ai thế?”

Hán tử nọ vừa định mở miệng câu cứu, bỗng cảm thấy một luồng nội lực từ vai thấm vào cơ thể, kế đến cổ họng cứng ngắt, nói không ra tiếng. Tuy gã có địa vị thấp bé nhưng cũng ở trong thế gia võ lâm, hiểu biết khá rộng, huông chi Mạc tiên sinh võ nghệ cũng thạo về công phu điểm huyết, hán tử nọ trong lòng kinh hãi, biết á huyết của mình đã bị khống chế, chỉ là chưa từng nghĩ lại có người có thể điểm huyết như thế. Kỳ thực, đây là Cảnh Thương Hoài

đem Khô i lỗi chân khí dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, không giống với công phu điểm huyết mà là một loại khác nhưng hán tử kia làm sao nhận ra được? Hán tử nọ đang sợ hãi, liền nghe Cảnh Thương Hoài nói: “Liệu mà trả lời”, đột nhiên cổ họng thông suốt, lại có thể nói năng, liền vội vàng cười, đáp một tiếng: “Là một vị tiên bô i võ lâm.” Vừa ứng phó xong, gã liền cảm thấy cổ họng lại bị khô ng chét. Đợi đi thêm mấy bước, Cảnh Thương Hoài mới lại giải câ m chét của gã. Bây giờ hán tử kia đã tâm phục khẩu phục, thâ p giọng câ u xin Cảnh Thương Hoài: “Lão gia, ngài nhẹ tay một chút có được không?”

Cảnh Thương Hoài bật cười khẽ, lực đạo ở tay nhẹ đi. Đang nói thì lại gặp một người tới chào hỏi. Chẳng mấy chốc, hai người đã tới cách nê n đài kia vài trượng, Cảnh Thương Hoài dừng lại. Lúc này đã có thể nghe được người trên đài nói chuyện, Cảnh Thương Hoài nhìn lên đài, thâ y ngô i thủ vị là một đạo sĩ đội mũ vàng, một người khác trang phục võ cử⁽³⁸⁾, còn một người là thư sinh đầu đội phượng cân, mình mặc trường bào. Trong đó, Mạc Du tiên sinh ngô i chủ vị ở đầu đông, cả thây có mười hai người. Cảnh Thương Hoài không nhận ra lai lịch của hơn chục người này, liền giải câ m chét cho hán tử, hỏi: “Ngô i trên đài kia là những người nào?”

Chỉ nghe hán tử nọ “ô” lên một tiếng rồi khẽ đáp: “Ngô i trên đó đều là các nhân vật rất có danh tiếng trong võ lâm Hoán Nam ta”, rồi chỉ Mạc Du dáng gầy gò vắn nhẽ, trên cổ có nốt tựa nốt mực, nói: “Đấy là chủ nhân nhà tôi.”

Cảnh Thương Hoài gật đầu. “Hã n thì ta biết.”

Hán tử liền thuận tay chỉ tiếp. “Ngô i đầu tiên chỗ khách quý là thủ tịch đệ tử hiện giờ của Chỉ Quán Các của phái Hoàng Sơn, Khinh Trầ n Tử.” Đạo nhân nọ ngô i ngay ngắ n, thân bận hoàng bào, mũi cao, mắt sáng, rất có phong thái đạo sĩ, Cảnh Thương

Hoài gật đầu, nghĩ: Đệ tử danh môn quả nhiên bất phạm. Hán tử nọ lại chỉ một vị đạo sĩ khác tóc tai luộm thuộm, ăn mặc xoàng xĩnh ngồi ở cuối hàng tôn vị, cười trộm, nói: “Vị đạo sĩ đó là Cô đạo nhân, môn chủ phái Cửu Hoa, lão xuất thân hạ tiện, có họ mà không đạo hiệu, thật không biết làm thế nào mà lên được thượng tọa.” Gã là thầy tớ thế gia, lời nói về Cô đạo nhân khá là khinh rẻ.

Cảnh Thương Hoài bật cười, xa xa trông lại, cảm thấy Cô đạo nhân quả có chút tâm thương. Chỉ nghe Hán tử kể tiếp: “Tiếp đến về phía đông, cái vị giống như thư sinh nọ chính là thủ giảng của Công Thư đường, Khúc Vân Phủ, Khúc học sĩ, ngài có giao hảo với lão gia nhà tôi, từng đảm nhiệm chức gia sư trong phủ; đối diện mặt tây người mặt thầy râu đó chính là cự khấu ở Mã Yên Sơn năm xưa - Bán giang trâm Phong Liệt, nhắc đến gã, trẻ con ở một dải sông này đều không dám khóc nữa; hai người không thích nói chuyện ngồi kế tiếp là Hồ chủ Long Cung hồ cùng Long Cảm hồ trên thượng du, Vương thị huynh đệ, địa bàn của họ bị Viên lão đại tước một mảng lớn, một người lại còn bị thương trên mặt, người kia bị phê tay trái, mấy năm nay không nghe thấy có động tĩnh gì.”

Cảnh Thương Hoài nhìn hai người nọ, quả nhiên thấy trên da họ như có ngấn nước, đúng là người sinh sống ở vùng nước, mới nghĩ mấy năm nay Viên lão đại cũng chẳng nhàn rồi, đắc tội với không ít người. Chỉ nghe Hán tử lại nói: “Ngồi dưới cùng góc nam là thế đệ của chủ nhân nhà tôi, Tuyên Châu Lâm gia, Lâm Trí, ba vị ngồi bên cạnh là Nam Y Tam cư sĩ ẩn cư ở hồ Nam Y được Lâm thiếp u gia mời tới.”

Ba vị cư sĩ nọ mũ cao khăn lông, đạo mạo trang nghiêm. Hán tử chỉ người cuối cùng, mặt lộ vẻ chán chừ. “Người này tiểu tử chưa từng gặp, nghe bảo là tân chương môn của Thạch Đài Đại Phật tự, Thạch Cảm Đương, là bềnh hữu của Lâm Trí Lâm thiếp u gia.”

Cảnh Thương Hoài sững sờ, cái tên này hẳn chưa từng nghe qua, không khỏi nhìn kỹ người nọ, chỉ thấy người đó thân sắc không chút gọn, trơ như thiên đình, không rõ tu tập công phu nhà nào. Cảnh Thương Hoài nhìn người đã nhiều, công phu của đời phương nông sâu hẳn thường nhìn một cái là biết, nhưng người này hẳn lại nhìn không thấy, trong lòng không khỏi nghiêm lại: Không ngờ ở đây còn có cao thủ!

Hội đàm trên nên đài hẳn cũng đã bắt đầu được một lúc, Mạc Dư còn đang nói, chỉ nghe hẳn nói: "... Chư vị, đại thế gian hiện giờ, phạm cái tôi nghe biết thì đều đã nói hết. Hồ kiếm xuất hiện ở đất Hoán Nam chúng ta, không thể không nói là cái may của các vị và tôi. Nghe nói Lục phi vệ của Viên lão đại tới nay vẫn đóng ở Đông Lăng không đi. Hắc hắc, đại hội hôm nay của chúng ta, bất kể có cơ mật thế nào, chỉ sợ Đê ký đô úy Cung Phương đóng ở Đông Lăng đã biết cả rồi... Long môn hiệu úy Cung Phương, mấy năm nay cũng xem như uy phong một thời, đợi đại hội này tan, chỉ e chư vị sẽ có chút phiền phức. Lần này, các vị tới theo hẹn của huynh đệ, chỉ e đã lên thuyền của huynh đệ rồi, tục ngữ rằng: "Lên thuyền giặc dễ, xuống thuyền giặc khó", coi như các vị không gia nhập Liên minh Hoán Nam, sợ rằng trước mặt Đê ký cũng chẳng thanh minh được."

Lời này của hẳn chứa nỗi căm phẫn đời với Đê ký. Khinh Trăn Tử ở bên cạnh nhướn mày, nói: "Phải nói, võ lâm Hoán Nam chúng ta nên phẫn hận từ lâu rồi. Mấy năm nay, mấy kẻ ngoại lai tới đây làm loạn, đời đạo võ lâm sớm đã bất bình. Mạc tiên sinh nói đi đâu thế, đệ xướng của ngài lần này tôi cùng gia sư đều thấy rất hay."

Phái Hoàng Sơn vốn là danh môn chính phái, Khinh Trăn Tử là thủ tịch đệ tử phái Hoàng Sơn, nếu là ngày trước thì ở trong địa giới Hoán Nam chính là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Nhưng kể từ khi Đê` ky vào đây, mỗi một cử động của phái Hoàng Sơn đều bị ràng buộc, cơ hồ` trói chân trói tay. Từ nhỏ hắ`n đã nghe kể về` oai phong năm xưa khi sư phụ làm thủ tịch đệ tử phái Hoàng Sơn, trong lòng ngưỡng mộ vô hạn, tới lúc mình lên thì đã chẳng còn chuyện hay như thế` cho nên tự nhiên càng phần hận Đê` ky. Gầ`n đây Chỉ Quán Các mắ`y lầ`n muố`n mở rộng miế`u đê`n, lại liên tục bị Đê` ky cản trở. Bởi vậy, vừa nghe tới Liên minh Đảo Viên, hắ`n là người đầ`u tiên muố`n chạy tới.

Khinh Trầ`n Tử phầ`n lớn là tranh tiế`ng sông, Bán giang trầ`m Phong Liệt không như vậy, năm xưa gã là lão đại giặc phi một dải Mã Yên Sơn, tới giờ băng đi mười mắ`y năm rô`i, nên số`t ruột muố`n khôi phục địa bàn. Chỉ nghe gã cười nhạt, nói: “Mạc tiên sinh dựng cao cờ nghĩa, Phong lão đại ta đương nhiên tán thành cả hai tay. Chỉ là lầ`n này đúng là Văn gia muố`n động thủ sao? Né`u đúng, ngày mai quay về` ta liề`n tụ tập anh em ngày xưa, mắ`y năm nay mọi người cũng nhàn tới phát chán rô`i, chỉ cầ`n Mạc tiên sinh cùng chư vị đảm bảo ngày sau trong phạm vi một trăm hai chục dặm Mã Yên Sơn, tâ`t tậ` thị phi các vị đê`u không được can thiệp, ta liề`n nguyện làm chim đầ`u đàn, chiế`n một trận cùng đám con cháu Đê` ky.”

Mạc Dư vỗ tay, nói: “Được”, hắ`n chính là muố`n lời này, kế` đê`n quay sang huynh đệ họ Vương ở hai hồ` Long Cung, Long Cảm, hỏi: “Hiề`n côn trọng⁽³⁹⁾ phải chẳng cũng nên về` sửa thuyề`n rô`i?”

Huynh đệ họ Vương mặt mang ý hận. “Huynh đệ tôi không chi muố`n sửa thuyề`n. Mạc tiên sinh, về` sau chỉ cầ`n là chuyện có dây tới Đê` ky, ngài sai bảo một tiế`ng, huynh đệ tôi có vào đầ`u sôi lửa bỏng cũng muố`n lồi bọng nó xuố`ng nước nuôi ba ba!”

Mạc Dư cười to, hắ`n tuy biế`t mọi người căm hận Đê` ky nhưng cũng không nghĩ đại hội lầ`n này lại thuận lợi như thế`. Chỉ nghe

Nam Y tam cư sĩ ở bên cạnh cũng nói: “Ba người chúng tôi cũng nguyện theo sau Mạc huynh.”

Mạc Dư cười, nói: “Nào dám, nào dám! Nếu mọi người đều tình nguyện, chúng ta liền bàn kế hoạch. Nghe nói tới đây Lục phi vệ đóng lại Đông Lăng để phòng Lạc Hàn. Lạc Hàn Lạc thiếp u hiệp một kiếm rút ra liền ở đất Hoán Nam ta làm một phen long trời lở đất, đáng tiếc, thân long thây đầu chẳng thây đuôi, mười mấy ngày nay chưa từng lộ diện, thật là để lại cho đất Hoán Nam ta một mối tiếc nuối lớn.” Nói rồi vỗ đùi. “Vị Lạc thiếp u hiệp này sao không giết luôn Long môn hiệu úy trấn thủ Đông Lăng, Cung phi tử rồi hẵng đi? Nếu được như thế mới thật sự gọi là sung sướng cõi lòng. Có đi, tuy hiện hấn đã đi mất, chuyện hấn chưa làm xong chúng ta không thể không làm. Người ta quý ở chỗ biết tự lập, không thể việc gì cũng dựa vào người khác được, hôm nay chúng ta định ra nhiệm vụ... Tan hội hôm nay, xin Phong lão đại cùng huynh đệ họ Vương ai về đất này dựng lại cờ xí, thanh thế phải lớn một chút, đã động phải phô trương một chút, các vị thây sao? Phong chừng trong ba ngày, thành Đông Lăng sẽ có động tĩnh. Cung phi tử nợ trấn thủ, trách nhiệm lớn, không thể rời đi, Lục phi vệ còn đây chẳng thể không xuất mã, muốn dẹp yên ba vị. Xin ba vị gắng chống đỡ, có chút thời gian ấy, tôi cùng Công Thư đường Khúc học sĩ, Hoàng Sơn Khinh Trần Tử đạo trưởng, Cửu Hoa phái Ngô đạo huynh, thêm vào Lâm hiên diệt có thể đi hoàn thành chuyện Lạc thiếp u hiệp chưa làm xong, giết cầu hiệu úy Cung Phương nọ, đem đầu gã về để một mảnh Hoán Nam này lại được thây mặt trời! Một trận này rất quan trọng, không thể qua loa. Nam Y tam huynh, các vị cũng đừng ở không, cần giúp Phong lão đại Vương thị huynh đệ một tay, nếu không, chỉ bằng mỗi họ, sợ không chống nổi Lục phi vệ.”

Mạc Dư chỉ không nhắc tới mỗi Thạch Cảm Đang, người ở bên cũng không bận tâm. Chỉ thây Khinh Trần Tử nhếch mày, khá là

hung phá n, Ngô đạo nhân thì lại ho khan. Đổ i diện với Đê` ky, chẳng ai dám coi nhẹ. Ngô` i đây, Lâm Trí nhỏ tuổi nhấ t, đây là trận quan trọng đầ u tiên gã phải đổ i mặt, tay khẽ run lên. Tại đây, sắ c mặt ai nắ y đê` u nghiêm túc - đây là ngày bọn họ trông đợi từ lâu, chẳng biế t vì sao việc đã ngay trước mắ t, trong lòng lại có chút cảm giác trố ng rỗng.

Mạc Dư thì không, chỉ nghe hắ n nói tiế p: “Chỉ là, việc này chúng ta thay Lạc thiế u hiệp làm việc thiế u hiệp chưa kịp làm, sau khi giế t Cung phì tử, e là mọi người không tiện tranh công, phải nói ra ngoài, đầ y là Hồ` kiế m Lạc Hàn lại giế t một Đê` ky đô úy, the` có được chẳng? Lạc Hàn muố n một kiế m đơn đầ u Viên lão đại, chúng ta đợi coi Viên lão đại còn bình tĩnh được bao lâu?”

Rõ ràng hắ n chọc cho hai hồ đánh nhau, thi kế vu oan giá họa, chúng nhân đê` u là người có con mắ t tinh đời, làm gì có ai nghe không hiểu, không kìm được bật cười, Phong Liệt vỗ đùi, nói: “Vẫn là Mạc Dư tiên sinh có cao chiêu. Ta còn đang nghĩ làm the` nào để tìm được Lạc Hàn. Mạc tiên sinh thi hành kế này, chẳng lo Lạc Hàn kia cùng Viên lão đại không xuấ t hiện.”

Công Thu đường Khúc Vân Phủ cười nhạt. “Huố ng chi việc giế t quan tào phản này rành rành không hợp với luật, chính là chuyện phải diệt môn. Tuy các the` lực trong triề u có tranh chấ p nhưng cũng không the` làm quá ngang nhiên được. Lạc Hàn Lạc thiế u hiệp kia chẳng bận tâm cái gì, danh tiế ng lầ n này dứt khoát nhường cho hắ n thôi.”

Cả đám “ha ha” cười lớn. Cảnh Thương Hoài nghe mà trong lòng lạnh toát. Đây chính là giang hồ`, đám người này cũng chính là người trong võ lâm, là dân cùng một nước với hắ n. Trong giang hồ` vớ n đã có người oán trách, nói Cảnh Thương Hoài hắ n tuy võ công cao cường nhưng không làm được đại sự, tới cả sư phụ đầ u tiên truyề n

dạy lúc hắ n mới bắt đầu luyện võ năm xưa là Lưu Miển ở núi Tung Sơn cũng trách như thế, nhưng tới giờ Cảnh Thương Hoài nghe tới đây, trong lòng vẫn không khỏi cảm phẫn: Nếu đó ng mưu để là hạng thế này, vậy thì không cùng bọn chúng làm mà y cái đại sự nợ cũng được. Cổ nhân có câu: “*Lậy bạo ngược thay bạo ngược, chưa thậy như thế mà được bao giờ*”, vậy thì lậy bọn tiểu nhân gian xảo của Văn gia, bề ngoài thì có vẻ đường hoàng, đạo mạo nhưng theo lối âm hiểm, lừa lọc cùng cực để thay thế cho cái cô chấp, ác liệt của Viên lão đại, chỉ sợ càng không được.

Không thể có một cái liên minh chính nghĩa, một đội quân đường hoàng thay trời hành đạo sao? Tại sao toàn là tiểu nhân làm chủ, quân tử bị gạt sang bên? Nghĩ tới đây, lòng Cảnh Thương Hoài cảm thấy nhói đau.

Chi thậy Mạc Dư nghiêm mặt nói: “Chỉ là, trước khi làm việc này, huynh đệ vẫn còn một mối lo trong lòng.”

Phong Liệt cười, nói: “Mạc tiên sinh có lo lắng gì? Nói ra coi, có bao nhiêu bả ng hữu ở đây, mọi người sẽ giúp ngài giải quyết.”

Mạc Dư trầm giọng nói: “Chư vị hẳn biết, Viên lão đại kia quyết tâm khuynh triều đã, uy áp một đời, theo tin báo của chúng tôi, gã bề ngoài thì dựa vào Đê ký nhưng bên trong, kỳ thực thế lực hắ n dựa dẫm nhất lại chẳng phải Đê ký.”

Không ít người lần đầu tiên nghe được chuyện này, Lâm Trí tuổi trẻ, không kìm được tranh trước hỏi: “Vậy thì là gì?”

Mạc Dư nặng nề nhìn mọi người một lượt. “Viên môn.”

Nói rồi, hắ n lại nặng nề nhắ n mạnh: “Là Viên môn.”

Nhiều người lần đầu tiên nghe thấy tên gọi này, tới Cảnh Thương Hoài hành tẩu giang hồ lâu nay cũng không biết loại bí mật giang hồ này. Chỉ thấy Mạc Dư dứt lời liền chắp tay đứng dậy, đứng trên đài hoang vắng, nhìn mây nước rồi cao giọng ngâm: “Hai xe tung hoành, bảy mã liên hoàn, bên trái tướng ngự, bên phải sĩ điếu. Cây đũa hành đạo, ai so được đây? Cây đũa nhập thế, ai địch nổi đây⁽⁴⁰⁾?”

Ngâm xong, hấn trầm giọng nói: “Kỳ thực, căn cứ theo lời bậc cao lão trong Văn phủ nói, trước khi làm chủ Đề kỵ, Viên lão đại đã dựa vào tài trí của mình thu gom nhân tài trong giang hồ, hoặc là đệ tử môn nhân của bản thân, hoặc là bạn bè người quen cũ, sáng lập ra Viên môn. Viên môn này không giống môn phái võ lâm thông thường, mà cũng không phải dạng bang hội giang hồ bình thường, mà là nhằm giúp Viên lão đại hoàn thành nguyện vọng nhập thế của mình. Nghe nói người trong Viên môn đều đặc biệt kính trọng Viên lão đại, tới mức có thể giao phó chuyện sinh tử. Thêm vào đó, nhân số Viên môn không nhiều nhưng đều là hạng có năng lực khác người. Khẩu quyết tôi mới niệm vừa rồi, nghe bảo là câu cửa miệng của người trong Viên môn của Viên lão đại. Viên môn cả thầy có mười một người, gồm “song xa”, “thất mã”, “nhất tướng”, “nhất sĩ”, truyền rằng Tả xa Ưu t Trì Diệu, Hữu xa Thường Vệ đều là nhân tài hiếm có trong giang hồ. Bọn họ võ công lợi hại, hiếm ai ngăn được. Nhiều kẻ đố kỵ với Viên lão đại, ví như Nhất kiếm tam tinh Tử Vi Đường năm xưa chính là do hai người đó liên thủ san bằng. Tới cả bậc đại phái như Thiệu Lâm, Cái Bang cũng thường nhường nhịn bọn họ ba phần, việc qua lại giữa Viên lão đại với một chùa, một bang này đều giao cho hai người đó lo liệu. “Thất mã” ắt là Thiệu kỵ, Hồ kỵ, Phiêu kỵ, Long kỵ, Phi kỵ, Vũ kỵ, Báo kỵ, bảy người này không rõ họ tên nhưng Thiệu kỵ quản lý việc biên phòng, Hồ kỵ quản lý việc tình báo, Phiêu kỵ đi khắp giang hồ, Long kỵ thường trấn thủ Lâm An, Phi kỵ thanh trừ kẻ đố kỵ

ngịch, Vũ ky theo hâu Viên lão đại, Báo ky nằ m rình ở Hồ Quảng, phân công như thế về tổng thể không tôi. Nghe nói trong mỗi danh môn đại phái đều có người của Viên môn nằ m vùng. Tả tướng Hồ Bắ t Cô, Hữu sĩ Hoa Trụ cùng làm tham mưu. Mười một người này đều là bậc tài giỏi vạn người có một, hiế m có một đời, đặc biệt là đều hế t mực trung thành với Viên lão đại. Chúng tôi nghe ngóng mười năm mà vẫn không thăm dò được tình hình chi tiế t trong Viên môn, có thể thấ y được sự nghiêm mật của tổ chức đó.”

Nói xong, hắ n ngừng một lát rồi chọt cao giọng nói: “Nhưng hiện giờ, trong số chúng ta ngô ì đây đang có một vị trong Viên môn, tôi nói không yên tâm chính là không yên tâm ở điể m này!”

Mọi người đang nghe đế n ngậy người, lời kia vừa xuấ t, không khỏi nhấ t tê cả kinh, Phong Liệt và Lâm Trí nhảy bật lên, Khinh Trầ n Tử mặt mày xanh mét, đứng phắ t dậy, tay trái đưa về sau, chẳng buồ n nhìn đã “soạt” một tiế ng, rút thanh kiế m đeo sau lưng ra. Kiế m là kiế m tô t, mũi lóe ánh xanh, nhìn là biế t là thép đã luyện trăm lầ n, mũi kiế m của hắ n hơi chúc, chỉ xuố ng mặt đấ t, chân lướt xa khỏi đám người, tay chỉ một vòng, lạnh giọng hỏi: “Là kẻ nào?”

Ngữ ý của hắ n lạnh băng, trên mũi kiế m lập tức như ngưng một tà ng băng lạnh, đây là tuyệt học Vụ lãnh hàn tùng của Hoàng Sơn. Xem ra một thân tu vi của Khinh Trầ n Tử này cũng xứng tiế ng cao thủ nhấ t lưu. Hắ n thố ng hận Đê ky tới độ gặp được mà có cơ hội thì nhấ t định phải giế t cho thố ng khoái. Trong lúc nói, mũi kiế m của Khinh Trầ n Tử đã ngừng rung, giọng nói cũng căng như dây cung: “Đứng ra cho ta!”

Mấ y người đang ngô ì gầ n như đồ ng thanh hỏi: “Là ai?”, chỉ thấ y Ngô đạo nhân cười “hắ c hắ c”, nói: “Không phải ta!” Đám người không khỏi đê phòng nhau, ai nắ y lùi về sau hai bước,

phòng chuyện bất trắc. Mạc Dư chăm chú nhìn Thạch Cẩm Đang này giờ không mở miệng, hỏi: “Thạch huynh, huynh nói xem là ai? Sao không đứng dậy?”

Quả thật, ở đây chỉ có Thạch Cẩm Đang không đứng dậy.

Lâm Trí ngạc nhiên nói: “Không phải chứ? Huynh ấy là cao đệ của Thạch Đài Đại Phật tự, Cung Đại Phật mà! Tiểu điệt với huynh ấy đã quen nhau sáu, bảy năm rồi. Mạc thúc, ngài không nhận ra đâu chứ?”

Mạc Dư cười lạnh. “Thạch Cẩm Đang? Cung Đại Phật? Hả c hả c! Tu vi của Cung Đại Phật ta còn không biết sao? Hả n là đệ đệ của Cung Đại Phật? Theo ta thấy, tu vi của Cung Đại Phật chỉ sợ chẳng được phân nửa của hả n. Lâm hiên điệt, hiên điệt đã quen hả n sáu, bảy năm nhưng chắc chắn không biết hả n cũng chính là Hồ kỵ Thạch Nhiên trong Thập t mã. Gần đây hả n hoạt động quá nhiều, không thì bọn ta cũng chẳng thể biết, đây cũng là người đầu tiên trong Viên môn bị chúng ta dò được thân phận.”

Nói xong, Mạc Dư chắp tay hướng lên trời, âm trầm nói: “Thạch Nhiên, ngươi đứng ra đi thôi, Liên minh Đảo Viên ngươi cũng dám tới, thật không hổ là to gan lớn mật! Hội thể hôm nay của bọn ta sẽ uống máu ngươi tế kiế m.”

Thạch Nhiên kia nghe thế bèn đứng dậy, cười lớn, nói: “Không sai, ta chính là Thạch Nhiên.” Hả n biết một trận hôm nay muốn tránh cũng không được, hả n vốn vì nghe ngóng tin tức mà tới, không ngờ lại bị nhận ra, liền một chương bỏ về phía Kinh Trăn Tử. Một chương này của hả n đúng là Đại Phật chương của Cung Đại Phật, nhưng Mạc Dư nói không sai, chính Cung Đại Phật xuất chương cũng không có thanh thế bậc này, tu vi chỉ e không bằng một nửa của Thạch Nhiên. Thấy một chương đánh đến mặt, Kinh

Trần Tử râu mày cùng động, hô một tiếng: “Được”, một kiếm nhả chuẩn lòng bàn tay Thạch Nhiên đâm tới. Thạch Nhiên đổi đập làm vỗ, tránh một kiếm này của Khinh Trần Tử, lộn người, thì ra là chiêu Linh hô nhập động, va lưng vào Ngô đạo nhân phái Cửu Hoa. Ngô đạo nhân thấy hấn co lại như quả cà u, tuy đưa lưng cho mình nhưng không biết bên trong có gian trá hay không, lão có tính cẩn thận trời sinh, không tiếp chiêu mà nhẹ nhàng lui về phía sau ba thước. Thạch Nhiên thấy thế, thuận thế đá một cước về phía Phong Liệt, Phong Liệt vung song chưởng muốn ngăn tiếp, một phen cứng đờ i cứng, chỉ nghe hai người đều kêu “hây” một tiếng, cuối cùng thì tay không bả ng chân, Phong Liệt liên tục lùi ba bước. Ba người qua chiêu có tiến có thoái, đương trường đã chừa ra một khoảng trống. Thạch Nhiên đứng chính giữa, mặt mày ngạo nghễ, tuy gặp hiểm cảnh nhưng không hề có vẻ lo sợ, cao giọng ngâm: “*Hai xe tung hoành, bảy mã liên hoàn, bên trái tướng ngự, bên phải sĩ điề u. Cây đó hành đạo, ai so đượ đây? Cây đó nhập thế, ai địch nổi đây?*”

Mấy câu đó qua giọng ngâm của hấn toát ra thần uy lẫm liệt, tới Cảnh Thương Hoài nghe mà cũng rúng động trong lòng. Chỉ thấy Thạch Nhiên nói: “Không sai, ta chính là Hồ kỵ Thạch Nhiên. Một cái đại hội nho nhỏ ở bãi Bạch Lộ, ta có gì mà không dám tới? Hấn c hấn c, Viên lão đại mạnh hơn các người cả ngàn vạn lần, bả ng vào cái liên minh thối nát của các người, thêm vào đám tiểu nhân tiện của Văn gia mà muốn Đảo Viên, nực cười! Đúng là nực cười!”

Nói rồi, hấn đột nhiên lôi từ trong lòng ra một con chim bồ câu đưa thư, tung một cái, bồ câu đã được tung cao mấy trượng, vung cánh định bay đi. Lâm Trí quát: “Không ổn, hấn muốn báo tin cà u viện!”, vừa nói tay vừa đánh tới Thạch Nhiên, sử dụng chưởng pháp gia truyền của Lâm gia Tuyên Châu. Thạch Nhiên nhấ t nhấ t tránh

né, không hề đánh trả, Lâm Trí giận dữ quát: “Sao ngươi còn không trả đòn?”

Thạch Nhiên cười đáp: “Ta với huynh tương giao bảy năm, cũng là già u huynh bảy năm, trong bảy năm này, huynh một mực coi ta là bả ng hữu, huynh đố i với ta từng có phâ n tình nghĩa này, ta đương nhiên nên lễ nhường mười chiêu tạ lỗi.”

Hắ n miệng nói, chân tránh, tay cũng không nhàn rồi. Bên kia, Nam Y tam cư sĩ cũng trông thấ y bô` câu đưa thư rời khỏi tay hắ n. Bọn họ là danh gia về` ám khí, lập tức nhấ t tê` ra tay, mỗi người bắ n một viên Thiế t bô` đê` vào không trung. Thạch Nhiên chọt hắ t tay áo, “xiu xiu xiu”, dùng một cây tụ tiễn đánh rơi cả ba viên Thiế t bô` đê`. Nam Y cư sĩ chịu phục thê` nào được? Lại một lâ n nữa ra tay, Thiế t bô` đê`, Thiế t liên tử, Thiế t tam tinh lâ n lượt bắ n đi, có điề u tụ tiễn của Thạch Nhiên tựa cũng không ít, tay phải vung lên liên tục đánh rơi từng món ám khí của họ. Bô` n người họ đê` u tự phụ mình là cao thủ ám khí, so về` lực đạo không ai chịu ai mà cũng không công kích nhau, mục tiêu tranh giành chính là con bô` câu trên trời, đấ u nhau chính là vào cái thời khắ c trước khi con bô` câu sải cánh bay đi. Bô` câu mà có lý trí, nê` u biế t sinh tử của mình được quyế t định trong tay bọn họ thì không biế t có đố mô` hôi ướt cánh trắ ng hay không.

Lâm Trí quát: “Ngươi nhường nôi sao?”

Thạch Nhiên cười, bảo: “Không nhường thì huynh làm sao biế t có nhường nôi không?”

Hắ n rấ t có hảo cảm với Lâm Trí, thật sự không đánh trả, bên này thì tránh chươ ng pháp Lâm gia, bên kia lựa chỗ hỏ đá ra một cước, đá vào chươ ng lực Phong Liệt đánh tới, hai người lâ n nữa cứng

đôi cứng, va đánh “bình” một tiếng, sắc mặt Phong lão đại tái xanh, kêu “hự” một tiếng.

Lúc này, bỗng thầy Khinh Trầ`n Tử búng lên thân kiế`m, vang lên tiếng “coong”, miệng quát: “Tiếp chiêu đi! Kiế`m lai ngư tích, xem kiế`m của ta!” Rốt cuộc Khinh Trầ`n Tử là danh gia chính phái, không muố`n bị chê là đánh lén. Kiế`m pháp của phái Hoàng Sơn cao tuyệt, Thạch Nhiên vừa thầy đã biế`t không thể khinh địch. Bắ`y giờ hắ`n đã không rảnh cùng Nam Y tam cư sĩ so ám khí trên không trung, tay áo phắ`t ra, ba cây tụ tiễn bắ`n về` phía ba người, buộc bọn họ tự bảo vệ. Kề` đến, hắ`n duỗi ngón tay búng một cái, đã búng lên thân kiế`m của Khinh Trầ`n Tử đang đâm tới, chiêu này của hắ`n sử dụng cực kỳ mạo hiểm, hơi bắ`t cản chút sẽ không tránh khỏi bị tĩa má`t ngón tay á`y, có điề`u địch đông ta ít, hắ`n chỉ còn đường hiểm để đi. Nhưng đi lố`i hiểm như thế` mới thầy được cái cao minh, hắ`n đỡ một kiế`m của Khinh Trầ`n Tử xong, không tiế`n lên mà lại lui về`, thân hình bật mau về` phía sau, trong lúc lùi lại đánh một chiêu về` Khúc Vân Phủ, lại vẫn rảnh mà gọi Lâm Trí: “Lâm huynh, mười chiêu sắ`p hế`t, huynh cẩn thận, thêm ba chiêu nữa, ta không thể nhường tiế`p rồi.” Liề`n đó, lưng hắ`n đã chạm phải thân cây tùng. Hắ`n đã sớm tính toán, người vừa chạm, thân hình liề`n thuận thân cây đứng thẳng lại, lưng dựa cây, mặt nhìn mọi người, tựa như biế`t có tro`n cũng không thoát, dứt khoát chình lại thế` thức, tựa cây tùng đánh một trận.

Mắ`t thầy bô` câu đã tung cánh bay đi thì không khỏi lóe nét vui mừng.

Bỗng thầy Mạc Dư vung tay áo rộng, hướng lên không trung khoát một cái. Hắ`n vừa ra tay, Thạch Nhiên liề`n biế`n sắ`c, muố`n bắ`n tụ tiễn nhưng không kịp, chỉ thầy con bô` câu nọ khựng lại giữa tà`ng không. Luồ`ng âm kinh thứ hai trong tay áo Mạc Dư ập đế`n, con bô` câu liề`n kêu thẳm một tiếng rồi rơi thẳng xuố`ng. Thạch

Nhiên lạnh mặt, biế t tin tức khó mà gửi đi được, viện binh đã bị cắ t đứt. Mạc Dư cười lạnh, nói: “Đã lên bãi Bạch Lộ, ngươi cho rằ ng còn có thể sớ ng sót trở ra sao?”

Khinh Trầ n Tử chẳng đợi hắ n trả lời đã kiế m sau nhanh hơn kiế m trước công tới Thạch Nhiên, đem bộ Hoàng Sơn kiế m pháp ra sử tới độ chiêu nào cũng nhanh, thức nào cũng hiểm. Thạch Nhiên kia lưng tựa cây tùng, chẳng lùi lắ y một bước, thắ y chiêu chiế t chiêu, gặp thức phá thức, thủ cũng tới độ giọt nước không lọt. Hắ n có thiệt chính là thiệt ở chỗ lúc nào cũng phải đề phòng người bên cạnh trợ công, Khinh Trầ n Tử quát: “Hôm nay để cho Đề kỵ các ngươi biế t sự lợi hại của Hoàng Sơn kiế m pháp.”

Thạch Nhiên cười lạnh, nói: “Lợi hại? Nế u ngươi không có trợ thủ bên cạnh, chưa đề n mười chiêu ta đã bẻ được kiế m trong tay ngươi rồi.”

Khinh Trầ n Tử giận dữ thét: “Nói xắ ng bậy!”

Thạch Nhiên cười lạnh, nói: “Còn không đúng chắ c? Mười chiêu trước của ngươi dùng Hoành xuấ t thức trong Nghênh khách tam thức nớ i với Thương ba dục biế n trong Lý ngư tích thuộc Hoàng Sơn bát đại thức, tự cho là khéo, có ý đồ riêng mà không biế t đã phạm vào đại kỵ trong kiế m pháp phái Hoàng Sơn. Ba chục năm trước, Trí Cơ Tử của Hoàng Sơn đã sáng tạo ra biế n chiêu này, đáng tiể c, lão chỉ dùng được có một lầ n thì đã chề t dưới tay Đại Phật lão nhân. Thử hỏi, nế u ta mặc kệ một thức Hoành xuấ t đó của ngươi, tay trái dùng Thượng thôi thủ trong Thanh bình chương đây eo ngươi, tay phải lại dùng Chiế t xung chỉ tập kích của Khâm, chẳng phải đã bẻ được kiế m của ngươi rồi sao? Nế u không vì phải đề phòng ba gã nguy quân tử ở Nam Y nọ dùng ám khí đánh lén sườn phải, ta há còn để ngươi công kích tới bây giờ?”

Khinh Trầ̀n Tử toát mồ̀ hôi lạnh. Năm trước, hắ̀n sáng tạo ra biế̀n chiêu này, trên dưới phái Hoàng Sơn đḕu khen hay, tới cả sư phụ cũng gậ̀t đầ̀u cười vui, không ngờ chiế̀u theo lời Thạch Nhiên thì ba mươi năm trước đã có người nghĩ ra, vả lại còn bởi một chiêu đó mà thân tử mệnh tan. Hắ̀n vồn không tin, khỏ̀ nỗi Thạch Nhiên kia nói toàn vào chỗ hiểm. Ba mươi năm trước, sư bá tổ Trí Cơ Tử đúng là mắ̀t tích, nhưng Khinh Trầ̀n Tử cũng là kẻ cố chấ̀p, kiêu ngạo, không va lố̀i cụt không quay đầ̀u, bèn cười lạnh, nói: “Võ công chi đạo, nói tới chỗ không thông thì nhiề̀u lắ̀m, người chớ có dùng lời suông dọa ta, có bản lĩnh thì giờ ra xem xem!”

Thạch Nhiên cười nhạt, đáp: “Trò lố̀ vật vãnh, người khoe ít thôi, ta giờ đang phòng đắ̀m nguy quân tử này, chẳng dám đem ra.”

Khinh Trầ̀n Tử không chịu đượ̀c nhắ̀t là bị khích, giận dữ hô: “Mạc tiên sinh, Nam Y tam huynh, Phong huynh, Lâm huynh, xin các vị tạm bằ̀ng quan, ta muố̀n cùng gã đầ̀u đá này thỏa sức chiế̀n một trận, xem gã mắ̀y chiêu thì có thể bẻ gãy kiế̀m của ta.”

Trong võ lâm vồn có quy củ đôn đả đặ̀c đầ̀u. Nế̀u đôn đầ̀u, vậy không giố̀ng với giế̀t thù, một khi đã nói rõ, người bên cạnh không tiện ra tay nữa. Khinh Trầ̀n Tử lại còn là đại đặ̀ tử phái Hoàng Sơn, rắ̀t có địa vị trong giang hồ̀, hắ̀n đã nói thề̀, đương nhiên là muố̀n theo quy củ đôn đầ̀u rồ̀i. Người xung quanh cũng muố̀n xem một trận hiế̀m gặp này, đḕu ứng tiế̀ng đáp: “Đượ̀c!” Mạc Du cười bảo: “Vậ̀y đượ̀c, Mạc mỗ̀ liề̀n đặ̀i phủi kiế̀m chúc mừng Khinh Trầ̀n đạo trưởng.”

Sắ̀c mặt Thạch Nhiên chuyển mừng, hắ̀n đã tính chuẩn tính ương ngạnh của Khinh Trầ̀n Tử, mong đặ̀i chính điề̀u này. Hắ̀n biế̀t người trong võ lâm trọng nhắ̀t là lời hứa, lời đã nói ra, chề̀t cũng không hó̀i. Khinh Trầ̀n Tử một lời đã xuấ̀t, vậy chỉ có thể một đầ̀u một, kể cả kiế̀m gãy mạng toi, xung quanh cũng không tiện ra

tay, làm tổn hại thanh danh của Hoàng Sơn kiếm phái. Thạch Nhiên cười, nói: “Tiểu đạo sĩ, ngươi thua chắc rồi, không tin thì lại tới đây thử một lượt.”

Hắn hạ tay như như, Kinh Trần Tử quả nhiên nổi dạ ương ngạnh, kiếm xoay vòng, lại chuyển nhập Nghênh khách tam thức, tam thức này biến hóa đa dạng, lần lượt đánh ra. Chừng gần một tuần trà, chợt thấy có chỗ thừa cơ, Hoàn xuất thức lập tức đưa ra, rồi lập tức chuyển thành Thương ba được biến. Lần này, hắn đặc biệt để tâm mà đánh, vòng chuyển càng nhanh càng mau. Thạch Nhiên hô lớn một tiếng: “Được”, tay trái quả nhiên dùng Thương thôi thủ đánh vào eo Kinh Trần Tử, tay phải một thức Hắc hổ đảo tâm kích thẳng tới tim Kinh Trần Tử. Lúc Kinh Trần Tử sáng tạo ra chiêu này, đã suy nghĩ tới các chiêu thuật tinh diệu của các đại phái, gộp cả vào đó cách ứng phó, biết chúng sẽ không thể phá được chiêu thức mới này của mình, nhưng vạn lần chẳng nghĩ tới lại có người dùng thứ chiêu thức thô thiển tới cùng cực của hạng lưu manh phố chợ để đối chiến với mình. Nếu là Hắc hổ đảo tâm thông thường thì không nói làm gì, nhưng chiêu này của Thạch Nhiên dốc sức mà đánh ra, vừa nhanh vừa độc. Trong lòng Kinh Trần Tử kêu một tiếng: “Không ổn”, không vội đánh địch, tự cứu mình trước, tay trái hô i chiêu ứng phó, muốn đem hết sức ngăn chặn chiêu Hắc hổ đảo tâm này. Đại biến xuất hiện bất thành linh, khó lòng phòng kịp, lực tay phải của hắn hư rộng, tay trái Thạch Nhiên dùng một chiêu Chiết xung chỉ nhẹ nhàng khéo léo kẹp lấy kiếm của Kinh Trần Tử, chỉ cần sử dụng, cây Tùng Văn cổ kiếm, thanh danh đại đệ tử phái Hoàng Sơn, thêm cả danh tiếng trong phái của Kinh Trần Tử không tránh khỏi nhất loạt bị chặt hết cả.

Kinh Trần Tử nhắm mắt, Thạch Nhiên bỗng nghe được tiếng gió. Hắn giận dữ nhắm một tiếng: “Hèn hạ!”, hắn ở chỗ này bỏ ngựa bắt ve, vạn lần chẳng nghĩ còn có chim sẻ đằng sau. Hắn

vô n cho rằng một lời nói ra, ngựa hay khó đuổi, nhân vật phe đối phương để tâm tới quy củ giang hồ, lúc này cũng sẽ không xuất thủ. Ai ngờ đối phương tính kế hắ n cũng chính là một kế này, tam cư sĩ hồ Nam Y lần lượt một quả Thiệt liên tử, Thiệt bồ đề, Thiệt tam tinh “viu viu viu” đánh tới sườn trái hắ n, một chiêu này có tên là Tam tinh đương hộ. Cũng may, Thạch Nhiên phản ứng nhanh, tay trái vin thân tùng, người đu ra sau cây, nào ngờ địch nhân cũng đã liệu tới chiêu này, Nam Y tam cư sĩ lại ném ba viên ám khí tới, Thạch Nhiên phất tay áo, tiếp lấy ám khí, lúc này thủ giảng Công Thư đường Khúc Vân Phủ cũng gập quạt, một chiêu đánh tới hậu tâm Thạch Nhiên. Thạch Nhiên vô n có thể dùng một chiêu Yên mã thức tránh thoát nhưng hắ n biết địch nhân đã suy tính kỹ càng, chính là muốn nhân cơ hội này ép gã dùng chiêu Yên mã thức. Lúc này, bản thân đã mất tiên cơ, chỉ sợ không cầu được vẹn toàn, lòng biết rõ lúc này còn không ra chiêu lạ tấ t rơi vào tử địa, liền cây vào lực eo mạnh mẽ chột vô n ngược về sau. Chúng nhân muôn lần chẳng liệu được lúc này hắ n còn có thể sử ra chiêu Thiệt bản kiêu này, chỉ thấy eo lưng Thạch Nhiên như gãy, đổ ra sau, tránh thoát một chiêu kia của Khúc Vân Phủ, đồng thời há miệng cắn tới hạ âm của Khúc Vân Phủ. Chiêu này lại càng không thể tưởng tượng nổi, trên đời vô n tuyệt không có chiêu này, Khúc Vân Phủ kinh hãi, vội vàng lui tránh về sau, bỗng thấy Thạch Nhiên há miệng, nhổ “phụt” một miếng đờm lên mặt hắ n. Cú nhổ này thế đi tuy mạnh nhưng không thể đả thương người khác, nhưng vô n có bản tính ưa sạch sẽ, Khúc Vân Phủ xòe quạt, che mặt. Mặt thì bảo vệ được rồi nhưng Thạch Nhiên nhân cơ hội này, tay phải đánh thẳng vào háng hắ n, hỗ trợ chụp bóp, Khúc Vân Phủ đau tới mức ngũ quan trên mặt gầ n như vụn vụn, co rúm lại một chỗ. Chúng nhân không liệu được sức eo của Thạch Nhiên lại mạnh mẽ đến thế, tính toán vô n có đề u bị làm loạn, mất thấy Khúc Vân Phủ một chiêu liền chịu trọng thương, có đề u Thạch Nhiên cũng không thoát hẳn. Mọi người chỉ nghe “a!”, “ô i!” hai tiếng, một to một nhỏ, đồng thời phát ra,

tiếng trước là kêu thảm, chính là Khúc Vân Phủ; tiếng sau là kêu đau, ra là chân Thạch Nhiên đã trúng một quả Thiệt liên tử của Nam Y tam cư sĩ. Vào khoảnh khắc này, tuy hắn đánh trọng thương được Khúc Vân Phủ nhưng đã không kịp hạ sát thủ nữa, tay phải khua một cái, dốc hết tụ tiên trong tay áo bắn về Nam Y tam cư sĩ. Hắn biết lúc này mình đang ở thế Thiệt bản kiêu nằm dưới đất, cực kỳ dễ bị công kích, nhất định phải bức lui địch nhân, giành được một hơi thở thời gian mới được. Chính vào lúc hắn gõ lưng muốn bật dậy trở lại, chỉ thấy trời bỗng tối sầm, một bóng người che khuất mặt trời mà tới, chính là Mạc Dư. Hắn không xuất thủ thì thôi, vừa động thủ thì chính là bản lĩnh đày hòm Hắc thủ ấn, đánh thẳng vào ngực Thạch Nhiên. Chiêu này nặng nề, tới Cảnh Thương Hoài cũng không khỏi sững người.

Thạch Nhiên không kịp tránh, bèn cắn răng, hai chân vươn thẳng, lòng ngực rụt lại rồi lại né về phía trước, giấu đi vùng ngực, lách bụng dưới là nơi mềm nhất để chịu một đòn khai sơn phá thạch này của Mạc Dư, hai tay trái phải cũng đồng thời dùng Tuyệt mệnh hồ trao chụp tới sườn Mạc Dư. Chiêu này hắn tính toán không tệ, nếu để ngực chịu một chưởng kia, dùng cứng đối cứng, chỉ sợ xương lòng ngực hắn sẽ lập tức tan nát, Mạc Dư không nghĩ tới Thạch Nhiên phản ứng nhanh đến thế, chịu liều mạng như thế, lúc đả c thủ cũng không khỏi kêu đau một tiếng. Tuy gã đánh trúng bụng đối phương, một chiêu đả c thủ, gằn như đã đánh gục Thạch Nhiên nhưng bản thân cũng chịu trọng thương. Mạc Dư vận sức hai chân nhảy lên, giãy thoát hai hồ trao của Thạch Nhiên, chỉ thấy hai bên sườn máu đầm đìa, thân như một con đại điều thụ thương mà nhảy về chỗ cũ.

Lực eo của Thạch Nhiên cũng thật cao siêu, sau khi cứng rắn chịu một đòn, gan tì như vỡ nhưng vẫn có thể miễn cưỡng bật dậy. Tụ tiên ở tay trái cũng bắn hết ra, lần này là dùng liên hoàn tiễn, Nam Y

tam cư sĩ “ái” một tiếng, hai người đã bị thương. Nhưng lúc này, Khinh Trầ n Tử đã tỉnh lại từ cơn hoảng hốt, nhấ t thời then quá hóa giận, sử một chiêu Hoàn sơn thích hổ, ngón tay kẹp mũi kiế m, thanh kiế m lập tức cong thành hình vòng, thân hình hấ n cũng đờ ng thời cong thành vòng rô i đột ngột buông ra, mượn lực bắ n, mạnh mẽ đâm tới Thạch Nhiên đắ ng sau cây tùng.

Một chiêu này của hấ n chẳng bận tâm đế n có cây ngăn, dựa vào lực bắ n, Tùng Văn cổ kiế m xuyên thẳng qua thân cây, kế đó đâm trúng Thạch Nhiên. Lúc ấy, Thạch Nhiên đang đố c toàn lực dùng ám khí đả thương Nam Y tam cư sĩ, không tránh thoát đượ c, đành né vùng tim, một kiế m kia của Khinh Trầ n Tử liề n đâm xuyên qua vai phải của Thạch Nhiên.

Một kiế m này cực kỳ nặng, đương trường đề u là cao thủ, biế t Thạch Nhiên chịu một kiế m này tương đượ c với việc không còn sức chố ng trả nữa. Thạch Nhiên cùng Khinh Trầ n Tử cùng im lặng, cứ thề cách thân cây mà nhìn nhau. Sắ c mặt Thạch Nhiên thâm, Khinh Trầ n Tử ôm mộ i giận dữ vô danh. Hồ i lâu, chỉ thấ y Thạch Nhiên hộc một ngụm máu, thấ p giọng lâm bắ m: “Hấ c hấ c, danh môn chính phái, danh môn chính phái!”

Khóe miệng hấ n nhề ch cười, lại dính máu tươi, càng tăng phầ n thâm thiế t.

Khinh Trầ n Tử chỉ cảm thấ y mặt lúc nóng lúc lạnh, trong lòng then giận giao tranh, biế t bản thân đã làm chuyện người trong võ lâm cực kỳ khinh thường. Hấ n trước nay tự trọng rấ t cao, lúc này tuy đắ c thủ nhưng lại như không chấ p nhận đượ c kế t cục này, đột ngột thu kiế m, máu từ vai Thạch Nhiên phun ra. Khinh Trầ n Tử rút trong lòng ra một lọ sứ, chẳng kịp vặ n mở, dùng hai ngón tay kẹp vỡ miệng lọ rô i rắ c hế t thuố c bên trong lên vế t thương trên vai Thạch Nhiên. Đó là linh đượ c trị thương của phái Hoàn Sơn - Ngọc

thô' tán, kê' đó, Khinh Trầ'n Tử cười khô' một tiế'ng. “Bầ'n đạo hồ' then!”

Hắ'n ngẩng đầ'u nhìn trời, tâm tình hoảng hồ't. Một trận này, nhìn kê't quả xem như hắ'n đã thắ'ng, nhưng xét cho cùng, hắ'n là hậu đại của danh môn, càng nghĩ càng then, đột nhiên tay rung một cái đấ' chấ'n gãy kiế'm trong tay. Mạc Du kêu lên: “Khinh Trầ'n đạo trưởng!” Khinh Trầ'n Tử chẳng đáp lấ'y một lời, thẳng đường chạy ra bờ sông. Hành động của hắ'n điên cuồ'ng, hẳn là tâm tình đang cực loạn, tới bờ sông cũng không chịu dừng, vọt người nhảy đi, lao về' phía bờ bên kia. Chúng nhân “a” lên một tiế'ng. Bắ'y giờ đang đầ'u đông, tuy nước Trường Giang đã cạn bớt nhưng vẫn còn rấ't rộng, trên đời chỉ e chưa có loại khinh công nào có thể nhảy một cái mà vượt qua. Quả nhiên Khinh Trầ'n Tử lao đi chưa được ba trượng, người đã cắ'm thẳng xuồ'ng lòng sông, chúng nhân lại “úi” một tiế'ng. Lòng sông rấ't sâu, Khinh Trầ'n Tử chớp mắ't không thấ'y ngoi lên, mọi người đầ'u nói không nên lời. Chính vào lúc đang kinh ngạc, chỉ thấ'y bọt nước tung tóe, một bóng người từ đáy sông lao vọt lên, lao thẳng về' hướng lúc trước, mang theo một mảng bọt nước, mọi người lại “a” lên. Cú nhảy này của Khinh Trầ'n Tử là nhảy từ lòng sông, nước đã cản mắ't không ít lực lao lúc trước, cú nhảy này chỉ vọt được hai trượng rồ'i lại rơi xuồ'ng lòng sông. Lầ'n này thời gian lâu hơn, ắ't hẳn là vì nước cũng sâu hơn chút, Khinh Trầ'n Tử mới lại vọt lên. Lầ'n này, hắ'n đã không còn sức vọt khỏi mặt nước mà dùng hai tay vỗ mạnh người mới bay lên. Cũng nhờ trời đông nước quánh, lại thêm hắ'n bộc phát tiề'm năng trong cơn điên cuồ'ng, cứ thế' sáu, bảy lầ'n, Khinh Trầ'n Tử mới đem theo một màn bọt nước nhảy tới được bờ đố'i diện. Mắ'y lầ'n ngâm nước lạnh, dường như vẫn không dập tắ't được phiề'n muộn cùng hồ'i hận trong lòng hắ'n, hẳn là vì tự oán trách quá mức, đạo sĩ cao nhấ' này chẳng còn quản tới bụi đấ't, một thân ướt sũng dứt khoát bỏ đi.

Thạch Nhiên thấy Khinh Trầ n Tử đi xa, bèn lấy vạt áo gom bột thuốc của Khinh Trầ n Tử ấn lên vết thương, gàu vỡ chẳng xa miệng giếng khơi, hắ n đã trọng thương tới nước này, trông thấy tình hình Khinh Trầ n Tử, trong lòng chẳng thấy vui, ngược lại chỉ cảm thấy một phầ n thảm đạ m.

Chúng nhân hồ i lâu không lên tiế ng. Mãi sau Phong Liệt mới cười, bảo: “Tóm lại, ta chẳng quan tâm ngươi là Thạch mã hay Hồ mã, hôm nay xem như không trở n nổi rồ i.”

Thạch Nhiên cười nhạt, nói: “Ngươi thấy ta muồ n trở n sao?”, rồ i lộ vẻ châm chọc mà quay sang Mạc Dư, nói: “Mạc tiên sinh, các hạ thật không thẹn là kẻ đọc sách, ba vị ở Nam Y cũng không thẹn là ẩn sĩ, còn có cái gì mà Khúc học sĩ nữa... Phong lão đại cùng huynh đệ họ Vương thua xa các người. Bọn họ chẳng nghĩ tới việc lợi dụng cơ hội ban nầy, nhân lúc Khinh Trầ n Tử cùng ta đơn đấ u mà xuấ t thủ đánh ta, vẫn là kẻ đọc sách thánh hiề n phản ứng nhanh ha! Chỉ là, Mạc tiên sinh, trước khi chế t Thạch mỗ vẫn có một chuyện phải hỏi.”

Mạc Dư bị đau, giận dữ quát: “Cái gì? Nói mau đi, muồ n đánh rắ m thì mau đánh!” Hắ n thân bị thương đã chẳng quản tới phong độ, chỉ muồ n bắ t lấy tiểu tử này mà giày vò. Mạc Dư xuấ t thân cao quý, tuy võ công cao tuyệt nhưng trước nay chưa từng bị thương, lúc này tuy thương thể của Thạch Nhiên còn nặng hơn hắ n nhưng hắ n còn xa mới cứng cỏi được như Thạch Nhiên.

Thạch Nhiên sắc giọng cười. “Ta muồ n hỏi là, ngươi có con trai chưa? Nế u chưa có, bị ngón Tuyệt hộ hồ trao này của ta đả thương hai thận, Mạc phủ ngươi chỉ sợ không có người nô i dôi rồ i. Như thế, tuy ta không giế t ngươi nhưng cũng coi như đã khiế n Mạc gia Huy Châu tuyệt tự. Nế u như thế, tiểu tử há chẳng phải là tội lớn không gì bằ ng sao?”

Mạc Dư vẫn đang lo chuyện này, hắ n chuyên tâm luyện công, còn chưa có hậu nhân, vừa nghe mình đúng là trúng phải Tuyệt hộ hổ trảo, trong lòng đau đớn cơ hồ ngắ t đi, miệng thét: “Mọi người lên đi, giế t thắ ng lỏi con này, còn đợi cái gì?”

Phong Liệt cùng huynh đệ họ Vương ứng tiế ng, nhắ t tê` đánh lên. Thạch Nhiên quả thực ngoan cường, trọng thương như thế` nhưng không hề` từ bỏ, né tránh đánh trả, quyế t liệt đánh giế t, tới Cảnh Thương Hoài nhìn vào cũng thắ y tình hình thảm liệt khiế n người khác bắ t nhắ n, trong lòng nhủ thắ m: Thạch Nhiên này tuy không phải chính nhân quân tử nhưng xem hành vi lại có chỗ khắ ng khắ i hào kiệt, hơn xa một bắ y “quân tử” bọn Mạc Dư. Viên lão đại - rồ t cuộc Viên lão đại có tài đức gì mà lại khiế n thuộc hạ quên mình như thế`? Trong lúc Cảnh Thương Hoài mắ i nghĩ, Thạch Nhiên đã lại trúng hai chườ ng. Hắ n bị thương một chân, chỉ có thể dựa lưng vào cây tùng, nhưng Phong Liệt cùng huynh đệ họ Vương cũng chẳng khá hơn, bị chườ ng phong của hắ n đánh trúng, phải lùi về` vuồ t ngực điề u khí.

Lúc này, chỉ thắ y Lâm Trí thông thả câ t bước tiế n lên, ôn hòa nói: “Thạch huynh, mới rồ i huynh nói nhường ta mười chiêu, không biế t còn lại mắ y chiêu?”

Cảnh Thương Hoài sửng sờ t, ánh mắ t Mạc Dư lại lóe lên, lộ ra nét tàn nhắ n. Mắ t Thạch Nhiên thì tô i sắ m, hắ n sớm đã biế t cái ác của lẽ đời, cái hiểm của lòng người, lời này của Lâm Trí chẳng qua chỉ để hắ n càng nhận thức sâu thêm mà thôi. Chỉ nghe hắ n bình tĩnh, hắ ng giọng đáp: “Ba chiêu!”

Hắ n không giận nhưng ngữ khí không khỏi chán nản.

Lâm Trí cười hì hì, hỏi: “Thế` Thạch huynh còn nhường chẳng?”

Thạch Nhiên nhìn chầm chầm lên mặt gã, thiếu niên mảnh khảnh trắng trẻo này trước nay vẫn nhã, xuất thân thế gia - hẳn không hiểu sao gã lại thế này. Có điều, tuy Thạch Nhiên đã trọng thương đến bậc ấy nhưng vẫn không nuốt lời, chỉ lạnh lùng nói: “Vẫn nhường, người phóng ngựa qua đây!”

Kẻ khác không tin nhưng Cảnh Thương Hoài nghe ra được sau chữ “nhường” ấy là một người gánh vác sự thủ tín của bản thân. Rất nhiều người hẳn sẽ cảm thấy như vậy rất ngu ngốc nhưng Cảnh Thương Hoài đã lâu lắm không gặp người như thế. Lâm Trí cười khê, gã biết Thạch Nhiên bị thương ở chân, không tránh được nữa, song chương bày thức Bình khai sơn môn, đánh tới Thạch Nhiên. Một thức này gã vẫn chưa dám dùng hết sức, bởi đã nhìn thấy võ công của Thạch Nhiên, sợ bị hắn phản kích. Chỉ nghe “rắc” một tiếng, xương sườn Thạch Nhiên đã bị gãy hai khúc, hắn quả nhiên “nhường”, tránh không được cũng nhường!

Lâm Trí liền hô i hận, hô i hận vì không dùng toàn lực, nhưng bỗng cảm thấy hai ngón tay của Thạch Nhiên đã ấn nhẹ lên chân mình. Lâm Trí cả kinh, nhưng Thạch Nhiên không hề dùng sức, chỉ đưa đôi mắt tựa như chế nhạo, tựa như thương hại nhìn mình, nhìn tới mức Lâm Trí trước thì thẹn, rồi lại từ thẹn hóa giận.

Lâm Trí lùi lại một bước, nhếch mép, lại một chiêu Phong khởi bình địa quét tới hai chân Thạch Nhiên. Gã biết Thạch Nhiên không thể tránh, liền muốn đoạn đôi chân hắn, báo cái hận bị hắn lừa gạt. Thạch Nhiên lại dốc hết sức nhảy lên, một chương túm lấy cành cây, phân tán lực chân phải chịu, một chương ấn lên đầu vai Lâm Trí. Võ công của hắn hơn xa Lâm Trí, trong một thức đã ấn lên vai phải Lâm Trí. Hắn định phát lực nhưng lại cảm thấy thu về. Với thương thế của hắn, nội lực đã không thể vận chuyển tùy ý như ngày thường, liền định phát lại thu này, lòng ngực không khỏi đau tức. Hắn biết Lâm Trí sẽ hạ độc thủ nhưng không biết vì sao gã

không một chiêu giết phết mình đi mà lại muốn quét đứt hai chân mình, khiến mình chết thâm mười phần. Hắn chỉ biết nếu hắn cũng ở địa vị ấy, có lẽ hắn sẽ giết Lâm Trí nhưng tuyệt đối sẽ không hành hạ như thế, khiến một kẻ từng là bằng hữu vật vã mà chết. Cú nhảy này gần như đã dùng sạch khí lực của hắn, sau khi tránh một chiêu này, khí tức trong ngực Thạch Nhiên đã loạn, lòng biết chiêu thứ ba hắn chẳng thể nào tránh được nữa.

Sắc mặt Lâm Trí cũng âm tình bất định, gã biết đối phương vì giữ lời hứa nên đã hai lần hạ thủ lưu tình với mình. Gã lùi về phía sau vài bước, thấy sắc mặt Thạch Nhiên đã xám như tro. Khuôn mặt hai người đều có vẻ do dự, sau một khắc, lại đều lắng xuống. Lâm Trí nói: “Còn một chiêu, ngươi phải đánh trả thì cứ đánh trả đi!”

Thạch Nhiên lắc đầu, không còn muốn đáp lời, một chiêu này hắn không đánh trả thì nhất định không tránh thoát được rồi. Có điếu, không thoát thì không thoát, con người ai mà không chết? Dù sao thì sống cũng quá mệt mỏi, cũng quá hèn mọn rồi. Hắn liếc mắt nhìn lên mây trắng trên trời, cười khổ, miệng khẽ động. Người ở đây, bao gồm cả Lâm Trí tuy ở gần hắn nhất nhưng cũng không nghe rõ hắn đang nói gì. Cảnh Thương Hoài thính tai, nghe được hắn đang nhẹ giọng đọc rằng: “*Hai xe tung hoành, bảy mã liên hoàn, bên trái tướng ngự, bên phải sĩ điếu...*”

Giọng của hắn bình tĩnh, Cảnh Thương Hoài cảm thương trong lòng, trước khi chết, tiểu tử này vẫn cứ đọc câu khẩu quyết nọ của Viên môn. Ngay cả trong ngữ khí cũng chan chứa cảm giác về nhà, dường như từ trong câu ngâm ngợi khe khẽ này có thể đạt được sự xuất thần cùng sự yên ổn xem chết như về, coi sống chết như từ bờ này tới bờ kia. Rồi cuộc Viên lão đại có tài đức gì vậy?!

Cảnh Thương Hoài bất mãn với Đê`ky nhưng cũng cảm thấ`y tuyệt đố`i không thể thấ`y Thạch Nhiên mấ`t mạng mà khoanh tay mặc kệ. Chỉ nghe Cảnh Thương Hoài bỗng huýt dài một tiế`ng, thanh âm vang dội cây rừng, vọng tới mây trôi, kẻ có công lực nông cạn đê`u không chịu nổi, phải bịt tai lại. Chúng nhân ngẩng đầ`u sừng sồ`t, Cảnh Thương Hoài nhân lúc ấy mà nhảy lên, vọt tới dưới cây tùng, túm lấ`y Thạch Nhiên. Thạch Nhiên cố` sức giãy mà không thoát, Cảnh Thương Hoài vồ lên thân tùng, gai tùng rơi xuố`ng như mưa, che khuấ`t tầ`m mắ`t mọi người, hắ`n nhân đó đem theo Thạch Nhiên nhảy vọt ra. Mạc Dư phản ứng nhanh nhấ`t, bỏ người muố`n đuối theo. Cảnh Thương Hoài hắ`t đầ`u, cái nón trên đầ`u như ám khí mà xả tới Mạc Dư. Mạc Dư khựng lại, chính vào lúc gã khựng lại, Cảnh Thương Hoài đã tới bờ sông, hắ`n vọt lên thuyề`n, sau đó khua sào, chỉ điểm một cái thuyề`n đã phóng đi như tên bắ`n. Mạc Dư cũng đuối tới bờ sông, Cảnh Thương Hoài lại điểm sào trúc lầ`n nữa, thuyề`n lại vút đi, Mạc Dư liề`n biế`t đuối không được nữa, liề`n đê` khí hỏi: “Bắ`ng hữu là vị nào?”

Cảnh Thương Hoài cười thầ`m trong bụng, dứt khoát đùa cợt bọn họ, bèn đáp: “Lão hủ họ Tiề`n.” Sau đó cao giọng ngâm: “*Tông thấ`t song kỳ danh sĩ thẹn, giang thuyề`n chín họ mỹ nhân ngày.*”

Cứ để bọn họ tìm tới Lão Long đường mà gây phiề`n phức đi!

CHƯƠNG 3

VONG CỔ

Cảnh Thương Hoài cắ p Thạch Nhiên tới một ngôi miế u nát bên sông rô i mới bỏ hắ n xuố ng. Gã Thạch Nhiên này cũng thật cứng cỏi, Cảnh Thương Hoài định băng bó cho hắ n, hắ n lại gạt đi, cắ n rằng tự nô i xương gãy ở trước ngực, dùng nhánh cây nẹp lại, rô i dùng răng cắ n dải tay áo, xé lâ y một mảnh bó vé t thương trên vai. Cảnh Thương Hoài im lặng đứng bên cạnh. Hắ n ra tay cứu thủ hạ của Viên lão đại, vô n chỉ do nhắ t thời vì nghĩa mà phần nộ, cứu xong rô i, tuy không nói là hô i hận nhưng cũng thật chẳng có lời gì tiện nói. Bắ y giờ Thạch Nhiên mới ngắng đầ u, hỏi: “Người là ai?”

Tuổi tác của Thạch Nhiên xem ra cũng không lớn nhưng lại có một vẻ trá n định vững vàng như thép tôi trăm lượt.

Cảnh Thương Hoài nhàn nhạt đáp: “Người không nghe thắ y sao? Ta họ Tiề n.”

Thạch Nhiên bật cười. “*Tông thắ t song kỳ danh sĩ thẹn, giang thuyề n chín họ mỹ nhân ngây.* Họ Tiề n trong chín họ? Hắ c hắ c, người lừa Mạc Dư nhưng chớ có lừa ta! Nế u ta đoán không sai... người chính là Trung Châu đại hiệp - Cảnh Thương Hoài.”

Cảnh Thương Hoài cả kinh, không rõ gã làm thế nào mà nhận ra mình. Thạch Nhiên cười, bảo: “Viễn lão đại bọn tôi từng nhắ c đề n ngài. Người nói, trong giang hồ , hạng đội lố t văn nhân nho sĩ như Văn gia rắ t nhiề u. Có điề u, tận trong lòng dạ, trong xương tủy, có thể xú ng xung là nho sĩ lại chỉ có một, đó chính là Cảnh Thương Hoài.”

Cảnh Thương Hoài sững sờ, hắ n không ngờ Viên lão đại lại bình sau lưng mình như vậy. Thạch Nhiên cười, nói: “Lão đại nói ngài là một trong những người hiể m hoi trên giang hồ` có được sự kính trọng của lão đại, bảo bọn tôi nề u gặp ngài, ngàn vạn lâ n phải lưu ý Hưởng ứng thầ n chương của ngài.”

Cảnh Thương Hoài bật cười vui vẻ, có được một lời khen của Viên lão đại, tuy là người trầ m ôn như hắ n cũng không khỏi hưng phắ n trong lòng. Hắ n không muố n dây dưa nhiề u với người trong Thấ t mã của Viên môn, dứt cười liề n lạnh nhạt nói: “Tuy ta cứu người nhưng cũng chỉ cứu được nhấ t thời, không cứu được cả đời. Đầ ng sau có truy binh, người phải tự mình ứng phó, người tự lo liệu thương thê` của bản thân, ta đi đây!”

Vừa nói hắ n vừa vươn thẳng lưng. Thạch Nhiên đã nhận ra hắ n, hắ n cũng không câ n cải trang nữa, cái gáo nước kẹt trong áo hắ n dưới cái vươn lưng này lập tức bị ép vỡ tan tành. Mảnh vỡ thuận theo vạt áo sau của Cảnh Thương Hoài rơi cả xuố ng đấ t, Cảnh Thương Hoài cười to một tiế ng, xoay người sải bước đi ra ngoài cửa.

Thạch Nhiên bỗng kêu lên: “Khoan đã!”

Cảnh Thương Hoài không hề` dừng lại.

Thạch Nhiên hô rằ ng: “Quân tử lâ y đức báo đức, tôi muố n báo cho ngài một tin tức.”

Cảnh Thương Hoài vẫn làm thình không hỏi, bước ra ngoài sân.

Thạch Nhiên vội nói: “Tôi muố n nói là tin tức của Lạc Hàn.”

Lời vừa nói ra, Cảnh Thương Hoài không khỏi dừng bước. Hiện giờ trên đời chẳng có hai từ nào có thể khiể n hắ n chắ n động như thê` này. Lúc này, hắ n nhớ lại đôi mắ t sáng rực của Thạch Nhiên khi

trước, lúc mới nhìn thấy, trong lòng hấn liền máy động, hấn cũng không rõ do đâu, bây giờ mới rõ, là vì một khắc ấy, hấn nghĩ tới Lạc Hàn, đôi mắt của Lạc Hàn, đôi mắt trong dịch trạm đêm mưa ấy... Trong cơn khốn đốn đó, chỉ có Cảnh Thương Hoài để ý tới sự nóng rục trong cảnh nguy khốn cùng nét cao ngạo, lạnh lùng, cô độc trong đôi mắt họ. Trong ấn tượng của Cảnh Thương Hoài, đại để cũng chỉ có đôi mắt ấy có nhiệt huyết rùng rục hơn đôi mắt của Thạch Nhiên.

Thạch Nhiên nói với theo bóng lưng của Cảnh Thương Hoài: “Tin này trước mắt hẳn chỉ có mình tôi biết. Tôi nhận được bô câu đưa thư báo, Lạc Hàn đang ở cách Vu Hồ không xa. Hấn đang bị Triệu Vô Cực trong Tông thất song kỳ quấn lầy. Lúc người của tôi trông thấy bọn họ, bọn họ vẫn chưa động thủ, Triệu Vô Cực cùng Lạc Hàn đang đi về hướng chính đông, phía đông là Thái Thạch Cơ, tôi đoán rằng Triệu Vô Cực muốn dùng Xà Trận Đô vây khốn Lạc Hàn ở Thái Thạch Cơ, cạnh mộ Lý Bạch.”

Về mặt Cảnh Thương Hoài chấn động. Thái Thạch Cơ cạnh mộ Lý Bạch? Triệu Vô Cực? Tới nhân vật bậc này cũng xuất thủ rồi, Giang Nam lúc này thật xứng xưng là gió mây cuộn nổi.

Cảnh Thương Hoài vẫn không nói gì, đi ra khỏi cửa, dỗi về nơi xa xôi trên dòng sông. Bãi Bạch Lộ đã khó mà nhìn thấy được, bầu trời trống trơn như được gột rửa, không bóng chim muông, chỉ thấy mây vờn bay qua.

Trong cảm giác của Cảnh Thương Hoài lại chỉ có hai chữ: Loạn dấy - Loạn dấy lên ở Giang Nam.

Bây giờ còn có người khác đang nhắc tới Lạc Hàn, chính là Triệu Húc cùng Triệu Vô Lượng đang trên đường tới Trấn Giang.

Triệu Húc hỏi: “Thúc gia, mọi người đều bảo năm Lạc Hàn mười bốn tuổi từng liên tục đấu với rất nhiều người trong Giang thuyền chín họ cùng Tông thất song kỳ ở Đàng Vương các tại Nam Xương. Hôm ấy người cũng ở đó sao?”

Triệu Vô Lượng đang ngẩng đầu xem thời tiết - sắc trời trong lạnh, xem ra tiết Suong giáng đã chẳng còn xa nữa, lão lắc đầu, đáp: “Không, ta không có mặt ở đó, là tam thúc gia của người có mặt. Hấn ở trên sông bên ngoài các, trận đó Lạc Hàn đấu với người trong sáu họ Lưu, Trần, Sài, Thạch, Vương, Mạnh trong chín họ. Trong sáu họ này không thiếu cao thủ nhưng nếu bảo toàn bộ tinh anh trong Giang thuyền chín họ đều có mặt thì cũng có phần quá khoa trương.”

Đôi mắt Triệu Húc phát sáng. “Thế hấn đã thắng à?” Tựa như có chút xấu hổ về sự sốt ruột của mình, Triệu Húc lại nói thêm một câu: “Là ai thắng à?”

Triệu Vô Lượng nhạt giọng bảo: “Tam thúc gia của người cách đó cũng xa, không biết rõ kết quả, chỉ biết về sau người trong sáu họ ngậm miệng không nhắc tới trận chiến trong Đàng Vương các cùng với gã Lạc Hàn này.”

Mặt Triệu Húc càng đỏ. “Thế lần này chúng ta đi Trần Giang làm gì?”

Triệu Vô Lượng cười, đáp: “Tam thúc gia người bạn như thế, chúng ta cũng không thể ở nhà mãi được, đi trông chừng Viên lão đại thôi, lúc thích hợp thì làm người tặng củi.”

Triệu Húc ngạc nhiên: Người tặng củi này định tặng củi gì đây?

Hôm đó, sau khi Lạc Hàn đánh lui tam đại quý thì lên bờ chính ở bên cạnh quán rượu của Vu quả phụ. Lên bờ rồi, hấn còn ở trong

quán ăn cơm, gọi một con cá, nhưng thấy con cá đó không ngừng chép miệng thì trước sau không hạ được đũa. Hấn chỉ cảm thấy hơi mệt, hơn hai tháng nay, hấn vì cướp món tiền kia mà dụng tâm không ít. Đê ký khó dây, hấn cũng chẳng hề tiết kiệm được sức lực như người bên cạnh thấy. Như nay, sau khi sự thành, thứ hấn có được chẳng phải niềm vui mà chỉ là sự mệt nhọc.

Ăn cơm xong, trời đã tối om. Trong đêm tối, hấn cuội lạc đà, men sông đi xuống năm dặm. Ngẫu nhiên có ánh lửa thuyên chài diêm xuyệt dòng sông, một diêm sáng leo lét nọ chẳng thể rọi sáng được gì, ngược lại còn khiến con đường quê dưới chân càng thêm tăm tối. May mà con lạc đà của hấn tinh mắt, chỉ cần hơi có ánh sáng là có thể thấy đường, cho nên tuy đường gập ghềnh nhưng cũng không hề sảy chân.

Đi được gần năm dặm, con đường nhỏ chia lồi, Lạc Hàn mới thấy được tầm biên địa giới, biết phía trước có thị trấn. Hấn không thúc lạc đà đi tới, cũng không tính ở trọ mà tìm lấy một cái cây lớn, xuống lạc đà, kiếm một nhánh cây to rồi nhảy lên. Trên cành đong nhều sương lạnh, hấn cũng chẳng bận tâm, khép áo nặm xuống. Y phục trên người hấn vốn đã ướt đẫm, nhưng hấn không đi nhóm lửa hong, chỉ ngẩng đầu ngậy người nhìn bầu trời. Trên trời vẳng trăng vẳng sao, bốn phía vẳng lặng, chỉ có gió thổi qua áo, cho hấn đôi phần thoải mái trong cái ẩm ướt lạnh lẽo.

Qua nửa đêm, trời đổ lạnh, hấn nhảy xuống, co ro cạnh bụng lạc đà mà ngủ. Lông lạc đà khá mềm mại. Hơi ấm từ cơ thể con lạc đà hong khô y phục ướt của hấn, hơi thở của lạc đà cũng ấm nóng, có tiết tấu, tựa một chút bình yên và nương tựa khó tìm trên nhân thế này. Hửng sáng hôm sau, có nông phu dắt trâu ra ruộng đi qua đây, nhìn thấy dưới cái cây lớn nọ một thiêu niên đang rúc đầu dựa vào một con lạc đà to ngủ ngon lành. Nghe tiếng chân người vọng tới, con lạc đà tỉnh dậy nhưng không lập tức đứng lên, dường

như sợ thiêu u niên giạt mình thức giấ c, cứ để thiêu u niên nọ ngu ngon giấ c. Trong cơn mơ, thiêu u niên phát ra vài tiếng vui vẻ.

Mấy ngày sau đó, Lạc Hàn đi rồi dừng, dừng rồi đi, cứ thuận dòng mà tiế n. Lúc đi qua Địch Cảng, thậm chí hắ n còn có hứng tới đề n Mễ Công bên sông thăm thú, buồ n bực thì liề n ngắ t một chiế c lá cuộn thành sáo thổi chơi. Hắ n chuyên lựa đường nhỏ mà đi, càng là nơi gập ghề nh, lâ y lợi hắ n càng thích, may ở chỗ hắ n có vật cười tô t. Có điề u, chuyện này lại làm khổ một người... Mấ y ngày nay, từ lúc ở quán rượu của Vu quả phụ, có người một mực ở xa xa bám theo hắ n. Người này giồ ng một ông câu cá, áo quầ n vải thô, tay nắ m câ n câu, người khổ chính là lão. Mà cũng phải, lão so với người khác không khỏi quá bắ t mắ t, huồ ng chi đường Lạc Hàn đi lại chẳng bóng người. Qua được hai ngày, lão già nọ không rõ kiế m đâu được con thuyề n, chèo giữa dòng mà theo Lạc Hàn. Lạc Hàn làm như hoàn toàn không biế t gì, mặc lão đi theo, chầ m chậm đi về phía đông.

Giang Nam đầ u đông là một bức họa đã gột sạch màu mè. Trông con sông nọ, sắ c nước trong veo; lại nhìn lúa vụ đông, từng ngọn, từng ngọn vươn khỏi mặt đấ t, muồ n nói lại ngập ngừng, màu xanh lục chẳng được liề n thành trọn vẹn; còn có bãi cỏ ven bờ cùng cây già bên sông, thế mới biế t ẩn giấ u sau cái xán lạn, rục rờ của mùa xuân, mùa hè Giang Nam còn có cái phầ n điều hieu này nữa. Có khi trời lác đác mấ y giọt mưa, tản mát miên man, nghiêng nghiêng theo gió, cây cô i bên sông liề n có thêm một lớp vỏ ẩm ướt, biế n thành sắ c đen. Mấ y cảnh khô cứng cáp, hoặc co gập, hoặc xoắ n xuyết, hoặc tán rộng, hoặc chọc xiên, thường bắ t thành linh ở đầ u một khúc ngoặt đường sông nào đó nhảy vào tâ m mắ t, ngang như quét, thẳng như chẻ, uyển chuyển như kiế m ý. Lạc Hàn thích ngắ m nhắ t chính là mấ y thứ này, thường đã dán mắ t vào một khúc cảnh khô là sẽ dán cả nửa ngày. Phong vị của cây cô i tiế t đông cùng liễu rủ

triền đê, gió lay ngàn lá ngày xuân khác nhau rất xa. Lạc Hàn thấ u được nó, tựa như hiểu nhau, nhưng niêm vui trong đấ y thì không cách nào truyề n đạt bằ ng lời được.

Người trên thuyề n nhìn hắ n, thiế u niên tái ngoại giế t Đê ky, cướp bạc quan, kế t oán với Viên lão đại, má y việc kinh thiên động địa đó vào thời khắ c này cứ như đê u đã bị hắ n quắ ng khỏi đầ u. Chuyện đắ thương Viên nhị lúc trước đố i với hắ n đã là một chuyện xong rô i, năm sau đầ u với Viên lão đại là chuyện còn chưa bắ t đầ u, mà hiện tại thì chính là hôm nay. Hôm nay, Lạc Hàn hắ n đang một mình một lạc đà, hành tắ Giang Nam.

Trên con thuyề n giữa sông nọ là một lão già, đầ u trầ n chân đắ t, tóc bạc lưa thưa. Lão là Triệu Vô Cực, đườ ng đệ của Triệu Vô Lượng, trên giang hồ cùng Triệu Vô Lượng hợp xưng là Tông thắ t song kỳ, đê u thuộc dòng dõi đê vương. Tướng mạo của lão khác rắ t xa Triệu Vô Lượng. Tên thật của lão vô n không phải là Vô Cực mà là Triệu Tượng - như Triệu Vô Lượng, tên thật cũng không phải là Vô Lượng mà là Triệu Kỳ, hai người đê u vì phải lưu lạc giang hồ mà tự thẹn cho rằ ng mình là nổi xắ u hổ của tông thắ t, bèn bỏ tên thật, lựa dùng danh tự “Vô Lượng đườ ng” và “Vô Cực hiên” trong vương phủ ở Đông kinh năm xưa làm tên gọi.

Hai má Triệu Vô Cực gắ y hóp, dung mạo gắ y guộc, không giố ng đườ ng huynh Triệu Vô Lượng trông rắ t trí tuệ, khôn ngoan, có điề u lão được cái thầ n thái xắ t trầ n. Sở dĩ hai người họ có cái ngoại hiệu “Tông thắ t song kỳ danh sĩ thẹn” là bởi vì có được phong thái ngày trước của bậc anh, bậc chú là hai vua Huy, Khâm, giỏi về thư pháp. Triệu Vô Lượng thạo về Lê, Triệ n, Triệu Vô Cực thì giỏi về thể Sắ u Kim. Kinh lịch của hai người không giố ng các vương tử khác, thuở thiế u thời gặp được danh sư, lại thừa hưởng võ học gia truyề n, Tề mi côn, Thái Tổ trường quyề n đê u là võ kỹ tu tập từ lúc nhỏ. Cũng nhờ vào một thân võ công này mà họ mới may mắ n

bảo toàn được tính mạng trong cái nạn năm Tĩnh Khang. Sau khi nam độ, nề m đủ gian nan, võ công lại càng tiế n mạnh, bởi the mới có một câu: “*Tông thâ t song kỳ danh sĩ then*” truyề n khắ p Giang Nam. Tới bây giờ, hai người im hơi lặ ng tiế ng đã gầ n mười năm, ai mà ngờ đượ hôm nay Triệu Vô Cực nọ sẽ tái xuấ t giang hồ , lại còn nhắ m vào Lạc Hàn từ phương xa tới kia.

Triệu Vô Cực là người ham võ, nghĩ rằ ng kẻ luyện kiế m chắ c hẳn phải giờ giờ mài giũa, ngày ngày rèn luyện chứ nhi? Lão liề n muố n xem Lạc Hàn luyện kiế m. Ấ y vậy mà suố t dọc đườ ng, Lạc Hàn không phải leo cao ngắ m mây thì là nhắ m mắ t tựa tườ ng, chẳng sờ đê n kiế m lầ y một lầ n. Đáng tiế c cho Triệu Vô Cực, ngày nhớ đê m mong, tới bóng kiế m cũng chẳng đượ nhìn thắ y. Suố t ba ngày liề n, tâm tình Lạc Hàn đườ ng như đặ t cả trên con lạc đà nọ. Mắ y ngày hôm trước bận bịu, hắ n không có thời gian lo cho con thú cung này, hiện rảnh rồi, một ngày hắ n phải chải lông cho con lạc đà tới mắ y lượt. Có điề u, dáng vẻ con lạc đà kia rắ t có phong cô t, bắ t kể hắ n chải chuố t the nào, tuy là thêm chút thầ n thái nhưng chẳng the đẹp hơn. Triệu Vô Cực cũng coi như đã nhận thức đượ sức chịu đượ ng của Lạc Hàn, với tính tình của Lạc Hàn, đi đứng thắ t thườ ng, có lúc đi suố t một đê m, có lúc lại dừng ở một nơi rắ t lâu, Triệu Vô Cực chẳng hề thắ y Lạc Hàn mệt mỏi chút nào.

Con lạc đà nọ đườ ng như không thích cỏ ở Giang Nam, mắ y ngày nay trừ uố ng nước, nó không gặ m lầ y một cọng cỏ nào, Lạc Hàn thườ ng chia lương khô của mình cho nó.

Hôm đó, Lạc Hàn lại dừng lạc đà nghỉ ngơi, Triệu Vô Cực cũng neo con thuyề n nhỏ trên khúc sông. Tuy đặ ng ở trên đườ ng nhưng lão tự sửa soạn cho mình không tệ, lão đi vào khoang thuyề n, bê ra một hũ rượu hoa điề u nhỏ, mở nắ p, rót vào một cái á m đặ c ẩm, rót đầ y rồi lại lầ y ra một cái chén bằ ng bạc có chạm khắ c, khá là tinh xảo.

Kê' đề' n lại đở ra một đĩa lạc, một đĩa cá khô, một đĩa thịt trâu khô tâm ngũ hương, sắ p ở đầ u thuyề n để nhắ m rượu. Triệu Vô Cực là người câ u kỳ trong chuyện ăn uố ng, mắ y hôm rô i lão đắ m đắ m quan sát Lạc Hàn, Lạc Hàn ăn lương khô, lão cũng ăn lương khô, rắ t lâu chưa đượ c ăn uố ng tử tề rô i. Sau khi lưu lạc giang hồ , rắ t nhiề u chuyện tuy đắ không còn quá câ u kỳ nhưng việc ăn uố ng thì vẫn tỉ mỉ như xưa. Chỉ nói một đĩa lạc, một đĩa cá khô, một đĩa thịt trâu khô này của lão tuy đôn giản nhưng lại là thứ đặ c biệt mời đầ u bắ p nôi tiế ng đố c lòng sao sắ y mà ra. Tớ i cả đồ ùng cũng là đồ ùng ngày trướ c ở Khai Phong, không mắ t khí phá i hoàng gia. Nề u có ai trông thắ y một lão đầ u như vậy, y phục đôn sơ, ở nơi hoang đắ ven sông này lại đùng toàn nhữ ng đồ ùng tinh xảo như thề , chỉ e không khỏi kinh ngạc đố an mò .

Lão còn chưa kịp ăn thì bỗng thắ y Lạc Hàn đứ ng đắ y. Lão ngạc nhiên, cho rắ ng Lạc Hàn địn đắ , đứ ng là không biế t phải làm sao, đành vôi vàng chuẩ n bị khai thuyề n đắ theo. Lại thắ y Lạc Hàn chẳng phải đắ đầ u khác mà chính là đắ đắ tiế n tớ i con thuyề n nhỏ của mình. Triệu Vô Cực thắ m kinh ngạc, thật sự không rắ Lạc Hàn có dự địn gì.

Lạc Hàn đắ lên đầ u thuyề n, ngô ù xuố ng. Chỉ thắ y hắ n nâng á m rượu, câ m chén bạc trên sần, tự rót cho mình một chén, ngừ a cồ uố ng cạn, làm tron hợ ng rô i sau đố nề m nắ p thức ăn, từng món, từng món, tựa hồ khá thích đĩa cá khô, độn đầ liên tục, cũng liên tục tự rót rượu, nhàn nhắ tự nhiên, cứ như đắ ở nhà mình. Sau cùng, hắ n ăn hế t một cái màn thầ u sắ y của Triệu Vô Cực, Triệu Vô Cực cho rắ ng hắ n sắ p nói gì đố , bèn đờ i hồ i lâu, vểnh tai lắ ng nghe, lại thắ y Lạc Hàn phủi áo đứ ng đắ y, chẳng nói lắ y một câu, cứ thề lên bờ . Tớ i tận lúc hắ n tớ i đứ i gồ c cây nhắ m mắ t ngũ nghỉ, Triệu Vô Cực mới sực tỉnh khỏi cơn ngờ ngạc. Liế c mâm rượu bừa bãi trên sần một cái, lão không khỏi bật cười: “Hắ c, nhà

ngươi thế mà khôn lỏi đấy, ta bận rộn nửa ngày, cuối cùng thành ra sắp cho ngươi xoi ròi!” Lão xuất thân từ dòng dõi đế vương, về sau lưu lạc giang hồ, có hạng người nào mà chưa thấy qua, nhưng đúng là chưa từng gặp nhân vật hạng nhất thế này. Lạc Hàn nằm dưới gốc cây nhắm mắt dưỡng thần, Triệu Vô Cực không khỏi đắm đắm nhìn hấn hồ i lâu.

Bảy, tám ngày sau đó đều là Lạc Hàn dùng lạc đà, Triệu Vô Cực cũng dùng thuyên. Vừa mới chuẩn bị ăn, Lạc lão huynh của lão lại tới, vẫn chẳng nói chẳng rằng, vui vẻ ăn xong thì đi. Ban đầu, Triệu Vô Cực còn cảm thấy ngạc nhiên, về sau thì cảm thấy buồn cười, sau nữa thì không khỏi có chút bất bình: Mình cứ dong thuyên đi theo thế này, thật chẳng phải đeo bám mà đã thành ra một tay đầy tớ dọc đường nấu cơm làm tạp vụ, cần gì cho này mà chẳng tốn một xu nào của hấn ròi. Bởi thế, bữa sáng hôm đó, Triệu Vô Cực cố ý không cập bờ mà dừng ở lòng sông cách bờ năm, sáu trượng, khơi bấp lờ, đốt củi, khói bấp bốc lên, lại cố ý làm món cá sông, nghĩ thầm: Phen này coi ngươi làm thế nào?

Không ngờ, lão vừa nấu cơm xong, Lạc Hàn đã đi tới bờ sông, Triệu Vô Cực cười thầm: Lần này ngươi phải đối một phen ròi chứ? Đâu ngờ Lạc Hàn nọ nhìn về dòng sông một cái ròi lại ngẩng đầu ngấm nghĩa, sau đó bất chợt tung người nhảy lộn lên, nắm một cành cây du già ven sông. Cái cây này rất cao, Lạc Hàn thân pháp đẹp đẽ, tựa cưỡi gió đạp không, chuyên mình vòng vòng đi lên, một cái nhảy này phải cao hơn hai trượng, vừa mới tới được đầu cành cây, hấn liền vươn tay vin kéo đầu cành đó. Cái cành ấy vốn thô to như nhánh rễ, Lạc Hàn vận sức một cái, cành cây lập tức bị ép uốn thành nửa hình tròn, kế đến Lạc Hàn buông tay, cành cây lập tức bật ngược trở lại, thân thể Lạc Hàn cũng như đạn nằm trên nã, theo cái bật ngược của cành cây mà bắn đi, phóng vù vù thẳng tới con thuyên. Bây giờ đã gần giữa trưa, hơi nước trên mặt sông bốc

đầu bốc lên, hấn liền dang hai tay, tựa như có thể lướt trên dòng khí, chớp mắt đã tới nơi, nghiêng nghiêng đáp xuống khoang thuyền. Triệu Vô Cực không kìm được kêu một tiếng “hay”, khinh công của gã Lạc Hàn này quả nhiên riêng thành một nhà: Liệng như yến tía, nhảy như vượn xanh. Triệu Vô Cực biết chất gỗ của cây du nọ vốn không mềm dẻo, vậy mà Lạc Hàn có thể dùng tay vin nó thành hình cong mà lại không làm gãy để mượn lực bấn đi, một ngón này dùng tới không chỉ là khinh công mà còn là một môn nội lực bất phạm; kế sau, hấn cười khí lướt đi giữa không trung, sự nắm giữ khí tức này càng cần kỹ xảo, tuy Triệu Vô Cực nghe nhiều biết rộng mà cũng không biết nguôn con; tuy Lạc Hàn thoải mái tự nhiên nhưng trong cú nhảy này đã hiển lộ ba loại võ học cực kỳ cao thâm, Triệu Vô Cực không khỏi xem mà thích chí, tầm mắt được rộng mở. Tới lúc sực tỉnh, chỉ thấy Lạc Hàn đã ngồi ở đầu thuyền, múc một bát canh, thông thả ăn uống. Ăn xong, hấn ngồi thêm một lúc cho tiêu cơm rồi mới cầm một ống trúc trên thuyền quăng về phía bờ, ống trúc nọ bay lướt trên mặt nước, thân hình Lạc Hàn liền động, nhảy vút lên, một chân điểm lên ống trúc nọ, mượn ống trúc vượt sông, chớp mắt đã lên bờ, bỏ lại cái ống trúc dài hơn hai thước hơi rung rung cả ở bờ sông.

Về sau, một già một trẻ thường đầu đá nhau như trẻ con. Mới đầu còn xa lạ, lâu ngày rồi cũng thành quen. Tuy không nói chuyện với nhau nhưng có ngày tốt, có ngày xấu, mỗi ngày đều có chút mới mẻ. Lúc vui vẻ, Triệu Vô Cực sẽ đưa thuyền về bờ, chú tâm làm cơm, tay nghề của lão không tệ, do từng ném qua mỹ vị, bây giờ để tâm mà làm, thứ nào thứ nấy đều mới lạ, độc đáo. Một dải này lại là quê hương của lúa gạo, cá tôm, cá dưới sông, rau trên bờ, tất tạt tươi ngon. Tới lúc không vui, Triệu Vô Cực liền neo thuyền giữa sông, càng cố công làm cơm, khiến cho món cá sông nọ hương đưa mùi dậm rồi đưa mắt nhìn trên trời tức Lạc Hàn. Mà Lạc Hàn kia lại thành ra thực khách duy nhất, tuy lúc ăn không nói gì nhưng ánh mắt tự

có phản ứng, ngon hay không đều nhận ra được. Chỉ cần ánh mắt hắt sáng lên, chính là cảm thấy mùi vị tươi mới, ngon lành, trong lòng Triệu Vô Cực không khỏi mừng rơn; nhưng nếu hắt chẳng đổi sắc mặt thì tức là nhạt nhẽo, vô vị, Triệu Vô Cực liền như phải chịu sỉ nhục cực lớn, trong lòng muôn phần khó chịu, bữa sau làm cơm nhát định phải làm thật tốt, đòi về phần mặt mũi này.

Có lúc, Triệu Vô Cực neo thuyền giữa sông, cũng neo xa dẫu nhưng mỗi lần cũng chỉ xa hơn lần trước nửa trượng, không nhiều, không ít. Lão biết khinh công của Lạc Hàn trác tuyệt, có ý muốn khảo nghiệm cực hạn của hắn. Điều khiến lão giật mình chính là, Lạc Hàn nhảy một cái mà có thể xa tới bốn, năm trượng, thêm vào tá lực súc thể, chuyển hoá thân hình, mượn cành cây, thân trúc thêm sức càng có thể phóng đi xa tới bảy trượng! Món khinh công này, theo hiểu biết của Triệu Vô Cực, trong giang hồ, trừ quý thứ chín Mị Ảnh Tôn Phong trên Long Hồ sơn ra, chỉ e không ai bì được. Triệu Vô Cực ham võ thành tính, lại gặp được Lạc Hàn chịu bị khảo nghiệm, đương nhiên thích thú. Hôm đó, lão thử ra được cự ly bảy trượng chỉ e đã là cực hạn của Lạc Hàn, có ý neo thuyền xa thêm một chút, nhưng không xa thêm nửa trượng nữa, chỉ dịch thêm ba thước. Lão ngờ i ở dẫu thuyền, dương dương tự đắc, Lạc Hàn trông thấy, khẽ cười, tựa như không có gì khó. Hắn lại mượn sức cành cây phóng vút đi, mới được bảy trượng, thân thể quả nhiên rơi xuống, có điều hắn vẫn cong eo, lúc này eo duỗi thẳng, vị trí cơ thể trong không trung tuy không thay đổi nhưng tay lại vươn thêm về phía trước được hơn một thước. Bằng cái vươn này, ngón tay của hắn chạm được dây neo thuyền, thân thể cũng sắp va xuống mặt nước. Hay cho Lạc Hàn! Dùng sức hai ngón tay lại có thể khiến thân thể vươn lên! Chỉ thấy thân thể hắn cất lên, lộn trong không trung ba vòng mới đáp xuống thuyền. Triệu Vô Cực xem tới mức hoa mắt chóng mặt, bởi một phen này Lạc Hàn cũng đã dốc hết sức, khí tức chưa kịp đi hòa, thể đáp hơi nặng, thuyền nhỏ không vững, chịu cái chấn động

này của hắ n, tuy chưa tới mức lật nhưng chỉ sợ canh trên bết p sẽ vắng đi mắ t. Triệu Vô Cực không nỡ bỏ, liền đưa tay đỡ lắ y Lạc Hàn, hai người nhìn nhau bật cười, đem hồ i cãi cọ chỉ vì một con chim âu ban sáng cười xòa xua tan hắ t.

Ngày hôm sau, Triệu Vô Cực lại dịch thuyề n xa thêm mắ y thước, muố n xem xem Lạc Hàn làm thề nào. Biế t đâu lúc cơm chín, Lạc Hàn tới nhìn cũng chẳng buồ n nhìn, lại vồ vồ đầ u con lạc đà, ghé sát tai nó nói vài câu, con lạc đà bèn đứng dậy, lội xuồ ng nước, bì bõm bơi đi.

Con lạc đà nọ bơi thẳng đế n đầ u thuyề n, cắ n lắ y hai cái màn thầ u rồ i quay đầ u bơi về . Triệu Vô Cực sửng người, trong lúc ngó người, con lạc đà đã lên tới bờ. Lạc Hàn nhận màn thầ u từ miệng lạc đà, cũng không ngại bản, mở miệng cắ n luôn một miế ng. Triệu Vô Cực không khỏi cười khan: Một là cười thiế u niên này đúng là cùng ăn cùng ngủ với con lạc đà, thứ hai là cười con lạc đà thật đúng là hết như nghe hiểu tiế ng người. Đợi một lúc, Lạc Hàn dường như cảm thắ y nhạt miệng, bèn tước vỏ cây, dùng móng tay vạch vạch mắ y nét rồ i đưa cho con lạc đà ngậm lắ y, lại bì bõm lội đi như vừa rồ i.

Triệu Vô Cực đón lắ y miế ng vỏ cây, trông thắ y bên trên chỉ vạch vạch qua quýt hai chữ: “Món ăn” thì không khỏi phì cười. Được cái lưng con lạc đà này vừa rộng vừa dày, Triệu Vô Cực lắ y hai đĩa thức ăn đặt lên lưng nó, để nó đem về bờ.

Cứ tiêu dao như thề gắ n mười ngày. Mười ngày sau, hai người đã tới trước Mã Yên sơn.

Mảnh đầ t này có tên Thái Thạch Cơ. Lúc hai người tới nơi thì đã quá chiề u, ráng chiề u như gắ m. Triệu Vô Cực làm thân ngư tiề u mười năm, cũng hiế m thắ y được cảnh đẹp bắ ng này, thật đúng là: *“Ráng chiề u và bóng vạc cùng bay, nước thu hòa dải trời một*

sắc⁽⁴¹⁾”. Ngắm cảnh trí này khiến người ta cảm thấy sống tới già ở nơi quê mùa này cũng cam lòng. Lúc lão nấu cơm xong, Lạc Hàn lại lên thuyền như trước, hai người yên lặng ăn cơm.

Mười mấy ngày nay, tuy Triệu Vô Cực chưa từng quên thân phận đôi bên nhưng đã cảm thấy hai người giống như bả ỉu hữu. Một đời này lão ít có bả ỉu hữu, nhưng ở một chỗ với Lạc Hàn, lão tựa như quên đi tuổi tác của bản thân, chỉ cảm thấy như cò vạc một bè, đôi bên không hề nghi kỵ.

Ăn cơm xong, Lạc Hàn nhât thời không động đậy, Triệu Vô Cực cũng không vội thu dọn. Hai người ngắm ráng chiều kia, cả con sông dường như được phủ lên một tầng vàng óng.

Hồi lâu, Lạc Hàn chợt nói: “Ta phải qua sông rồi.”

Triệu Vô Cực ngạc nhiên, tựa hồ không kịp phản ứng.

Lạc Hàn ngắm ráng chiều nơi chân trời, diễm lệ là thế, xán lạn là thế, nhưng mặt trời vừa xuống, chúng sẽ lập tức thuộc về ngày hôm trước. Còn ngày mai ư, chiều ngày mai, ai mà biết sẽ là sắc mây gì, không chừng còn biến thành nặng nề, ảm đạm. Hôm nay có lẽ thuộc về bọn họ, ráng chiều sau cùng của hă ỉn cùng một lão đầ ỉu. Phiêu dạt tương ngộ, ngẫu nhiên hiểu nhau, có chiều giờ Lạc Hàn nói: “Ta phải qua sông.”

Triệu Vô Cực nghe tới lần thứ hai mới tựa như hiểu được. Lão cũng nhìn về ráng chiều sắc sỡ, không nói gì. Đời này, những cuộc gặp gỡ ly kỳ của lão nhiều không đếm được, nhưng cùng thiếu niên này ngộ ỉ trên một chiếc thuyền con, cùng trải thú ngư tiề ỉu, cùng ăn cơm hơn chục ngày, phong vị trong đó thật như là truyện thuyết. Nhưng khổ nỗi, tất cả truyện kỳ đầ ỉu không được lâu dài, thiếu niên này kiệt ngạo khó thuậ ỉn mà bản thân lão thì cũng là người trong cái xã hội hiện thực này. Trong cái xã hội hiện thực này,

không chỉ có ráng chiề`u, sông nước, thuyề`n đơn, mà còn một trường tranh đầ`u không cách nào tránh né đượ, có rấ`t nhiề`u mưu toan không thể không thực hiện.

Lão biế`t ý của Lạc Hàn, hắ`n nói sắ`p qua sông không phải là muố`n mình đưạ hắ`n qua sông mà nghĩa là từ sớm đã đoán đượ mục đích mình bám theo. Hắ`n có một con lạc đà giỏi bơi lội như thê` , qua sông đầ`i với hắ`n hẳn không phải việc gì khó. Nghĩ tới đây, Triệu Vô Cực thở dài một tiế`ng.

Thở dài là một dạng tạm dừng tâm linh, cái thở dài ấy của Triệu Vô Cực rấ`t dài, bởi một khắ`c ấy, tâm tình đượ buông lỏng, có thể chẳng câ`n nghĩ ngợi gì, hỏi han gì, dài tới mức lão hy vọng có thể vĩnh viễn không câ`n lại nghĩ tới mấ`y thứ công danh lợi lộc, ưu phiề`n thê` tục nữa.

Kế` đó, lão mở miệng nói: “Xem ra ta không thể không ngăn người. Duyên phận ngô`i ăn cơm cùng thuyề`n của hai ta xem ra cũng đã tận rồ`i.”

Lão khề` bắ`m đầ`t ngón tay. “Sau khi nam độ, tính ra hai lão già bọn ta cũng đã thoái ần mười ba năm. Bọn ta không muố`n thoái ần, nhị đế` bị bắ`t lên phía bắ`c, nước nhà tan nát, ta thật chẳng biế`t mười hai năm rồ`i bọn ta làm sao mà sớ`ng. Nhưng Viên lão đạ... Viên lão đạ ép bọn ta quá chặt, bọn ta không có cơ hội. Đường ca Vô Lượng của ta so với ta còn chắ`t chứa sâu hơn một chút, nhưng kể như là ta cũng hiểu đượ cái đau khổ trong lòng lão. Ngày ngày thuyề`n chài gió sông, ngư tiề`u canh đợ, xem tựa ần dật, kỳ thực làm sao dứt đượ lòng muố`n nhập thê` , dạ muố`n oai hùng của ta. Trong lòng hai lão già bọn ta, bầ`u lửa giận kia chưa từng lụi tắ`t.”

Sau đó, lão vồ` vồ` sà`n thuyề`n. “Tiểu bắ`ng hữu, mười mấ`y ngày nay ta cùng người kẻ ngô`i thuyề`n, người cưỡi lạc đà, cùng song

hành, ta mới coi như cuô i cùng đã nê m được một chút cái thú ản dật. Ta thuở nhỏ học tập thư pháp, thường dùng thơ từ của danh gia luyện chữ, cũng coi như đọc qua không ít thơ, nhưng tới tận ngày hôm nay, ta mới hiểu thế nào gọi là: “*Trong núi lạng yên xem bụt sớm, dưới tùng trai giới ngắ t quỳ sưng*”.

Nói rõ i, lão thở dài: “Thế nào là: “*Lão quê chẳng vương tranh hơn được, âu biển bởi sao cứ ngại ngò*”⁽⁴²⁾”.

Lời lão bình đạm nhưng rấ t khó hiểu, xem ra xuấ t phát từ chân tâm. Bắ y giờ, lão nhìn về phía tây, dưới ráng chiề u muộn, con đường bọn họ vừa đi tựa đã xa xôi, nhạt nhòa, giồ ng như chèo buồ ng ngắ n nước, chèo qua rồ i nước chẳng còn ngắ n gì. Đòi người, chút ít thanh nhàn cùng khoái lạc cũng đề u thế chẳng? Mắ y chuyện buổi sớm hái râm bụt, dưới sưng ngắ t hoa quỳ, trên đường gặp lão nông, mua rau đỏi gạo; mắ y trò vui cười đắ u khinh công, đọ nắ u nướng ô n ào, thú vị; còn cả chút giản dị rau dại góp bữa ă n, lá rụng vun làm củi đố i đắ i nhau cũng đề u thoắ ng qua như mồ ng. Tỉnh khỏi giắ c mồ ng này, trong hiện thực, lão cùng thiế u niên Lạc Hàn này không thể không đố i mặt đắ ng một trận, cũng không thể không có xung đố t, bởi vì, Triệu Vô Cực để ý thắ y mái tóc bạc phắ t phơ trong gió chiề u của mình, ngày tháng của lão cũng không còn nhiề u nữa. “Tuổi xế chiề u, bởi vậy ngược dòng mà đi”, đại trườ ng phu không lập công đự ng nghiệp trên đời, không bước trên con đường huy hoằ ng, cõ i người này, há chẳng phải đi uồ ng một chuyế n rồ i sao?

Lão nhìn Lạc Hàn, kìm nén lòng thương cảm của mình, bình tĩnh nói: “Người trong giang hồ chẳng được theo ý mình. Giang Nam vô n là một đầ m nước chề t, may có người tới, một kiế m khuấ y lên. Đứ ng ở lập trường của ta, bắ t kể thế nào cũng không thể để người cứ thế nhàn nhấ rời đi được. Ta không phải muồ n đắ ng nhau số ng chề t với người nhưng chí ít ta cũng phải vây người bảy ngày, không chỉ là ta, cả Giang Nam lúc này không biế t có bao nhiêu người

muôn mượn một kiế m của người. Sau bảy ngày, đại cục đã thành, tới lúc ấy người có muôn đi cũng không đi được nữa. Kỳ thực, chuyện này với người cũng chưa hẳn không phải chuyện tốt. Dựa vào tài năng của người, chôn danh ở tái ngoại há chẳng đáng tiếc sao? Giờ vừa hay là cơ hội tốt, chỉ cần người nắm lấy, có rất nhiều thế lực mặc người sử dụng, chưa chắc người không thể tự thành một phe, dựng riêng cờ xí. Bọn ta chỉ muốn người đi đầu, đánh một trận với Viên lão đại, quấ n lấy hắ n, thu hút tinh lực của hắ n, mọi người sẽ có cơ hội cải biế n cục diện Giang Nam.”

Lạc Hàn lãnh đạm hỏi: “Nê u không thì sao?”

Triệu Vô Cực nói: “Vậ tiêu lão nhi đành xuấ t thủ thôi.”

Lạc Hàn đứng dậy, bên trái hắ n, ánh chiề u len tới, chiề u rạng nửa khuôn mặt bên trái. Đấ y là một nét mặt vững vàng mà đẹp đẽ, tuy không cá t tiế ng nhưng đường nét ấy tựa như đã nói lên lời hắ n muôn nói: Hắ n muôn số ng cuộc số ng của mình, không muôn dây dưa hay ràng buộc, không cần thế lực, cũng không muôn để kẻ khác sử dụng, chỉ nghe hắ n lắ ng lắ ng nói: “... Chiế n thôi!”

Cảnh Thương Hoài một đường đuối gấ p, tới được Thái Thạch Cơ cũng chỉ tồ n có hai ngày. Bờ sông trồ ng không. Lúc hắ n tới bên sông đã là giờ Tý nửa đêm. Mùng Ba tháng Mười một, một vậ ng cong mỏng như có như không treo trên nề n trời, đấ y hẳn là mặt trăng, kẻ mắ t kém gầ n như nhìn không ra.

Trắ ng mảnh như tơ, bờ sông dưới trắ ng chẳng có ai, không Lạc Hàn, cũng không Triệu Vô Cực, Cảnh Thương Hoài chỉ thấ y một con thuyề n. Sở dĩ con thuyề n này thu hút sự chú ý của Cảnh Thương Hoài là bởi nó nắ m trợ trợ cách bờ bớ n, năm trượ ng, trên sàn đồ vậ tán loạn.

Cảnh Thương Hoài gọi một tiếng, trên thuyền không có người. Hấn nhảy lên thuyền, thấy con thuyền bị một ống trúc găm xuyên sàn, cắm xuống lớp bùn dưới đáy sông, cho nên máy ngày rồi mà vẫn không bị trôi đi. Bên trong, nước đã ngập nửa thuyền. Trên sàn thuyền, mâm chén lộn xộn, xem dụng cụ thì đều làm bằng bạc, thủ công tinh xảo, dường như là đồ dùng ngày xưa ở Trung đô. Xem ra Thạch Nhiên nói không sai, chủ nhân của con thuyền chỉ e chính là Triệu Vô Cực trong Tông thất song kỳ.

Cảnh Thương Hoài lấy ra một miếng mỡ, hứng gió khơi sáng, xem xét trong thuyền. Mắt hấn sắc bén, quét một cái đã phát hiện dấu vết, sau đó hấn lại nhảy lên bờ quan sát. Trên bờ có một dấu chân in trên một khoảng đất cứng, đạp gãy một đoạn rễ cây. Dấu chân nọ khá sâu, nước đã ngập tới nửa, Cảnh Thương Hoài gạt đất. Hấn lại nhảy vào thuyền, trong khoang thuyền thiếu đi một thanh xà nóc, dường như là bị rút đi. Nước đã ngập thuyền, Cảnh Thương Hoài khom lưng tìm được trong nước một cái chén, một cái mâm bạc. Chén đã bị bỏ làm đôi, trên mặt mâm thì có một cái lỗ. Cảnh Thương Hoài phỏng đoán tình cảnh đương thời, trên thuyền này tựa như từng có một cuộc chiến, nếu đúng thế, xuất thủ trước nhất định là Triệu Vô Cực, bởi vì trên sàn có vết rạn, vết rạn đó men theo hoa văn vốn có của thớ gỗ tẽ ra, Lạc Hàn không ra tay kiểu này, cách xuất thủ thế này không có ai khác, rõ ràng là một môn võ công Trần Đoàn năm xưa dùng để đối luyện ngọn Hoa Sơn với Tông Thái Tổ - Đỉnh Nãi chân kinh. Xem ra Triệu Vô Cực muốn ép Lạc Hàn lên bờ.

Lão không muốn chiến, lão chỉ muốn quất lấy Lạc Hàn.

Lạc Hàn quả nhiên lên bờ, cho nên mới có dấu chân sâu gầy kia. Hấn vừa lên bờ thì Triệu Vô Cực đã đẩy thuyền đi, Lạc Hàn lại nhảy tới, Triệu Vô Cực đẩy thuyền đi xa bốn trượng, Lạc Hàn đã tới nơi, dùng sào trúc ghim thuyền vào lòng sông, nước sông sâu, đoạn sào

trúc thòi ra khỏi sàn thuyề n không được đê n một thước. Kê đó, Lạc Hàn xuấ t kiế m, Triệu Vô Cực không kịp đánh trả, đây là kiế m ý của Lạc Hàn - đột nhiên xuấ t thủ, không ai liệu nôi, Triệu Vô Cực lấ y chén ngăn, chén bị chẻ, lấ y mâm chấ n, mâm bị xuyên, sau đó Triệu Vô Cực mới có thời gian rút xà thuyề n, dùng món Tê mi trường côn mà năm xưa Thái Tổ gia của lão dùng để dấ y binh, danh lừng thiên hạ!

Sau đó thì thê nào? Cảnh Thương Hoài nhìn vế t cỏ trên bờ, rõ ràng hai người không hê lên bờ. Nhưng trên thuyề n cũng không có dấ u vế t, hai người kia đã đi đâu rô i? Cảnh Thương Hoài nghĩ mãi không ra, có chút nóng ruột. Hắ n cũng không biế t vì sao mình nóng ruột, trừ phong thư Viên lão đại nhờ hắ n gửi Lạc Hàn ra, đáng lẽ hắ n chẳng có chút quan hệ gì với việc này. Coi như ở Khố n Mã Tập hắ n thiế u Lạc Hàn một món nợ ân tình, nhưng hắ n bị Lạc Hàn giá họa, bị Đê ky quấ n lấ y gầ n hai tháng trời, thê cũng coi như hòa rô i, nhưng Cảnh Thương Hoài vẫn không tìm được mà quan tâm tới Lạc Hàn.

Hắ n không lo lắ ng về võ công của Lạc Hàn, mà là đố i phó với hạng cáo già như Triệu Vô Cực, chỉ dựa vào võ công thì còn xa mới đủ.

Cảnh Thương Hoài ngắ ng đầ u, nhớ lại lời Thạch Nhiên nói lúc hắ n rời khỏi sơn môn ngày hôm đó: “Ngài câ n tìm được Lạc Hàn, hắ n cũng nhấ t định phải lộ mặt. Mười năm nay, chưa một ai có thể mắ y may làm dao động Đê ky. Lúc này, hắ n có biế t có bao nhiêu người thừa dịp làm loạn không? Ngay ở trong Thấ t mã của chúng tôi, Phi ky bị thương, Thiế t ky đã chề t, Phiêu ky Lư Lãnh Ca cũng bật vô âm tín, đoán chừng đê u do Văn gia thừa cơ ra tay, mà người của bọn chúng cũng chẳng tồ t lành đâu. Viên lão đại đã nổi giận, Lạc Hàn hắ n nhấ t kiế m tung hoành, xong việc thì đi, hắ c, không giế t hắ n làm sao bình ổn được cái loạn ở Giang Nam đây?”

Đột nhiên, Cảnh Thương Hoài nghe được tiếng lạc đà kêu, dài mà lạnh lạnh, đêm khuya tĩnh lặng thế này, nghe mà run người. Cảnh Thương Hoài giật mình, âm thanh đó giống tiếng con lạc đà của Lạc Hàn. Thân hình hắn vút đi, lần tiếng tìm tới, men sông đi một mạch bốn, năm dặm, chỉ thấy dòng sông chợt chuyển, trước mắt bỗng xuất hiện một ngọn núi, núi đó thế đâm ngang, ép dòng chảy vòng sang trái mà đi, dưới núi dòng nước tách đôi, bỏ lại một bãi cát nông. Con lạc đà đang ở bãi cát đó kêu bi thiết. Sắc lông xanh, cốt cách thẳng thớm, đúng là con lạc đà Lạc Hàn cười. Cảnh Thương Hoài cả kinh, nhưng vẫn không thấy chủ nhân của nó đâu, chỉ thấy con lạc đà gục đầu nghe ngóng dòng sông nọ một lúc, kêu để lại ngẩng đầu kêu lên, tiếng kêu đau buồn, lòng Cảnh Thương Hoài lặng xuống: Lạc Hàn đã đi đâu? Triệu Vô Cực cũng đã đi đâu?

Bằng vào một chiêu Hồ kiếm của Lạc Hàn, Triệu Vô Cực không có chỗ dựa sẽ không xuất thủ, lão dựa vào cái gì mà có lòng tin có thể vây khốn Lạc Hàn?

Kỳ thực, Cảnh Thương Hoài ước đoán vậy mà đúng tới già nửa. Hôm đó, sau khi Triệu Vô Cực rút Tề mi côn, lão cùng Lạc Hàn hai người đều đứng im, một ở đầu thuyền, một ở đuôi thuyền. Triệu Vô Cực cũng không muốn một mình va chạm với một kiếm sắc nhọn của Lạc Hàn, hồ i lâu bèn cười nói: “Có giỏi thì ngươi cứ xuống nước mà đuổi ta, tiểu lão nhi ở trong nước có thể ngụp bốn ngày bốn đêm không ăn uống đấy! Ngược lại, ta cũng đâu muốn thắng ngươi, ngươi chẳng phải Viên lão đại, gã mới là nhiệm vụ của ngươi, ta chỉ muốn bám lấy ngươi, muốn ngươi không qua được sông, cứ lưu lại đây trước rồi nói.”

Dứt lời, lão bật cười ha ha rồi mang côn nhảy xuống nước.

Lạc Hàn kinh ngạc, không nghĩ tới lão nhân nọ lại dùng chiêu này, không khỏi có phần vô lại. Lạc Hàn hắn tuy tài cao gan lớn nhưng

qua lại mười mấy ngày đã biết được Triệu Vô Cực này thật là cao thủ, lần này bản thân xuống nam, trong những người gặp được, trừ Cảnh Thương Hoài ra, luận về võ công tu vi, chỉ có người này xuất chúng. Có lão rình trong nước, nếu mình cười lạc đà qua sông... bản thân không nói làm gì, Đà Nhi là con vật mình yêu quý, không thể để Triệu Vô Cực nọ hại nó.

Hắn trầm ngâm một lúc, đang định lui trở lại bờ, Triệu Vô Cực đã nhảy khỏi mặt nước, nói: “Lạc tiểu ca nhi, ta biết người tới từ sa mạc, là kẻ nơi man di, chỉ e từ nhỏ tới lớn chưa từng thấy nhiều nước thế này. Sao thế? Không dám xuống à?”

Lạc Hàn biết rõ lão khích tướng, miệng cười lạnh, rốt cuộc vẫn là thiếu niên khí thịnh, nói: “Thủy chiến ta lại sợ lão chặc?” Nói rồi, hắn hít dài một hơi, hai chân nhún một cái, nhẹ nhàng nhảy lên, tựa ảo ảnh lóa không, chui vào lòng nước, không chút tiếng động. Trước khi xuống nước, hắn đã bảo lạc đà tự mình qua sông, hắn muốn ở trong nước bảo hộ.

Lạc Hàn vừa xuống nước liền mở to mắt, sau đó đã cảm thấy không hay, trong nước tựa như có rắ c thứ thuộc gì đó, làm buốt đau hai mắt, hắn đành nhắm mắt lại, nhưng cũng đã nhìn được rõ chỗ Triệu Vô Cực ẩn mình. Chỉ thấy sau khi mình xuống nước, lão lại đang bơi lên mặt nước. Lạc Hàn duỗi lưng, hai chân cùng đạp, xoay về lòng sông, lướt đi hơn hai trượng, hắn biết Triệu Vô Cực ắt sẽ theo tới, nước sông trôi chảy, thuộc rắ c ra không giữ được lâu, hắn không sợ một chiêu này của Triệu Vô Cực, chẳng mấy chốc đã bơi tới chỗ nước sông trong vắ t rồi mới lại mở mắt, thấy được bốn vó con lạc đà của mình đang đưa khóa không xa.

Bây giờ, chợt thấy Triệu Vô Cực cũng đã bơi tới cách Lạc Hàn chưa tới ba thước, hai người toàn thân chìm trong nước, đều không chịu nổi lên trên mặt. Triệu Vô Cực nọ nhếch mép cười với hắn,

hai tay không ngừng khoa múa với Lạc Hàn. Lạc Hàn vẫn chưa hiểu lẽ gì, bỗng thấy Triệu Vô Cực đã chìm xuống dưới, khoanh chân ngồi trên lớp cát dưới đáy sông. Hai chân lão gác lên nhau, cầm Tê mi còn xuống đáy, đưa ngón tay viết lên cát chữ: “Ngồi”.

Phải biết nước Trường Giang vốn chảy xiết, cộng thêm sức nâng của nước, muốn dễ dàng, đơn giản ngồi yên ổn dưới đáy sông như thế thực sự là một chuyện cực khó. Lạc Hàn “hừ” một tiếng, biết Triệu Vô Cực muốn so sự tĩnh với mình, bèn cũng chìm xuống đáy, ngồi xuống, có điều tư thế ngồi của hắn không giống với Triệu Vô Cực, không phải khoanh chân mà là một gó i buồng, một gó i dựng, Triệu Vô Cực ngạc nhiên, biết đây là một lộ pháp môn luyện khí khác của Lạc Hàn.

Chỉ thấy lão lại đưa ngón tay, vạch lên lớp cát đáy nước: “Chúng ta so hơi xem sao? Xem ai không tìm được trước. Người hơi dài thì thắng, xem ai không tìm được trở lên mặt nước trước.”

Lạc Hàn biết, kỳ thực ngón khó nhất của Triệu Vô Cực không phải là ngồi im đáy nước mà là mấy chữ lão viết xuống lớp cát dưới đáy sông. Nước lùa cát chảy, cát đáy sông vốn luôn phẳng lì như gương, muốn viết chữ lên mặt cát trong dòng nước chảy này, lại còn phải để người ta xem được nét chữ, điều này chẳng phải chuyện đùa, ắt phải khổ tu tiên thiên chân khí mấy chục năm mới làm được. Thật ra, Triệu Vô Cực nhảy xuống sông lần này cũng là việc đã tính toán kỹ từ trước. Lão biết lộ số võ công của Lạc Hàn thiên về nhẹ nhàng, tuấn dật, biến chếch, mau lẹ, trên bờ, trừ Viên lão đại ra, không biết có được mấy người ngăn nổi một kiếm sắc bén của hắn. Năm xưa, ở Đàng Vương các tại Nam Xương, Lạc Hàn mới chỉ mười bốn, bản thân lão từng ngồi trong thuyền ở xa xa ngoài các quan sát chiến của hắn cùng với người trong Giang thuyền chín họ. Một trận đó tới nay, trong hơn trăm trận so đấu của cao thủ giang hồ mà Triệu Vô Cực từng chứng kiến, xứng đáng với hai chữ

“quan chi⁽⁴³⁾”, mười mấ y năm đã qua, Lạc Hàn hẳn càng có tiế n bộ. Có điề u, ở trong nước thì liề n có sự khác biệt lớn, thân pháp “nhe nhàn” của Lạc Hàn chỉ e khó có thể ổn định trong nước; mà cái “tuấ n dật” của kiế m thê , chịu lực cản của nước chỉ e cũng khó mà phát ra; còn cái đạo “biế n chề ch” vô n là kỳ chiêu trong kiế m pháp, nhưng trong dòng nước xiế t chóp mắ t có muôn vạn biế n hóa lay động mữi kiế m, chỉ trong thoáng chồ c, sợ rằ ng sai một ly đi ngàn dặm; mà luận tới “mau lẹ”, bị nước cản trở, nghĩ cũng biế t ắ t sẽ bị giảm trừ lớn.

Còn bản thân lão, từ nhỏ cần tu Đỉnh Nãi công. Môn nội công này Tô ng Thái tổ khen là “nhấ t phẩm đương triề u”, xem nó là bảo vật của tông thấ t, đương nhiên cũng chẳng phải tâ m thường. Môn khí công này xuấ t phát từ Đạo gia. Năm xưa, Trầ n Đoàn lão tổ chính là dùng ba trăm mười bảy câu mật quyế t của công phu này đối với Thái tổ Hoàng đế lấ y tòa Hoa Sơn. Môn công phu này bên ngoài truy câ u cái nặng nề , bên trong chủ cái hư rồ ng, mà tôn chỉ yế u quyế t của nó thì quy vào bô n chữ “*Thượng thiện như thủy*⁽⁴⁴⁾”. Bô n chữ này vô n xuấ t phát từ sách *Đạo Đức kinh* của Lão Tử, chỉ bô n chữ này thôi trong ca quyế t của Cửu Nãi công đã xuấ t hiện lặp lại trước sau không dưới ba mươi mấ y lầ n. Bộ công phu này Triệu Vô Cực tu luyện khắ c khổ, trong lòng thầ m đoán, Trầ n Đoàn truyề n bộ công phu này cho Thái tổ tuyệt không chỉ đơn giản vì đối một tòa Hoa Sơn, chỉ e là muố n dùng võ công mà khuyên răn: *Thượng thiện như thủy, thượng binh phạt mưu*⁽⁴⁵⁾ - điề u liên quan tới đạo lý lớn về trị quố c bình thiên hạ. Cái gọi là có thể lập tức đoạt được thiên hạ thì cũng không thể lập tức khiế n nó được yên bình.

Chiêu này của Triệu Vô Cực đề đố i phó với Lạc Hàn thì thật đáng xưng là “lấ y cái cùn của ta, ngăn vào chỗ không sắ c nhọn của địch”, chính hợp vào yế u chỉ quan trọng trong võ công Đạo gia.

Chỉ thấy lúc này Triệu Vô Cực lại dùng ngón tay vạch chữ, cười mà viết rằng: “Có dám không?”

Lạc Hàn nhướng mày, ở trong nước, hấn không cách nào lên tiếng, nội lực tu vi cũng không theo lối dày dặn, thuần hòa như Triệu Vô Cực, khó viết chữ dưới cát đáy sông, bỗng thấy hấn thành linh rút kiếm. Hấn không hề dùng kiếm vạch chữ lên lớp cát mà duỗi tay khua trong nước, thuận theo kiếm thế, mũi kiếm của hấn khua lên những hoa nước mảnh, nhìn kỹ thì cũng ra hình chữ, chính là: “Đọ đi.”

Triệu Vô Cực bật cười, điếu một ngụm khí, hai mắt hơi khép, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim, đả tọa ngũ i xuống, hết như định ngũ i dưới đáy sông cả năm. Môn nội công này của lão căn cơ nằm ở Tử Phủ tiên thiên chân khí. Công phu Đạo gia vốn lấy thân mình làm vũ trụ, hô hấp trong đó khác xa bình thường. Luyện tới chỗ cùng cực, từng lỗ chân lông trên da đều có thể thở nạp qua lại với bên ngoài. Chỉ thấy sau khi Triệu Vô Cực ngũ i xuống, thắt lưng vùng eo tự động nói ra, y phục toàn thân cũng bông bênh trong nước, trông rất rộng rãi, thoải mái. Mi mày của lão cũng theo nhịp điếu khí mà dãn mở ra, khuôn mặt nở nụ cười nhẹ, cơ bắp buông lỏng, rất nhanh đã tiến vào cảnh giới vật ngã hài hòa. Nhìn thật kỹ chỗ làn da lão, tựa như thấy được bọt khí cực nhỏ, cơ hô hấp thường không thấy được đang nhẹ nổi lên, mặc kệ sinh diệt. Thân thái tượng mạo lão vốn bình thường, lại một thân ăn mặc như ngư phủ, nhưng công phu vận tới chỗ thâm sâu, chỉ thấy dưới đáy sông, trong ánh sáng mờ mờ, mi mày Triệu Vô Cực bông bênh, y phục phất phơ, hình dáng tư thế đó ẩn hiện phong thái tông sư một phái.

Lạc Hàn hiểu kỳ nhìn lão. Hơi thở của hấn cũng rất dài, từng khổ luyện suốt ba mùa đông trong lòng hồ Thanh Hải, bởi thế mà có một đạo da dẻ nứt nẻ, nhưng cuối cùng cũng không so được với

loại công phu dưỡng khí Đạo gia đã lắng trải hơn ngàn năm của Triệu Vô Cực. Dãy này dãy nọ, đã qua thời gian một tuần trà, khí tức của Triệu Vô Cực càng lúc càng thoải mái, chỉ thấy lão đưa tay vạch cát, viết: “Nhàn rồi vô sự, vậy coi ta luyện chữ.”

Ngừng một lát, lại viết rằng: “Người xưa than thở viết chữ vào không khí, nay ta dưới sông viết chữ lên cát than thở, chưa biết ai có phong độ hơn.”

Lão nhàn nhã cao hứng, có tâm tư nói đùa. Kế đến, lão khoát tay áo, quả nhiên ở trong nước vẫn tiêu sái tự nhiên, đưa ngang dựng dọc, thật sự viết chữ, khởi bút chính là *Bá Viễn thiếp* của Vương Tuân thời Đông Tấn, cái phóng túng của bút ý, nét khỏe khoắn của hình chữ trong đó, Lạc Hàn tuy không hiểu nhưng cũng cảm nhận được.

Mới đầu, Lạc Hàn chỉ cho rằng lão đang viết chữ, chẳng bao lâu liền cảm thấy dòng chảy quanh người có dị biến. Triệu Vô Cực càng viết càng nhanh, dòng chảy cạnh người Lạc Hàn cũng càng cuộn nhanh. Thuật dùng dòng nước quây nhiễu khí tức này hoàn toàn là pháp môn của Đạo gia. Tiếp đó, tay Triệu Vô Cực đột ngột chậm lại, đổi thành lối tiểu khai của người thời Đường, ngay ngắn, đẹp đẽ, một nét bút là một nét vạch, không chút câu thả. Đỉnh Nãi công của lão vốn luyện thành từ trong nước, để thể hội tinh nghĩa của bốn chữ: “*Thượng thiện như thủy*” nọ, mà thư pháp này của lão cũng là môn được tâm truyền thừa còn luyện công. Viết tới đoạn sau, Triệu Vô Cực đã giống như chủ nhân Thủy Tinh cung, phiêu du tiên tục, chẳng phải là người nơi trần thế. Khuôn mặt Lạc Hàn lại đỏ dần, một ngụm khí tựa không ép được nữa cuối cùng nhả ra.

Thấy Lạc Hàn thở ra một hơi bọt khí dài, Triệu Vô Cực không nén được vui mừng, đang định viết xuống cát: “Người thua rồi” thì thấy Lạc Hàn nhả khí xong, sắc mặt lại bình hòa, há miệng hút lấy

một ngụm nước, hô`i lâu thì nhả ra, rô`i lại ngậm một ngụm nước rô`i lại nhả ra. Hai tay ôm lấ`y một đầ`u gồ`i, vênh vang làm như chẳng có chuyện gì. Triệu Vô Cực cả kinh, nghe nói ở miề`n cực bắ`c, người Đoạt Oa Nhĩ thạo thuật hoán khí dưới nước, tiện cho việc bắ`t cá Bắ`c Hải vào mùa đông, hành động của thiế`u niên này tựa như chính là dị thuật đó, chỉ không biế`t hắ`n học được từ đâu?

Chỉ thấ`y Lạc Hàn thu kiế`m, đưa ngón tay vạch trong nước: “So thê` này, không biế`t chúng ta phải so tới năm nào tháng nào?”

Triệu Vô Cực chính là muố`n câ`m chân hắ`n, nê` hà gì thời gian ngắ`n dài, liề`n đưa tay viế`t: “Bạn tô`t khó được, tiểu lão nhi hiế`m hỏi có được bạn vong niên là người, tĩnh tọa đáy nước, há chẳng hơn xa vắ`t vắ`chôn bụi trầ`n sao? Ta tuổi đã cao, ngày tháng còn lại không nhiề`u, ta không vội, người vội cái gì?”

Hai người đầ`u vạch nước truyề`n ý. Lạc Hàn viế`t tới nét cuố`i cùng, Triệu Vô Cực mới cảm thấ`y một luồ`ng nước ngầ`m vọt tới mi`mày mình. Lạc Hàn lấ`y ngón tay thay kiế`m, ý không ở chữ mà ở kiế`m ý.

Triệu Vô Cực mở miệng định “ha ha” cười lớn, miệng mở rô`i mới nhận ra đang ở dưới nước, ở cuố`ng họng chỉ có thể phát ra hai tiế`ng “khục khục” biểu thị cười to. Chưởng trái thì vạch hai chữ “ha ha”, hóa giải một chiêu đánh tới của Lạc Hàn.

Chỉ thấ`y Lạc Hàn lại viế`t: “Vì sao lão nhắ`t định giữ ta lại?”

Triệu Vô Cực ngạc nhiên, có điề`u Lạc Hàn bút bút đầ`u như kiế`m thê` , trùng điệp mà đắ`n, không chừa chỗ cho lão chầ`n chừ. Lão cũng dùng bàn tay vạch chữ, đáp: “Bởi vì ta muố`n thấ`y người đầ`u một trận với Viên lão đại. Không chỉ có ta, võ lâm Giang Nam không biế`t bao nhiêu người trông ngó`ng trận chiế`n này đầ`y!”

Lạc Hàn không nói nữa mà chỉ chọt chỉ chọt điếm, từng chiều từng chiều công tới. Triệu Vô Cực tiếp tục dùng chưởng thay bút, hóa giải thế chiêu dày đặc của Lạc Hàn, tay trái thì viết lên cát: “Người có biết, trong võ lâm Giang Nam, Viên lão đại đã kết bao nhiêu oán thù không?”

Lạc Hàn duỗi ngón tay lạnh lùng đâm tới, tiện tay viết: “Có can hệ gì tới ta?”

Trầm ngâm chút rồi viết tiếp: “Cũng có liên can gì tới lão?”

Triệu Vô Cực sững người, tựa như bị câu hỏi này chọc giận. “Nhưng mà còn gã ở đó thì sẽ bảo hộ cho hôn quân gian tướng nọ, vĩnh viễn chẳng thể nghênh đón nhị thánh quay về!”

Nhị thánh mà lão nói cũng chính là thúc, huynh của lão - hai vua Huy Tông, Khâm Tông.

Lạc Hàn cười lạnh, viết: “Chỉ sợ nhị thánh đã chết cả rồi.”

Triệu Vô Cực thấy nôn nao trong ngực, tuy đang ở dưới nước, hai dòng lệ nóng vẫn túa ra. Dùng chưởng vạch chữ, lúc này lão bị phân, trong chưởng vận thêm lực, vạch ra mà khiến thế nước ùng ục vang tiếng: “Thế cũng phải nghênh rước di cốt hai vị trở về.”

Lạc Hàn lạnh lùng vạch rằng: “Bao kẻ bần hàn đều phải phơi thây đồ ng hoang, chẳng ai lo liệu, mà nhị thánh này thì có tác dụng gì, nghênh hay không nghênh đã làm sao?”

Triệu Vô Cực liền viết: “Nhưng họ là hoàng đế.”

Lạc Hàn viết: “Hai gã hôn quân.”

Triệu Vô Cực bực giận, hận không thể một chưởng chém chết Lạc Hàn. Nhưng nghĩ lại, lời hấn nói cũng không sai, bản thân lúc

thường chỉ nói gian tướng hại nước, nhưng mà chỉ e nước là bị hại trong tay họ Triệu bọn họ, trong mắt lão bỗng ứa hai hàng lệ, từ từ viết rằng: “Nhưng bọn họ một người là thúc phụ, một người là đường ca của ta.” Rồi ngừng một chút mới viết tiếp: “... Cũng đề u là bậc văn tài phong lưu, hai nghệ` thư họa quán tuyệt một thời, Tuyên Hòa họa viện tới nay còn nức tiếng.”

Chỉ thấy Lạc Hàn viết rằng: “Bất công nạp đá hoa, mệi nhọc cả thiên hạ, thân phải chết nơi dị vực ấy là phận đáng phải thế!”

Triệu Vô Cực nuốt giận, nói: “Thằng tiểu tử man di nhà ngươi thì hiểu cái gì?” Lạc Hàn cũng không chịu nổi bị lão dây dưa nữa, hai người càng nói càng giận, lửa giận lớn dần, kiếm ý trong tay Lạc Hàn nhanh dần, Triệu Vô Cực chỉ dựa vào một tay đã không địch lại được kiếm ý của hắn, dần phải dùng tới hai tay, thoáng cái chiếi m được thượng phong. Lạc Hàn trong lúc chỉ chưởng giao nhau đã y đã cảm thấy không tiếp nổi lão, bèn đảo đầu kiếm, dùng chuôi kiếm vạch nước đánh trả, chiếi m lại thượng phong. Chỉ thấy Triệu Vô Cực chợt duỗi tay, rút ra cây Tê` mi côn cạnh người, ngay dưới đáy sông, mặc kệ lục căn, một chiêu Hoàn tảo thiên quân đánh về` phía trước.

Sóng nước cuộn ra, Lạc Hàn lùi về` sau, hắn thật không ngờ dưới đáy nước mà Triệu Vô Cực có thể xuất côn. Có điề`u, lùi về` thì vẫn trong dòng chảy, bị thế` nước ngăn lại, còn có sóng nước ép vào trước ngực, Lạc Hàn không kịp được bật ho, tay phải rung một cái, kiếm đã đảo đầu, chém dòng chẻ sóng, đánh vỡ thế` công kia. Hai người dưới lòng sông kiếm qua côn lại đấ u nhau. Hai người họ vốn là tĩnh tọa, khí tức còn có thể xuôi thuận, nay vừa động thủ, máu chảy càng mau, dần thấy nôn nao trong lòng ngực. Bấy giờ trên mặt sông có mấ y con thuyề`n đang qua lại, dân chài chiề`u hôm quay về`, làm gì có ai biế t lòng sông dưới thuyề`n họ đang có một già một trẻ ở trong bãi cát lấ ng, dòng nước ngầ m đấ u đá nhau?

Triệu Vô Cực một cơn vung ra thường quấy động bùn cát, ảnh hưởng cũng lớn tới dòng chảy, người trên mặt sông chỉ cảm thấy đáy thuyên có điề u lạ, không được yên ả, tựa như có loài cá lớn nào đó lơ ng lộn, ai biế t đấ y là một vị cao thủ tông thấ t, một gã thiế u niên tái ngoại đang ác đấ u dưới đấ y nước? Lạc Hàn khinh kiế m đầ m chọc, theo dòng đư a thế , ấ y vậy mà cũng không quá thua kém trên bờ. Triệu Vô Cực một cơn tới lui, dòng sông biế n sắ c, càng làm tăng uy thế lã o chưa từng có lúc còn trên bờ.

Triệu Vô Cực vô n đã mưu tính đầ y đủ, ước đoán được bản thân không có năng lực thắ ng nỏi thiế u niên này, nhưng tới giờ lã o mới biế t hóa ra lại khó nhắ n đế n thế . Lã o mặt mừng, mặt lo, mừng là Viên lã o đại tới đầ y phiề n toái to rồ i, lo thì là chỉ sợ mình không câ m chân được Lạc Hàn. Lã o vô n muố n dẫn Lạc Hàn xuố ng đầ y sông đánh một trận, nghĩ rắ ng lấ y sở trường của mình đánh sở đoán của đố i phương, đầ u ngờ hắ n có thể ép mình dùng tới Tề mi côn. Côn ở trong nước, lật sông khuấ y biển, thế tuy kinh người nhưng khó duy trì được lâu, thời gian lâu dài, làm sao theo kịp một kiế m nhẹ nhàng, mau lẹ của Lạc Hàn?

Triệu Vô Cực đang thầ m hờ i hận, chợt thắ y Lạc Hàn một thức đánh tới, rắ t giồ ng chiêu Thiên ngoại phi tiên trong kiế m thuật phái Thanh Thành, một thức này của hắ n thừa dòng nước một cơn của mình vừa rồ i quấ y ra, càng tăng tồ c độ, khó che khó tránh. Triệu Vô Cực liề n nhỏ khí thật mạnh, sử ra chiêu Tề mi án, một tay nắ m đầ u côn, một tay đỡ đầ u côn, chắ n ngang ra, quả thật có tư thái một người chặn ả i, muôn người khó qua. Cây Tề mi côn này của lã o vô n là bảo vật trong đặ i nội, là đầ u ngự chế của Thái tổ, cứng rắ n phi thường, lã o chắ n ra thế này, hai tay liề n bẻ cây côn. Cái bẻ này khiế n cây Tề mi côn bị uố n thành hình cung. Kế sau, thủ thế Tề mi án của lã o đã biế n thành Tiễn xạ Thiên Lang, một lã o đầ u mặt mày cắ n cỏi, tháng Mười ngày đông, dưới đầ y Trường

Giang, chân trước cong, chân sau đạp, tay trái như giữ Thái Sơn, tay phải như ôm trẻ nhỏ, thổ khí cất tiếng, liền lấy côn làm cung, lại dùng nước làm tên, bắn tới Lạc Hàn!

Lão buông lỏng tay, liền như dây cung được thả, thứ lão bắn đi không phải là tên mà là dòng nước, là khí. Lạc Hàn chỉ cảm thấy một luồng đại lực xộc tới, thật là một chiêu hung mãnh bình sinh chưa từng gặp, vội một tay khóa nước, liên tục lùi lại. Nhưng một chiêu này của Triệu Vô Cực đã dốc hết toàn lực, huống hồ còn là giận dữ ra tay, tốc độ nhanh như vọt, thế tựa núi sập, Lạc Hàn đã không lùi thoát được nữa, liền cắn răng, rút mạnh kiếm, kiếm vô n không vô nhưng cái rút này của hắn giống như rứt gỗ cứng sức. Rút kiếm này xong, hắn liền dốc hết sức, chém xả thế nước đang tới. Nếu hắn nhắm chính giữa mà bỏ, kiếm nhẹ côn nặng, chỉ sợ lập tức thụ thương, nhưng tôn chỉ Cửu huyền hư hồ của Lạc Hàn chính là dùng một kiếm nhanh lẹ tránh thực tìm hư, chỉ thấy giới thay Lạc Hàn, thân thể chỉ vừa kịp nghiêng nghiêng né qua, kiếm trong tay đã xé sóng nước ập tới từ một thành chín, từ cạnh bên chém vào. Một bộ này tựa đón sóng mà tới, nghịch sóng Tiên Đường, thực tế chính là tránh cái thực, dẫn thế sóng, lạng sức sóng để tìm cái hư. Sóng nước kia bị một kiếm của hắn liền lướt chia thành một thành và chín thành, bỏ thành hai phần, chỉ có một thành va vào ngực Lạc Hàn, chín thành kia ập thẳng lên mặt nước.

Tuy chỉ có một thành đập vào Lạc Hàn nhưng Lạc Hàn vẫn cảm thấy tứ chi bách mạch đều đau đớn, sau đó lúc nóng, lúc tê; Triệu Vô Cực cũng chẳng khá hơn, lão vừa dốc toàn lực, khí tức trong người đã loạn, miệng mở ra, uống phải một ngụm nước, tức thì ngũ tạng như xoắn lại. Có điều, kinh hoàng nhất vẫn là trên mặt sông. Dòng nước bị Lạc Hàn dẫn đi nọ mạnh mẽ bùng nổ trên mặt sông, nó mang công lực Đỉnh Nãi công mã y chục năm khổ tu của Triệu Vô Cực, giờ giống nước đổ chảo nóng, tiếng dội hoàng hôn, thực không

phải tâm thường. Trên mặt sông vô n đang có một thuyề n chài thu lưới quay về, ở đuôi thuyề n là một hán tử tuổi hơn ba chục, trong thuyề n có một cô bé đang ngồ i nghịch cá, người phía sau hẳn là phụ thân nó, tay đang đưa chèo. Bắ y giờ cô bé bỗng thắ y trên mặt sông có một con lạc đà, không khỏi tò mò. Nó không nhận ra con vật này, ở đầ t Giang Nam vô n có câu: “Thắ y lạc đà mà tưởng ngựa gù lưng” để cười kẻ không có kiế n thức, lúc này cô bé cũng đang hiế u kỳ như thế, bèn gọi cha một tiế ng rô i đưa cánh tay nhỏ với con lạc đà kia.

Ai ngờ, lúc này giữa con thuyề n nhỏ và con lạc đà bỗng dâng lên một quả câ u nước, thế đi của quả câ u nước kỳ dị, rời khỏi mặt nước rắ t mau, không chỉ cô bé kia sợ ngây người mà phụ thân nó cũng đầ n mặt, tiế p đế n liề n cảm thắ y con thuyề n nhỏ đột nhiên chắ n động, con lạc đà cũng kêu thẳm một tiế ng, đề u phải chịu va đập nặng. Thế còn chưa hế t, tiế p sau đó, quả câ u nước thành linh nổ tung, tựa Ngân Sơn nước thác, tuyế t lớn sụp nhào, như chín vạn thiên binh vào trận, kinh sợ trăm vạn ngọc long, lại như mộng hồ n kinh giấ c trong Thủy Tinh cung, rung vỡ vụn ngọc đầ y trời. Bọt trắ ng bắ n tung, tơ nước lả tả, còn may luồ ng lực á y không nhắ m chuẩn vào người hay lạc đà, quá nửa lệch về con lạc đà nọ, con lạc đà kêu thẳm một tiế ng, thân hình phải nặng tới năm, sáu trăm cân vẫn không khỏi xô lật, cả đầ u lộn vào trong nước, nhắ t thời không dậy được, á t hẳn đã bị thương. Cô bé con đang tựa cạnh thuyề n, thuyề n lại nhỏ, trọng tâm vô n đã không vững, chồ ng đỡ làm sao được? Bị lực đẩy liề n lật nhào! Cô bé sợ hãi kêu một tiế ng, đã rơi xuồ ng nước, phụ thân nó cũng bị thuyề n úp lên, trước thì bị mái chèo của chính mình phang choáng, rô i lại bị ập xuồ ng đáy thuyề n. Cô bé chỉ biế t khóc gọi: “Cha, cha!” Họa tới đột ngột, cô bé vô n biế t lội nước cũng bị sặc liề n mắ y ngum, mê man sắ p chìm tới nơi.

Lạc Hàn nơi đáy nước trông thấy bóng áo hoa lấp loáng, kẻ đến thấy trên mặt nước hỗn loạn liền cảm thấy không hay, mặc kệ trong ngực đau đớn, hai chân quẫy một cái, đã nổi lên gần mặt nước. Trước tiên hắn trông thấy hán tử bị mắc dưới đáy thuyền, liền chộp lấy thắt lưng gã, gỡ ra, kẻ đến hắn mới trở lại khỏi mặt nước, trông thấy cô bé kia. Cô bé cách hắn cũng chỉ bốn, năm thước, hắn thu kiếm, khoa tay một cái đã tới bên cạnh nó, cô bé nọ mắt nhắm mà vẫn khóc kêu: “Cha ơi, cha!”

Lạc Hàn đưa tay nắm lấy nó rồi chụm môi hút một cái, con lạc đà đã lại nổi lên mặt nước nhưng vẫn đang thở dốc, nghe thấy tiếng liền bơi về phía hắn. Lạc Hàn thấy Đà Nhi hành động chậm chạp liền biết nó cũng đã bị thương, không khỏi càng giận. Lạc Hàn đặt hán tử lên lưng lạc đà, cô bé nhiễm chút nội lực, hơi thở hỗn loạn, đã hôn mê. Lạc Hàn nhìn mặt nó, đành áp miệng truyền khí, muốn cứu cô bé. Lúc bảy giờ, hắn không rảnh lên bờ, đành ở dưới nước cấp cứu, một lạc đà cùng ba người đều trôi xuống hạ lưu. Được một khắc, cô bé mới tỉnh, vừa mở mắt liền nhìn thấy một khuôn mặt sắc da nâu nhạt, cực kỳ tuấn tú, toàn thân bận đồ đen. Trên bầu trời, tà dương đã lặn khuất, chỉ còn lại ráng chiếu sắc sỡ, dường như tất thấy sắc chiếu đó đều tụ lại trong mắt hắn nên mới có thể sáng rạng như thế. Cô bé cảm thấy như đang mơ, Lạc Hàn cười với nó, không muốn nó lập tức tỉnh hẳn mà để nó ngủ một chút cho ổn định tâm thần, đồng thời cũng không muốn cô bé nhìn rõ mình, liền điểm huyết ngủ của nó rồi cũng đặt nó lên lưng lạc đà, vỗ vỗ đầu Đà Nhi, sai lạc đà đưa cha con cô bé lên bờ.

Con lạc đà nghe lời bơi về bờ. Lạc Hàn quay đầu, liền thấy Triệu Vô Cực cũng trở lại lên hoán khí, không tìm được tức giận quát: “Người loạn thương người vô can, lại đã thương Đà Nhi của ta, còn muốn thế nào?”

Triệu Vô Cực cũng đã bình tĩnh lại, cười ha ha. “Chỗ này mặt sông, thuyền bè quá nhiều, tiêu lão nhi dùng sức quá đà, làm bị thương người vô can, người cũng không nở vậy. Lạc tiểu ca nhi, người rất được, nhưng có dám tìm chỗ không người cùng ta so đấu không? Lúc ấy, người mà thắng, ta liền gọi con lạc đà của người bằng ông, nếu người bị ta vây khốn, vậy phải ngoan ngoãn đáp ứng ba điều kiện của ta.”

Lạc Hàn còn chưa kịp đáp, lão đã không đợi trả lời mà tự bơi xuống hạ du.

Lạc Hàn thấy Đà Nhi đã đưa hai cha con nọ lên bờ, mi mày dẫn ra, thuận dòng xuôi theo sau.

Qua một khoảnh khắc, cô bé kia mới tỉnh lại, lúc tỉnh, ráng chiếu còn sót lại nơi chân trời đã rút mảnh hồng cuối cùng. Cô bé mở mắt, thấy cha mình còn đang hôn mê nằm đó, bên cạnh lại có một con lạc đà mũi thở phì phì, mình mẩy ướt sũng. Đầu óc cô bé choáng váng, không tìm được lại ngất đi - thật không biết tình này, cảnh này, ráng chiếu tàn, bờ sông, bao gồm cả khuôn mặt lúc này dưới nước trông thấy, rốt cuộc đâu là thật, đâu là ảo, hay là cô bé còn đang trong mộng.

CHƯƠNG 4

PHÁ TRẬN

Cảnh Thương Hoài thấy con lạc đà không ngừng kêu xuống mặt nước thì trong lòng lấy làm lạ, hấn nhảy xuống bãi cát, đi tới bên con lạc đà. Con lạc đà nhìn hấn chầm chầm một hồi, tựa như có nhận ra hấn. Cảnh Thương Hoài cũng cảm thấy con vật này rất có linh tính. Bỗng con lạc đà ngậm lấy góc áo hấn, kéo tới trước một bước rồi buông ra, lội xuống nước về phía trước.

Cảnh Thương Hoài nôn nóng muốn biết tung tích của Lạc Hàn, chẳng kể ướt áo cũng xuống theo, một tay nắm lấy đuôi lạc đà, theo nó tiến tới. Qua vài bước, con lạc đà bơi tới vách núi. Dòng nước dưới vách núi vốn xiết, người bình thường muốn vượt sông là chuyện khó, nhưng sao làm khó được con lạc đà và Cảnh Thương Hoài đây? Trời rất tối, tới được dưới vách núi nọ, Cảnh Thương Hoài mới phát hiện ra giữa vách núi ấy có một khe đá, khe không lớn, chỉ đủ để một người len qua, một dòng suối từ khe này chảy vào Trường Giang. Cảnh Thương Hoài thầm nghĩ: Không phải là Lạc Hàn cùng Triệu Vô Cực một đường thủy chiến rồi bị Triệu Vô Cực dẫn dụ vào đây đây chứ? Lúc này con lạc đà không ngừng kêu hí, tựa như có ý muốn Cảnh Thương Hoài tiến vào. Cảnh Thương Hoài nhìn một cái liềm, cái khe đá này quá nhỏ mà ngực trước của lạc đà quá rộng, không vào được, chẳng trách nó cứ đứng trên bãi cát mà lo lắng không thôi. Cảnh Thương Hoài hít vào một hơi, tuy biết bên trong chỉ sợ cũng gập ghềnh, nguy hiểm nhưng hấn xưa nay luôn lo cứu nạn cho người, vồ vồ gáy con lạc đà xong vẫn chúi đầu tiến vào.

Nước trong khe đá cũng khá sâu, lại lạnh tới bất ngờ, tuy mới đầu tháng Mười một mà đã băng hàn buốt xương. Cảnh Thương

Hoài một đường ngược dòng, vách đá hai bên mọc nhiều rêu, trơn tới trượt tay. Lội thẳng vào độ một dặm, trước mặt bỗng có dây lá thực vật, tuy còn đang trong đêm đen, tất tật u ám tối tăm nhưng Cảnh Thương Hoài cũng đoán ra sắp thấy được trời rồi. Quả nhiên, gạt mấy bụi cây lá nọ, Cảnh Thương Hoài liền thấy khe đá này đã tới cuối, trước mắt trải rộng, ra là một sơn cốc. Cảnh Thương Hoài sững sờ, nhận ra chỉ sợ Triệu Vô Cực cố ý dẫn Lạc Hàn tới đây. Mới ra khỏi nước, Cảnh Thương Hoài liền cảm nhận được trong cốc có người. Hắn lập tức nín hơi tĩnh khí, mượn tiếng nước chảy róc rách, âm thầm tiến lên. Trong bóng đêm u tối, chỉ thấy có nhiều khối đá lớn rải rác trong cốc, dòng nước kia chia thành nhiều luồng, len giữa những khối đá, chút ánh trăng điềm xuống khiến mặt nước bập bềnh sáng nhạt, mảnh tựa những sợi chỉ bạc lấp lánh trong đêm khuya.

Tiếng nước vỗ đá lạnh lùng. Cảnh Thương Hoài ân mình sau một khối đá lớn rồi mới đánh giá tình hình trong cốc, liền thấy cái cốc này rất kỳ quái, trong rộng ngoài hẹp, thành hình quả lê, dường như là một tử cốc. Trong cốc, từng khối đá kê tiếp nhau, khối lớn đường kính tới cả trượng, khối nhỏ chỉ ít cũng nặng hơn nghìn cân, tất tật rải rác trong cốc này, chẳng có quy tắc, dường như từ trước thời hồng hoang, tiên nhân lập một bàn cờ ở đây, lúc tàn cục, quân cờ tán loạn, tiên nhân giờ đã phiêu diêu, chỉ lưu lại từng khối đá lớn khiến hậu nhân kinh hãi.

Tiếp đến, Cảnh Thương Hoài mới chú ý tới giữa những khối đá lớn sương khói ẩn hiện dường như có quy tắc. Nhìn kỹ, tựa như một trận đồ! Sau đó, hắn nhìn thấy trên một khối đá lớn ở vòng ngoài có một bóng đen đang ngồi. Cái khác nhìn không rõ, chỉ cảm thấy người này mặc y phục ngắn, trên đầu có búi tóc nho nhỏ, đã hơi tán loạn, tư thế ngồi trên tảng đá cũng không thoải mái mà khá căng cứng. Trong sắc đêm, người đó tựa như không có mắt, bởi Cảnh

Thương Hoài không nhìn thấy ánh phản quang trên khuôn mặt, nhưng vành tai người này thì không ngừng máy động, tựa hồ từng luyên qua công lực Thiên Nhĩ Thông. Đêm tối này, võn không cần mở mắt nữa. Kế đến, Cảnh Thương Hoài chú ý tới mười ngón tay người này đang không ngừng run. Cảnh Thương Hoài vận đủ nhãn lực nhìn kỹ, mới thấy đôi tay người ấy không phải đang run mà là đang bấp bính. Cảnh Thương Hoài thính tai, xa xa đã nghe được người này làm bầm: “Dương bắt đầu từ Hợi, âm bắt đầu từ Tị, ngày Đông chí ở Khâm, ngày Xuân phân ở Chấn; ngày Hạ chí tại Li, ngày Thu phân ở Đoài, quẻ thuộc Tứ chính, quẻ có sáu hào, mỗi hào chủ một tiết khí, sáu mươi quẻ kia, mỗi quẻ chủ về lục nhật thất phân⁽⁴⁶⁾, một ngày chia làm tám mươi phân lấy bảy, một năm mười hai tháng, quẻ có địa lục, hậu lấy thiên ngũ⁽⁴⁷⁾...”

Chỉ thấy miệng người nọ lẩm nhẩm liên tục, Cảnh Thương Hoài cũng không rõ hắn đang nói cái gì. Đột nhiên người nọ ngẩng đầu nhìn trời, kêu lớn: “Là thời tiết khí hậu”, rồi người vút đi như bay, nhảy vào thạch trận kia, trước tiên tìm một khối đá cao hơn nửa thân người ở đầu đông, đẩy về phía đông hai thước. Kế đến xoay đi, thân động liên tục, một hơi xoay vùn mấy chục khối đá nhỏ. Hắn ngồ ng như đang chạy đua với thời gian, chỉ sợ lỡ một cái chớp mắt. Cảnh Thương Hoài đã hiểu được đây là một thạch trận, những gì người kia đọc ban nãy dường như có gốc gác từ *Chu Dịch*. Cảnh Thương Hoài tuy có đọc qua vài cuốn sách, nhưng cái lý trong *Dịch* thâm sâu khó giải, trông thấy mà sợ, cho nên cũng chưa từng nghĩ tới việc nghiên cứu, bây giờ thấy đại thạch trận này cùng động tác của người nọ, hình như thạch trận rõ ràng được bài bố trên theo thiên tượng, dưới có địa lợi, lại thêm nhân mưu của người nọ - ngồ i trên đá tính toán, thì mới có thể thành hình, trong đó phức tạp dọa người, chỉ sợ uy lực không nhỏ. Cảnh Thương Hoài thềm cảnh giác: không thể để bản thân bị sa vào thạch trận này được. Từ lúc hắn hành tẩu giang hồ, chưa từng gặp qua thạch trận nào lớn từng này,

mà đố i với cái học về` ngữ hành thuật số` lại càng cảm thấ y mù mờ, hoảng hốt. Chỉ thấ y trong trận kia có vài khối đá rấ t to, sợ chẳng phải chỉ mấ y vạn cân, xem người kia chuyển mấ y khối đá nhỏ đã mệt tới thở phì phò, nghĩ hẳn khối đá to kia sẽ không phải do hắ n bài bô , ấ t là do trời sinh như thế`. Có điề u, bên trong có mấ y khối đá sắ p đặt kỳ lạ, khó tưởng tượng nổi, chỉ sợ chẳng phải trời sinh mà ấ t là con người tạo thành, xem ra nhấ t định là có bậc kỳ nhân đòi trước bày trận nơi đây.

Cảnh Thương Hoài chợt vỗ đầ u, nghĩ hình như Thạch Nhiên có nhắ c qua ba chữ “Phá trận đầ ”, lẽ nào nơi đây chính là Đại Thạch Pha trong truyề n thuyế t? Hắ n nhớ hồ i nhỏ, lúc học nghệ từng nghe từ miệng sư phụ một câu hiệu là: “Đại Thạch Pha kì Đại Thạch ông, bao nhiêu anh hùng khối n bên trong; Đại Thạch Pha kì đá lớn vang, nhưng tới trọng xuân cỏ cây nhiề u; Đại Thạch Pha kì loạn thạch lưu, nhân tài một thuở mấ t tự do; Đại Thạch Pha kì tiế ng như chuông, hăm chín cao thủ khuấ t cùng gió...” Lẽ nào đây chính là di tích trong truyề n thuyế t đó?

Tương truyề n hồ i đầ u bản triề u, thời Thái tông, thiên hạ đã định, nhưng trong võ lâm bỗng xuấ t hiện một vị bấ t thể` anh hùng, tên là Quy Hữu Tông, tự là Tá t Đắ c, thuở nhỏ thông tuệ, lớn lên gặp được cơ duyên, tu luyện câ n cù, vận tồ t liên tục, cuố i cùng thành ra một vị cao thủ tuyệt đỉnh. Về` sau, vì cơ duyên đế`n mà hắ n cùng Thái tông Hoàng đế` ngẫu nhiên gặp gỡ, vừa thấ y đã hợp, từ đó về` sau hai người giao tình rấ t đậm, tuy một người nơi điện đường, một người chốn thôn dã, một phú quý một ẩ n dật nhưng không bởi thân phận mà xa cách.

Một ngày, Quy Hữu Tông thấ y Thái tông Hoàng đế` có vẻ lo sầ u, không kìm được mà hỏi nguồ n cơn. Thái tông Hoàng đế` đáp rằ ng: “Bây giờ, tuy thiên hạ đã định nhưng ở trên triề u đình vẫn trọng kẻ dùng binh mà trong nơi thôn dã cũng không thiế u anh

hùng. Trẫm biết chút võ nghệ, tuy không tinh thâm bằng hiền đệ nhưng cũng cảm thấy thiên hạ rộng lớn, hào kiệt ùn ùn, có được họ càng như hổ thêm cánh. Nhưng lời rằng kẻ chiến binh chính là hung khí, một đời này há chịu cúi đầu an phận cho xong? Ngày khác ắt thành nguôn gốc loạn lạc của thiên hạ. Huống chi lúc này, tuy thiên hạ đã định nhưng lòng dân chưa yên, Trung Nguyên nghèo khó, làm sao ngăn được một phen mầm loạn này?”

Quy Hữu Tông là trang đại hào kiệt, bầy giờ cười lớn, nói: “Hoàng thượng, ta thấy người cả nghĩ rồi. Trên triều đình có ngài tọa trấn, ai dám làm phản? Đến như trong giang hồ, còn có ta đây, cũng không tin bọn họ có thể lật nổi trời.”

Thái tông đáp: “Ài, có ta có đệ, đương nhiên còn dễ nói, nhưng tới lớp con cháu thì sao? Hậu nhân Triệu gia ta đều sinh trưởng trong thái bình, tới lúc ấy bọn chúng làm sao trấn áp nổi? Còn như trong giang hồ, đệ cũng không thể sống quá trăm năm, huống chi đệ còn không chịu thu nhận đồ đệ. Mà dù có thu nhận đồ đệ cũng chưa biết đồ nhi hay hay dở. Tới khi ta cùng đệ trăm tuổi rồi, thiên hạ phải làm thế nào? Nếu có biến loạn, thương sinh lại chịu khổ rồi!”

Quy Hữu Tông nghe lời này mà suy tư. Nghe kẻ vị tiền bối i đó bởi thế phát nguyện, cho dù kẻ chiến binh có là hung khí, hấn sẽ loại bỏ hết chiến binh trong thiên hạ! Hấn nói được làm được, bèn cùng ước định với Thái tông, mỗi người lo một bên. Sau đó, Thái Tông sáng lập Phủ Binh chế, xóa hết binh quyên trong thiên hạ, *Gom hết can qua, lấy da hổ bọc; thả ngựa núi nam, không thu gom nữa*⁽⁴⁸⁾. Mà vị tiền bối i nọ cũng dùng công sức ba năm, ở một chỗ mật cốc ven Trường Giang, tìm được Đại Thạch Pha, dựa vào di tích hồ ng hoang, dốc lòng suy nghĩ bố trí thành trận, sau đó ước hẹn cao thủ võ học trong các danh môn đại phái cho tới các bậc kỳ nhân dị sĩ trong thiên hạ, tổng cộng hai mươi chín vị, vây cả vào đại thạch trận

này. Lời xưa truyền rằng, hai mươi chín người này không một ai thoát được, cho nên võ kỹ của bản triều tuy thừa hưởng từ thời Hán, Đường nhưng kém xa thuở trước. Tuy thi thoảng có được một, hai cao thủ xuất hiện nhưng cũng chỉ chói sáng một thời, khó thành to tát gì.

Nghĩ tới đây, Cảnh Thương Hoài than thầm trong lòng, lẽ nào đây chính là Đại Thạch Pha? Nếu không, với sức của Triệu Vô Cực cũng chẳng bày ra nổi khí thế to lớn, hoành tráng thế này. Đại trận vậy không được anh hùng thiên hạ trong thước tắc, lại thêm lão là con cháu tông thất, cũng sẽ biết được ở ven Trường Giang có tên tại trận này. Cảnh Thương Hoài đã nhận ra lão đầu tóc ngắn kia chính là Triệu Vô Cực. Hắn ngưng mục nhìn kỹ, muốn xem xem Loạn thạch trận ở Đại Thạch Pha này có chỗ ảo diệu gì mà có thể vây không hai mươi chín vị cao thủ, trong đó còn có một vị chính là Cổ Sơn Công, tổ sư gia của môn phái Cảnh Thương Hoài. Cảnh Thương Hoài học nghệ ở Tung Dương, nhưng chỉ là đệ tử ký danh, Cổ Sơn Công chính là vị cao thủ vào buổi đầu bản triều từng khiếm phái Tung Dương huy hoàng một thời, tới nay sau khi phái Tung Dương suy vi, nhắc tới mà vẫn khiếm đệ tử Tung Dương Lục Dương môn nương mày than thở một hồi. Sau khi Cảnh Thương Hoài nhập môn liền cảm thấy võ công bản môn tản mát, tán loạn, nếu không phải hắn suy tư tinh luyện, thêm vào tự ngộ thì quyết chẳng đến được cảnh giới hôm nay. Tới giờ nghệ đã đại thành, Cảnh Thương Hoài càng quan tâm tới lai nguyên võ nghệ bản triều... Chuyện phiếm không nhắc tiếp nữa, chỉ thấy đại thạch trận ở Đại Thạch Pha này, rõ ràng dùng đá lớn làm căn cứ, bố cục xảo diệu, chỗ quan yếu trong đó, chỉ e lại nằm ở những khối đá cao bằng nửa thân người tuy cũng nặng nhưng một cao thủ vẫn có thể lay động kia. Những khối đá nhỏ này nằm vung vãi giữa những khối đá lớn, trên đá có vết xoa mòn, cách Cảnh Thương Hoài không xa có một khối, ắt hẳn ngày xưa Quy Hữu Tông tiên bối sau khi bày thành trận cũng từng vất vả tập luyện. Cảnh Thương Hoài bên này đang nghĩ, bỗng

thầy Triệu Vô Cực đã thu tay, lại quay trở về tảng đá khi này lão ngô ì - tảng đá lớn đó có vị trí đặc biệt, tuy không phải là cao nhất nhưng có thể quan sát toàn trận, chỉ nghe Triệu Vô Cực lẩm bẩm: “Vẫn được, tính ra trước giờ Sửu ba khắc là dịch xong.”

Cảnh Thương Hoài nhìn vào trận lão đã dịch sửa, quả nhiên khí tượng lại biến đổi, bóng đen lay lắt, sát cơ vô hạn. Bỗng nghe có giọng sắc bén nói: “Triệu lão nhi, lão cho rằng dựa vào đồ ng đá này là thật sự có thể vây khốn ta bảy ngày sao?”

Triệu Vô Cực nhăn trán, lão thật sự đã sứt đầu mẻ trán rồi. Hôm đó, lão dẫn Lạc Hàn vào trận, nắm chắc mười phần, cho dù kiếm của Lạc Hàn có sắc bén nhưng chỉ cần bước vào trận này, bả ãng vào sâm la vạn tượng trong trận, đảm bảo một cây kiếm gãy ãng ngọn của hã ãng không thể đỡ ãng phó ãng, bản thân chẳng phải muõ ãng giam hã ãng bao nhiêu ngày thì giam tù ãng đã ãng sao?

Nhưng kết quả lại vượt quá xa dự liệu của lão - uy lực của trận này đương nhiên ã ãng ở người ã ãng trận. Trận này không được lưu truyền trên đời, lão cũng là vì xuất thân hoàng thất, lại để chí với nghiệp võ nên mới biết ã ãng. Thuở ã ãng thơ, lão ở Lang Nha các trong Đại nội, tìm được mật ã ãng của trận này, cực kỳ có hứng thú, bèn sao chép một bản. Sau loạn Tĩnh Khang, lão sống ở ven Trường Giang lâu ngày, nghĩ lại chuyện nghe được thuở nhỏ mới để ý tìm tòi. Sau mười năm vất ã ãng kiệt tâm trí mới có được tâm ã ãng trong chỗ then chốt của việc vận hành trận. Hồ ã ãng kiếm của Lạc Hàn tuy sắc nhưng không tin hã ãng đỡ ã ãng phó ãng ba năm tận sức bài ã ãng của bậc đại tông sư như Quy Hữu Tông. Nay lại có thêm bản thân là cao thủ tinh thông Dịch Vĩ, Lạc Thư tọa ã ãng Loạn thạch ã ãng nơi Đại Thành Pha này. Tương truyền năm xưa sau khi bày trận xong, Quy Hữu Tông cũng cực kỳ hưng ã ãng, khắc trên một tảng đá lớn ã ãng: “Trời ã ãng là lò hẽ ã ãng, tạo hóa là thợ, âm dương là than hẽ ã ãng, vạn vật là ã ãng”, cái sự

đã c ý trong lòng có thể thấ y ở đây, ngắ n ngủi má y lời khắ c của lão, muố n luyện chính là hồ n vía cao thủ trong thiên hạ.

Tảng đá nọ hiện nắ m chính giữa trận, cách chỗ Lạc Hàn đứng chưa đầ y ba thước, Lạc Hàn đang đứng đó, khoanh tay trầ m tư. Triệu Vô Cực nghĩ: Mình cô nhiên không bì được Quy Hữu Tông, nhưng Lạc Hàn kia tá t cũng không bắ ng hai mươi chín vị cao thủ tiề n triề u nọ. Chỉ nghe Lạc Hàn hắ ng giọng đọc: “Trời đầ t là lò hê ? Tọa hóa là thợ? Âm dương là than hê ? Vạn vật là đồ ñg?”

Cùng một câu mà từ miệng hắ n đọc ra lại thành khác. Kề t từng câu không còn là lời đoan chắ c mà là nghi vắ n, hoặc có thể nói là chắ t vắ n! Chỉ nghe hắ n nói: “Hắ c hắ c, ta không phục! Lão là hậu nhân Triệu gia, quả nhiên có cái tính thồ i coi vạn vật trong thiên hạ là chó rơm của hoàng đê lão nhi. Có điề u, vạn vật trong thiên hạ, lão nói luyện là luyện được chắ c? Cho dù lão là lò lớn giữa thiên địa, tới mà luyện ta, cái thứ sớ ng nơi hoang dã, ở nơi man di, chẳng vàng chẳng đồ ñg, chẳng tên gọi, chẳng có gì này đi!”

Nói rõ i, chỉ thấ y trong tâm thồ i lóe lên một tia sáng lạnh. Kiế m quang đó xao động, sóng sánh tựa sóng nước nhuố m sáng, trong bóng thồ i toát lên một thứ long lạnh làm say lòng người. Chỉ thấ y trên Đại Thạch Pha, phong vân bỗng nổi, Lạc Hàn đã chộp đứng chỗ cô t yế u, xông tới hướng đông. Hắ n vừa động thân, Triệu Vô Cực đã cảm thấ y không ổn, lập tức phóng tới. Vị trí lão ngồ i tựa như đi đâu cũng tiện, bởi thê tuy lão động sau mà vẫn kịp tới chắ n trước mặt Lạc Hàn. Chỉ thấ y lão từ trên không trung khuấ t côn đánh tới, côn của lão vô n dài, là cây Tề mi của Thái tổ, một kích đánh từ trên không này, cộng thêm uy thê của thạch trận, quả thật chẳng phải trò đùa. Lạc Hàn lại càng không chịu thua người khác về khí thê , dám dùng đoản kiế m hai thước ngạnh tiế p cây Tề mi côn của Triệu Vô Cực đập xuố ng!

Chi nghe “keng” một tiếng, kiếm côn giao nhau, tiếng tuy không to nhưng hoa lửa tung tóe. Lạc Hàn không hoàn toàn đỡ cứng, đoản kiếm đã thuận thân côn mà lên, gạt thẳng tới mu bàn tay Triệu Vô Cực. Tay trái Triệu Vô Cực lập tức buông ra, dùng tay phải nắm chặt một đoạn khác trên thân côn, đầu côn nhắm thẳng tới lòng ngực Lạc Hàn. Lạc Hàn giả bộ đưa tay muốn tóm đầu côn, đoản kiếm lại khua tới cổ họng Triệu Vô Cực; Triệu Vô Cực rút đầu, mảnh vải bó trên búi tóc bị mũi kiếm của Lạc Hàn lia qua, đứt tung, đầu tóc lão lập tức xõa tung. Lão không hoảng, mượn cơ hội, tay trái lại kéo đầu côn, hai tay bẻ lại, cây côn liền cong thành hình cung, chiêu này dưới đáy Trường Giang lão từng dùng, chẳng qua một thức khi ấy là Tiễn xạ thiên lang, lúc này thì là một thức Hỗn độn côn, sau đó lão buông tay, đầu côn mang theo một luồng khí lưu bật thẳng đi. Lạc Hàn sức yếu, không ngăn được sức bật một côn này của lão, bèn vươn tay dùng mũi kiếm điểm tới đầu côn của lão, tuy tránh thoát nhưng người đã bay lùi ngược vào trận. Triệu Vô Cực tóc dài tung tán, dịch chuyển lại khỏi đá ban nãy lộ ra chút kẽ hở khiến Lạc Hàn suýt nữa thoát ra được rồi mới chống côn ngẩng lên, dưới ánh sao mờ mờ, những nếp nhăn trên mặt lão khắc sâu. Gã thiếu niên này rốt cuộc là người gì thế? Chỉ cần có chút kẽ hở, hấn dường như có thể nhân cơ hội len tựa thủy ngân mà thoát ra, nếu không nhờ Loạn thạch đờ này, thật không biết trong thiên hạ còn có thứ gì có thể vây khốn được hắn! Lão đã tận hết sức lực, hơn hai ngày nay đã phát huy hơn cả linh ngộ ngày thường của lão đối với Pháp trận đờ. Nhưng võ công của Lạc Hàn hoàn toàn không theo lẽ thường, không tuân đạo lý, ba ngày nay tuy càm chân được hắn nhưng mỗi một kích của Lạc Hàn đều nhắm vào chỗ Triệu Vô Cực đã suy đi ngấm lại, khó khăn tính toán, có vài lần đã dọa cho Triệu Vô Cực toát mồ hôi lạnh, vả lại trong đó tựa hồ còn bao hàm không ít tinh nghĩa võ học, đáng tiếc, Triệu Vô Cực đã không rảnh mà tham ngộ. Nếu không phải toàn đại thạch trận này quá thực rộng lớn, thường có những diệu dụng mà Triệu Vô Cực chưa từng dự kiến thì

nếu chỉ dựa vào lý giải ngày trước của lão, sợ rằng sớm đã bị Lạc Hàn xông thoát khỏi trận rồi. Từ lúc vây khốn tới nay, chỉ có mỗi nửa ngày đầu là Triệu Vô Cực có thể có chút nhân nhả, uống vài ngụm rượu bản thân đem tới, hơn hai ngày còn lại, lão còn chưa được ăn một miếng nào. Cho tới giờ này, lão đã không biết là mình dùng thạch trận vây khốn Lạc Hàn hay là Lạc Hàn dùng trận này vây khốn mình đây?

Lúc này, trong đầu Triệu Vô Cực không khỏi nhớ tới bức Âm dương ngư trong Thái Cực đồ hồ nhỏ lão từng xem. Hai con cá bám đuôi nhau, con nào âm, con nào dương? Trong phần Vĩ của sách *Dịch* nói: “*Phản Thiệt hữu thanh, ninh nhân tại trấ c* ⁽⁴⁹⁾”, tình cảnh này, bản thân cùng Lạc Hàn chẳng phải giống như câu *Phản Thiệt hữu thanh* kia sao? Càng giống hai con cá âm dương, là âm tới từ dương hay là dương ôm ấp âm? Là lật ngược hữu đến vô? Hay là toàn bộ lấy vô làm hữu? Triệu Vô Cực tóc bạc tiêu đi đầu, nghĩ ngợi chỗ này.

Sách *Dịch* có câu: “*Cửu tam: Vô bình bất bi, vô vãng bất phục; gian trình vô cửu, vật tuất kỳ phu, vu thực hữu phúc*.” ⁽⁵⁰⁾

Tượng của hào quẻ rằng: “*Vô vãng bất phục, thiên địa tế dĩ*” ⁽⁵¹⁾.

Kẻ vậy người không phải vậy luôn chính mình sao?

Triệu Vô Cực trầm ngâm suy tư ở chỗ này, Cảnh Thương Hoài thì lại đang nghĩ về vài chuyện khác. Hắn không dây dưa tới Dịch lý nhưng đang nghĩ tới một vài việc trên đời. Thái tổ, Thái tông và Quy Hữu Tông đều là bậc hào hùng một thời, nhưng hành vi xóa bỏ hết chiến binh trong thiên hạ để được yên ổn, đoạt sạch quyền của muôn dân để được vững bền, thật sự là đúng sao?

Hắ n nghĩ tới chuyện từ khi khai quốc, lập triều u Tô ng tới nay, loạn bên trong không ngừng, họa từ ngoài không dứt. Cứ nói nước thiế u rường cột, nơi thôn dã chẳng có nhân tài, nhưng cho dù có đi nữa mà cứ như buổi đầ u triều u Tô ng, hoàng thấ t nhà Tô ng tự bỏ đi thề nước, trong triều u đình thì xóa hế t binh quyề n, nơi giang hồ thì nhố t sạch hào kiệt - xóa hế t chiế n binh trong thiên hạ để câ u không động đao binh, ngu hóa hế t muôn dân trong thiên hạ để câ u không có nổi loạn. Từ đó thiên hạ như bị phế - lấ y đó để đổi lấ y thái bình, có thể lâu dài nổi sao? Đấ y là thái bình thật sự sao?

Hắ n nhìn vào trong trận, chỉ thấ y bên trong đá lớn như sao giăng cò bày, kỳ diệu như quý thầ n, Lạc Hàn đang đứng trong đó, thân hình ngay thẳng. Thiế u niên này lúc thường trông uể oải nhưng mỗi khi gặp nguy khố n lại thể hiện sự sắ c bén. Đại Thạch Pha khí tượng muôn vàn nhưng không che khuấ t nổi khí thề của hắ n. Hắ n đang trầ m tư nhưng trên tay, trên vai, trên kiế m, trên mi mày đầ u có một luồ ng khí thề đặc biệt mà trận đồ cự thạch này cũng không vây khố n nổi! Hắ n đứng đấ y phải vài khắ c, trên trời, sao mai đã lên, đã được nửa canh giờ, Lạc Hàn bỗng hô lên: “Triệu Vô Cực, ta hiểu rõ i, ta sẽ phá trận pháp của lão vào khắ c đầ u của giờ Mão, trước ánh ban mai buổi sớm!”

Giờ Dầ n ba khắ c, từ xa bỗng văng vẳng vọng lại tiế ng gà gáy. Triệu Vô Cực chợt lại động thân, lão định trước khi giờ Dầ n qua hế t, khí dương bắ t đầ u tỏa lập tức biế n trận. Chỉ thấ y bước chân lão vội vàng, xoay tới xoay lui trong thạch trận. Thoáng cái, lão đã lại dịch chuyển mười mắ y khố i đá lớn, sau đó ngắ ng đầ u trông sắ c trời, tựa như đã rắ t câ p bách, lại càng mau tay. Cảnh Thương Hoài thấ y biế n hóa lầ n này của lão lại càng tinh vi. Mới rõ i, Triệu Vô Cực ngô i trên tảng đá kia, trầ m mặc không nói năng, khổ não tính toán, xem ra lầ n này lão mưu tính tới ói máu. Cảnh Thương Hoài quyế t định phải giúp Lạc Hàn kia một tay, ngắ m ba khố i đá Triệu Vô Cực

dịch chuyển ở vòng ngoài cùng, len lén lách đi. Tay chân hắn rấ́t nhẹ, lại thêm việc Triệu Vô Cực chưa từng liệu tới việc trong trận lại có kẻ khác, hoàn toàn không phát hiện ra điề̀u gì, chỉ vội việc của mình. Trong âm thầ̀m, Cảnh Thương Hoài đã len dịch chuyển hai khối đá trong đó đi nửa thước.

Cảnh Thương Hoài cũng không biế́t mình dịch đúng hay không, xê xích nửa thước này là có lợi hay có hại với Lạc Hàn, nên trước sau cứ lo việc mình, vô ý kích phát sát cơ càng lợi hại hơn trong trận. Chỉ thấ́y trong trận, bóng đen lập lò, dường như không có biế́n hóa gì. Giờ này vốn là một khắ́c tối tăm nhấ́t trước lúc bình minh, Cảnh Thương Hoài nhớ tới lời vừa rồ̀i của Lạc Hàn, muố́n phá trận này vào khắ́c đầ̀u của giờ Mão, không biế́t vì sao, lòng bàn tay thấ́y hơi ươn ướt. Triệu Vô Cực cũng đã xong việc, quay trở về̀ trên tầng đá nọ, trầ̀m mặc chẳng nói chẳng rắ̀ng.

Ba người cùng chờ đợi thời khắ́c này, ý nghĩa một khắ́c ấy đố́i với mỗi người mà nói rấ́t không giố́ng nhau. Lạc Hàn là phải làm được, Cảnh Thương Hoài kiên quyế́t trợ giúp, Triệu Vô Cực lại cảm thấ́y mệt mỏi, nghĩ: Biế́n hóa trong đêm của trận pháp này có vài chỗ bản thân dường như còn chưa hiểu rõ, chỉ cần chồ́ng đỡ qua được một khắ́c này, có lẽ tới sáng ngày mai có thể có được một ngày yên ổn rồ̀i.

Ắ́t hẳn ba người cũng chẳng nghĩ tới sẽ có một ngày, trong cùng một sơn cốc, cùng ngó́ng bình minh.

Trời bỗng sầ̀m đi, sau đó, ánh sáng lóe rạng, lan khỏi chân trời. Chỉ nghe thấ́y Lạc Hàn hú dài một tiế́ng, âm thanh vang động má́y dặm, trong cốc ngoài cốc, chim đêm ồạt bay, tiế́ng kêu vang trời không dứt. Kề́ đó, một đạo kiế́m quang theo ánh bình minh nhàn nhạt nở ra, tựa như thủy ngân thầ́m đầ́t, kỳ hoa mới chớm, liên miên, man mác, rấ́t khác kiế́m ý trước đây của Lạc Hàn. Thề́ của

nó tuy chậm nhưng không gì có thể cản trở, lan ra ngoài trận. Triệu Vô Cực cũng kêu to một tiếng, tay nắm Tê mi côn, phi thân tới, côn ảnh như dẹt, từ trên úp xuống.

Cảnh Thương Hoài chẳng rảnh xem kĩ bọn họ, trâm eo vận sức, đánh tới khố i đá thứ ba. Khố i đá nọ tuy nặng nhưng vẫn bị hấn đẩy đi hơn ba thước. Hấn lo không đủ, xoay lưng tựa lên một khố i đá lớn nặng gần vạn cân, vận hết sức bình sinh, đẩy mạnh một cái. Hay cho Cảnh Thương Hoài, tới đá lớn vạn cân cũng bị hấn đẩy lay. Sau đó, hấn liền thấy trong trận tựa hồ chớp mắt có biến hóa, đá vẫn là mảy khố i đá ấy, nhưng không rõ có phải vì trời sáng hay không mà trông sáng tỏ hơn nhiều rồi. Có điều, khố i đá kia quá nặng, lập tức lại đổ lại chỗ cũ, Cảnh Thương Hoài thiếu chút nữa có cảm giác thoát lực, trước mắt tối sầm, lại cảm thấy thế cục trong trận tối lại. Xem ra, trận này không phải nói hủy là hủy được!

Bấy giờ, Cảnh Thương Hoài nghe thấy tiếng cười của Lạc Hàn truyền tới. Ánh kiếm của hấn cùng cây Tê mi côn của Triệu Vô Cực vọng ra một loạt tiếng giao kích: “Keng keng keng keng”. Triệu Vô Cực đón đỡ một chập mới kinh hãi cảm thấy Lạc Hàn xuất thủ tranh đoạt chính là một thoáng thời cơ lúc ánh bình minh ló dạng, vào một khắc ấy, trong trận tựa như có chút kẽ hở. Lão toàn lực che chắn, khổ nỗi cảm thấy trong sự che chắn của mình mà trận thế lại lung lay, chỉ một thoáng ấy, Lạc Hàn đã mang kiếm men theo ánh bình minh thoát ra ngoài trận. Triệu Vô Cực sửng sò, thấy Lạc Hàn đã nhảy lên một tảng đá lớn thì hít sâu một hơi, mãnh hổ thoát cũi, mới rữ gông xiềng, sự sắc nhọn của nanh vuốt có thể tưởng tượng được. Triệu Vô Cực toác da đầu nhưng không muốn va chạm với Lạc Hàn vào lúc này. Sửng một lúc, lão cười lớn một tiếng, xoay về hướng tâm trận thoát đi. Lạc Hàn hận lão giam mình ba ngày, bấy giờ đang muốn ăn miếng trả miếng, thấy hành động của lão thì không khỏi ngạc nhiên. Đại thạch trận này quá mức rồi rấ m,

hắ n cũng không dám tùy tiện đuổi theo. Triệu Vô Cực kia cười, nói: “Lạc tiểu bắ ng hữu, ngộ tính kiế m thuật của ngươi thực vượt xa tiểu lão nhi dự liệu lúc trước. Vô n ta cho rằ ng có thể dựa vào trận này vây ngươi ít nhấ t là bảy ngày, tới lúc ấy, thả ngươi hay không còn phải tùy hứ ng của ta. Ngươi chẳng qua cũng chỉ là có thể gây phiề n toái cho Viên lão đại mà thôi. Nhưng giờ xem ra, ha ha ha ha, chỉ e ngươi là kẻ đư ơng thời hiế m có có thể đố i phó Viên lão đại. Hắ c hắ c, ta cùng đư ơng huynh lúc trước cũng từng mắ y lầ n mạo hiể m, mưu đố dụ Viên lão đại vào trận này, ai ngờ hắ n không mắ c mưu. Nay xem ra, hắ n không đế n, thật không biế t là phúc phậ n của hắ n hay là phúc phậ n của bọn ta. Ta chỉ câ m chân ngươi đư ợc ba ngày, nhưng ba ngày này hắ n cũng đủ rồ i. Lạc tiểu ca nhi, về sau chúng ta sẽ còn gặp mặt.”

Nói rồ i, lão xoay sang chỗ Cảnh Thương Hoài ẩn thân, oán hận trừng mắ t. “Sau tảng đá kia là vị cao nhân nào thế ? Hắ c hắ c, với công lực này, Giang Nam hiện thời trừ Viên lão đại ra, chỉ có mình Cảnh Thương Hoài thôi. Nế u chẳng có trợ giúp của ngươi, Lạc tiểu bắ ng hữu thoát đư ợc ra khỏi trận này hay không còn chưa biế t thế nào, ân đức của bắ ng hữu, Triệu thị huynh đặ ta nhớ rồ i!”

Nói xong, lão không nhiề u lời nữa, nhảy xuô ng nước, thuận dòng mà đi.

Cảnh Thương Hoài thấ y lão bơi xa mới lộ thân hình. Lạc Hàn đang thu kiế m, kiế m của hắ n không có vỏ, là dùng một miế ng vải bọc lại, câ t trong tay áo. Hắ n vô n gầ y, ba ngày nay chưa có hạt com nào vào miệ ng, cái bụng càng hóp thêm. Cảnh Thương Hoài chỉ thấ y hắ n khom lưng, mượn dòng suồ i rửa mặt, nước suồ i lạnh băng khiế n làn da trẻ trung của hắ n càng căng ra. Mắ y ngày không ăn không uố ng, sắ c da nâu nhạt của hắ n có chút nhọt nhạt, nhưng càng thấ y đư ợc tinh thầ n. Cảnh Thương Hoài trước nay cảm thấ y mình ít nói, nào biế t Lạc Hàn lại càng lầ m lì. Hắ n rửa mặt

xong thì dựa vào tảng đá nghỉ ngơi, xem ra trận vừa rồi hẳn tiêu hao cũng rất lớn. Lạc Hàn cứ ở đó đợi tới sáng, cỏ cây trong cốc đã rõ ràng, giờ là mùa đông, trên nhánh cỏ, sương sớm trong ánh bình minh mang sắc trắng giá, trong veo lạnh lẽo. Sau đó, thiêu niên nọ như đã được nghỉ ngơi, đứng lên, hít một hơi rồi nhảy xuống nước, bơi ngược về bờ sông.

Cảnh Thương Hoài đi theo hẳn ra chỗ khe đá. Lạc Hàn liền chụm môi huýt một tiếng, ngoài khe đá lập tức có tiếng lạc đà kêu mừng. Một chủ một thú ứng tiếng, vang vọng trong sơn cốc, nghe thật hân hoan, tới Cảnh Thương Hoài cũng thấy vui vẻ. Chớp mắt đã thấy bãi cát, Lạc Hàn nhảy ra rồi liền tới ôm con lạc đà, tuy hẳn cúi đầu, không thấy được vẻ mặt nhưng Cảnh Thương Hoài lần đầu tiên thấy hẳn cao hứng như thế.

Cảnh Thương Hoài cũng định nói với hẳn vài câu, bây giờ bỗng cảm thấy nói không nên lời. Viên lão đại, Đê kỵ, Tật Kế t, bãi Bạch Lộ, cái loạn của võ lâm Giang Nam... tất tậ những thứ ấy tựa hồ không cùng một thế giới với thiêu niên này. Cái hẳn quan tâm không phải là chúng, hẳn tuy cướp tiêu, giết người nhưng nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất hành dường như đều vì một thế giới khác của hẳn. Cho dù ngẫu nhiên tới thế giới của người khác thì cũng mang dáng vẻ vô can, giọt nước chẳng dây, nhưng cũng khiến cho người khác nghi vấn: Thế hẳn tới làm gì?

Cảnh Thương Hoài lẳng lặng suy nghĩ, không biết nên làm thế nào để tiến vào cái thế giới đó của hẳn.

Cảnh Thương Hoài cũng chẳng ngờ, bản thân sẽ ở ngoài Đại Thạch Pha cùng thiêu niên này trọn ba ngày. Tuy hẳn du hiệp giang hồ, dãi gió dầm sương nhưng cũng rất ít khi trú ngoài đồng không mông quạnh. Trông Lạc Hàn nọ thì có vẻ đã ở ngoài nơi hoang dã quen rồi. Ba ngày nay, Lạc Hàn chẳng mấy nói năng, trừ những lúc

chải lông cho lạc đà thì chỉ ngủ. Thật ra, hắ n cũng không ngủ nhiề u, phần lớn thời gian là chui vào Đại Thạch Pha, một mình tĩnh tọa, xem Loạn thạch trận kia.

Cảnh Thương Hoài cũng hiế u kỳ hành vi của Lạc Hàn, liề n theo hắ n vào xem. Chỉ thấ y Lạc Hàn ngồ i trên tảng đá Triệu Vô Cực từng ngồ i hôm trước, chồ ng cắ m nghĩ ngợi, đã ngồ i là ngồ i cả một ngày. Hắ n cũng thật giỏi nhìn đỏi, một ngày không ăn gì là chuyện thường, Cảnh Thương Hoài cũng thấ y không theo nổi.

Lầ n đầ u Cảnh Thương Hoài thấ y Đại Thạch Pha là lúc đêm tối i, giờ ban ngày nhìn vào thật không giồ ng. Má y ngày này đầ u là ngày nắ ng đẹp hiế m có. Ngày đông ấ m áp, trời sương lành lạnh, Đại Thạch Pha càng lộ khí thề hùng tráng. Một cái cây cọng cỏ, một đụn cát khô i đá trong đó càng mang thâm ý mênh mông, quảng đại. Lạc Hàn ngồ i trên tảng đá lớn kia cũng hiện ra sự nhỏ bé của con người. Trời đầ t sinh ra con người, nhưng thời gian con người có thể trở về thiên địa nơi mình sinh ra, quan sát thiên địa một cách gầ n gũi thì lại theo tuổi tác lớn thêm mà càng lúc càng ít. Má y năm nay, Cảnh Thương Hoài bôn tẩu phong trầ n, cũng hiế m có được cái thú một mình đố i diện với tự nhiên này. Cảnh Thương Hoài nhìn thiế u niên nọ, không biế t vì sao bỗng thấ y cảm động. Lạc Hàn này không quyề n, không danh tiế ng, trong lòng cũng không đỏi tới quyề n danh, ở riế t nơi tái ngoại, cam nguyện tịch mịch, trông thầ n sắ c của hắ n, chính là có thể mỗi khi ở vào nơi tịch mịch không người thì quay về buổi nguyên sơ của thiên địa, đầ c hế t trí tuệ của mình mà tham ngộ tạo hóa. Chính là dựa vào thanh kiế m kia, cánh tay kia, đố i diện với trời đầ t tựa lò luyện lớn, với tạo tác thầ n diệu của tạo hóa mà câ u cái tồ n tại của bản ngã, niên kỷ lại ít là thề , thật là hiế m có.

Quả thật, trời đầ t sinh con người nhưng sinh con người làm gì? Người số ng làm gì? Người vì đâu chề t? Được sao cũng khổ? Má t

sao cũng khổ? Đây đề`u là những nghi đề` nhân sinh nảy sinh trong lòng Cảnh Thương Hoài khi còn trẻ. Có đề`u, xã hội quá lớn lao, cái học bản thân Cảnh Thương Hoài thành thạo, võ học cũng quá mênh mông, bao la như biển, đã nhập vào trong đó là tức khắ`c chìm đắ`m. Bao nhiêu nghi vắ`n lớn có tính cơ bản đề`u lui về` trở thành vài nghi đề` nhỏ bên cạnh mình. Trường nhân sinh này khiế`n con người không thể nghĩ xa, chỉ đành lo gắ`n.

Lo gắ`n là khổ, còn nghĩ xa... mênh mênh mang mang, không bờ không bắ`n. Vũ trụ là gì? Con người là gì? Thời gian là gì? Sự tôn tại của con người là gì? Tá`t thấy những thứ này tựa quái thú thưở hồ`ng hoang, khiế`n người ta kinh hãi. Nhắ`t thời, Cảnh Thương Hoài chẳng bi chẳng khổ mà nghĩ tới mình cùng thế` giới này. Thế` giới này rắ`t tốt, hắ`n hẳn không nên ai oán gì, bá`t kể thế` nào, con người đề`u phải sinh tôn`n trong cái xã hội này, chính nó cho ta ý nghĩa của sự sinh tôn`. Người liêm khiế`t thì giữ gìn thanh danh, kẻ tham lam thì mong kiế`m tiề`n bạc; dân đen thắ`p bé thì luyế`n tiế`c cái nhà nhỏ ắ`m áp, kẻ hùng tài đại lược thì muố`n ôm lắ`y uy quyề`n trong thiên hạ; gã nhà giàu thì khoe khoang với hàng xóm, ả nhan sắ`c thì dụ kẻ quyề`n hành, đề`u là cái tâm muố`n nhân cơ hội một thời; xuố`ng ba thước lạch sông mò chút tôm tép, lên trăm thước lắ`u cao dâm đắ`ng đàn bà, thế` cũng có thể xem là chí nguyện bình sinh; nhập thế` kiế`m lợi, tránh đời để` xứng danh hiề`n; giẫm đạp muôn dân mà được tôn vinh, ai vinh ai nhục? Mê đắ`m thú vui mọn như chơi côn trùng thành ra sở thích quái dị, thế` là được hay má`t? Đề`n như ông lão ôm hũ, Mễ Điền⁽⁵²⁾ lạy đá... Thế` giới này sẽ luôn cho ta một ý nghĩa để` sinh tôn`, chỉ câ`n ta... thừa nhận nó trước.

Nhưng Lạc Hàn thì tựa hồ` muố`n phủ định nó, hắ`n một mình lánh ngoài tái ngoại hoang vu. Ở triề`u Tô`ng luôn thích xưng giáo hóa, nhưng hắ`n tự mình cư ngụ ngoài giáo hóa.

“Hóa” là gì? Rất nhiều người chưa từng nghĩ qua. Tới đây, Cảnh Thương Hoài mới hiểu ra được vì sao sự sắc bén nơi kiếm, sức mạnh nơi đòn đánh, nhanh nhẹn trong bước nhảy, quái dị trong cái cong mình của Lạc Hàn đều thành ra cái người ta khó đón đỡ, chưa từng thấy qua. Thật ra là bởi hắ n đã bước ra ngoài con đường võ học rất xa. Võ học mênh mang như cát vàng sa mạc, chứa đựng vô số; các nhà các phái đều tự có dòng riêng, ngày tháng lâu dài, sinh lắm nhánh rẽ về ý nghĩa. Năm xưa, trong phái Hoa Sơn có cuộc tranh chấp của hai phe Kiếm, Khí; Thiêu Lâm cũng không dứt cái loạn truyền thừa. Mỗi nhà mỗi phái mưu cầu là một mạch truyền đạo, nhưng cái “đạo” đó truyền xuống - tiền nhân lập cơ sở, hậu nhân điểm trang, căn phòng cái buồng, cái khung cái giá, đều xuất phát từ bao nhiêu cánh tay. Khó bảo là mênh môn hoành tráng thì thật sự cũng là kết cấu phức tạp; không bảo đẹp đẽ, huy hoàng thì cũng có chút khéo léo, hay ho riêng. Cái gọi là xuất thủ đánh nhau chính là đem cái bao tải của nhà này, phái này ra chụp ta, ta có bị trằm mê, sa vào đó không thì còn phải xem công lực ta cao hay là thủ đoạn của hắ n hiểm. Nhưng Lạc Hàn lại một kiếm vượt ra, quảng đi vạn loại pháp môn, lợi ngược về thuở đầu của võ học. Một mình tìm tòi đầu nguồn, đương nhiên phải tự mình lợi nước, tuy cái nghi nan khó hiểu, mênh mang mờ mịt gặp phải trong đó càng vượt xa người khác nhưng đích thực hắ n đã có được thứ truyền thừa khác.

Thật ra, trong con mắt của vô số người trên giang hồ, thứ võ học mà hắ n gửi lòng, trong cái mênh môn bể sở tìm về nguồn cội, quả thật là vô môn vô phái. Đó là một sợi chỉ mơ hồ từ thuở thiên địa mông muội, mới có ý thức. Còn nay, ngàn vạn môn phái, nhưng thông được tới đó, tiếp nối nguồn đó, mãi cũng chỉ có được chút đó mà thôi, còn như ngộ được điều ấy, vạn người chẳng được một, hai. Cảnh Thương Hoài võ học có thành tựu, thực ra là nhờ năm ba mươi tuổi có nghe được lời nói của một văn sĩ. Văn sĩ đó nói: “Việc học mà

muôn cái u có được thành tựu, thì phải tìm được cái trước khi có lời nói.” Lời này thật sâu sắc. Cảnh Thương Hoài nhờ đó mà ngộ, võ học nếu muốn có thành tựu thì phải quay về trước khi có chiêu thức. Thật ra phải đứng ở nơi đầu nguồn đó thì mới là một mảnh mênh mông chưa từng khai phá. Ở chỗ ấy, văn võ tuy khác lối nhưng lại về cùng một, Không, Mạnh trông thấy nó, nói: “Nơi đây mênh mông, trôi chảy là thế này chẳng, dòng Lưu Sa, dòng Nhược Thủy⁽⁵³⁾, kẻ không có định lực tất chìm lún trong vô hạn, mà cái trí của thường dân không nên tùy tiện ngấm tới”, thương xót chúng sinh, cho nên nói: “Kính trọng quý thân mà cách xa chúng”, để lại Ngũ Kinh, lục nghệ⁽⁵⁴⁾ dạy cho thiên hạ, vua ra vua, tôi ra tôi, cha ra cha, con ra con, dựng căn cơ muôn đời không lay đổ, tuy có chỗ sút hỏng nhưng cuối cùng đã thành đức lớn. Trăm nghìn năm nay, Đông Trạng Thư, Hàn Dũ, ai nấy đại nho một đời, thêm phòng dựng gác, xây thành nhân luân, cũng là muốn tạo thành một tòa nhà để tư tưởng u mê của muôn dân được ở yên trong đó. Hành vi tuân lễ thường, cử chỉ có chừng mực, không đến nỗi phải đối mặt với cuồng phong bão tuyết khó bề dự liệu trong cái hoang mạc của ý thức.

Bởi vì, cái mênh mang kia thật sự đủ để hủy hoại ý nghĩa sinh tồn của con người. Ngoài ra, Lão Tử có đạo của Lão Tử, Trang Chu có đạo của Trang Chu, chúng ta là đám hậu sinh tiểu bối, có lòng muốn quay về, chẳng ai không náu dưới đôi cánh của họ thì mới ngẫu nhiên có được ý nghĩa trong kiếp phù du. Giống như Cảnh Thương Hoài lấy việc cứu muôn dân, làm lợi cho đời làm nhiệm vụ, vin vào ý niệm “nước nhà” mà tự động viên mình, để đối chọi với cái vô thường của nhân sinh, cái khác biệt của lẽ vật, ngấm nghĩ kỹ càng, chẳng qua cũng là như thế. Cho nên hãy vì Lạc Hàn nạn mà cảm thấy xúc động, người dám một mình đối diện với mênh mang bất kể thế nào đều khiến người ta kính trọng. Nếu không bởi thiếu niên này, hẳn sẽ không nghĩ lại những thứ ấy.

Nghĩ rồi, Cảnh Thương Hoài bước vào trong trận. Khỏi đá thế này, phát động theo ý nghĩ của con người thành ra uy lực chùng áy, trong lòng hấn cũng tự thấy kinh sợ. Nay kẻ khỏi trận đã đi, khỏi đá cũng chỉ là khỏi đá mà thôi. Hấn đi tới bên khỏi đá nắm chính giữa, quả nhiên trên mặt có chữ bực võ thánh một thời Quy Hữu Tông khắc lên. Cảnh Thương Hoài ngẩng đầu nhìn, đường ngay nét thẳng, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác ngưỡng trông núi cao. Chỉ thấy tảng đá lớn nọ có khí tượng độc đáo, trên mặt đá, chữ nào chữ nấy to cỡ nắm tay, khắc một thiên văn chương, dẫn dùng *Phục điều phú* của Giả Nghi, bên dưới có chú rõ xuất xứ... Nếu không chú, Cảnh Thương Hoài cũng chẳng biết lai lịch thế nào, đoạn văn được trích dẫn là:

... Trời đất là lò hê, tạo hóa là thợ, âm dương là than hê, vạn vật là đồ ng. Hợp tán sinh diệt hê, sao theo lẽ thường; thiên biến vạn hóa hê, chưa từng có cùng cực. Ngẫu chợt thành người hê, sao phải giữ rịt; hóa thành thứ khác hê, sao đáng ưu lo!...

Lời tựa có tình, âu sâu u sâu đậm, Cảnh Thương Hoài nhứt thời ngây người. Quay đầu lại, Lạc Hàn vẫn đang ở trên tảng đá lớn kia, tĩnh tọa im lặng. Hấn ngộ được gì? Cảnh Thương Hoài cũng không rõ.

Tới đêm thứ ba, Cảnh Thương Hoài từ trong cơn mộng giật mình tỉnh dậy, ra là Lạc Hàn cất tiếng hú lớn. Tiếng hú của hấn cũng không giống người thường, trong cao lạnh lạnh, xuất từ Đan Điền, về từ Hư Cổc, dường như có hình có chất, khiến cho sao Đẩu, sao Ngưu chói lọi. Cảnh Thương Hoài biết hấn ắt có sở đắc, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy tinh tú đầy trời. Đêm càng tối, sao lại càng sáng, tiếng hú kia thành ra khí của con người trong trời đất này. Tiếng hú trọn một tuần trà mới ngưng, thôn dân gần đó nghe thấy, sợ tựa trong mộng nghe thấy tụng thiển; nếu có cao thủ ngang qua nghe thấy, càng không biết sẽ kinh sợ tới mức nào.

Ngày hôm sau, Lạc Hàn thu dọn tư trang một lát, kiế m một bộ y phục trong túi da trên lưng lạc đà ra thay giặt, tắ m rửa rồ i mới lại dắ t lạc đà lên đường. Hắ n tựa hồ biế t Cảnh Thương Hoài sẽ đờ ng hành, không rõ có phải xuấ t phát từ lễ độ không mà không cười, chỉ dắ t lạc đà đi bộ. Cảnh Thương Hoài cùng lên đường, trước sau cách Lạc Hàn mười mắ y bước, hai người cứ the ́ đi không nói chuyện, một trước một sau. Đi cả một ngày, buổi trưa thì nghỉ tại quán hàng dưới gó c cây du, tồ i thì dừng chân ở Thạch Kiề u.

Trắ n Thạch Kiề u rắ t nhỏ. Lúc này hai người họ đã ra khỏi An Huy, tiế n vào địa giới Tô Nam. Dọc đường tới đây đã thắ y được sự thay đổi khẩu âm. Thiề u niên dắ t lạc đà đi trong phường chợ, tuy quái dị nhưng hắ n cùng bách tính bản địa lại khá hợp nhau. Tuy ngôn ngữ không thông nhưng khoa khoa vạch vạch cũng giúp hắ n tìm được chỗ tá túc. Ở con đường lát đá xanh trong trắ n nhỏ này có một cái Quán An điề m.

Dọc đường, không ít trẻ con đuồi theo con lạc đà của Lạc Hàn, mãi không tha. Con lạc đà có vẻ bực bội, Lạc Hàn lại rắ t thân thiện với lũ trẻ. Có đứa nhóc to gan thi thoả ng vươn tay sờ lạc đà một cái, sau đó cười vang, có vẻ sợ mà chạy tản ra. Kề ́ đề ́ n, thắ y lạc đà và Lạc Hàn đề u không có phản ứng, chúng liề n tụ lại. Con lạc đà đôi lúc nhìn qua Lạc Hàn, dường như không muố n nhắ n nại, nhưng sắ c mặt Lạc Hàn vẫn như thường, không có phản ứng. Cảnh Thương Hoài thắ y trong mắ t con vật có vẻ muố n thở than, lắ ng lắ ng nhắ n nhin đắ m trẻ con, thuận theo ý của chủ nhân, mặc bọn nhóc cù gắ i.

Tìm được khách điề m Quán An, Lạc Hàn moi ra bạc vụn, mướn một gian phòng. Cảnh Thương Hoài thắ y hắ n cướp bao nhiêu bạc, vậy mà chi tiêu lại không xông xênh, càng bắ t ngờ là, bắ y giờ Lạc Hàn chợt quay đầ u cười với hắ n, nói câu đầ u tiên kể từ ba ngày qua: “Ta không có nhiề u bạc, không mời nỏ i huynh, huynh cùng ta ở cùng một phòng đi!”

Cảnh Thương Hoài sững sờ, có cảm giác “được ưu ái mà sinh lòng kính sợ”. Trước nay hắn chẳng ngại sự yêu ghét, cái cảm giác này, nghĩ mà thấy buồn cười. Căn phòng chỉ có một cái giường, Lạc Hàn bảo hậu phòng lấy cánh cửa ghép thành cái khác. Hắn không cần chặn nệm, Giang Nam đã vào tháng Mười một mà chỉ ngủ trọ trên ván gỗ, cũng thật đơn giản. Bốn vách tường của gian phòng đều có dấu vết ẩm ướt, loang loang lỗ lỗ, kỳ hình dị dạng. Cảnh Thương Hoài thật chẳng ngờ có một ngày mình sẽ ở chung phòng với thiếp u niên cô độc này.

Hai người ăn cơm tối, Lạc Hàn rửa mặt, nằm lên cái giường phản cứng xong mới nói câu thứ hai với Cảnh Thương Hoài. Đây là một câu hỏi: “Huynh tìm ta có việc gì?”

Cảnh Thương Hoài trầm ngâm một lúc mới nói: “Là Viên lão đại nhờ ta tìm người, hắn muốn gặp người một phen.”

Thật ra, chính Cảnh Thương Hoài cũng không rõ vì sao mình phải thay người ta chuyển lời này.

Lạc Hàn lãnh đạm nói: “Không phải ta đã bảo người chuyển lời cho hắn, mọi nợ nần sang năm mới tính sao?”

Cảnh Thương Hoài ngạc nhiên. “Cái ấy ta không biết.”

Lạc Hàn nhấc thời không nói gì, Cảnh Thương Hoài ngồi ở mép giường. Người trong tiểu trướng nghỉ sớm, bên ngoài đã rất yên tĩnh. Lạc Hàn không nói, Cảnh Thương Hoài dường như cũng không tìm ra lời gì để nói. Nghĩ một hồi, bèn cởi giày, kéo áo, nằm xuống giường. Nằm một lúc, cảm thấy người ngứa ngứa, mới phát hiện có bọt chét. Lạc Hàn không cần chặn vậy mà có lý. Cảnh Thương Hoài giết vài con, liếc mắt nhìn qua phía Lạc Hàn, liền thấy hắn nằm thẳng nhưng thật ra chỉ có xương hậu chẩm và gót chân là chạm mặt giường, toàn thân thẳng băng như bút lơ lửng, cách mặt giường

một đường. Cảnh Thương Hoài giật mình, chưa từng thấy ai luyện công như thế, sau đó phì cười. Nhãn lực hắ n tốt, vận đủ nhãn lực liền thấy toàn thân Lạc Hàn căng cứng, tới cả mặt cũng thế, thì ra trên cái giường nọ của Lạc Hàn cũng không phải không có bọ chét, trên tay hắ n cũng có vài con, có lúc liền thấy lông mày Lạc Hàn giật một cái, rõ ràng là bị bọ chét cắn. Chỗ da lộ ra ngoài của Lạc Hàn đã có vài nốt đỏ, nhưng mấy con bọ chét cắn hắ n cũng khổ, bởi đúng lúc bọn chúng cắn thì Lạc Hàn liền căng da, khiến chúng không rút miệng ra được. Hắ n cũng thật trẻ con, không chịu lấy tay bóp, người cùng bọ chét cứ thế giằng co. Cảnh Thương Hoài cười thàm, mình từng này tuổi rồi mà chưa từng thấy trong võ lâm có “người - bọ đại chiến” thế này.

Lại nghỉ một lúc, Cảnh Thương Hoài thật không chịu nổi, đành gõ i dậy. Đèn dầ u vẫn sáng, Cảnh Thương Hoài thấy Lạc Hàn nhắm mắt như đã ngủ rồi, liền búng ngón tay, đập ngọn đèn dầ u. Ngoài cửa sổ, ánh trăng khẽ tràn vào, khiến Cảnh Thương Hoài có cảm giác đêm nay là đêm nào, trong lòng nhớ tới Tiểu Lục Nhi, còn cả... Sính Nương. “*Sương thom tóc mây ướt, trăng rạng tay ngọc hàn*⁽⁵⁵⁾” chính là nói về tâm cảnh vào thời khắc thế này chăng? Bọn họ giờ thế nào rồi? Có nhớ tới hắ n không?

Đêm buồ t trong như nước, chút lạnh lùng đó tựa nhớ mong nơi đáy lòng Cảnh Thương Hoài, giồ ng vị trà, tuy nhạt nhưng là một phần quyế n luyế n với cuộc số ng, không thể thiế u được.

Hồ i lâu, Lạc Hàn chợt hỏi: “Rồ t cuộc Viên lão đại là hạng người gì?”

Thì ra hắ n chưa ngủ, Cảnh Thương Hoài muồ n đáp lời, bèn suy nghĩ thật lâu. Hắ n không tùy tiện đáp, đã có đáp án thì cầ n phải tường tận, bởi vì nó liên quan tới xung đột có khả năng xảy ra giữa Lạc Hàn và Viên lão đại, đây là một vấ n đề can hệ tới số ng chề t.

Cũng may, Lạc Hàn có kiên nhẫn để chờ, mãi sau Cảnh Thương Hoài mới cất tiếng: “Hắn là cao thủ cả đời ta hiếm thấy. Năm nay hắn đã bốn mươi sáu. Thật ra hắn xuất thân cũng rất khổ, nửa đời sống trong loạn ly. Nghe nói, hòi nhỏ, vì trong nhà hắn có một hòn đá lạ, bị triều đình trưng dụng xây Hoa Thạch Cung, để chuyển hòn đá nọ liền hủy cả căn nhà của hắn. Trong cơn phẫn nộ, hắn bèn đi ra giang hồ, bái sư học nghệ nhưng rồi mấy lần bị đồng môn công kích, cũng vài lần bị ép phải phá môn mà đi. Nhưng hắn có tính kiên nhẫn trời sinh, mới đầu chỉ là tập luyện một môn Viên công kiếm tầm thường, vì có một chữ đồng âm với họ của hắn, vậy mà hắn đã mài giũa nó thành một bộ kiếm pháp tuyệt thế. Kiếm pháp hắn tự sửa đổi đó ta từng thấy qua, khi ấy Viên Thàn Long mới hăm tư tuổi, có tài tình, có ngộ tính. Nhưng thứ đáng quý hơn mà hắn có là phách lực, là kiên nhẫn. Ta và hắn quen biết nhau vào năm Tuyên Hòa thứ bảy, chính vào lần đầu tiên quân Kim xuống nam. Khi ấy, võ nghệ của hắn chưa thành, nhưng thân đệ Viên Hàn Đình lại bị người Kim bắt đi, nghe nói hắn theo dẫu nghìn dặm, mấy lần vào ra giữa mười vạn đại quân, vài phen đổ máu, còn một bận gặp phải cao thủ người Kim, thủ hạ của Tả tướng quân Kim Trương Tôn, trọng thương gần chết. Phải mất một năm hai tháng, hắn mới cứu được tiểu đệ mình từ trong tay người Kim. Cứu được rồi, hắn càng nỗ lực, dần dần lộ tài năng. Nhất kiếm tam tinh chính là bại trong tay hắn trong hai năm đó. Nghe kể, hắn lấy nghĩa khí kêu gọi, bấy giờ tụ tập được vài người, đó hẳn là tiền thân của cái bây giờ Mạc Du gọi là Viên môn. Kể từ nạn Tĩnh Khang, ta nghe bảo hắn gia nhập đội quân của Tông Trạch, bởi tính tình quá cứng nên thăng giáng nhiều lần nhưng công lao hiển hách. Lúc Khang Vương qua sông, hắn theo hộ tống. Sau đó, quân Kim xuống nam, Khang Vương một đạo lao đao ngoài biển để tránh quân Kim, sở dĩ may mắn bảo toàn được tính mạng, công hộ vệ của Viên lão đại cùng một nhánh thân binh của hắn có thể nói là lớn lao, nhưng tới lúc triều đình mới ổn định lại, công lao của hắn lại mấy

phen bị kẻ khác mạo nhận, Viên lão đại nhấ t thời chìm xuô ng hạng quan tếp. Triệu Cá u một đạo bởi nghe gièm pha mà còn định phê bỏ Viên Thâ n Long. Nhưng hấ n cũng không bỏ bê, trong giang hồ , thế lực của hấ n dâ n bành trướng, lớp tay chân bắ t đầ u thành hình, lông cánh dâ n đủ, trong khoảng thời gian đó, hấ n cũng có vài bận phục chức nho nhỏ. Một là giúp Lưu Kỳ tiểu phi dữ ở Tương Tây, thứ đê n là phóng thích khách của người Kim, đê u có được công lao. Triệu Cá u mãi không dám cách chức hấ n hẳn, thực ra là vì sợ người trong giang hồ , lại thêm vẫn còn Tông thấ t song kỳ tồ n tại nên vẫn không dám vứt bỏ Viên lão đại. Tới năm Thiệu Hưng thứ tám, có vùng nổi loạn, hấ n thụ mệnh phục chức, chinh lại Đê ky, từ đây thế lực khuê ch trương, đã phát là không thể thu hồ i. Tới giờ, tin tức tình báo trong triề u, việc truy bắ t, xét xử, tâ t thấy đại sự an nguy, hấ n đê u được tham dự, có thể nói là quyề n khuynh một đời. Từ đó về sau, Giang Nam thành ra cục diện ngày nay.”

Cảnh Thương Hoài nói rồ i thờ dài, hấ n bắ t mãi với Viên lão đại, có lúc thấ y Đê ky tàn bạo, hận không thể giết đi cho thỏa lòng. Có điề u... hấ n lấ y mình ra mà xét: Nê u bản thân ở vào vị trí của Viên lão đại, bảo vệ triề u đình lớn là vậy, quản thúc cho được những cự tộc cường hào nọ cùng muôn dân trăm họ, Cảnh Thương Hoài rấ t lấ y làm nghi hoặc liệu bản thân có thể làm tô t hơn Viên lão đại không, hay là ngược lại, tiể n lui sai lầ m, khiể n cho thiên hạ tan nát, hồng bết tâ t tâ n tậ t?

Cảnh Thương Hoài thờ dài, chính trị đơ bản có lẽ là bởi... con người đơ bản. Tuy điể m này Cảnh Thương Hoài không muố n thừa nhận nhưng hấ n vẫn cảm thấ y, mọi loại uy hiể p đê u là bản thiũ. Bắ t đắ c dĩ chính là, đời đời kiể p kiể p, từ lúc có con người tới nay, mọi người đê u số ng trong sự đơ bản, như nhó p này, đờ ng thời uấ t úc mà sinh tồ n dưới những hèn hạ và mưu mô, hy sinh và lợi dụng.

Lạc Hàn im lặng lắng nghe, không chen vào, đợi Cảnh Thương Hoài nói xong một lúc mới lại hỏi: “Võ công của hă n thế nào?”

Cảnh Thương Hoài chững lại, nhấ t thời không biế t nên trả lời thế nào, chuyện này thật không tiện đánh giá, mỗi người mỗi khác, tiêu chuẩn của mỗi người không giồ ng nhau, hă n không biế t tiêu chuẩn của Lạc Hàn ra sao, liê n cười, hỏi lại: “Theo ta nhớ, hình như hồ i ở Giang Tây, người từng bám theo ta, thấ y ta xuấ t thủ, người cảm thấ y võ công của ta ra sao?”

Lạc Hàn “ùm” một tiế ng, ngâ m thừa nhận chuyện bám đuôi, nghĩ một lúc rồi đắ p: “Cũng đượ c.” Sau đó nói thêm: “Quá mức quy củ.”

Cảnh Thương Hoài chẳng ngờ hă n lại đắ p như thế , không khỏi bật cười, lại nghe Lạc Hàn rấ t thật thà nói tiế p: “Luyện võ như thế sẽ rấ t mệt nhưng chắ c chắ n tinh thâm.”

Nghĩ một chút, Lạc Hàn lại thêm một câu: “Ta không chắ c sẽ thắ ng đượ c huynh.”

Tựa như chưa hế t ý, Lạc Hàn nhìn ra ngoài song cửa, cuố i cùng nói thêm: “Nhưng có lẽ ta có thể giế t đượ c huynh.”

Cảnh Thương Hoài trước lâ y làm ngạc nhiên, sau thì hiểu ra: Giế t một người với thắ ng một người là khác nhau. Có điề u, hă n không ngờ Lạc Hàn sẽ nói thế . Hă n không thấ y thế là ngổ ngược mà ngược lại cảm thấ y thiế u niên này thẳng thắ n tới mức đáng yêu, bèn khẽ cười, nói: “Nê u án theo lời người, vậy thì võ công của Viên lão đạ i không quá quy củ, thậm chí có thể nói là rấ t không quy củ.”

Khóe mắ t đảo nhìn Lạc Hàn một cái, mặt thoá ng có nét cười, hă n nói: “Nhưng hă n luyện võ hă n cũng không thể không vấ t vả.”

Trên đời này có thứ võ công không vấ t và mà có thể tu luyện tới tuyệt đỉnh sao? Lạc Hàn người luyện công không gian khổ chấ c? Cảnh Thương Hoài cười khổ nghĩ: Chẳng qua phương thức lấ y khổ làm vui của mỗi người khác nhau mà thôi.

“... Công phu của Viên lão đại rộng và sâu hơn ta, ta hơn được hấ n, chỉ là hấ n không như dạng ngu nhân như ta khổ luyện mà có được một chữ “tinh” mà thôi, nhưng võ công của hấ n khá bá đạo. Hấ n nhiê u lầ n gia nhập danh môn, hiểu sâu nhiê u loại quyề n pháp, gầ n như võ học thiên hạ không gì là chưa từng ngó qua, cho nên cũng gầ n như có thể xuấ t chiêu không theo quy củ nào, khí thể ấ tựa sóng lớn cuồ n cuộn, biển cát ùn ùn. Ta chỉ có hồ i trẻ từng thử thân thủ với hấ n, đã hơn chục năm chưa gặp lại, nhưng võ nghệ của hấ n khi đó, nghĩ lại vẫn khiế n người ta kinh hãi.”

Nghĩ một chút, Cảnh Thương Hoài nói tiế p: “Danh gia trong giang hồ , đa phầ n mỗi người có tuyệt kỹ riêng, ví như ta, dựa vào Thông tí quyề n, Khô i lỗi chân khí và Hưởng ứng thầ n chưởng cũng coi như có chút tiế ng tăm, nhưng Viên lão đại lại khác, sở học của hấ n quá nhiê u, tuyệt học mật kỹ các phái, các nhà hấ n thường chẳng hỏi xuấ t xứ, cứ thể ấ đem ra dùng. Hấ n lại thường bận bịu chuyện công vụ, không có lòng dạ nào chỉnh lý sửa sang, cho nên chẳng ai biế t hấ n sở trường môn võ công gì. Nế u muố n gọi ra, chỉ có thêm vào cái tên “Viên thị” trước các loại quyề n cước, khí giới của hấ n, ví như Viên thị La Hán quyề n, Viên thị Thái Bình đao, Viên công kiế m, Viên môn tâm pháp...”

Ta cả đời ít phục ai, nhấ t là những người không cùng chí hướng, không đáng cùng mưu sự. Nhưng luận riêng võ công, nhấ c tới ba chữ Viên lão đại, ta chỉ có thể nói ba lời bình: Bội phục, bội phục... cuồ i cùng vẫn là bội phục.”

Lạc Hàn lặng nghe, chẳng hề có cảm giác Cảnh Thương Hoài khoa trương. Hồ i lâu, Cảnh Thương Hoài than thở kết luận: “Cho nên ta cũng không cung cấp được cho người tư liệu gì liên quan tới hắ n. Chỉ nghe bảo gầ n đây hắ n có một môn tâm pháp tự sáng tạo, gọi là Ưu năng thương nhân, không biế t ảo diệu trong đó ra sao. Ài, lại nói, với công phu của Viên Thầ n Long, thật sự đã tới mức có thể khai sơn lập phái rồ i. Chỉ là việc hắ n muố n làm trên đời quá nhiề u, không rảnh đê n thê , mà có rảnh đi nữa thì chi e cũng chẳng có hứng làm.”

Lạc Hàn nhấ t thời không nói gì, sau cùng mới hỏi một câu: “Vậy huynh cảm thấ y võ công của ta thê nào?”

Cảnh Thương Hoài nghĩ ngợi, muố n nói nhưng lại không nói được rõ, nghĩ một lúc mới bảo: “Không dễ so, không dễ so. Ta cũng chỉ thấ y người xuấ t thủ một, hai lâ n mà thôi, mau lẹ, sắc hiểm, quả không phải người thường có thể bì kịp nhưng thứ cho ta nói thẳng, kiế m pháp của người khí tượng không lớn, xuấ t thủ dường như vẫn có chút nhỏ hẹp.”

Câu này tựa như đánh thẳng vào lòng Lạc Hàn, từ đầ y về sau, hắ n một mực không nói gì, khiế n Cảnh Thương Hoài hồ i hận, có phải mình nói thẳng quá không, nhưng cũng không tiện sửa lời. Thực ra, hắ n đã xem Lạc Hàn là tiểu huynh đệ của mình. Chẳng qua là muố n làm đại ca của vị tiểu đệ này thật khó.

Sau đó, hai người lại tiế p tục đờ ng hành hai ngày. Nhân vì tạm thời không bận gì, Cảnh Thương Hoài dứt khoát đi cùng Lạc Hàn, xem hắ n hành động thê nào. Chỉ thấ y dọc đường Lạc Hàn vẫn chẳng nói chẳng rằ ng, tới lúc nghỉ trọ buổi tồ i cũng không hỏi Cảnh Thương Hoài điề u gì. Tới đêm thứ hai, Cảnh Thương Hoài đang chìm trong mộng thì chợt nghe có tiế ng mài kiế m, tỉnh dậy lắ ng nghe, tiế ng vọng tới từ trên đầ u. Hắ n mở mắ t, thấ y Lạc Hàn đã

không còn ở trong phòng nữa. Trong lòng hiêu kỳ, Cảnh Thương Hoài ra ngoài xem, thấy Lạc Hàn đang ngồi trên mái nhà, lấy ngón tay gõ vào cửa phòng hứng ánh trăng mà mài thanh đoản kiếm hai thước của mình.

Những đêm sau đó, Cảnh Thương Hoài cảm thấy, có lúc Lạc Hàn dường như cả đêm không ngủ, hoặc dùng ngón tay, hoặc dùng mu bàn chân, treo người lủng lẳng trên xà nhà, hoặc trên đại thụ ngoài cửa, luyện sức eo, sức chân của mình. Cảnh Thương Hoài thấy tư thế hẳn khác lạ, cũng không biết xuất xứ môn công phu này của hẳn, chỉ thấy ngạc nhiên.

Một đêm này hai người họ đi về hướng đông. Chưa tới hai ngày, trên đường đã truyền tới tin Viên lão đại bất mãn với hành vi cướp tiêu giết quan, đã thương thân đệ hẳn của Lạc Hàn, đã dẫn theo thủ hạ tinh binh tọa trấn Trấn Giang, ép Hoài Thương, bảo nếu Lạc Hàn không ra sẽ tìm tới người nhận tiêu bạc là Dịch Bôi Tửu đòi giải thích. Lạc Hàn trước giờ đi đường toàn đi đường nhỏ nơi ven sông hoặc chỗ đông hoang, ít người đi lại, mấy lời này đều do Cảnh Thương Hoài nghe ngóng được. Lạc Hàn nghe xong cũng không nói gì, chỉ là đi đứng càng lựa chỗ hoang vu hơn, không trọ ở khách điếm nữa mà trú nhờ trong nhà nông dân nơi thôn nhỏ vắng vẻ. Bởi hẳn lựa đi đường vắng, dọc đường quả thật không gặp nhân vật giang hồ nào, càng không ai biết được hành tung của bọn họ, chỉ có tiếng mài kiếm hằng đêm của Lạc Hàn là càng lâu, càng dài.

Mấy ngày nay, giá lạnh ủa xuông nam, gió bắc lạnh căm căm, Cảnh Thương Hoài cũng cảm thấy áo quần mỏng manh. Đêm đó nghỉ chân, lúc nửa đêm, Cảnh Thương Hoài liền nghe thấy ngoài cửa loáng thoáng có tiếng kiếm phong. Mở mắt, liền thấy đèn đuốc cạnh cái sạp của Lạc Hàn vẫn sáng, dưới đèn có một cuốn *Kiểm thức tạp phổ* giấy đã ngả vàng, chính là thứ mấy ngày nay lúc nhàn rỗi Lạc Hàn thường xem. Cảnh Thương Hoài đi tới cửa sổ, nhìn qua khe cửa ra bên ngoài, chỉ thấy trong sân nhà, giữa gió bắc,

Lạc Hàn đang múa kiếm. Trông lên trên, bầu trời mây mờ trắng sáng, trải lên sân nhà khiên cả ngôi nhà cũng sáng. Kiếm phong của Lạc Hàn nhanh, mạnh, trong tiếng “viu viu” của gió bất chợt vang lên tiếng “vù vù”, bỗng nghe Lạc Hàn thấp giọng ngâm rằng:

“Tạc tiêu yên khởi phong mãn đường,

Nhật thât xuyên song đại phong trường.

Phong vu môn ngoại sất hàn mộc,

Nhật liêm phôt tác Tí dạ trường.

Độc hữu nhật tử đương tây song,

Hoảng hoảng mộng tỉnh tâm mang mang.

Dục trì cổ quyên ừng khâm khán,

Hoàn nhiều nhật đặng ảnh hôn hoàng.

Nại hà vật hữu kê thanh khởi,

Khởi trước giáp y xuât hành lang.

Bât vi biên dạ tâm tinh Đẩu,

Chỉ khủng tâm sự cứu đề ngang.

Ngã tức thiêu niên mộ lỗi lạc,

Thùy năng giáo ngã thần đang đang?”

(Đêm trước trời trong gió đượm nhà,

Buồn không hiện trở gió lùa qua.

Ngoài cửa gió cùng cây đàn gãy,

Mành lay le lắ t khuya chửa qua.
Có người một bóng chố n tây song,
Hoảng hớ t mọng tan mê man lòng.
Muố n câ ` m sách cồ ô m chẵn đợc,
Lại thắ p đèn khuya ánh loang loang.
Bồng đầ u vang tiế ng gà gáy sớm,
Khoác áo ra ngoài dạo hành lang.
Chắ ng vì đêm lạ tìm sao Đầ u,
Chỉ sợ việc lòng mãi ngổ n ngang.
Ta gã thiế u niên ham lỗi lạc,
Ai người dạy đợc lòng thên thang?)

Cảnh Thương Hoài muố n vỗ tay. Hay cho câu: “*Bắ t vi biế n dạ tâ m tình Đầ u, chỉ khừ ng tâm sự cứu đê ngang. Ngã tức thiế u niên mộ lỗi lạc, thùy năng giá o ngã thản đàng đàng?*”. Đây chính là một thứ hào tình nửa đêm giật mình tỉnh giấ c, múa kiế m trong sân bao lâu nay Cảnh Thương Hoài chưa từng thấ y.

Ngày hôm sau, Lạc Hàn đi không lời từ biệt, hai ngày sau, Cảnh Thương Hoài nghe nói, cái ngày Viên lão đại ép lên Hoài Thương, có bóng một thiế u niên dắ t lạc đà thắ p thoáng bên bờ Trường Giang cạnh Thạch Đầ u thành. Cảnh Thương Hoài chỉ thấ y huyế t mạch căng ra. Trừ Lạc Hàn, trên đời còn ai dám một mình đón mũi nhọn của Viên lão đại?

Cảnh Thương Hoài cũng một đường đi về hướng đông, muốn xem trận quyết đấu không thể tránh này có kết quả thế nào. Trên đường, hấn trông mây trời ngày càng dày đặc, tích lại tầng tầng, thế đè xuống Giang Nam, một trường gió mây vần vũ chỉ sợ cũng sẽ phát sinh trên mảnh đất Giang Nam này rồi!

(Còn tiếp)